

อนาถบิณฑิกเศรษฐี

คนอัสจรรย์ ที่บันลือลั่นไปทั่วภพสาม

020424

ธรรมบรรณาการ

เนื่องในวาระมฤตดา
ฉลองนาศทลวงรูปที่ ๕ แห่งวัดพระธรรมกาย
พระมหาจันทรดี ธรรมสิริ ๒.๖.๙
วันเสาร์ที่ ๒๔ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

กว่าจะมาเป็นนาคหลวง วัดพระธรรมกาย

คำนำ

อนาถบิณฑิกเศรษฐี เป็นบุคคลอัศจรรย์ในสมัยพุทธกาล ที่มีบันทึกไว้ในพระไตรปิฎกที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสยกย่อง ให้เป็นอุบาสกผู้เลิศด้านการถวายทาน ท่านได้สละทรัพย์จำนวนมากเพื่อสร้างวัดพระเชตุวัน ถวายเป็นที่ประทับของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเหล่าภิกษุสงฆ์ และใช้เป็นที่เผยแผ่พระพุทธศาสนาที่สำคัญแห่งหนึ่งในสมัยนั้น นอกจากนี้ท่านยังได้อุปัฏฐากบำรุงเลี้ยงพระภิกษุสามเณรอย่างต่อเนื่องมิได้ขาดเลยแม้สักวันเดียว จนกระทั่งทรัพย์ร่อยหรอลงไปมาก ท่านก็ยังให้ทานจนตลอดชีวิตของท่าน เรื่องราวประวัติชีวิตของท่านเป็นแบบอย่างที่ดีงามควรค่าแก่การศึกษาอย่างยิ่ง

บัดนี้ พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อัมมชโย) ได้เมตตานำเรื่องราวของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี มาถ่ายทอดพร้อมกับจัดทำภาพประกอบที่สวยงาม ให้แก่พระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และสาธุชนผู้รักการปฏิบัติธรรมได้รับชมและรับฟัง

ในโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาและถ่ายทอดไปยังศูนย์
สาขาทั่วโลก เพื่อให้เป็นต้นบุญต้นแบบแก่นักสร้างบารมี
ให้มีศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย และรักในการสั่งสมบุญ
บารมีให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ในวาระอันเป็นมงคลวันมหิดลลงนามคหหลวงรูปที่
๕ แห่งวัดพระธรรมกาย พระมหาจันทร์ดี ธมฺมสิทฺธิ
ป.ธ. ๙ คณะผู้จัดทำจึงได้กราบขออนุญาต พระเดชพระ
คุณหลวงพ่อนำเรื่อง อนาถบิณฑิกเศรษฐี มารวบรวม
และเรียบเรียงถ่ายทอดเป็นตัวอักษรพร้อมภาพประกอบ
จัดพิมพ์เป็นธรรมบรรณาการให้ทุกท่านได้อ่าน เพื่อเป็น
แบบอย่างแก่นักสร้างบารมีที่จะได้ศึกษาและดำเนินรอย
ตามบัณฑิตในกาลก่อน

คณะผู้จัดทำ

กองวิชาการ สถาบันพัฒนาบุคลากร

๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	๕
มุติตานาคหลวง	๑๐
อนุโมทนามหาปิติ	๒๔
กว่าจะมาเป็นนาคหลวง วัดพระธรรมกาย	๒๘
อนาถปิณฑิกเศรษฐี คนอัศจรรย์ ที่บันลือลั่นไปทั่วภพสาม	๔๗
ตอนที่ ๑ ครอบครัวท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี	๕๐
ตอนที่ ๒ พบพระสัมมาสัมพุทธเจ้าครั้งแรก ณ ป่าสีตวัน กรุงราชคฤห์	๕๓
ตอนที่ ๓ อนาถปิณฑิกเศรษฐีถวายภัตตาหารครั้งแรก	๗๒
ตอนที่ ๔ นิมนต์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จจำพรรษาที่เมืองสาวัตถี	๗๖
ตอนที่ ๕ ขอซื้ออุทยานของเจ้าเชตสร้างอารามเชตวัน	๘๑
ตอนที่ ๖ การซื้อที่ดินของเศรษฐีในอดีตสมัยพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์	๙๕
ตอนที่ ๗ ฉลองวัดพระเชตวันมหาวิหาร	๑๐๐
ตอนที่ ๘ อดีตชาติของท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี	๑๑๑
ตอนที่ ๙ ทรัพย์สินของท่านเศรษฐีเริ่มหมด	๑๑๕

ตอนที่ ๑๐	เวลามพราหมณ์	๑๒๓
ตอนที่ ๑๑	เทวดามัจฉาธิฐิ	๑๓๓
ตอนที่ ๑๒	พญามารเนรมิตหลุมถ่านเพลิง	๑๔๓
ตอนที่ ๑๓	พราหมณ์ขโมยสิริ	๑๕๖
ตอนที่ ๑๔	ได้เป็นพระราชาเพราะกินไก่ตัวประเสริฐ	๑๖๒
ตอนที่ ๑๕	กุศโลบายดึงลูกชายให้เข้าวัด	๑๗๖
ตอนที่ ๑๖	นางจุฬาสัทธาผู้นำบุญสู่อุคคนคร	๑๘๙
ตอนที่ ๑๗	สองที่ปรึกษา ตันนุณตันแบบ	๒๑๔
ตอนที่ ๑๘	สมณาเทวี ลูกสาวคนเล็กของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี	๒๑๘
ตอนที่ ๑๙	ลูกสะใภ้ของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี	๒๒๕
ตอนที่ ๒๐	หลานชายจอมเจ้าชู้ของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี	๒๔๑
ตอนที่ ๒๑	หลานสาวท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี	๒๔๓
ตอนที่ ๒๒	หญิงรับใช้ของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี	๒๕๖
ตอนที่ ๒๓	ลูกจ้างท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีถือศีล ๘	๒๗๗
ตอนที่ ๒๔	สหายของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี	๒๙๑

ตอนที่ ๒๕	สหายเดียรฉัตรของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี	๓๐๓
ตอนที่ ๒๖	นักเลงสุรา	๓๓๘
ตอนที่ ๒๗	ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีป่วย	๓๔๗
ตอนที่ ๒๘	อนาถบิณฑิกเทวบุตร	๓๗๒
ตอนที่ ๒๙	อนาถบิณฑิกเทวบุตรระลึกถึงผลที่ได้ทิพยสมบัติ	๓๘๖
ตอนที่ ๓๐	ทาน...บันไดขั้นแรกสู่สวรรค์และนิพพาน	๔๐๕
บทประพันธ์เพลงอนาถบิณฑิกเศรษฐี		๔๒๐
วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น		๔๒๒
รายนามเจ้าภาพร่วมอนุโมทนา		๔๓๑

พระมหากรุณาธิคุณ

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ บำเพ็ญพระราชกุศล

อุปสมบทนาคหลวง ในพระบรมราชูปถัมภ์

ณ พระอุโบสถ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม

ในพระบรมมหาราชวัง

เมื่อวันเสาร์ที่ ๒๔ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

สมเด็จพระพุฒาจารย์

(เกี่ยว อุปเสโณ ป.ธ. ๙)

กรรมการมหาเถรสมาคม
เจ้าคณะใหญ่หนตะวันออก
เจ้าอาวาสวัดสระเกศราชวรมหาวิหาร
พระอุปัชฌาย์

สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า

(ช่วง วรปุณฺณ โณ ป.ธ. ๙)

แม่กองบาลีสนามหลวง

เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

พระราชภาวนาวิสุทธิ (ไชยบูลย์ ธรรมชัย)

เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

เจ้าสำนักศาสนศึกษาวัดพระธรรมกาย

ต. คลองสาม อ. คลองหลวง จ. ปทุมธานี

พระภาวนาวิริยคุณ

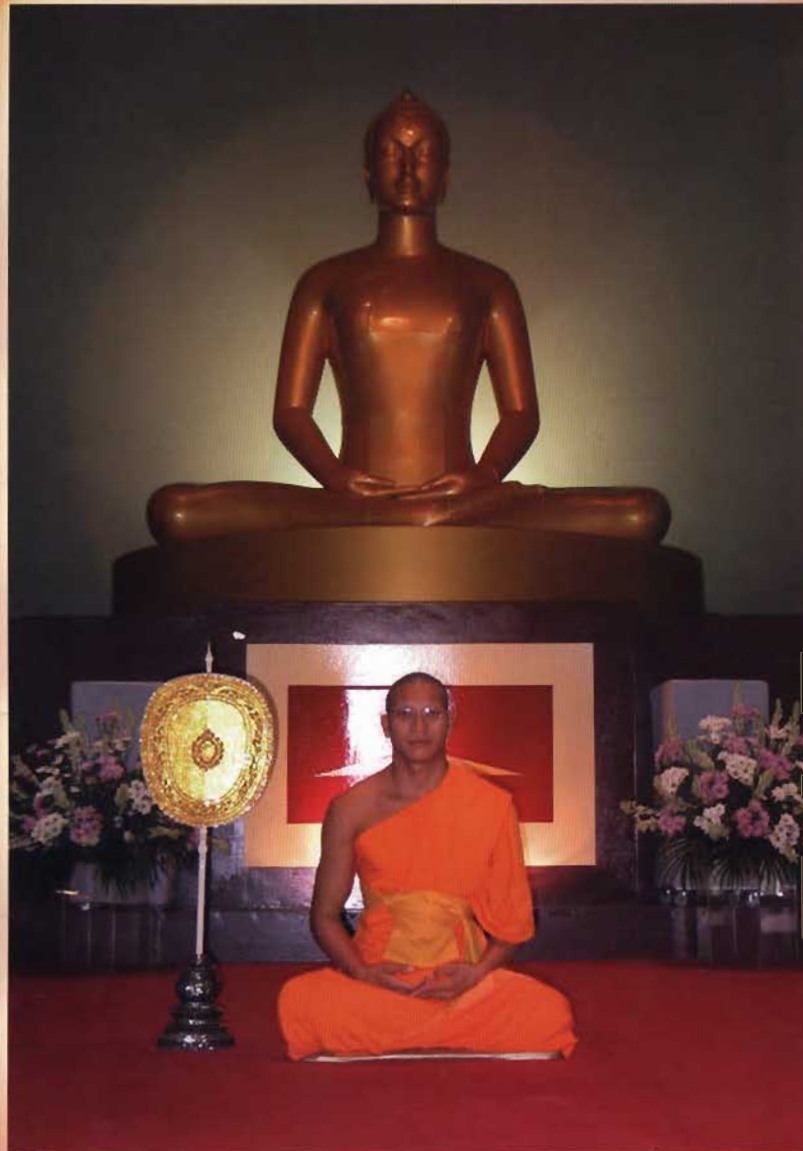
(เผด็จ ทตฺตชีโว)

รองเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

ต. คลองสาม อ. คลองหลวง จ. ปทุมธานี

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

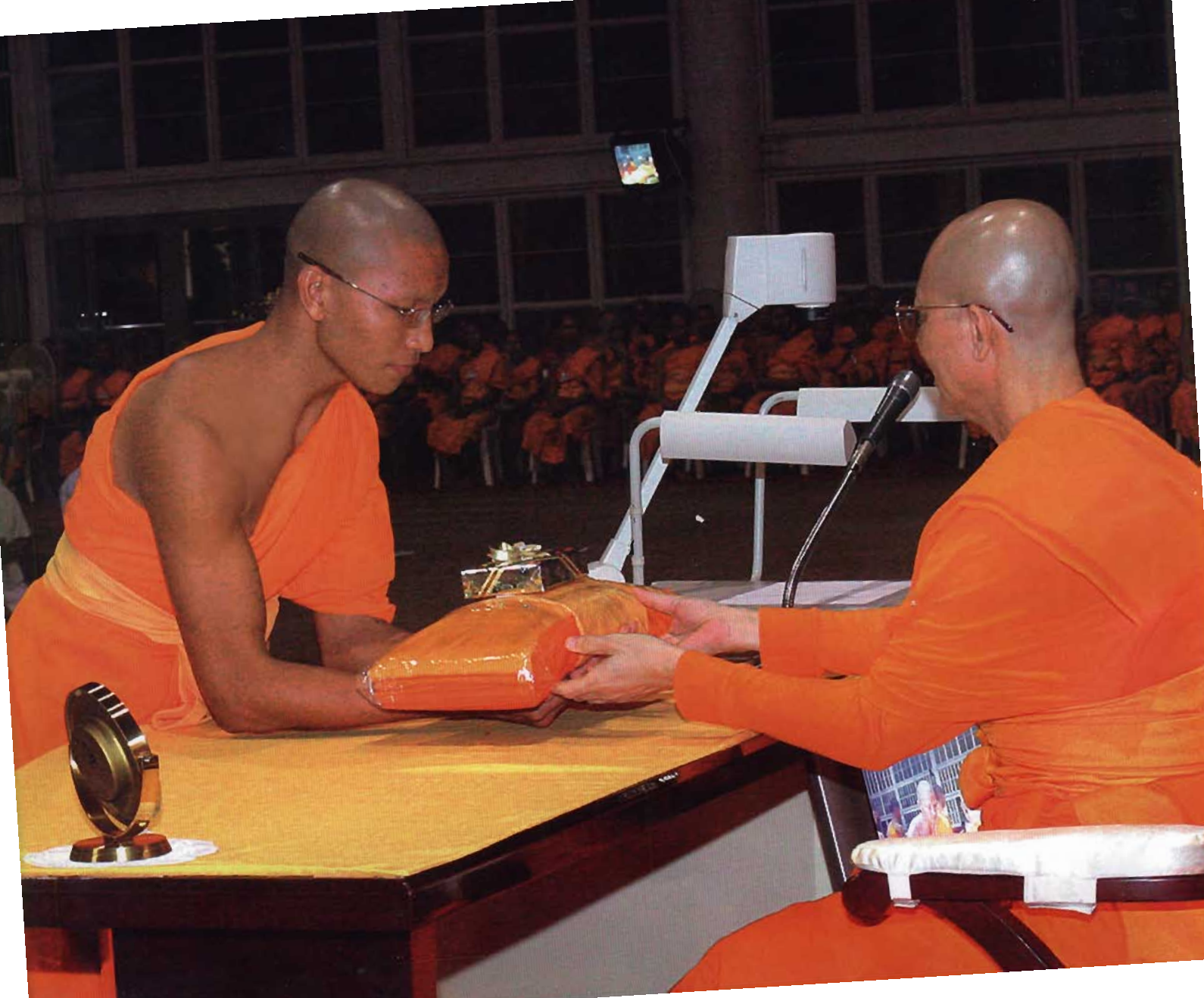

ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้
สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร
เสด็จพระราชดำเนินแทนพระองค์
ในพิธีทรงตั้งเปรียญธรรม ๙ ประโยค
และเปรียญธรรม ๖ ประโยค
เนื่องในพระราชพิธีบำเพ็ญพระราชกุศลวันวิสาขบูชา
ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๔๗
ณ พระอุโบสถ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม
ในพระบรมมหาราชวัง
เมื่อวันพุธที่ ๒ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

โรงเรียนพระปริยัติธรรม

อนุโมทนาวันมหาปิติ

หลวงพ่อก็มีความรู้สึกปิติใจและเป็นสุขใจมาก ที่ลูก
สอบได้เปรียญธรรม ๙ ประโยคและได้รับพระราชทาน
อุปสมบทเป็นนาคหลวงในคราวนี้ ลูกได้เป็นต้นบุญต้น
แบบที่ดีของภิกษุสามเณรผู้ใคร่ต่อการศึกษาและการสร้าง
บารมี สิ่งที่ลูกได้กระทำให้ปรากฏในคราวนี้เป็นเครื่อง
ยืนยันว่า กิจวัตรและกิจกรรมนั้นไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการ
ศึกษาเล่าเรียนพระบาลีเลย เราสามารถที่จะทำควบคู่กัน
ไปได้ แล้วก็ทำได้อย่างดีด้วย ขึ้นอยู่กับการบริหารเวลา
ของกิจวัตรและกิจกรรมให้เป็น

เราบวชมาในพระธรรมวินัยนี้ มีวัตถุประสงค์ที่
สำคัญ คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง รองลงมาก็คือ การ
แสวงบุญและการสร้างบารมีเท่านั้น นี่คือวัตถุประสงค์
หลักของการเข้ามาบวชในพระธรรมวินัยนี้ ไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์
อย่างอื่น เพราะฉะนั้นเมื่อได้เข้ามาบวชในธรรม
วินัยนี้แล้วก็ต้องทำให้ถูกวัตถุประสงค์

บัดนี้ ลูกได้ศึกษาจบเปรียญธรรม ๙ ประโยคแล้ว
อย่าเพิ่งชะล่าใจหรือหลงลืมตัวเองว่า เราได้เรียนรู้จบ
คำสอนสูงสุดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ความจริง
นี่เป็นแค่เพียงจุดเริ่มต้น เป็นอุปกรณ์ในการที่จะเข้าไป
ศึกษาความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอีกมากมายที่เก็บไว้ใน
ภาษาบาลี ที่ลูกจะต้องศึกษาต่อไป

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสถึง ๓ ป. เพื่อภิกษุ
ทั้งหลาย ที่บวชเข้ามาในพระธรรมวินัยนี้ ๓ ป. หมายถึง
ปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ ปริยัติ คือการศึกษาเรียนรู้
ปริยัติธรรม เพื่อเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่การปฏิบัติ การ
ปฏิบัติจะนำไปสู่การเห็นแจ้งและการรู้แจ้ง ที่เรียก
ว่า ปฏิเวธ เพราะฉะนั้นเมื่อศึกษาจบเปรียญธรรม ๙
ประโยคแล้ว หมดความกังวลไปในระดับหนึ่ง

ก็ถึงเวลาจะต้องศึกษาธรรมปฏิบัติที่หลวงพ่
สมมุติว่าเป็นประโยค ๑๐ กันต่อไป

ลูกเป็นผู้มีบุญมากได้สั่งสมบุญมาอย่างต่อเนื่อง

ยาวนาน จึงได้มีโอกาสศึกษาเล่าเรียนและจบการศึกษา
เปรียญธรรม ๙ ประโยค เพราะฉะนั้นก็ขอให้ใช้ความรู้ที่
ได้มานั้นให้ถูกวัตถุประสงค์ และอย่าได้ใช้เวลาที่เหลือนอยู่
ไปศึกษาทางโลก เพราะนั่นไม่ใช่เป็นกิจของบรรพชิต นั่น
เป็นกิจของคฤหัสถ์ เพราะเขาต้องครองเรือน จำเป็นต้อง
ศึกษาเรื่องวิชาชีพเพื่อไปทำมาหากิน เขาแสวงหาโลกีย
ทรัพย์ซึ่งเป็นทรัพย์ภายนอก ก็จะต้องใช้เวลาไปเพื่อการ
นั้น แต่ลูกเป็นผู้มีบุญมาก ได้ผ่านขั้นตอนชีวิตของคฤหัสถ์
มามากพอจนถึงจุดอิ่มตัวแล้วในหลายภพหลายชาติ แล้ว
ก็สั่งสมบุญเนกขัมมบารมีกันมาอย่างยาวนาน เพราะ
ฉะนั้น กิจที่ลูกจะต้องทำต่อไปคือ แสวงหาทรัพย์ภายใน
ซึ่งเป็นเครื่องปลื้มใจของพระอริยเจ้า ให้ใช้วันเวลาไป
เพื่อการนี้ อย่าได้เอาเวลาไปศึกษาในทางโลกเลย

ในปัจจุบันบรรพชิตกำลังจะหลงทางจากเป้า
หมายดั้งเดิม จากพุทธประสงค์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เมื่อศึกษาจบเปรียญธรรมแล้ว กลับใช้วันเวลาไปเพื่อการ
ศึกษาต่อในทางโลก ซึ่งชาวโลกก็ยังไม่มีความรู้แจ้งเห็น

จริง แต่ก็ยกย่องส่งเสริมเทิดทูนกันไป จนกระทั่งเป็นเหตุให้ภิกษุสามเณรเข้าใจผิด และยังมีการตอกย้ำซ้ำเติมว่า เพศนักบวชหรือสามเณรก็ดี เป็นเพศผู้ด้อยโอกาส ไม่มีความสามารถในการทำมาหากิน มีฐานะยากจน ไม่อาจที่จะศึกษาเล่าเรียนทางโลกได้ จึงมาอาศัยผ้าเหลืองอาศัยพระศาสนา อาศัยกำลังสนับสนุนของญาติโยมที่กว่าจะหาทรัพย์มาได้ด้วยความยากลำบาก แล้วก็มาอบเมณประเคนให้เพื่อให้มีกำลังสำหรับจะไปศึกษาพระธรรมวินัย แต่กลับเอาไปศึกษาในทางโลก นี่กำลังหลงทางกัน

บรรพชิตทั้งหลายกำลังต้องการแรงบันดาลใจจากต้นบุญต้นแบบที่ดี ลูกได้เป็นส่วนหนึ่งในการสร้างแรงบันดาลใจนี้ ที่จะดึงให้บรรพชิตที่หลงทางกลับมาสู่สู่ทางชีวิตที่ถูกต้องของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

วันนี้หลวงพ่อบปลื้มใจและเป็นสุขใจมาก หลวงพ่อขอนุโมทนาสาธุการ ขอให้ลูกจงเป็นผู้อยู่ในความคุ้มครองของพระนิพพาน ของพระรัตนตรัย ให้มีสุขภาพ

พลานามัยที่แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้อายุยืนยาว ได้สร้างบารมีกันไปนาน ๆ ให้ปลอดกังวลจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ให้บวชให้ได้ตลอดรอดฝั่ง อย่าได้มีอุปสรรคอันใดเกิดขึ้นมาขัดขวางในหนทางแห่งการบำเพ็ญเนกขัมมบารมี ให้บวชจนกระทั่งหมดอายุขัย ให้สมบูรณ์ทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เทคนา วิชชาธรรมกาย และเป้าหมายไปสู่ที่สุดแห่งธรรม จะแสดงธรรมก็ให้ไพเราะทั้งในเบื้องต้น ท่ามกลาง และเบื้องปลาย บริสุทธ์ บริบูรณ์ทั้งอรรถพัญญชนะ ใครได้ยินได้ฟังธรรมก็ได้ได้บรรลุธรรม ความปรารถนาอันใดก็ตามที่ลูกได้ตั้งใจเอาไว้ด้วยดี เป็นไปเพื่อการสร้างบารมี ขอความปรารถนานั้นนั้นจะเป็นผลสำเร็จ ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมกายของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ จงทุกประการเทอญ

The background of the image is a soft, hazy sky with a warm orange and yellow color palette. In the center, there is a bright, glowing white circle, likely representing the sun or moon, which is partially obscured by the text. The overall texture is slightly grainy, giving it a vintage or artistic feel.

กว่าจะมาเป็นนาคหลวง วัดพระธรรมกาย

ขอตั้งฉายาอันเป็นมงคลนาม

แต่

สามเณรจันทรดี เหตุเกษ

ว่า

ธมฺมสิทฺธิ

อ่านว่า ท่า-มะ-ลิด-ทิ

แปลว่า

“ผู้สำเร็จด้วยธรรม”

ขอให้ “ธมฺมสิทฺธิ” จงมีแต่ความเจริญรุ่งเรือง
ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ตราบเข้าสู่พระนิพพานเทอญ

พจนานวนวิสุทธ

(พระราชภาวนาวิสุทธิ)

วันจันทร์ที่ ๑๙ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

พระมหาจันทรดี ธรรมสิทฺธิ ป.ธ. ๙

นามเดิม	จันทรดี เหตุเกษ
เกิดวันที่	๒๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๓
นามบิดา	นายทองสา เหตุเกษ
นามมารดา	นางเลี้ยง เหตุเกษ
บรรพชา	๑๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๖
อุปสมบท	วันเสาร์ที่ ๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๗
พระอุปัชฌาย์	ณ พระอุโบสถ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม ในพระบรมมหาราชวัง กรุงเทพมหานคร สมเด็จพระพุฒาจารย์ (เกี่ยว อุปเสโณ ป.ธ. ๙)
ประสบการณ์การสร้างบารมี	ประธานคณะกรรมการสามเณร วัดพระธรรมกาย ปี พ.ศ. ๒๕๔๔ และ ๒๕๔๖ วิทยาการอบรมบาลีก่อนสอบสนามหลวง วัดพระธรรมกาย พี่เลี้ยงอบรมยุวธรรมทายาทภาคฤดูร้อน วัดบ้านนาหงส์ จังหวัดเลย พี่เลี้ยงอบรมยุวธรรมทายาทภาคฤดูร้อน วัดเทพนิมิต จังหวัดภูเก็ต
เป้าหมายชีวิต	บวชสร้างบารมี ตามติดพระเดชพระคุณหลวงพ่อรัญมชโย และ คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ไปสู่ที่สุดแห่งธรรม
คติธรรม	หากมีคำว่า ลู อยู่ใจ ไม่มีอะไรที่ทำได้

กว่าจะมาเป็นนาคหลวง วัดพระธรรมกาย

บนเส้นทางชีวิตทุกคนมีสิทธิ์เลือกเดิน
แต่จะมีสักกี่คนที่เลือกแล้วไม่มีคำว่า “เสียดาย”
เมื่อวันเวลาได้ผ่านพ้นไป

สามเณรมีความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง
ที่ได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ได้บวชเป็นสามเณรตั้งแต่
เยาว์วัย ได้รู้เป้าหมายของการเกิดมาเป็นมนุษย์ แต่ไม่
ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะอยู่ในเพศของสามเณรจนได้บวชเป็น
พระภิกษุ ได้มาเป็นส่วนหนึ่งของพระรัตนตรัย จะต้อง
ผ่านการฝึกฝนอบรมตนเองทั้งร่างกายและจิตใจร่วมกับ
เพื่อนสหธรรมิก ให้มีความสมัครสมานสามัคคี เป็นน้ำหนึ่ง
ใจเดียวกัน เมื่อมีอุปสรรคเกิดขึ้นในเส้นทางการสร้าง
บารมีก็ต้องอดทน และช่วยกันประคับประคองกันไป

เมื่อวันเวลาผ่านไป สามเณรนึกถึงภาพแห่งการ
สร้างบารมีในครั้งใด ก็มีแต่ความปลื้มปิติ และภาคภูมิใจ
ที่ได้มาศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตั้งแต่เยาว์
วัย เพราะกว่าจะมาเป็นสามเณรวัดพระธรรมกาย และ
ได้เป็นสามเณรนาคหลวงไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ต้องแบ่งเวลา
ให้ลงตัว ทั้งกิจวัตรกิจกรรมตามที่พระเดชพระคุณหลวง
พ่อได้จัดไว้ให้ ทำให้สามเณรต้องมีความเพียรพยายาม
อย่างมาก ต้องอ่านหนังสืออย่างหนัก เพื่อจะได้มีความ
มั่นใจในการสอบในแต่ละปี

“ความหลัง เป็นเหตุการณ์ส่วนหนึ่งของชีวิต
ที่ผ่านมา ซึ่งคละเล้าไปด้วยความสมหวัง ความผิด
หวัง ความสำเร็จ ความพลั้งพลาด ความสุข ความ
ทุกข์ รอยยิ้มและคราบน้ำตา”

ย้อนอดีตก่อนมาสู่วัดพระธรรมกาย

หากย้อนอดีต ไปเมื่อ ๑๐ กว่าปีที่ผ่านมา จากเด็กน้อยผู้ด้อยโอกาส ได้มาบวชเป็นสามเณรผู้ได้โอกาส ณ วัดพระธรรมกาย เมื่อหวนระลึกถึงครั้งใด ภาพที่ปรากฏขึ้นในดวงใจล้วนนำมาซึ่งความปิติยินดีทุกครั้ง ที่เหล่าสามเณรผู้เป็นดังพี่น้องร่วมอุทรเดียวกัน ร่วมสร้างบารมี เคียงบ่าเคียงไหล่ ฝึกฝนตนเองด้วยกิจวัตรกิจกรรมที่เข้มข้น จนแทบจะไม่มีเวลาเป็นของตนเองเลย

ก่อนที่สามเณรจะเดินทางมาศึกษาพระบาลีชั้น ประโยค ๑-๒ ที่วัดพระธรรมกาย สามเณรได้บวชฝึกฝนอบรมตนเองอยู่ที่วัดสาขา จังหวัดกาญจนบุรี ก่อนที่จะได้มาอยู่ที่วัดพระธรรมกาย จะต้องผ่านการทดสอบทั้งด้านการเรียน และความประพฤติ สามเณรจะต้องท่องแบบ ไวยากรณ์ให้ได้อย่างน้อย ๒ เล่ม จากจำนวนทั้งหมด ๔ เล่ม ไม่ใช่ว่าจะท่องตอนไหนก็ได้ จะต้องท่องตามกำหนด

เวลาที่พระอาจารย์กำหนดให้ ถ้าใครท่งไม่ได้ตามที่กำหนดจะไม่ได้มาศึกษาชั้นประโยค ๑-๒ ที่วัดพระธรรมกาย และต้องรอเวลาไปอีก ๑ ปี เพื่อจะได้เล่าเรียนกับรุ่นน้อง ๆ ซึ่งมาบวชในภายหลัง แต่สามเณรก็ผ่านการทดสอบครั้งนั้นมาได้อย่างหวุดหวิด จากจำนวนผู้ที่สอบผ่านในครั้งนั้น ๑๒ รูป สามเณรเป็นรูปที่ ๑๑ ที่ผ่านการคัดเลือกให้มาเรียนพระบาลี ณ วัดพระธรรมกาย

ตลอดระยะเวลาที่เข้ารับการอบรมในภาคฤดูร้อนที่วัดสาขานั้น ความเป็นอยู่ในช่วงที่เข้ารับการอบรม ทางวัดยังอยู่ในระหว่างการก่อสร้าง ก็มีเพียงกุฏิเล็ก ๆ อยู่ประมาณ ๓-๔ หลัง กับโรงครัวเท่านั้น ผู้ที่เข้ามารับการอบรมต้องปักกลดทุกรูป บรรยากาศที่วัดเย็นสบาย บริเวณรอบ ๆ วัดจะเขียวขจีไปด้วยต้นไม้ขนาดใหญ่ ซึ่งอยู่ห่างไกลชุมชนมาก ที่นั่นมีungkunปล่องซึ่งเป็นพาหนะนำเชื้อไข้มาลาเสียเป็นเพื่อนในยามค่ำคืน ยามใดที่ฝนตกก็จะเข้าไปหลบอยู่ใต้ศาลาที่มีเพียงเสาและหลังคา

เท่านั้น น้ำอาบและน้ำใช้ก็ต้องสูบมาจากถ้ำที่อยู่ใต้ดิน ถ้าว้นไหนปั่นไฟไม่ได้ พวกเราก็จะต้องอาบเหงื่อต่างน้ำแทน ส่วนน้ำดื่มก็ต้องรอน้ำฝนที่ตกจากฟากฟ้ามาให้ดื่มกิน ในช่วงการอบรมจะแสนลำบาก แต่พวกเราก็ไม่ท้อแท้ท้อถอย ยิ่งทำให้สามเณรที่อยู่ด้วยกันรักกันมากขึ้น ได้ร่วมกันฝึกฝนตนเองเคียงบ่าเคียงไหล่ฟันฝ่าอุปสรรคไปด้วยกัน

กิจวัตรประจำวัน ในช่วงการอบรม คือ ตีสัติ้นจำวัด ตีสัครึ่งถึงหกโมงครึ่ง สวดมนต์ทำวัตรเช้าและเจริญภาวนา เสร็จแล้วช่วยกันรับบุญปิดกวาดเสนาสนะ เก็บขยะรอบ ๆ บริเวณวัดให้สะอาด แล้วฉันเช้า ภาควายนั่งธรรมะและฟังธรรมจากพระอาจารย์แล้วฉันเพล ส่วนภาคบ่ายก็จะเป็นการหล่อหลอมให้พวกเราเป็นหนึ่งเดียวกัน ด้วยการแบ่งบุญให้รับกันเป็นทีม บางครั้งก็มีกิจกรรมพิเศษ เช่น ฝึกการห่มผ้าให้สวยงาม เรียบร้อย ฝึกกิริยามารยาทของความเป็นสมณะ ฯลฯ จนถึงห้าโมงเย็น แล้ว

ทำภารกิจส่วนตัว เข้าสวดมนต์ทำวัตรเย็น ฟังเทศน์บ้าง แล้วเข้าจำวัด

ถึงแม้พวกเราจะมาจากต่างที่ต่างถิ่น ความยากลำบากได้หล่อหลอมให้พวกเรามีหัวใจเป็นดวงเดียวกัน ใครมีเรื่องเดือดร้อนก็จะช่วยเหลือกัน เพราะพวกเราได้ออกจากบ้านมาแล้ว เมื่อมาอยู่ร่วมกันก็ต้องรักกัน มีความสมัครสมานสามัคคีกัน หนึ่งเดือนผ่านไป การอบรมภาคฤดูร้อนก็ได้สิ้นสุดลง บางรูปที่ยังเรียนหนังสือไม่จบการศึกษาภาคบังคับก็ต้องลาสิกขาไปเรียนต่อ ส่วนบางรูปที่เรียนจบแล้วก็บวชต่อ เพื่อจะได้ศึกษาเล่าเรียนคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต่อไป

พระอาจารย์ผู้ดูแลการอบรม ฯ ได้มีโครงการให้สามเณรที่เข้ามาบวชได้ศึกษาภาษาบาลีต่อ จึงได้ทำหนังสือขอพระอาจารย์จากวัดพระธรรมกาย ให้ไปเป็นอาจารย์สอนภาษาบาลีที่วัดของเรา แต่สอนได้เพียงระยะ

หนึ่งก็ต้องย้ายมาเรียนต่อที่วัดพระธรรมกาย เพราะ
สถานที่ยังไม่พร้อมสำหรับการเล่าเรียนอย่างเต็มที่ เพราะ
เป็นช่วงระหว่างการก่อสร้าง ขณะที่อยู่วัดเดิมต้องทำงาน
ไปด้วยเรียนไปด้วย บางครั้งทำงานดึกหรือบางทีก็สว่าง
ไปเลย ทำให้ต้องหยุดเรียนไปโดยปริยาย การเรียนเป็น
ไปแบบขาด ๆ เกิน ๆ จึงจำเป็นต้องย้ายมาเรียนที่วัด
พระธรรมกาย

ก้าวแรกที่เข้าสู่วัดพระธรรมกาย

วัดพระธรรมกายเป็นแหล่งแห่งการศึกษา
เล่าเรียน เพียบพร้อมด้วยอุปกรณ์การศึกษาและตำรา
เรียน คือบริบูรณ์ทั้งด้านปริยัติและปฏิบัติ สามเณรจึงมี
ความมุ่งมั่นที่จะศึกษาภาษาบาลีให้จบ ป.ธ. ๙ อย่างที่
ได้ตั้งใจไว้

ก้าวแรกที่ได้อย่างเข้ามาในวัดพระธรรมกาย มีความรู้สึกกลัว ๆ กลัว ๆ เพราะมาเห็นความสะอาด ความเป็นระเบียบของวัดแล้ว ก็นึกในใจว่า เราจะทำได้อย่างที่พี่ ๆ เขาทำหรือเปล่านั้นไม่รู้ เพราะยังไม่เคยเห็นที่ไหนเป็นระเบียบอย่างนี้มาก่อน ที่นี้ฝึกให้เราเป็นคนรักระเบียบวินัย รักความสะอาด ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหนเชื่อเลยว่า เราต้องไม่ชอบความวุ่นวาย ความสกปรก และคงอยากได้อยู่ในที่ที่สะอาดมีระเบียบวินัย ซึ่งดูแล้วสบายตาพาสบายใจนั้นเป็นความคิดครั้งแรก โดยที่ยังไม่ได้ลงมือทำ

ครั้นสามเณรมาอยู่วัดพระธรรมกายแล้ว ก็มีความคิดอีกแบบหนึ่ง ซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน เมื่อได้มาเห็นป้ายที่เขียนว่า “ธรรมกาย คือ เป้าหมายชีวิต” สามเณรไม่เคยเจอที่ไหนเลย ก่อนที่จะมาบวชเคยคิดว่า ช่วงเวลาที่เป็นเด็กจะเรียนหนังสือ พอเรียนจบก็ทำงาน เก็บเงิน มีครอบครัว แล้วก็เลี้ยงลูกจนเติบโต ส่วนตัว

เองก็คงแก่ชราลง แล้วก็ละโลกไปในที่สุด ยิ่งพิจารณาดูแล้ว เหมือนชีวิตความเป็นมนุษย์ไม่มีคุณค่าไม่มีแก่นสารอะไรเลย

บัดนี้ สามเณรก็มาพบแล้วที่วัดพระธรรมกาย แห่งนี้ มีคนมาทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนาเป็นจำนวนมาก มีความสงบ เป็นระเบียบเรียบร้อย เมื่อก่อนเคยมองว่า คนส่วนมากมีความวุ่นวาย ไม่เป็นระเบียบ และสกปรก แต่มาพบกับตัวเองแล้วแทบจะไม่เชื่อสายตาเลย ถ้าใครไม่มาเห็นกับตาก็คงไม่เชื่อเหมือนกัน

สิ่งเหล่านี้เองเป็นแรงบันดาลใจให้สามเณรอยากอยู่ที่วัดนี้ เพื่อศึกษาภาษาบาลีและฝึกฝนอบรมตนเองไปพร้อม ๆ กัน ถึงแม้จะไม่ค่อยมีเวลาเป็นของตัวเอง แต่เวลาที่หมู่คณะจัดสรรให้ ล้วนแล้วแต่เป็นไปเพื่อการสร้างบารมีทั้งสิ้น เมื่อชีวิตเข้าสู่วัยเรียนเต็มตัว แต่ก็ไม่ใช่วิธีเรียนเพียงอย่างเดียว ต้องฝึกฝนอบรมตนเองให้งดงาม

ด้วยกิจวัตรและกิจกรรม ซึ่งเป็นตัวหล่อหลอมให้พวกเรา มีความแข็งแกร่ง ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ให้หมู่คณะ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

เริ่มต้นศึกษาภาษาบาลีอย่างจริงจัง

ช่วงที่เรียนบาลีใหม่ ๆ บอกได้คำเดียวว่า ยากมาก ๆ ยากสุดจะบรรยาย ในช่วงแรก ๆ ที่เรียนชั้น ป. ๑-๒ ไม่ค่อยจะมีอาจารย์สอนเหมือนปัจจุบันนี้ ต้องสอนกันเอง พี่เณรสอนน้องเณร เพราะฉะนั้นต้องชวน ขวายเอาใจใส่ในการเรียนอย่างมากจึงจะเข้าใจ พี่เณร ท่านสอนแล้วก็ผ่านไปเลยไม่ค่อยจะได้มาทบทวนให้อีก เพราะพี่เณรก็ต้องเรียนหนังสือเหมือนกัน เมื่อสามเณร สอบผ่าน ป. ๑-๒ แล้วก็คิดว่า ป.๓. ๓ คงจะไม่ยากเท่าไร แต่ความเป็นจริงแล้วไม่ได้เป็นไปอย่างที่คิด เพราะวิชาที่เรียนมีมากกว่าเดิม ๒ เท่า ต้องมีความขยันเป็น

เท่าตัว

เริ่มเรียน ป.๓. ๓ มีผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี จึงทำให้สามเณรประมาณ ไม่ค่อยใส่ใจในการเรียนเหมือน ตอนแรก ๆ ที่เข้าเรียน คิดเข้าข้างตัวเองอยู่เสมอ ๆ ว่า “คนอย่างเราอย่างไรก็ผ่านอยู่แล้ว” แต่ไม่เป็นอย่างที่คิด ผลการสอบในปีนั้น สามเณรสอบไม่ผ่าน ป.๓. ๓ ทำให้สามเณรเสียใจมาก คิดอะไรไม่ออก และเกือบจะลาสิกขา ไปแล้ว เพื่อนที่มาจากบ้านเดียวกัน ๒ รูปได้ลาสิกขาไป เรียบร้อยแล้ว เหลือสามเณรเพียงรูปเดียว สามเณรจึง ต้องการกำลังใจอย่างมากในการที่จะสู้ต่อไป แทบไม่น่า เชื่อเพียงแค่เรื่องสอบเรื่องเดียว สามารถทำให้หมดกำลังใจในการสร้างบารมีได้ แต่สามเณรก็ฮึดสู้ ไม่ได้ท้อถอย ในการสร้างบารมี แล้วก็คอยให้กำลังใจตนเองอยู่เสมอว่า เราเป็นลูกของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดู ผู้ที่ไม่เคย ท้อถอยในการสร้างบารมี เพียงแค่เรื่องสอบตกจะทำให้ ใจของเราตก เป็นเรื่องที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง

เมื่อมีกำลังใจเกิดขึ้นสามเณรก็เริ่มต้นดูหนังสืออย่างจริงจังควบคู่ไปกับกิจวัตรกิจกรรม ที่ยังคงดำเนินไปตามปกติ แต่ครั้งนี้สามเณรก็ไม่ยอมให้เวลาผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ วางเมื่อไรก็ต้องหยิบหนังสือขึ้นมาอ่านเมื่อนั้น เมื่อทำได้อย่างนี้ก็ทำให้สามเณรดูหนังสือได้ถึง ๑๐ รอบเป็นครั้งแรก ตั้งแต่เคยเรียนบาลีมาให้กำลังใจตัวเองอยู่เสมอว่า “ความเพียรของบุรุษแม้เทวดาก็ไม่สามารถขัดขวางได้” เมื่อประกอบเหตุที่สมควรแก่ผลก็ย่อมได้รับผลตามที่ปรารถนา ประกอบเหตุที่ดีก็ย่อมได้รับผลที่ดี แล้วสามเณรก็สอบผ่านสมความตั้งใจ

การเรียนในขั้นต่อไป สามเณรจึงไม่กล้าประมาทอีก จะมีความมั่นใจในการสอบได้ก็ต่อเมื่อผลสอบประกาศว่า สอบผ่าน เท่านั้น ดังนั้น ตั้งแต่ ป.ธ. ๔-๘ สามเณรจึงไม่ต้องเรียนซ้ำชั้นอีกเลย และเกิดแรงบันดาลใจที่อยากจะเป็นนาคหลวงให้ได้ เพราะได้เดินขึ้นบันได

มาถึงขั้นสุดท้ายแล้ว เมื่อเพชรอยู่ใกล้มือ จะต้องไขว่คว้า
มาให้ได้ เพราะกว่าที่ใครจะมาถึงขั้นนี้ได้ต้องใช้ความ
พยายามอย่างมากที่สุด และที่ยากยิ่งกว่านั้นอีก คือ ต้อง
ทำกิจวัตรและกิจกรรมกับหมู่คณะควบคู่ไปกับการศึกษา
เล่าเรียนด้วย

เกือบสิ้นหวัง

ถึงแม้จะมีความตั้งใจและพากเพียรดู
หนังสืออย่างมากก็ตาม ความผิดหวังก็ไม่เคยปราณีใคร
ในที่สุดสามเณรก็สอบไม่ผ่าน ป.ธ. ๙ กำลังใจที่เคยมี
และความหวังที่เคยอยู่ในใจมาตลอด แทบจะหมดสิ้นลง
อีกครั้ง ความรู้สึกสูญเสียที่ไม่เคยมีมาก่อน ความสำเร็จ
ที่อยู่แค่เอื้อมกลับไม่สามารถไขว่คว้ามาได้ ไร่ ชีวิต ถึง
แม้จะสูญเสียความมั่นใจไป แต่ด้วยหัวใจของความเป็น
สามเณรลูกพระราชา จะต้องมีการกำลังใจไม่มีที่สิ้นสุดประดุจ

ผืนแผ่นดินที่ไม่มีใครชุดให้หมดไปจากโลกได้ ความท้อ
แท้ท้อถอยต้องไม่ให้มีแม้เพียงเสี้ยวหนึ่งในหัวใจของ
สามเณร

สามเณรเริ่มต้นใหม่ด้วยการนำความผิดหวังใน
ครั้งนั้นมาเป็นประสบการณ์ เพื่อปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้นกว่า
เดิมในครั้งต่อไป อุปสรรคเป็นเพียงบทเรียนเบื้องต้นที่
ทุกคนจำต้องเจอ และสามเณรมีความเชื่อมั่นว่า ความ
ตายอาจจะพรากชีวิตแต่ไม่อาจพรากจิตวิญญาณของนัก
สู้ได้ トラバโดที่เรายังมีลมหายใจอยู่ เราก็สามารถจะ
คว้าชัยชนะมาได้ตราบนั้นเหมือนกัน

ความผิดหวังในครั้งนั้น เป็นแรงผลักดันให้ต้อง
เพิ่มความขยันมากขึ้น พิจารณาให้ดียิ่งขึ้นกว่าเดิม และ
ต้องสั่งสมบารมีเพิ่มเติมอีกมากมาย เมื่อมีบุญให้รับก็จะ
ทำอย่างเต็มกำลัง เมื่อเสร็จแล้วสิ่งที่ขาดไม่ได้เลย คือ
การอธิษฐาน สามเณรจะอธิษฐานให้ได้ ป.ธ. ๙ เป็น
สามเณรนาคหลวงทุกครั้ง ซึ่งไม่ใช่เพึ่งมาทำแคปีสองปี

แต่ได้อริษฐานมาตั้งแต่สอบบาลีได้ ป. ๑-๒ บางครั้งที่สอบไม่ผ่านก็คิดว่า บุญไม่ช่วยบ้างเลย ปล่อยให้เรารู้เพียงลำพัง แต่ความเป็นจริงแล้วเรายังสั่งสมบารมีไม่เต็มเปี่ยม ยังไม่ถึงเวลาที่จะได้เป็นนาคหลวงในปีนั้น เปรียบเสมือนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเมื่อครั้งยังเป็นพระโพธิสัตว์บำเพ็ญบารมีอยู่ เมื่อบารมียังไม่เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ ก็จะไม่สำเร็จความเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สามเณรก็คิดให้กำลังใจตัวเองเช่นนั้น

เป็นเรื่องแปลกแต่จริง คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถึงแม้จะเคยเรียนมาแล้ว เมื่อเรียนซ้ำอีกความเข้าใจยิ่งมากขึ้น ซาบซึ้งในคำสอนของพระพุทธองค์มากขึ้น เมื่อก่อนเคยมองข้ามคิดว่า ไม่สำคัญคงไม่ยากอะไร เมื่อมาศึกษามากขึ้น จึงรู้ว่า สิ่งที่เราเรียนมานั้นเป็นเพียงผิวเผินเท่านั้นเอง เมื่อสามเณรเข้าใจหลักการได้ดีแล้ว ทำให้เข้าใจง่ายกว่าการเรียนครั้งแรก เมื่อเป็นเช่นนั้น

ความสำเร็จจะหนีเราไปไหน เราจะต้องไขว่คว้ามาให้ได้
เมื่อคนอื่นทำได้ เราเป็นคนก็ต้องทำได้เหมือนกัน

พระเดชพระคุณหลวงพ่อรัมมชโยได้ให้โอวาท
แก่สามเณรทุกรูป เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจก่อนการสอบ
ทุกครั้งว่า

“เขาเป็นคนลูกก็คนเช่นกับเขา
เขามีมือเหมือนเราแค่เพียงสอง
มีสิ่งใดที่แตกต่างลูกจงตรอง
หนึ่งสมองสองมือมีเหมือนกัน”

เมื่อได้ฟังโอวาทของพระเดชพระคุณ
หลวงพ่อกแล้ว จึงฮึดสู้มากกว่าเดิมเป็นหลายเท่า เมื่อ
ก่อนคิดว่า มีเพียงตัวเราเท่านั้นที่มีความหวัง แต่ความ
จริงแล้ว ยังมีคนที่หวังกับเราอีกมากมายที่อยากจะให้เรา
ประสบความสำเร็จโดยสะดวกง่ายดาย ที่เห็นได้ชัดเจน
ที่สุด คือ พระเดชพระคุณหลวงพ่อกทั้งสอง รองลงมาก็
เป็นพระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง และที่ขาดไม่ได้เลย คือ

ญาติโยมสาธุชนผู้ให้การอุปถัมภ์บำรุงด้วยปัจจัย ๔ โดยไม่ขาดตกบกพร่องด้วยดีมาโดยตลอด เมื่อสามเณรมองเห็นภาพได้ชัดเจนอย่างนี้แล้ว สามเณรยังต้องนำความสำเร็จมาถวายพระเดชพระคุณหลวงพ่ให้ได้โดยไม่มีข้อแม้และเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น ยามใดที่สามเณรไม่ยักดูหนังสือเรียน ภาพของพระเดชพระคุณหลวงพ่ และบุคคลที่อยู่เบื้องหลังก็มาจะปรากฏขึ้นมาในใจ คอยกระตุ้นเตือนเมื่อยามที่อ่อนล้าในการดูหนังสือ

ก้าวแรกที่เข้าสู่วัดพระธรรมกาย

ก่อนที่จะสอบบาลีสนามหลวงในช่วงนั้น สามเณรหลับไม่สนิท คิดแต่เรื่องสอบบาลี แม้จะใกล้สอบ กิจวัตรกิจกรรมสามเณรก็ต้องทำให้สมบูรณ์ ถึงจะไม่ค่อยดีเหมือนเมื่อต้นปี แต่สามเณรก็ไม่ได้ทิ้ง สิ่งใดปล่อยวางได้ก็ปล่อยวาง แต่เมื่อปล่อยวางไปแล้ว สิ่งนั้นจะต้องไม่เสียหาย

ช่วงที่ใกล้สอบ นักเรียนบาลีทุกคนจะตื่นเต้นกันมาก มีความกระตือรือร้นในการดูหนังสือเป็นพิเศษ บางรูปดูจนสว่างก็มี แต่สำหรับสามเณรไม่ถึงขนาดนั้น จะเข้านอนไม่เกินเที่ยงคืน แล้วจะตื่นแต่เช้ามืดเพื่อดูหนังสือต่อ ทำอยู่เช่นนี้ประมาณเดือนเศษ ๆ ตารางการเรียนในขณะนั้น จะเป็นอย่างนี้ คือ ภาคสายเข้าเรียน ภาคบ่ายสอบ หรือบางครั้งก็สอบทั้งสายและบ่าย ยามเย็นก็ดูหนังสือเตรียมเรียนในวันต่อไป หลังจากสอบเสร็จตอนบ่าย นักเรียนทุกคนจะต้องช่วยกันปิดกวาด เช็ดถู ทำความสะอาดที่อยู่อาศัย เพื่อผ่อนคลายอิริยาบถ เมื่อรับบุญเสร็จก็สรงน้ำเตรียมตัวเข้าสวดมนต์ทำวัตรเย็น เข้าชมและรับฟังธรรมะจากโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา เพื่อเสริมกำลังใจตอกย้ำความขยันหมั่นเพียร กิจวัตรดำเนินไปอย่างนี้ตลอด จนสิ้นสุดระยะเวลาในการอบรมบาลีก่อนสอบสนามหลวง

หลังจากปิดการอบรมแล้วจะเหลือเวลาอีกเพียงไม่กี่วัน ก็จะถึงวันสอบบาลีสนามหลวง ผู้ที่ดูหนังสือไม่พร้อมก็จะเกิดอาการร้อนรนกระวนกระวายขึ้นมาทันทีสำหรับสามเณรในขณะนั้นคิดว่า มีความพร้อมเต็มที่แล้วที่จะเข้าทดสอบในสนามจริง เพราะได้ฝึกซ้อมมาเป็นเวลาแรมปี จะตัดสินใจกันเพียง ๓ วันเท่านั้น ผู้ใดสอบผ่านก็จะดีใจ แต่ถ้าสอบไม่ผ่านนอกจากความเสียใจแล้ว จะต้องรอสอบใหม่ในปีหน้าอีกด้วย

เมื่อสอบสนามหลวงครบทั้ง ๓ วันแล้ว ความมั่นใจในขณะนั้นบอกกับตัวเองได้ว่า ผ่าน ถ้าไม่ผ่านปีนี้จะไปผ่านปีไหน เพราะสามเณรสามารถทำข้อสอบได้อย่างที่ไม่เคยมั่นใจแบบนี้มาก่อน แต่ต้องรอดูในวันประกาศผลสอบ จึงจะมั่นใจ ๑๐๐ % และแล้ววันที่เฝ้ารอคอยด้วยความตื่นเต้นก็มาถึง วันนั้นสามเณรไม่ได้ไปฟังประกาศผลที่วัดสามพระยาด้วยตนเอง แต่ได้ไปทำบุญปล่อยปลาที่อยุธยา เพื่อทำบุญให้อายุแก่สัตว์ทั้งหลาย

ผลสอบปรากฏออกมา คือ วัดพระธรรมกายมีผู้สอบไล่ได้ ป.ธ. ๙ จำนวน ๙ รูป เป็นพระภิกษุ ๘ รูป สามเณร ๑ รูป ซึ่งสามเณรที่เข้าสอบ ป.ธ. ๙ มี ๓ รูป สอบได้ ๑ รูป ส่วนอีก ๒ รูปยังไม่เคยสอบตกเลย จึงเป็นธรรมดาที่ต้องเสียใจ และผิดหวังบ้างที่สอบไม่ผ่านในปี นี้ สามเณรได้แต่ให้กำลังใจเพื่อน ๆ ที่ยังมีความหวังที่จะได้เป็นนาคหลวง ให้ตั้งใจใหม่ คงจะมีสักวันที่เป็นวันของเรา ปีนี้เป็นของเขา ปีหน้าจะต้องเป็นของเราบ้าง ต้องกล้ายอมรับความจริง แล้วลุกขึ้นสู้ต่อไป

ทันทีที่ทราบข่าวว่า ตัวเองสอบได้ รู้สึกปีติยินดีมากกว่าทุก ๆ ปีที่ผ่านมา เพราะสามเณรได้ทำความปรารถนาที่จะนำความสำเร็จมาถวายแด่ พระเดชพระคุณหลวงพ่อ ได้สมความตั้งใจแล้ว ความเพียรพยายามที่ได้ทำมาตลอด ๑๐ ปีเต็ม และบุญบารมีที่ได้สั่งสมมา ก็ดลบันดาลให้สำเร็จสมความปรารถนาแล้ว

ความสำเร็จในครั้งนี้เป็นความปิติและภาคภูมิใจ
ในชีวิตของสามเณร จากการจะได้บวชเป็นพระภิกษุ
ธรรมดาได้ยกระดับขึ้นเป็นนาคหลวง ซึ่งได้รับพระ
ราชทานการบวชจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ
สามเณรรู้สึกปลื้มปิติยิ่ง

เมื่อสามเณรได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุแล้ว
ภารกิจต่อจากนี้ไป คือ การนำพระสัจธรรมคำสอนของ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเผยแผ่สู่ดวงใจของญาติโยม
สาธุชนผู้ที่ไม่มีโอกาส หรือมีโอกาสน้อยที่จะได้ศึกษาเล่า
เรียน เนื่องจากต้องทำมาหาเลี้ยงชีพ และเป็นผู้สนับสนุน
บำรุงพระพุทธศาสนา สามเณรจะขอทำหน้าที่เผยแผ่
ธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้สุดความสามารถ
ให้สมกับที่เป็นพุทธบุตร และเป็นลูกพระราชฯ ตราบ
จนลมหายใจสุดท้ายของชีวิต

ท้ายที่สุดนี้ ลูกเณรขอกราบขอบพระคุณพระเดช
พระคุณหลวงพ่อดังกล่าวเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้ให้ชีวิตใหม่ใน
เส้นทางธรรมแก่ลูกเณร

ขอกราบขอบพระคุณ พระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง
ที่ได้อบรมพร่ำสอนโดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย ตลอด
จนเพื่อนสหธรรมิกที่คอยเป็นกำลังใจในยามที่ท้อแท้
สิ้นหวัง

ขออนุโมทนากับญาติโยมสาธุชนทุกท่าน ที่คอย
สนับสนุนอยู่เบื้องหลังความสำเร็จตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณ
และ อนุโมทนา มา ณ โอกาสนี้
สามเณรจันทรดี เหตุเกษ

ปิณฑกษัตริย์

คนอัศจรรย์ ที่บันลือลั่นไปทั่วภพสาม

นิทานปิ่นทักเศรษฐี

คนอัครรรย์ ที่บันลือลั่นไปทั่วภพสาม

เป็นบทคัดย่อ และเรียบเรียงจากพระธรรมเทศนาของพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อรัณมชโย) หรือ คุณครูไม่ใหญ่ ในทัศนะของโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา ซึ่งเป็นเรื่องมาจากพระไตรปิฎก แล้วนำมาเล่าอธิบายขยายความและประกอบภาพ เพื่อให้ผู้ฟังและผู้อ่านเกิดความรู้ความเข้าใจในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ยิ่ง ๆ ขึ้น และสามารถนำไปเป็นแบบอย่างในการสร้างความดีต่อไป

ดังนั้น สำนวนภาษาที่ใช้แสดงธรรม จึงเป็นลักษณะการเล่าเรื่องด้วยภาษาพูดง่าย ๆ อ่านสบาย ๆ เหมือนอยู่ในบรรยากาศของชั้นเรียนที่มีทั้งคุณครูและนักเรียน

๑

ครอบครัวท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

ฮ นาทบิณฑิกเศรษฐีมีชื่อเดิมว่า สุทัตตะ แปลว่า ผู้มีตนดี คือ ตั้งตนไว้ดี ไม่มีชั่วเลย หรือผู้มีการให้ทานอันดี

ท่านเป็นชาวเมืองสาวัตถี เป็นบุตรของท่านสมณมหาเศรษฐี ที่มาของชื่อ นาทบิณฑิกะ คือ อุปนิสัยของท่านเป็นคนไม่ตระหนี่ เป็นผู้มีการให้ทานเป็นปกติอย่างสม่ำเสมอเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ และมีเมตตากรุณาให้ทานแก่คนยากคนจนเสมอ จนได้ชื่อว่า นาทบิณฑิกะ

แปลว่า ผู้ให้ก้อนข้าวสำหรับคนยากไร้

ท่านมีน้องชายคนหนึ่งชื่อ สุภูติกุฎุมพี รูปหล่อทะมัดทะแมง และมีน้องสาวชื่อ สิริสมณา ท่านอนาถบิณฑิกะมีภรรยาชื่อว่า บุญญลักษณา ซึ่งเป็นน้องสาวของเศรษฐีในกรุงราชคฤห์ ที่มีชื่อว่า ราชคหเศรษฐี ส่วนน้องสาวของท่านอนาถบิณฑิกะ ก็เป็นภรรยาของราชคหเศรษฐีเช่นกัน และท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีกับท่านราชคหเศรษฐีก็เป็นสหายกัน

ทั้งสองต่างก็ไปมาหาสู่เพื่อค้าขายกัน ราชคหเศรษฐีจะเอาสินค้าบรรทุกเกวียน ๕๐๐ เล่ม มาขายในเมืองสาวัตถี ระหว่างกรุงราชคฤห์กับเมืองสาวัตถีพอใกล้จะถึงเมืองสาวัตถีอีก ๑ โยชน์ ก็ให้บริวารไปส่งข่าวให้ท่านอนาถบิณฑิกะทราบ ส่งข่าวมาก่อนเพื่ออนาถบิณฑิกเศรษฐีจะได้เตรียมตัวออกไปต้อนรับท่านราชคหเศรษฐีด้วยตนเอง แล้วก็เชิญท่านราชคหเศรษฐีขึ้นยานพาหนะคันเดียวกัน ทักทายสารทุกข์สุกดิบกันคุยกันไปเรื่อย ๆ ด้วยความปลื้มปิติยินดีแล้วก็พาเข้าเมืองสาวัตถี ราชคหเศรษฐีจะมาพักที่บ้านท่านอนาถบิณฑิกะจนกระทั่งค้าขายเสร็จ พอเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เดินทางกลับเมืองของตน แล้วในทำนองเดียวกัน เมื่อท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีไปค้าขายที่กรุงราชคฤห์ ก็จะนำสินค้าจากเมืองสาวัตถีไปขายที่กรุงราชคฤห์ก็จะได้รับการต้อนรับอย่างดีจากราชคหเศรษฐีเช่นเดียวกัน คือ พอจะถึงอีก ๑ โยชน์ก็จะเอารถออกมารับ แล้วก็นั่งรถไปด้วยกัน

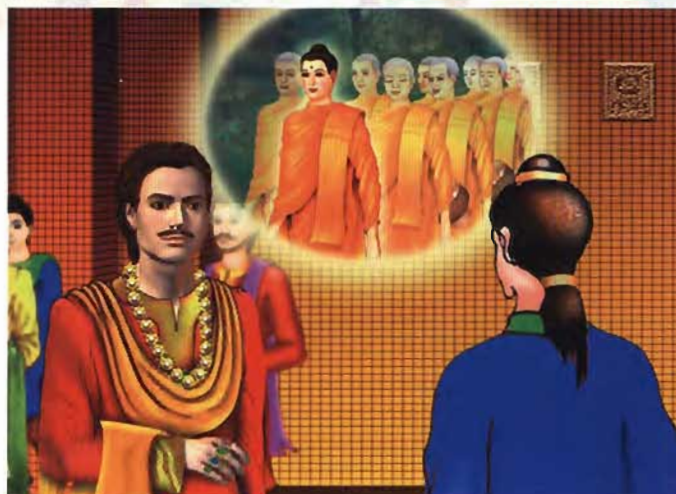

๒

พบพระสัมมาสัมพุทธเจ้าครั้งแรก ณ ป่าสิทวัน กรุงราชคฤห์

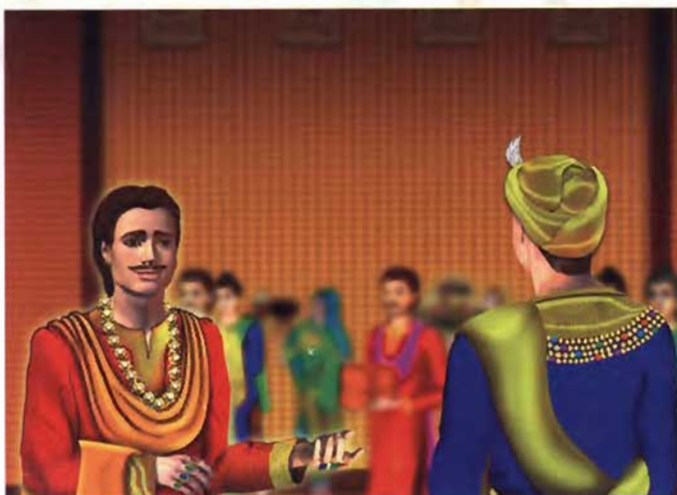

๖ หนึ่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ได้นำสินค้า
 บรรทุกเกวียน ๕๐๐ เล่ม เดินทางไปกรุงราชคฤห์
 เพื่อค้าขาย อีก ๑ โยชน์จะถึงกรุงราชคฤห์ ท่านอนาถ
 บิณฑิกเศรษฐีก็ได้ส่งข่าวให้ราชคหเศรษฐีทราบ เหมือนทุก
 ครั้ง แต่ว่าในครั้งนี้ ราชคหเศรษฐีได้นิมนต์พระสัมมา
 สัมพุทธเจ้า พร้อมกับเหล่าพระสาวกมาฉันภัตตาหารใน
 วันรุ่งขึ้น ท่านเศรษฐีจึงได้สั่งให้บริวารไปต้อนรับท่านอนาถ
 บิณฑิกเศรษฐีแทน เพราะว่าตนจะต้องอยู่จัดเตรียมการ

ต้อนรับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พร้อมเหล่าภิกษุสงฆ์

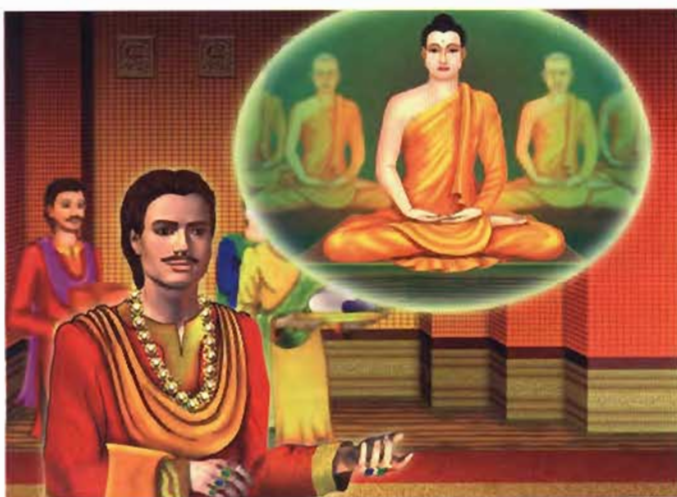
เมื่อท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เดินทางมาถึงประตู
 เรือนของราชคหเศรษฐี ลงจากรถแล้วก็เดินมา ท่านได้
 เห็นท่านราชคหเศรษฐีกับเหล่าบริวาร กำลังจัดเตรียม
 สถานที่และภัตตาหารกันอย่างขะมักเขม้น ท่านอนาถ
 บิณฑิกเศรษฐีก็คิดว่า เมื่อก่อนราชคหเศรษฐีได้ต้อนรับ
 เราอย่างดี ในวันนี้ไม่ได้ออกมาต้อนรับเราเหมือนครั้งก่อน

เข้าใจว่าคงจะมีงานอวาหมงคลหรือวิวาหมงคลเป็นแน่

ที่คิดอย่างนี้ไม่ใช่ที่ท่านจะน้อยใจ แต่คิดว่า ท่านราชคหเศรษฐีอาจจะมียางหรือติดธุระไม่ได้มา อัยยาศัยของท่านอนาถบิณฑิกะไม่มีน้อยยกน้อยใจ เมื่อ ท่านราชคหเศรษฐีสั่งงานเหล่าบริวารเรียบร้อยแล้ว จึงเข้าไปทักทายท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี คือ ถือเรื่องของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระภิกษุสงฆ์เป็นหลัก ส่วน เพื่อนคงจะเข้าใจได้ดี

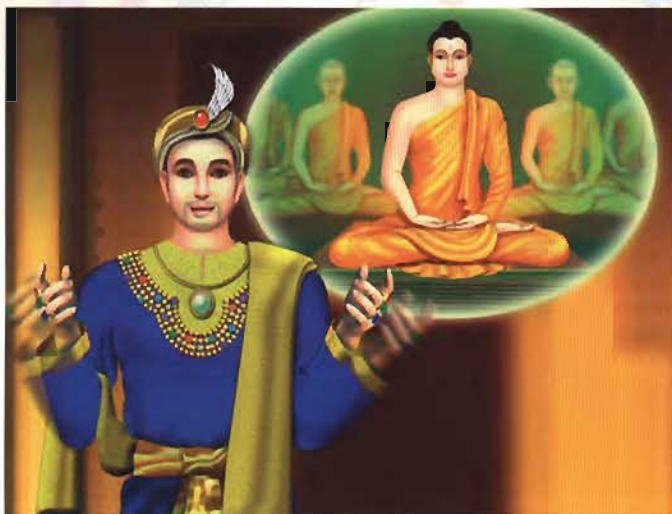

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็ถามราชคหเศรษฐีว่า “ปกติท่านจะมาต้อนรับเราอย่างดี แต่วันนี้ท่านและ บริวารช่วยกันจัดเตรียมภัตตาหาร จะมีงานอะไรกันหรือ ถึงจัดเตรียมงานกันใหญ่โต”

ราชคหเศรษฐีตอบว่า “ก็ไม่ได้จัดงานอะไรหรอก เพียงแต่ว่าฉันได้นิมนต์พระพุทธเจ้าพร้อมด้วยพระสาวก มาฉันภัตตาหารในวันพรุ่งนี้”

“เมื่อก็ท่านว่าอะไรนะ”

ท่านราชคหเศรษฐีก็บอกว่า “พรุ่งนี้พระสัมมา

ลัมพุทธเจ้าจะเสด็จมา”

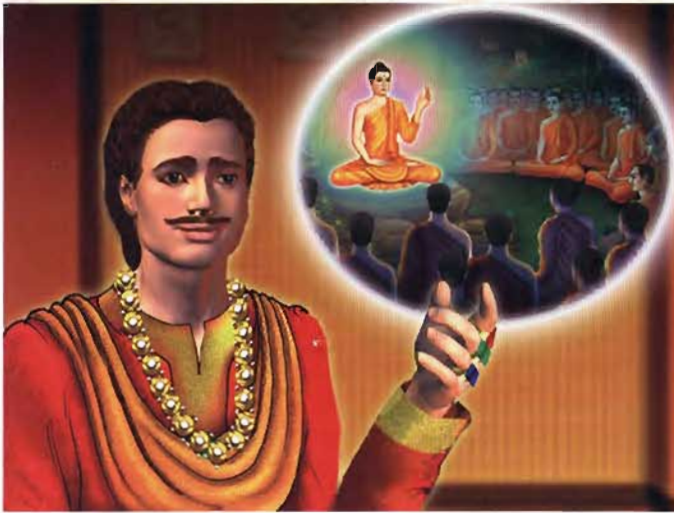
ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีปีติ ขนลุกชูชันตั้งแต่ ศีรษะจรดปลายเท้า พร้อมกับกล่าวว่า “ท่านกล่าวว่า พระพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นแล้วหรือ ท่านพูดถึงพระพุทธเจ้า ไซ้ไหม” ถ้ามอย่างนี้ถึง ๓ ครั้ง ปิติตื่นเต้น ซึ่งเหตุ เพราะบุญเก่าที่ท่านได้สั่งสมเอาไว้กับความปรารถนาเมื่อ แสนกัปที่แล้วว่า จะมาอยู่ในตำแหน่งเอตทัคคะฝ่าย

อุบาสกด้านการถวายทาน จึงทำให้ท่านมีความปลื้มปิติ ยินดี

ท่านราชคหเศรษฐีก็ตอบ ๓ ครั้ง แล้วคิดในใจว่า เพื่อนเป็นอะไรไป

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีบอกว่า “เพราะคำว่า พระพุทธเจ้า ยากที่จะหาฟังได้ในโลก คำอื่นหาฟังได้ง่าย การที่ท่านพูดอย่างนี้ หาฟังได้ยากในโลก เพราะคำว่า

พระพุทธเจ้า เกิดขึ้นได้ยาก ฉันสามารถเข้าไปเฝ้าพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น ในเวลานี้ได้ไหมเพื่อน
ขอให้เราเข้าไปเฝ้าได้ไหมตอนนี้ ๑”

“ยัง ๑ ยังเฝ้าไม่ได้หรอก” ราชคหเศรษฐีตอบ
“เพราะว่าพระองค์ประทับอยู่ที่โน้น ป่าสิทวัน ซึ่งระหว่าง
ทางจากบ้านของเราที่จะไปถึง เต็มไปด้วยป่าช้าผีดิบ (คือ
ศพที่ยังไม่ได้เผา) เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ไววันพรุ่งนี้ท่านก็

จะเสด็จมาแล้ว ค่อยเข้าเฝ้าท่านเถอะ เพื่อนคอยหน้อย
เถอะ พรุ่งนี้เข้าเราก็จะเจอแล้ว”

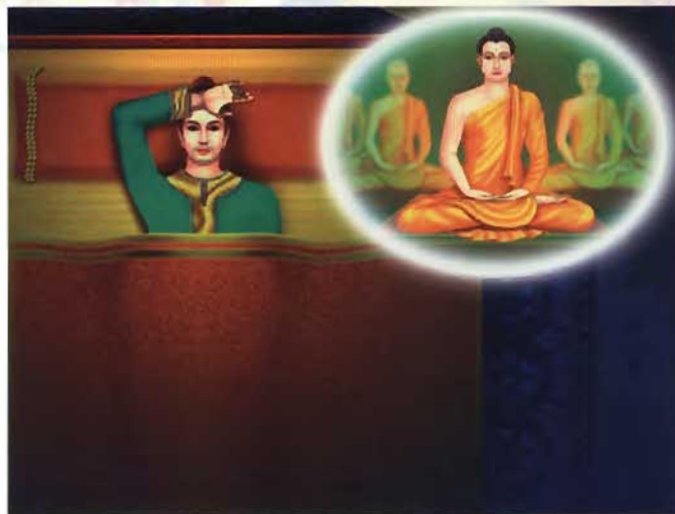
“โอ้ ! มันนานเหลือเกิน” ในความคิดของท่าน
อนาถบิณฑิกเศรษฐี เพราะรอคอยมาแสนกัป เพื่อที่จะเจอ
พระพุทธเจ้า

วันนั้นเอง ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีไม่ได้คิดเรื่อง
การค้าขายเลย เรื่องการทำมาหากิน ไม่สนใจเลย ใจของ

ท่านครุ่นคิดปรารถนาแต่จะเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ใจวนเวียนอยู่ เมื่อไหร่จะถึงเวลาที่ท่านจะเสด็จมาลัทธิ
เราจะได้เข้าเฝ้า จะได้เข้าไปนั่งใกล้ จะได้ฟังธรรม จะได้
ถวายภัตตาหาร เป็นความปลื้มปิติยินดี เพราะบุคคลเช่น
ท่านหาได้ยาก

ในวันนั้นแม้กระทั่งอาหารมือเย็นก็ไม่
รับประทานแต่นั่งที่โต๊ะอาหาร เพราะใจอยากจะเข้า

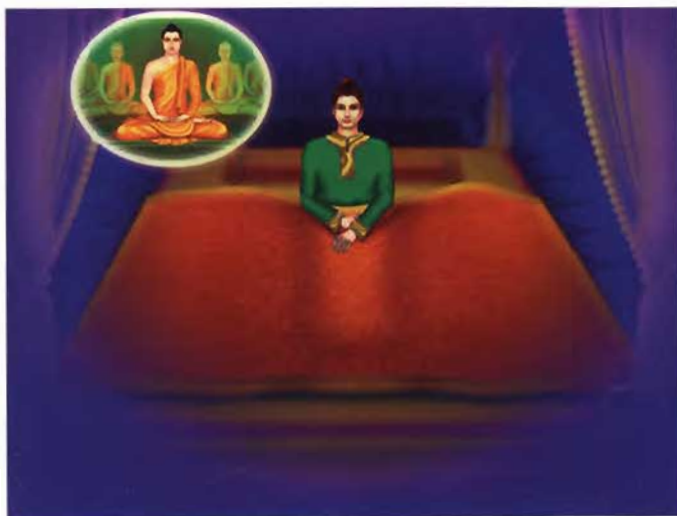
เฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดูเถะอาหารอร่อย ๆ ไม้มีความ
หมายในหัวใจสำหรับท่านในวันนั้น ซึ่งใจเต็มเปี่ยมไปด้วย
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นอารมณ์

วันนั้นเป็นอยู่ด้วยใจที่ครุ่นคิดถึงแต่พระพุทธรองค์
ท่านอ้อมไปเลย ขึ้นไปนอนบนปราสาทชั้นที่ ๗ เพื่อรอให้
ถึงวันพรุ่งนี้เร็ว ๆ เดินไปก็พุทโธ พุทโธ พุทโธ ขึ้นบันได
๗ ชั้น เดินขึ้นไปแล้วก็ล้มตัวลงนอนเอามือวางไว้บน

หน้าผาก ไม่ใช่กายอย่างเดียวนะ นึกถึงพระพุทธเจ้าเป็น
อารมณ์ด้วย

โอ้ ! วันพรุ่งนี้เราจะได้เข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าแล้ว จากนั้นท่านก็ปล่อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย
จากการเดินทาง ในใจมีแต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ได้นึก
ถึงบุคคลอื่นเลย แต่หลับไปได้ประเดี๋ยวเดียวแค่นั้น พอ
ถึงปฐมยาม (ยามหนึ่งมี ๔ ชั่วโมง) ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

ก็สะดุ้งตื่นขึ้น ด้วยความระลึกนึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
อย่างแรงกล้า ลืมตามาสว่างแล้วกระมัง เราลูกดึกว่า
นึกไปนึกมา แสงแห่งความอัศจรรย์ คือ แสงสว่างจาก
การเจริญพุทธธานุสติก็ขับความมืดในห้องนั้นหายไปหมด
ประจวบดวงตะวันที่ลูกโพล่งขึ้นในยามเช้า ทำให้ท่านเข้าใจ
ผิดคิดว่า มันสว่างแล้ว ก็ดีใจ เราจะได้เข้าเฝ้าพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ลูกขึ้นมาเลย เดินไปที่หน้าต่าง คิดว่า
จะได้เห็นดวงอาทิตย์โผล่ขอบฟ้าขึ้นมาแล้ว แต่กลับเห็น

พระจันทร์ลอยเด่นอยู่บนท้องฟ้า จึงทราบว่ ามจริง
แค่ ๔ ทุ่ม เพิ่งผ่านไปแค่หนึ่งยามเท่านั้น ยังเหลือ
ตั้ง ๒ ยาม คือ มัชฌิมยาม กับปัจฉิมยาม เลยต้องกลับ
มานอนต่อ

แต่ไม่ได้หลับหอรอก ผุดลุกผุดนั่งไปอย่างนั้น
พอถึงมัชฌิมยามสะดุ้งตื่นอีก พอระลึกนึกถึงพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าแสงสว่างเกิดอีกแล้ว คงสว่างแล้ว ท่านก็ลุก
ไปที่หน้าต่างไปดูอีก ตอนนี้ง่วงแล้ว แต่ก็ยังเห็นพระ
จันทร์ แล้วก็กลับมาอนต่อ

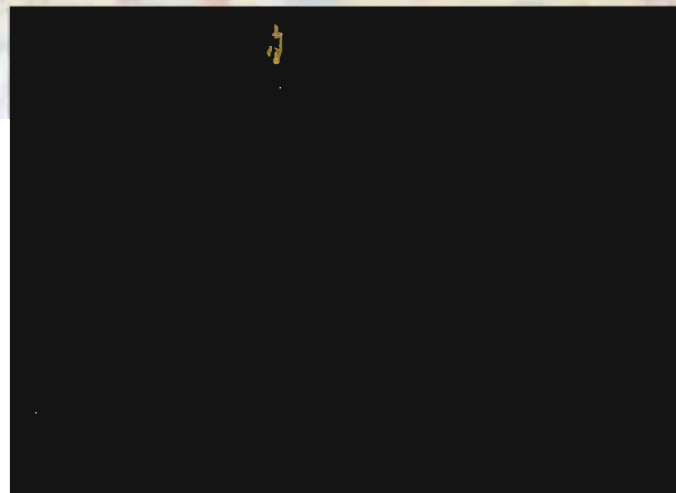
จนกระทั่งถึงปัจฉิมยามสะดุ้งอีกครั้งเป็นครั้งที่ ๓
ตั้งใจใหญ่ล้าหน้าล้าตาเสร็จก็ออกมาเลย โดยเข้าใจว่า
สว่างแล้ว แต่จริง ๆ ยังไม่สว่างเต็มที่หอรอก ท่านลุกจาก
ที่นอนแล้ว ทั้ง ๆ ที่มันยังมืด ๆ อยู่ในช่วงที่ยังสลัว ๆ รีบ
เดินไปที่ป่าสิตวัน อย่าลืมนว่ป่าช้าผิติด เป็นที่น่าสะพังกลว
เต็มไปด้วยอมมนุษย์ทั้งหลาย ขณะนั้นประตูเมืองยังปิดอยู่
มันยังมืด คนเปิดประตูเมืองยังหลับอุตุอยู่ ท่าน
ก็ไปยืนอยู่หน้าประตูเมือง เห็นเขาลือคฤณแเอาไว้

โอ้ ! ทำอย่างไร ประตูเมืองถึงจะเปิดได้ ด้วยอาณูภาพแห่งบุญ
ของท่านกับพุทธานุภาพ และความตั้งใจจริงของท่าน
จึงทำให้เทวดาที่รักษาเมืองเห็นท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี
กำลังจะเดินไปป่าสีตวันไปเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เทวดาผู้รักษาเมืองก็มองดู เห็นดวงบุญว่า ถ้าท่าน
เศรษฐีเข้าเฝ้าพระพุทธองค์เพียงครั้งเดียว เมื่อได้ฟังธรรม
แล้วก็ต้องบรรลุธรรมอย่างแน่นอน มองด้วยทิพพจักขุ
และต่อไปในอนาคต ท่านจะต้องเป็นยอดอุปัฏฐากคน
สำคัญในพระพุทธศาสนา ดังนั้นด้วยเทวานุภาพ จึงเปิด
ประตูเมืองให้ท่านเศรษฐีไปเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า ตรงนี้ก็
เป็นอจินไตย คือ มันเหนือความนึกคิดของเราว่า ความ
สามารถของมนุษย์อย่างนี้ อยู่ ๆ ประตูเมืองจะเปิดขึ้น
มาเอง หรือไปเปิดประตูเมืองเองได้ มันยาก อย่าไปคิด
เลยเรื่องที่เรำทำเองไม่ได้ แล้วอย่าไปสรุปว่า มันเป็นไปได้
ไม่ได้ แต่มันเป็นไปได้แล้ว

เมื่อท่านเศรษฐีเดินออกนอกกำแพงเมืองก็พบว่า
บรรยาการภายนอกนั้น มืดสนิทเลย โอ ! ถึงอยากจะเข้า

เผ้าแคไหนด อย่าลืมนะว่า ตอนนั้นท่านยังเป็นปุถุชนอยู่ ความ
สะดุ้งกลัวยังมี เพราะว่า ที่ป่าช้าผีดิบ มีอมมนุษย์ และสุนัข
ซึ่งมันอยู่ในภูมิเดียวกัน ภูมิของอบาย มันเห็นมันก็กลัว
ผีเหมือนมนุษย์กลัว พอกลัวมันก็หนาวเย็นเยือกทีเดียว ลั่น
ๆ ก็ปล่อยเสียงออกมา แหงนคอสูงเกือบจะตั้งฉากกับพื้น
โลก แล้วปล่อยลำโพงไปเลย ท่านก็เอาเรื่องเหมือนกัน เลย
คิดไปว่า เอ ! เรากลับไปนอนดีกว่า มันยังมีด แต่เพียง
แค่นี้

ที่กรุงราชคฤห์นี้ มีประชากรอาศัยอยู่หนาแน่น
มากถึง ๑๘ โกฏิ เมื่อมีคนตายในเวลาคับขัน พวกญาติ
ไม่สามารถนำออกจากเมืองได้ ก็นอนตายระเกะระกะ
จึงนำขึ้นไปบนหอคอยแล้วก็โยนออกนอกกำแพงเมืองไป
ดังนั้นเมื่อท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีออกไปนอกเมือง
จึงต้องเดินเข้าไปบนซากศพ ที่ส่งกลิ่นเหม็นด้วย เสียง
โหยหวนของเจ้าสุนัขด้วย แล้วก็อมมนุษย์ด้วย คือ อดีต
มนุษย์ที่ไม่มีกายมนุษย์อยู่

ชากศพนันเต็มไปด้วยหมุ่นนอนที่ซ่อนไซ เต็มไป
 ด้วยเหล่าแมลงที่มาได้ตอมชากศพนัน ถ้าเราเป็นท่าน
 อนาคตบิณฑิกเศรษฐีจะคิดอย่างไร ท่านเดินผ่านอย่างนี้
 ออกมา ก็ยังตะคุ่มตะค้ำยังไม่ค่อยเห็นนอนได้ชัดเจน
 เห็นบวม ๆ ตุ่ม ๆ หน้อย แต่กลิ่นมันเข้ามา ให้รู้เลยว่า
 เน่าแล้ว ก็เกิดความสะดุ้งกลัวจนลุกซู่ คิดสองอย่างใน
 เวลาเดียวกัน กลับดีหรือไม่กลับดี แต่กำลังยืนนิ่งอยู่อย่าง
 นั้น ก็มียักษ์ผู้ใหญ่นหนึ่งชื่อว่า สิวักยักษ์ ไม่ปรากฏ
 ร่าง ส่งแต่เสียงอันไพเราะเหมือนคนเคาะกระดิ่งทอง
 ไพเราะมาก ได้กล่าวกับท่านเศรษฐีโดยไม่ให้ท่านเศรษฐี
 รู้ตัวว่า “ข้างหนึ่งแสนเชือก ม้าหนึ่งแสนตัว รถเทียมม้า
 หนึ่งแสนคัน สาวงามสวมเครื่องประดับอันมีค่าหนึ่งแสน
 คน ทั้งหมดรวมแล้วมีคุณค่ายังไม่เท่ากับเสี้ยวหนึ่งใน ๑๖
 ของเท้าที่ก้าวย่างไป ๑ ก้าว เพื่อจะเข้าเฝ้าพระสัมมา
 สัมพุทธเจ้า ท่านเศรษฐีก้าวไปเถิด ท่านก้าว
 ไปข้างหน้าดีกว่า อย่าถอยหลังกลับเลย ก้าวต่อไป” ขณะ
 นั้นเองแสงสว่างได้ปรากฏแก่ท่านเศรษฐี เพราะใจ

ตั้งมั่นนึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าข่มความสะพรึงกลัวไว้
และได้ยืนกัลยาณมิตรที่เป็นยักษ์ สิวักยักษ์ปลอบประโลม
ใจ ก็เกิดเลื่อมใสเหมือนเดิม แสงสว่างก็เกิดขึ้น ทำให้
ท่านมีจิตใจเบิกบาน มีแรงใจที่จะเดินต่อไป ผ่านซาก
ศพซึ่งเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ เน่าเหม็นขึ้นอีกไปอีก พร้อมกับ
เสียงสุนัขป่าร้องโหยหวน ท่านก็เกิดความสะดวกกลัวขึ้นมา
อีก

ท่านเศรษฐีคิดว่า กลับดีกว่าพอคิดจะกลับ กัลยาณ
มิตรสิวักยักษ์ก็พูดขึ้นอีกว่า “ช้างแสนเชือก ม้าแสนตัว
รถม้าแสนคัน สาวงามสวมเครื่องประดับอันมีค่าแสนคน
ยังไม่ถึงเลี้ยวหนึ่งใน ๑๖ ของการย่างเท้าไป ๑ ก้าว
ท่านก้าวเดินต่อไปเถิด” หมายก็หอนไปเรื่อย ๆ เดินไป
พอหยุดที เอ๊ะ ! กัลยาณมิตรสิวักยักษ์พูดต่อไป ศพก็ยัง...
อื้ออึง อูจาดหนักเข้าไปเรื่อย ๆ เลย สุนัขป่าก็ร้องโหยหวน

หนักเข้าไปอีก กลัวหนักเข้าไปเรื่อย ๆ เลย ขาลั่น แต่ก็ก้าวต่อไป เพราะว่า กัลยาณมิตรสหายก็พุดเหมือนเดิม ทันใดนั้นความมืดก็หายไป แสงสว่างได้ปรากฏเกิดขึ้น แก่ท่านเศรษฐี ความสะดุ้งกลัวในใจก็หายหมด ตอนนี้ มีแต่พระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ แล้วท่านก็ก้าวต่อไปจนถึงป่าสาติวัน

ขณะนั้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จลุกขึ้น จงกรมในที่แจ้งแต่เช้าตรู่ก่อนสว่าง พระองค์ได้ทอดพระ

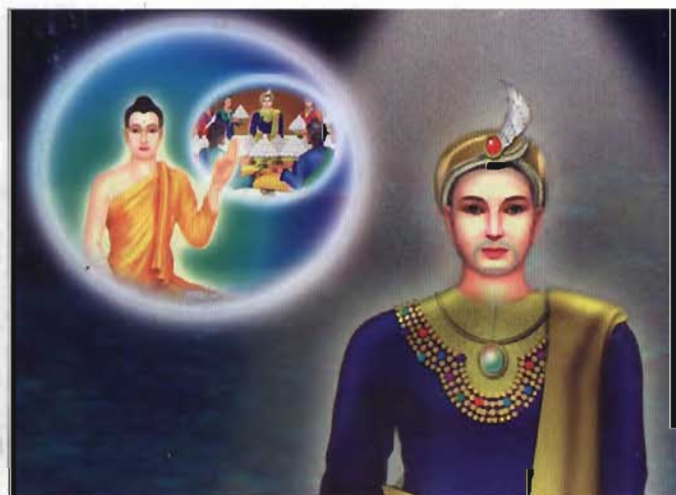
เนตรเห็นท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีเดินมาแต่ไกล จึงเสด็จมาประทับนั่ง พอประทับนั่ง ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีเดินมาก็คิดไปว่า พวกเดียรธีย์จำนวนมากในโลกนี้ มักจะกล่าวตัวของเขาเองว่า เป็นพระพุทธเจ้า แต่จริง ๆ แล้ว ไม่ใช่ เป็นแค่เดียรธีย์

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีคิดไปเรื่อย ๆ ก็มองเห็นแต่ไกล เราจะทราบได้อย่างไรว่า สมณะที่เห็นอยู่นี้เป็น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเศรษฐีก็เลยคิดในใจว่า มหาชน
รู้จักเราชื่อ อนาคตภิกษุ แต่ไม่มีใครรู้ชื่อที่มารดาบิดา
ตั้งให้เราเลย ถ้าหากเป็นพระพุทธเจ้าจริง ก็ต้องทรง
ทราบ

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบวาระจิตของท่าน
เศรษฐี จึงตรัสเรียกอนาคตภิกษุเศรษฐี ว่า “มาเถิด
สุทตตะ ตถาคตอยู่ที่นี่แล้ว มาเถิดสุทตตะ พระตถาคต
อยู่ที่นี่ เธอจงก้าวมาหาเรา” ท่านอนาคตภิกษุเศรษฐี

ได้ยินเสียงของพระพุทธเจ้าที่ไพเราะมาก เสียงลึก ก้อง
กังวาน ไม่แหบ ไม่เครือ หยดย่อย ไพเราะ ชาบซึ้ง
และแถมเรียกชื่อตนถูกต้องอีกด้วย ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยเจอกัน
เลย ท่านมีความปีติเบิกบานมากทีเดียว จึงรีบเข้าไป
เฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ชบเคี้ยวลงแทบพระบาท
พระบรมศาสดา แล้วกราบทูลด้วยความปลื้มปิติ “พระองค์
ผู้เจริญ พระองค์ทรงประทับสำราญดีหรือพระพุทธเจ้า
ข้า” ไปถามคนที่เขาสบายที่สุดในโลก เป็นคำทักทายที่

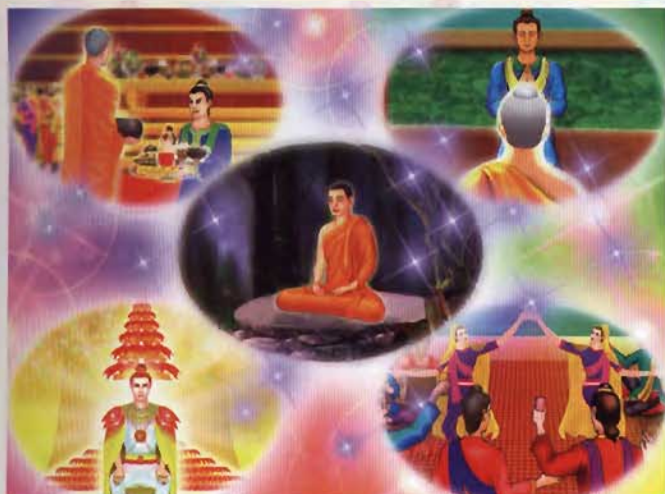
ไฟเราะที่สุดเท่าที่ตัวจะนึกได้ตอนนั้น อย่าลืมว่า ท่านเพิ่งเดินผ่านซากศพ เสียงโหยหวนมา แล้วอยู่ ๆ ก็มาพลิกเหมือนไฟเปิดแป๊บสว่าง เมื่อแสงสว่างมาแล้ว สิ่งที่ยังอยู่ในใจก็หายไป คล้าย ๆ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทำลายภูเขแห่งความสงสัยหมดไป เปิดเผยว่า พระองค์คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยตรัสเรียกชื่อท่านเศรษฐีได้ถูกต้องว่า “สุทัตตะ”

“พระองค์ทรงประทับสำราญดีอยู่หรือพระพุทธเจ้าข้า”

พระพุทธองค์ตรัสตอบ “สุทัตตะ พราหมณ์ผู้ดับทุกข์ได้แล้ว ย่อมอยู่เป็นสุขทุกเวลา”

คำว่า พราหมณ์ในที่นี้หมายถึงผู้ที่ลอบบาปออกจากใจได้แล้ว ไม่ใช่แต่งชุดพราหมณ์สีขาวมา นั่นไม่ใช่ แม้อยู่ที่ป่าสีตวันยามค่ำคืนก็มีความสุข คำตอบอย่างนี้ ฟังแล้วชื่นใจ ของแท้ ท่านคิด ชื่นใจ เรามาเจอพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจริง ๆ

“ผู้ใดไม่ติดในกาม มีใจเย็น ตัดความเกี่ยวข้องทุกอย่างได้แล้ว เป็นผู้ไม่มีความกระวนกระวายในใจ ถึงความสงบแห่งจิต เป็นผู้สงบระงับแล้ว ย่อมอยู่เป็นสุข”

จากนั้นพระพุทธองค์ก็ทรงแสดงอนุปพพิกขาแก่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี คือ กล่าวถึงทาน ศีล สวรรค์ โขขของกาม และอานิสงส์ของการออกจากกามให้ฟัง โดยปริยายตลอดเห็นเป็นภาพไปหมดเลย เมื่อพระพุทธองค์ทรงทราบโดยพุทธญาณของท่าน คือ ท่านมองไปสอนไป มองไปว่า ใจของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีใสแล้ว นุ่มนวลควรแก่การงาน ปราศจากนิวรณ์แล้ว ใจใสแล้ว มีจิตเลื่อมใสในพระรัตนตรัยแล้ว จึงทรงแสดงอริยสัจ ๔ ต่อ ซึ่งเป็นธรรมที่พระพุทธเจ้าทั้งหลายตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง ไม่ได้เรียนจากครูบาอาจารย์คนไหน คือ ท่านทรงเห็นแจ้งและรู้แจ้งด้วยพระองค์เอง ได้แก่ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ว่า ชีวิตเป็นทุกข์ สาเหตุ คือ ความอยากที่มีกิเลสอยู่เบื้องหลัง ต้องหยุดความอยากที่เรียกว่า นิโรธ แล้วมรรคจะเกิดเป็นต้นทางของอริยมรรค

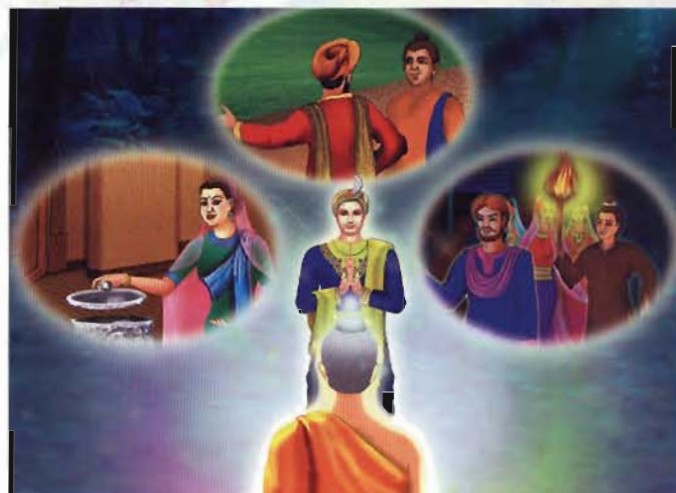

ทำให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว มีธรรมจักร คือ ดวงตา
เห็นธรรมก็ได้เกิดขึ้นแก่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ท่าน
พูดว่า ชีวิตเป็นทุกข์ ทุก ๆ ชีวิต สาเหตุมาจากความ
ทะยานอยาก อยากได้ อยากมี อยากเป็นในสิ่งที่ไม่ควร
อยากมี และไม่ควรอยากเป็น

เป็นความอยากที่ระคนไปด้วยความเพลิน เพลิดเพลิน
แต่ไม่ได้ประกอบไปด้วยปัญญา เพราะมีกิเลสอยู่

เบื้องหลังให้เป้าหมายความอยากนั้นเบี่ยงเบนไป คือ สิ่ง
ที่ควรอยากไม่อยาก แต่ไปอยากในสิ่งที่ไม่ควรอยาก เพราะ
ฉะนั้นต้องหยุดอยาก หยุดความอยากนั้น คือ หยุดใจ พอ
ใจหยุดได้ มรรคก็เกิดเป็นดวงใส ๆ เรียกว่า ปฐมมรรค
ทุติยมรรค ตติยมรรค จตุตถมรรค เรื่อยไปกระทั่งทำให้
ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีมีดวงตาเห็นธรรม เปรียบเสมือน
ผ้าที่สะอาดปราศจากมลทิน ย่อมติดน้ำย่อมได้ดินนั้น
ท่านได้บรรลุเป็นพระโสดาบัน หหมดความลั้ลเลสงสัยใน

พระรัตนตรัย เพราะว่าท่านเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระรัตนตรัยแล้ว

ท่านเศรษฐีก็ได้กราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระธรรมเทศนาของพระองค์นั้น งดงาม ไพเราะยิ่งนัก งดงามทุกถ้อยคำทุกประโยค ที่ทำให้ใจเบิกบานแจ่มแจ้ง ไม่มีความกลางแคลงอะไรอยู่ในใจเลย ฟังแล้วเพลินจนกระทั่งเข้าถึงธรรมได้ เปรียบเสมือน

บุคคลหงายของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด บอกทางแก่คนหลง หรือเป็นผู้ส่องประทีปในที่มืดให้บุคคลผู้มีตาดีได้มองเห็น ฉะนั้น ข้าพระพุทธเจ้าขอถึงพระพุทธ พระธรรม และ พระสงฆ์ ว่าเป็นที่พึ่งตลอดชีวิต ขอพระองค์ทรงจำข้าพระองค์ว่า เป็นอุบาสกผู้เลื่อมใสในพระรัตนตรัย นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป กล่าวถึง ๓ ครั้งทีเดียว พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ, ธรรมัง สะระณัง คัจฉามิ, สังฆัง สะระณัง คัจฉา

มิ, ทุดิยัมปิ....., ตตติยัมปิ..... ๓ ครั้งว่า ขอลึงพระพุทธร พระ
ธรรม และพระสงฆ์ว่าเป็นที่พึ่ง

ขอพระองค์พร้อมด้วยเหล่าพระสาวกจงรับ
นิมนต์ของข้าพระองค์ เพื่อฉันภัตตาหารในวันพรุ่งนี้ด้วย
เถิด เราจะสังเกตได้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงรับนิมนต์
โดยดุชนิภาพ คือ นิ่งนิ่ง ๆ ผู้มีปัญญาพึงรู้ด้วยอาการ
นั้น ก็นิ่งนิ่ง ๆ เฉย ๆ เป็นปกติ เหมือนพระพุทธรูปนั่ง
นิ่ง ๆ สงบ ๆ เขาเรียกว่า อริยดุชนิ คือนิ่ง ๆ

ท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐีทราบว่า พระพุทธรองค์
ทรงรับนิมนต์แล้ว ทราบด้วยอาการนิ่ง ๆ คือ เป็น
ธรรมนิยามที่ทำอย่างนั้น แล้วก็แสดงว่า รับโดยอาการ
ปกติ คือ ปกติใจต้องนิ่ง ใจนิ่ง ๆ แล้วท่านเศรษฐีจึงทูล
ลาพระพุทธรองค์ ถวายอภิวาทแล้วทำประทักษิณ เดินพนม
มือเวียน ๓ รอบ แล้วก็เดินกลับเข้าเมือง ตอนนีไม่กลัว
แล้ว เป็นพระโสดาบันแล้ว

๓

อนาถปิณฑิกเศรษฐีถวายภัตตาหารครั้งแรก

ราชคหเศรษฐีทราบข่าวว่า ท่านอนาถบิณฑิก
 เศรษฐีได้นิมนต์พระพุทธเจ้าพร้อมพระสาวกให้มา
 ฉันทภัตตาหารในวันพรุ่งนี้ จึงเข้าไปถามท่านอนาถบิณฑิก
 ว่า “ได้ข่าวว่า ท่านได้นิมนต์พระพุทธเจ้าพร้อมเหล่าพระ
 สาวกมาฉันทภัตตาหารวันพรุ่งนี้หรือ ท่านเป็นแขกของเรา
 เราจะให้ยืมทรัพย์และช่วยจัดเตรียมสิ่งของให้ เพื่อท่าน
 จะได้สะดวกในการถวายภัตตาหารแด่พระพุทธเจ้าและ
 พระสาวกทั้งหลาย”

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ตอบว่า “ไม่เป็นไรหรอก
 เพื่อน ทรัพย์สำหรับภัตตาหารที่จะถวายแด่พระพุทธองค์
 และเหล่าพระสาวกของเรามีแล้ว”

ข่าวนี้อีกได้ทราบไปถึงชาวเมืองราชคฤห์ว่า ท่าน
 อนาถบิณฑิกเศรษฐีจะถวายภัตตาหารแด่พระสัมมา
 สัมพุทธเจ้า พร้อมเหล่าพระสาวกในวันพรุ่งนี้ จึงได้พา
 กันไปถามท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีว่า “ได้ข่าวว่าท่านจะ

ถวายภัตตาหารแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พร้อมด้วยพระสาวกในวันพรุ่งนี้หรือ ท่านเป็นแขกต่างบ้านต่างเมือง พวกเราจะให้ท่านยืมทรัพย์ ท่านจะได้สะดวกในการถวายภัตตาหารในวันพรุ่งนี้”

“ไม่เป็นไร ทรัพย์สำหรับภัตตาหารที่จะถวายแด่พระพุทธรองค์ พร้อมด้วยพระสาวกของเรามีอยู่แล้ว” ชาวเมืองราชคฤห์ได้แสดงความมั่นใจกับท่านเศรษฐีด้วย

พระเจ้าพิมพิสารเมื่อทรงทราบข่าวว่า ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีจะถวายภัตตาหารแด่พระพุทธรเจ้า พร้อมด้วยพระสาวกในวันพรุ่งนี้ จึงให้ท่านเศรษฐีเข้าเฝ้า แสดงว่าไม่ใช่ธรรมดาเลย ในการที่จะเลี้ยงพระหมดเมืองโดยมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประมุข พระราชาเห็นว่า เป็นแขกเมือง คงจะได้เตรียมอะไรมา เดี๋ยวจะถวายทานได้ไม่เต็มที่ ขาดตก ๆ หล่น ๆ อะไรอย่างนั้น เพราะว่าพระองค์ท่านมีความเคารพเลื่อมใสในพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก ถวายแต่ของที่ประณีต เกรงว่าท่านเศรษฐีไม่ได้เตรียมสิ่งเหล่านี้มา ก็ทรงซักถามเช่นเดียวกัน อนาถบิณฑิกเศรษฐี ก็กราบทูลพระเจ้าพิมพิสารในทำนองเดียวกัน

จากนั้นท่านเศรษฐีจึงสั่งให้บริวารจัดเตรียม
ภัตตาหารอันประณีต ในเรือนของราชคหเศรษฐีในคืน
นั่นเอง วันรุ่งขึ้นท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้สั่งให้บริวาร
ไปกราบอาราธนาพระพุทธเจ้าว่า “ภัตตาหารจัดเตรียม
เรียบร้อยแล้ว ขอนิมนต์พระพุทธองค์และพระสาวกใน
เวลานี้เลยพระเจ้าข้า”

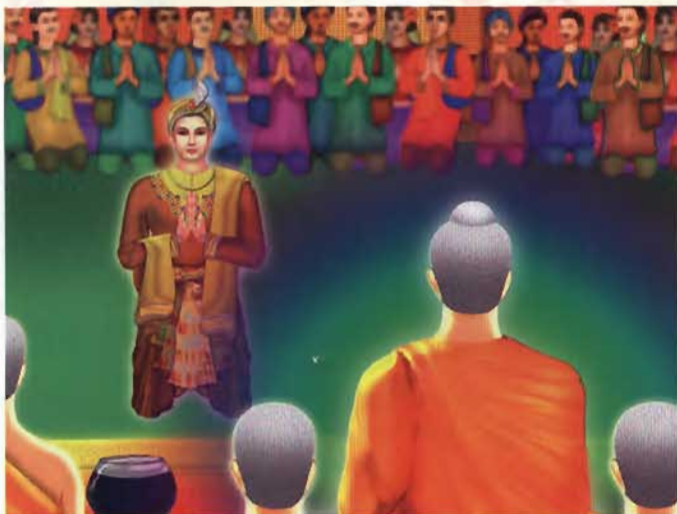
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงครองอันตรวาสก
ถือบาตรและจีวร เสด็จเข้าสู่เรือนของราชคหเศรษฐี

พร้อมเหล่าพระสาวก ทรงนั่งประทับเหนืออาสนะที่ปูลาด
พร้อมเหล่าพระสาวก ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีจึงได้ถวาย
ภัตตาหารอันประณีต แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมทั้ง
เหล่าพระภิกษุสงฆ์ด้วยมือของตนเอง

นิมนต์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จจำพรรษาที่เมืองสาวัตถี

เมื่อพระพุทธองค์ทรงขบฉันภัตตาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็ได้กราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระองค์พร้อมเหล่าพระสาวก จงรับนิมนต์ข้าพระองค์เสด็จไปจำพรรษาที่กรุงสาวัตถีเถิด”

พระพุทธองค์ตรัสตอบว่า “ท่านเศรษฐี ตถาคตและหมู่สงฆ์ ย่อมยินดีใน *สัณญาคาร* ท่านเศรษฐีจึงกราบ

*สัณญาคาร: เรือนว่าง

ทูลว่า “ขออนุญาตข้าพระองค์ทราบดีพระเจ้าข้า” จากนั้น พระพุทธองค์ก็ทรงแสดงธรรมกถาให้ท่านเศรษฐีเห็นแจ้งสมาทาน อาจหาญร่าเริง (แสดงธรรมให้ปลื้มใจ) แล้วทรงเสด็จกลับ

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีจึงรีบทำธุระของตนให้เสร็จเร็วกว่ากำหนด เพื่อจะกลับเมืองสาวัตถีไปสร้างอารามถวายพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเหล่าพระสาวกได้อยู่จำพรรษา

นิมนต์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จจำพรรษาที่เมืองสาวัตถี

ท่านเป็นผู้มีมิตรสหายมาก และเป็นที่รู้จักของ
คนทุกหมู่บ้าน ในระหว่างทาง ท่านจึงได้ชักชวนเพื่อน
สหายของท่านแต่ละหมู่บ้านว่า “บัดนี้ พระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าเสด็จอุบัติขึ้นแล้ว และข้าพเจ้าก็ได้อาราธนาพระพุท
องค์และพระสาวก มาจำพรรษาในนครสาวัตถี ซึ่ง
พระองค์จักเสด็จมาตามเส้นทางนี้ ขอท่านทั้งหลายจง
ช่วยกันสร้างอาราม เสนาสนะสำหรับพักแรม เพื่อน้อม
ถวายแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเหล่าพระสาวก ใน

ระยะทางทุก ๑ โยชน์ รวม ๔๕ โยชน์จนถึงเมืองสาวัตถี
แล้วก็จงช่วยกันแผ้วถางหนทางทำให้ราบรื่นและร่ม
รื่น เหมาะแก่การพักเหนื่อยเถอะ” ชาวเมืองต่างยินดี

ส่วนท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐีเมื่อไปถึงเมือง
สาวัตถีแล้ว ท่านก็รีบไปสำรวจดูพื้นที่ทั่วทั้งพระนคร เพื่อ
หาสถานที่สร้างอารามที่จะเป็นที่ประทับของพระพุท
องค์และของเหล่าพระสาวก โดยท่านเศรษฐีมีหลัก
พิจารณาว่า

๑. สถานที่นั้นต้องอยู่ไม่ไกลจากหมู่บ้านเกินไป เพื่อสะดวกในการบิณฑบาต
๒. ไม่อยู่ใกล้กับหมู่บ้านมากนัก เพื่อจะได้ไม่พลุกพล่าน
๓. มีการคมนาคมไปมาได้สะดวก
๔. กลางวันมีคนไม่มาก เพราะต้องการความสงบสงัด

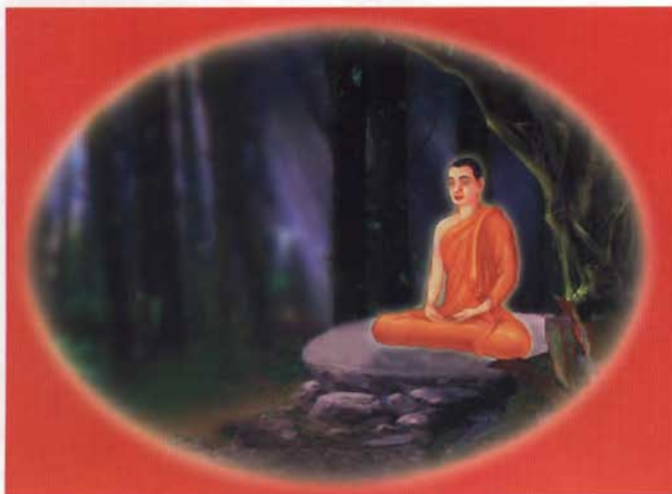
๕. กลางคืนเงียบสงบ ไม่มีเสียงรบกวนใด ๆ
๖. ไม่มีชาวบ้านเข้ามารบกวน คือ บางทีเขามาตัดไม้ในป่าบ้าง ถ้าไม่ไปปฏิสังขารเดี่ยวชาวบ้านก็โกรธ ถ้าคุยด้วยก็เสียเวลาปฏิบัติธรรม

๗. เป็นสถานที่ลับตาคน คือ พอผ่านไปดูเหมือนไม่มีพระภิกษุ

๘. เป็นสถานที่เหมาะสมสำหรับบรรพชิตผู้รักความสงบ ต้องการหลีกเร้น เพราะฉะนั้น สมณะ หรือ พุทธง่าย ๆ ก็คือ พระเณร หรือนักบวชต่าง ๆ บวชมาแล้ว ต้องหลีกเร้นประพฤติปฏิบัติธรรม ยิ่งอยู่ตามต่างจังหวัดทั่วประเทศ บรรยากาสเหมาะสมในการปฏิบัติธรรมอย่างยิ่งทีเดียว ถ้าอยู่โดยไม่ได้ปฏิบัติธรรมแล้ว เป็นนักบวชยาก อยู่ไปก็อย่างนั้น ๆ อยู่กันไปเป็นวัน ๆ ไม่ว่าพระเณรหรือฆราวาสก็ตาม แม้ฆราวาสมีเครื่องสนุกสนานเพลิดเพลิน แต่ถ้าไม่ทำสมาธิ ปฏิบัติธรรม แม้มีชีวิตอยู่ก็เหมือนคนตายแล้ว

ขอชื่ออุทยานของเจ้าเขตสร้างอารามเขตวัน

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้เห็นอุทยานของเจ้า
เซตราชกุมาร พบว่าเป็นที่ที่ที่เหมาะสมที่สุดในการ
สร้างวิหารถวายแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเหล่าพระ
สาวก เพราะว่ามีคุณสมบัติ ๘ ประการครบถ้วนบริบูรณ์

ท่านจึงเข้าเฝ้าเจ้าเซตราชกุมาร และกราบทูล
ว่า “หม่อมฉันมาขอประทานที่ดินผืนที่เป็นอุทยานของ
พระองค์”

เจ้าเซตถามว่า “ท่านเศรษฐี ท่านจะเอาไปทำอะไร
หรือ”

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีตอบว่า “หม่อมฉันจะนำ
มาสร้างอารามถวายแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเหล่า
พระสาวก”

เจ้าเซตก็ตอบว่า “ท่านเศรษฐีแล้วท่านจะเอาพื้นที่
ตรงไหนล่ะ ขนาดเท่าไร”

“หม่อมฉันขอประทานพื้นที่ทั้งหมดของอุทยาน
เลยพระเจ้าข้า” เอาหมด ต้องคิดใหญ่ทำใหญ่ เพราะ
ว่าคิดเล็กก็ข้าวจานหนึ่ง คิดใหญ่ก็ข้าวจานหนึ่ง หายใจ
ก็เท่ากัน

เจ้าเซตตามกลับว่า “ทำไมถึงต้องใช้พื้นที่มากมาย
ขนาดนั้นล่ะท่านเศรษฐี อุทยานของฉันมีพื้นที่กว้างขวาง
มาก จะสร้างวิหารอะไรใหญ่โตมาก ทำไมต้องสร้างใหญ่”

ท่านเศรษฐีตอบว่า “หม่อมฉันไม่ได้สร้างหลัง
เดียว”

“ถึงจะสร้างหลายหลังก็ไม่น่าจะต้องใช้ที่ดิน
มากมายขนาดนี้” เจ้าเซตกล่าว

ท่านเศรษฐีก็กล่าวว่า “หม่อมฉันนอกจากจะสร้าง
วิหารถวายพระพุทธเจ้าแล้ว ก็สร้างเสนาสนะ ที่พัก
ของภิกษุสงฆ์ สำหรับภิกษุสงฆ์จำนวนเรือนหมื่น จะสร้าง

ที่พักสำหรับภิกษุอาคันตุกะ ที่มาจากทั่วสารทิศกว่าพันรูป ที่จะมาฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็จะสร้างธรรมสภาเพื่อให้ประชาชนเข้ามาฟังธรรม ซึ่งต้องสามารถจุคนได้จำนวนมาก จะสร้างหอดฉันอีก เรือนไฟ ห่องน้ำ บ่อน้ำ ที่จกรม สระโบกขรณี มณฑป เรือนเก็บของ ชุ้มประตู่ แล้วก็อีกเยอะแยะ แล้วก็ยังต้องเว้นพื้นที่ให้ห่างกันพอประมาณอีก ไม่ใช่สร้างติด ๆ กัน ต้องสร้างมีระยะ มีช่องไฟ ถึงจะสวยงาม ไม่แออัด

เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องใช้พื้นที่ทั้งหมดของพระองค์เลย
พระเจ้าข้า”

เจ้าเซตกล่าว่า “เราฟังท่านพูดมานาน ฟังแล้ว
คิดว่า โอ้ ! อุทยานนี้เราให้ไม่ได้หรอก นึกว่าท่านจะเอา
สักหน่อยก็จะตัดให้สักไร่สองไร่ อะไรอย่างนี้ แต่เล่นเอา
หมด เราให้ไม่ได้หรอก แล้วเราก็รักสถานที่นี้มาก
เหลือเกิน แต่ถ้าท่านต้องการ ท่านต้องซื้อโดยการนำ
ทรัพย์มาปูเรียงติดกัน อย่าให้มีช่องว่างด้วย ทรัพย์มีช่อง

ว่างตรงไหนรีบ ถือว่าผิดกติกา และไม่ให้ที่ด้วย ต้องบูให้
เต็มพื้นที่ ถ้าทำได้อย่างนี้เราถึงจะขายให้” คือ พุดง่าย ๆ
ว่า ปฏิเสธอย่างนุ่มนวล อย่างละมุนละไม เพราะว่าตัว
ก็รักสถานที่นี้มันเป็นที่ร่มรื่น

แต่ในใจจริง ๆ เจ้าเซตไม่ขาย บอกอย่างนี้ เพราะ
คิดว่า ยกเว้นเทวดาแล้ว มนุษย์ทำไม่ได้หรอก ที่ตั้งราคา
แพง ๆ สูง ๆ ก็เพราะว่าไม่อยากขายนั่นเอง แต่ว่าพุด
ผิดคนเสียแล้ว มาพุดกับท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

“ตกลง พระองค์ทรงขายหรือ หม่อมฉันจะนำ
ทรัพย์มาปูเรียงให้เต็มพื้นที่ของพระองค์นี้เลย” เอา
ขนาดนั้นเลย ใจท่านเศรษฐีไม่ใช่คิดดูก่อน แต่คิดทำก่อน
ตั้งแต่เกิดมาเป็นเจ้าเซต ไม่คิดว่าจะไต่ยิน หรือได้เห็น
บุคคลเช่นนี้ในโลกว่า เอ๊ะ ! บุคคลอย่างนี้มีด้วยหรือ

เจ้าเซตตกพระทัย “เราพุดเล่น ไม่คิดว่าท่านจะ
กล้าซื้อจริง ๆ ขนาดนั้น เราพุดไปอย่างนั้นเอง คือ
อย่างไรก็ไม่ขายหรอก ที่พุดไปอย่างนั้นเพราะคิดว่า อย่าง
ไรท่านเศรษฐีก็คงไม่มีปัญญา หรือไม่มีเงินตรา ไม่มีอารมณ์

ด้วย แต่ว่าตอนนี้ท่านมีทั้งเงินตรา เวลา และอารมณ์
อย่างนี้ โอ้ ! ไม่ขายหรอก”

แต่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐียืนยันอย่างขึงขัง
ปกติท่านเป็นคนสุภาพ อ่อนน้อมถ่อมตน มีใจเอื้อเพื่อ
เมตตา ดวงตาที่อ่อนโยน แต่พอบอกว่า ไม่ขายแค่นั้น
ทั้ง ๆ ที่บอกว่าขาย แล้วท่านก็ตกลงแล้ว แล้วก็มากลับ
คำอย่างนี้ เสียงที่นุ่มก็เข้มขึ้นมาอีกหน่อย มีน้ำหนักขึ้น
“พระองค์ทำเช่นนั้นไม่ได้ หม่อมฉันไม่ยอมเพราะพระองค์

ตกลงราคาไว้แล้ว พูดอย่างไรก็ต้องเป็นอย่างนั้น” ก็
เถียงกันอยู่นั้นแหละ

“ไม่ได้เราไม่ขายหรอก เราก็พูดไปอย่างนั้นเอง ไม่
คิดว่าท่านจะเอาจริง ท่านเอาจริง แต่เราพูดเล่น ไม่ได้
ไม่ได้” ในใจของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี นึกถึงแต่พระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าและพระสงฆ์อยากจะเอาบุญใหญ่ เพราะ
การบังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ใช่ง่าย และตอน
นี้ท่านเป็นพระโสดาบันแล้ว ยิ่งยืนยันอย่างมั่นคงเลยว่า

ต้องขายเพราะตกลงกันแล้ว เพราะฉะนั้นผู้ที่จะตัดสินได้
จะต้องเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีจึงเรียกมหาอำมาตย์ผู้
พิพากษามา เอาตุลาการมา แล้วเข้าสู่กระบวนการ
ยุติธรรม ให้มาวินิจฉัยคดีนี้

ปรากฏว่า ผู้พิพากษาท่านก็มีใจเที่ยงธรรม บอก
ว่า “การซื้อขายตามที่ตกลงกันนั้นถือเป็นการซื้อขายที่
ชอบแล้ว ตามกฎหมายเตียรบาลของแผ่นดิน ท่านต้อง

ขาย” เจ้าเซตจึงจำใจต้องขายอุทยานให้ท่านเศรษฐีตาม
ราคาที่เสนอไป แต่ก็ยังนึกไม่ออกว่า ถึงแม้เราจะตกลง
ขาย แล้วก็ได้รับวินิจฉัยว่า ‘ต้องขาย’ ก็จะต้องดูว่า ท่าน
เศรษฐีจะไปได้ถึงไหน

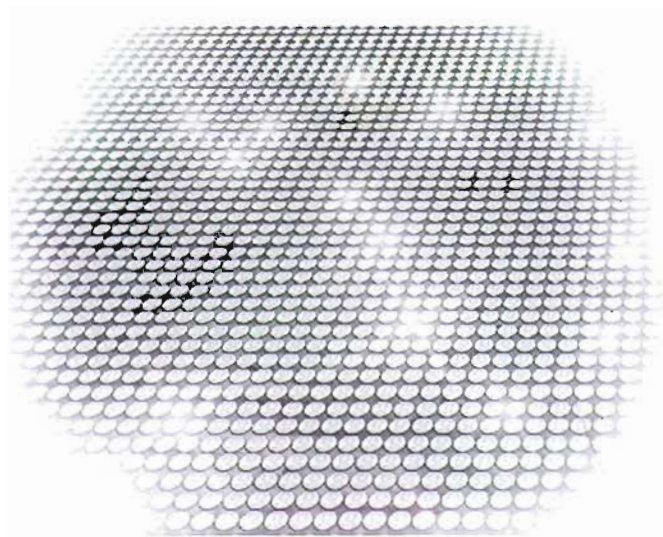
ส่วนท่านเศรษฐีดีใจมากที่เจ้าเซตยอมตามคำ
วินิจฉัยนั้น สั่งบริวารทันทีเลย ให้นำเกวียนบรรทุกเงิน
จำนวนหลายร้อยเล่มเกวียน เพื่อนำมาปูเรียงเต็มพื้นที่
อุทยาน สมัยก่อนยังไม่มีเบงก์ (ธนาคาร) เขาฝากทรัพย์

ไว้กับแม่พระธรณีขุดดินฝังกัน แม่พระธรณีเป็นนายแบงค์
ใหญ่ ฝังกันไปอย่างนั้น เฉพาะเก็บไว้ที่บ้านชนเอามาหมด
แล้วก็มาเรียงกันจริง ๆ ท่านเศรษฐีเป็นบุคคลใน
ประวัติศาสตร์ที่โลกไม่เชื่อว่า จะมีคนอย่างนี้ในโลก สมัย
นั้นเขาก็ไม่เชื่อว่า จะมีคนอย่างนี้จริง แต่ว่ามีจริง ๆ
และมีบันทึกไว้ในพระไตรปิฎกแล้ว

ดังนั้น ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีให้บริวารของตน

ปูเงินเรียงกัน โดยเริ่มจากภายในออกมาข้างนอก เริ่ม
ทำยสวนก่อน ปูมาเรื่อยเป็นลำดับ ปูมาทุกส่วนจรดกัน
เรียงกันอย่างมีระเบียบ ส่วนในบางแห่งที่มีต้นไม้ หรือ
แอ่งน้ำก็จะเอาเงินกองเอาไว้ โดยกะให้เท่ากับพื้นที่
บริเวณของต้นไม้ หรือแอ่งน้ำนั้น เมื่อปูเรียงเต็มพื้นที่
อุทยานแล้ว ก็ได้เชิญเจ้าเซตมาดูการปูเงินเพื่อเป็นสักขี
พยานว่า “ของแท้ปูชิตอย่างนี้ถูกใจไหม ตามที่ท่านตกลง
ใช้หรือไม่”

เจ้าเซตบอกว่า “ใช่ ๆ” แล้วท่านเศรษฐีก็ให้เงินมาอีก มาเรื่อย ๆ เลย ปูเต็มจนกระทั่งถึงบริเวณขั้วประตูทางเข้า ขนมาเรื่อย ๆ ด้วยใบหน้าที่สดชื่น ผ่องใส เพราะในใจมีแต่พระสัณมาสัมพุทธเจ้า ท่านคิดว่า ทำอย่างไรโลกจะได้รับประโยชน์จากทรัพย์ของเรา เพราะว่าทรัพย์สินเงินทอง คือ อุปรกรณ์การสร้างบารมี

เจ้าเซต ปกติเป็นคนตระหนี่ ไม่ยอมม่วยทรัพย์ของตนง่าย ๆ ใครมาขอก็บอกเชิญไปข้างหน้าก่อน ที่นับรवार

ของท่านสิ กลับมาเล่าให้ท่านฟัง เพราะท่านคอยฟังข่าวตลอด โอ้ ! ท่านดูสิฝุ่นฟุ้งตลบเลย เขาขนทรัพย์มาถึงตรงนั้น ๆ ปูมาถึงตรงนี้แล้ว ดูสิ เจ้าเซตฟังทีก็ระทึกใจที ฟังทีระทึกที โอ้โฮ ! ตายแล้ว มาถึงครึ่งสวนแล้วมาถึง ๓ ส่วน ๔ ของสวนแล้ว เหลืออีกนิดเดียวแล้ว มาเรื่อย ๆ เลย

ในที่สุดจากการอกสันขวัญแขวน เปลี่ยนแปลงจิตใจท่านใหม่ ให้เกิดศรัทธาขึ้น ท่านบอก โอ้โฮ ! เห็น

แล้วชนลูก ตอนแรกตกใจประหลาดพรึ่พรึง พอเห็นคน
เอาจริงเข้า ชนลูกชู้เลย เปลี่ยนจากคนที่ใจมืดบอดด้วย
ความตระหนี่ มาเลื่อมเป็นเงาแล้วใสกระจ่าง ด้วยความ
ศรัทธาในการกระทำของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ผู้นำ
บุญยอดกัลยาณมิตรยุคนั้น

โอ้ ! ที่ผืนน้อยของเราคงไม่เหลือแล้ว ท่านเศรษฐี
เล่นปูลาดเงินจนเต็มพื้นที่แล้ว เลยให้บริวารไปเชิญท่าน
เศรษฐีมา

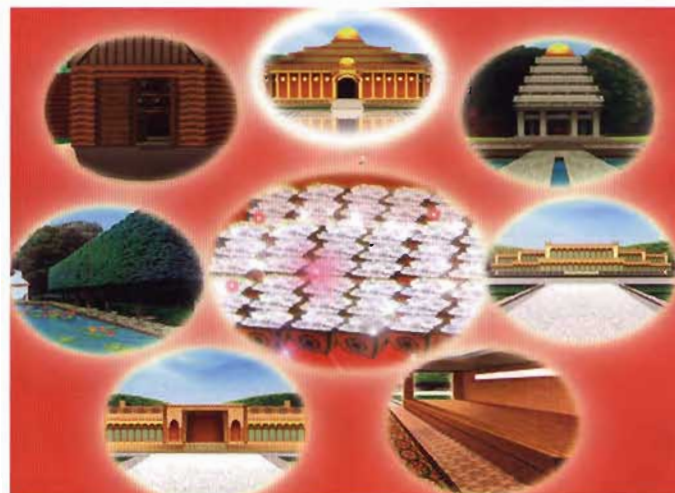
“ท่านเศรษฐีพอแล้ว ท่านเศรษฐีเดี๋ยวหยุดก่อน
พอก่อน อย่าเพิ่งปู้ปี้เลย ขอให้ท่านเหลือที่ตรงนี้ไว้ให้
แก่เราเถอะ ไม่ต้องนำเงินมาปูลาดแล้วละ เราขอร่วม
บุญด้วย โดยถวายพื้นที่นี้ให้แก่พระศาสนา”

ท่านเศรษฐีก็นึกในใจว่า เจ้าเซตราชกุมารนี้เป็น
ผู้มีชื่อเสียง มีคนรู้จักมาก การที่เจ้าเซตมาเลื่อมใสในพระ
พุทธศาสนาย่อมเกิดผลดี ท่านเศรษฐีจึงตัดสินใจถวาย
ส่วนที่เหลือนั้นให้แก่เจ้าเซตได้มีส่วนแห่งบุญ แล้วตรงนั้น

เป็นทางเข้าเสียด้วย เจ้าเซตสั่งให้บริวารสร้างซุ้มประตู ๗
ชั้นในพื้นที่ว่างนั้น ใช้ทรัพย์ทั้งสิ้น ๑๘ โกฏิ โดยเอาเงิน
ที่ได้จากท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีไปมาสร้าง ดังนั้นคนทั่วไป
จึงเรียกวัดนี้ว่า วัดพระเชตุวัน ซึ่งเป็นการให้เกียรติแก่
เจ้าเซตราชกุมาร แต่คนก็เรียกต่อท้ายว่า อารามของท่าน
อนาถบิณฑิกเศรษฐี

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้ใช้ทรัพย์ในการ
ก่อสร้างวัดพระเชตุวันทั้งสิ้น ๑๘ โกฏิ ชื่อที่ดิน ๑๘ โกฏิ

สถานที่นี้เป็นวัดที่พระบรมศาสดาเสด็จจำพรรษามากที่สุดถึง ๑๙ พรรษา และจัดเป็นหนึ่งในสถานที่ ๔ แห่งที่เรียกว่า *อวิชิตสถาน ๔ มีสถานที่ตรัสรู้ คือ โพธิบัลลังก์ ๑ ทรงแสดงธรรมจักรา ที่ป่าอิสิปตนมฤคทาย

วัน ๑ ที่ทรงเหยียบพระบาทลงมาครั้งแรกภายหลังจากโปรดพุทธมารดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ที่เมืองสังกัสสนคร ๑ และบริเวณที่ตั้งพระคันธกุฎี วัดพระเชตุวัน ๑

*อวิชิตสถาน ๔ : สถานที่ประทับประจำของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์

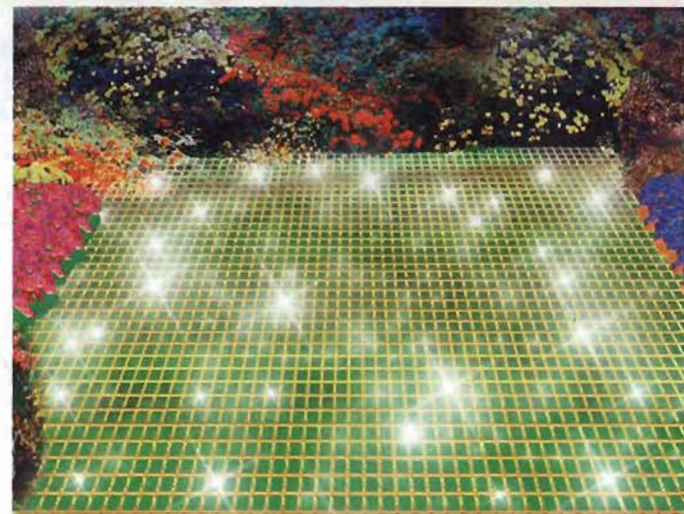
๖
การซื้อที่ดินของเศรษฐีในอดีต สมัยพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์

พระวิปัสสิพุทธเจ้า

ยอนหลังไปในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระองค์หนึ่ง ทรงพระนามว่า พระวิปัสสิพุทธเจ้า
มีเศรษฐีท่านหนึ่งชื่อว่า ปุนัพพลุมิตตะ ท่านปุนัพพลุมิตตะ
ซื้อที่ดินสร้างวัด ถวายในพระพุทธศาสนา ด้วยการปูเรียง
ด้วยอิฐทองคำ บนพื้นที่ *๑ โยชน์

*๑ โยชน์ เท่ากับ ๑๖ กิโลเมตร

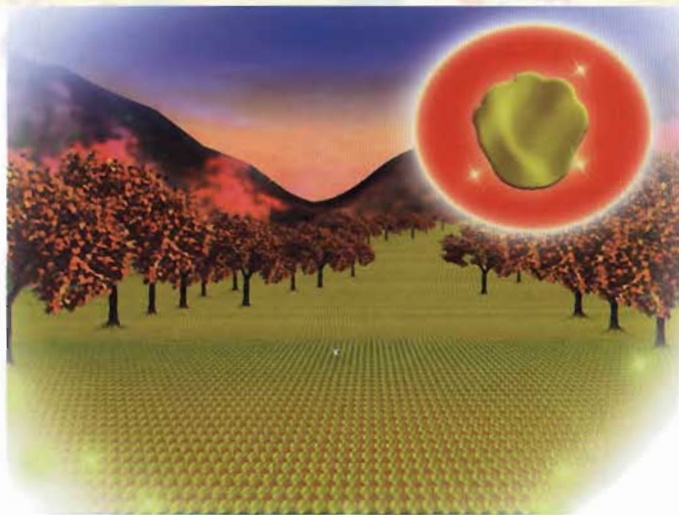

พระสิขิพุทธเจ้า

ในสมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอีกพระองค์หนึ่ง
ทรงพระนามว่า พระสิขิพุทธเจ้า มีเศรษฐีท่านหนึ่งชื่อว่า
สิริวัฑฒะ ซื้อที่ดินด้วยการปูตาข่ายทองคำ บนพื้นที่ ๓ *คาจุต
คือ แค้ชั่ววั้วร้อง ๓ ตัว วั้วตัวที่หนึ่งร้องแล้ว ตัวที่สอง
รับมอ ตัวที่สามก็ร้องไปไกลได้แค้ไหนก็แค้นั้น

*คาจุต : ๑ คาจุตเท่ากับ ๑๐๐ เส้น (๔ คาจุตเป็น ๑ โยชน์)

พระเวสสภูพุทธเจ้า

ในสมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพระนามว่า พระเวสสภูพุทธเจ้า มีเศรษฐีชื่อ โสตถิยะ ชื่อที่โดยบุญด้วย รอยเท้าช้างทองคำ ปลูกเต็มพื้นที่ครึ่งโยชน์ คือ ถอดแบบ รอยเท้าช้างมาหล่อด้วยทองคำ แล้วเอามาปลูกต่อกันไปบน พื้นที่ครึ่งโยชน์

พระกกุสันธพุทธเจ้า

ในสมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอีกพระองค์หนึ่ง ทรงพระนามว่า พระกกุสันธพุทธเจ้า มีเศรษฐีชื่อ อัจจุตะ ชื่อที่ด้วยการปลูกธูปทองคำ เต็มพื้นที่ ๑ คาวุต แค้ว ตัวเดียวร้อง วัวไถยไปถึงไหนก็ตรงนั้น

พระโกนาคมพุทธเจ้า

ในสมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพระนามว่า พระโกนาคมพุทธเจ้า มีเศรษฐีชื่อ อุคคะ ชื่อที่โดยปู่ด้วยเต่าทองคำ บนพื้นที่ครึ่งควาตุ

พระกัสสปพุทธเจ้า

ในสมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพระนามว่า พระกัสสปพุทธเจ้า เศรษฐีชื่อ สุมังคละ ชื่อที่ด้วยเต่าทองคำปูเรียงติดกันเลย บนพื้นที่ ๒๐ *อุสกะ

เราจะเห็นว่าที่ดินผืนนี้แม้ขนาดไม่เท่ากัน แต่เป็นสถานที่ที่เดียวกันเป็นที่ประทับของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นศูนย์กลางในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา

*อุสกะ : ๑ อุสกะเท่ากับ ๒๔ วา

พระสมณโคตมพุทธเจ้า

ส่วนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราพระองค์นี้ เศรษฐีชื่อ สุทัตตะ ก็คือ ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี นำเงิน มาบุญเรียง ๑๘ โกฏิ บนพื้นที่ ๘ *กริส

หลังจากนั้นท่านก็ได้สร้างวัดขึ้น โดยเริ่มวางแผนการก่อสร้างวิหารก่อน และสิ่งต่าง ๆ ภายในวัด เช่น ที่พักสงฆ์ ที่พักพระอาคันตุกะ สระโบกขรณี มณฑป

*กริส : ๑ กริสเท่ากับ ๑๒๔ คอก

เรือนเก็บของ และอื่น ๆ อีกมากมาย โดยเริ่มสร้างพร้อมกันทุกจุด คือ จะไปสร้างทีละอย่าง เดี๋ยวตายก่อน ต้องสร้างทีเดียวก่อนไปพร้อม ๆ กัน เพื่อจะได้ทันใช้งานก่อนวันเข้าพรรษา ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้ระดมช่างที่มีฝีมือทั่วนครสาวัตถี ช่วยกันก่อสร้างทั้งวันทั้งคืน จนเสร็จเรียบร้อยเป็นวัดพระเชตวัน

๗

ฉลองวัดพระเชตุวันมหาวิหาร

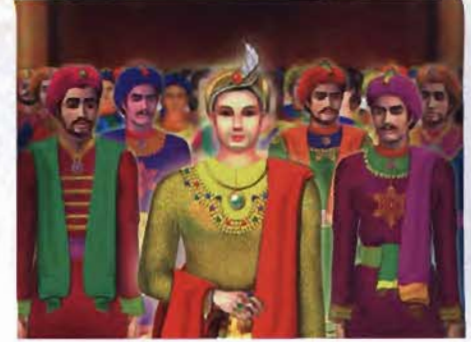
ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้ส่งคนไปเข้าเฝ้าพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อกกราบทูลให้พระพุทธองค์
ทรงทราบ และอาราธนาให้เสด็จไปเมืองสาวัตถี พระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมเหล่าพระสาวกเสด็จออกจากนคร
ราชคฤห์ไปสู่นครสาวัตถี

ท่านเศรษฐีได้จัดเตรียมการฉลองวิหารอย่างยิ่ง
ใหญ่ ในวันที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเหล่าพระสาวก
เสด็จมาถึงวัดพระเชตวัน ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้ส่ง
บุตรชายออกไปต้อนรับ บุตรชายพร้อมด้วยบริวารอีก ๕๐๐
คน ออกไปต้อนรับเสด็จ โดยถือธง ๕๐๐ คัน อันเรื่อง
รองไปด้วยผ้า ๕ สี บุตรชายของท่านเศรษฐีชื่อ กาละ และ

บริวารทั้ง ๕๐๐ คน ก็ได้โบกสะบัดธงเพื่อต้อนรับพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าและเหล่าพระสาวก

ถัดจากการต้อนรับ ขบวนของบุตรชายเศรษฐีแล้ว
ก็มีขบวนของธิดาสาวของเศรษฐีคือ นางสาวมหาสุภักทา
และนางสาวจุฬสุภักทา พร้อมด้วยบริวารอีก ๕๐๐ คน ถือ
หม้อน้ำอันเต็มไปด้วยน้ำเพื่อรดต้อนรับเสด็จ

ถัดจากขบวนของธิดาสาวทั้งสอง ก็เป็นขบวน
ของภรรยาของท่านเศรษฐี พร้อมด้วยเพื่อนหญิงที่เป็น
เศรษฐีอีก ๕๐๐ คน ถือถาดอันเต็มไปด้วยอาหาร รดต้อนรับ
เสด็จพระบรมศาสดา และพระสาวก

ส่วนท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็ได้นุ่งห่มผ้าใหม่ แล้วออกไปต้อนรับพระบรมศาสดา และพระสาวกเป็น ขบวนสุดท้าย พร้อมกับเพื่อนเศรษฐีอีก ๕๐๐ คน

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมเหล่าพระสาวก เสด็จมาถึงขบวนต้อนรับของท่านเศรษฐี พระพุทธองค์ก็ ทรงให้อุบาสกบริษัทเดินนำหน้า เพื่อนำเสด็จเข้าสู่วัดพระ เชตวัน เพราะฉะนั้น พอเรานิมนต์พระไปไหน ก็เป็น แบบอย่าง สมมุตินิมนต์ไปที่บ้านของเรา พอไปถึงบ้าน เราก็ต้องเดินนำก่อนท่านจะได้ไปถูก ก็เป็นสิ่งที่น่าเรียน รู้เอาไว้

พระพุทธองค์ทรงเปล่งพระฉัพพรรณรังสี กระทำ บริเวณนั้นให้เป็นประดุจทองคำเหลืองอร่าม พระบรม ศาสดาของเราพระองค์นี้ ทรงมีพระฉัพพรรณรังสีเปล่ง ออกจากตัวได้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าบางพระองค์ทรง เปล่งพระฉัพพรรณรังสีสว่างไสวจนไม่รู้เลยว่า ดวงอาทิตย์ ขึ้น หรือดวงอาทิตย์ตก กลางวันหรือกลางคืน ในยุคนั้น จะรู้ได้เหมือนนกทิว มันก็ออกจากรังไปทำมาหากินของ มัน แล้วพอถึงเวลามันง่วง มันก็บินกลับมาอนที่รังของ มัน เราจึงรู้ว่า กลางวันหรือกลางคืน เพราะรัศมีของพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น กลบหมดโลกธาตุต่าง ๆ ซึ่ง ก็เป็นสิ่งที่เราชาวพุทธ ควรจะปลื้มปิติยินดีว่า ที่ท่านเปล่ง

ฉัพพรรณรังสีได้ แสดงว่าพระองค์มีความบริสุทธิ์มาก จนกระทั่งพลังแห่งความบริสุทธิ์นั้น นึกจะเปล่งออกมา เมื่อไหร่ก็ได้ เอาออกก็ได้ ไม่เอาออกก็ได้ หรือให้เรื่อง ๑ นิด ๑ เป็นปกติท่านก็ทำได้ เป็นสิ่งที่น่าศึกษา

แต่พอเรามายุคนี่ เราเกิดไม่ค่อยทัน จึงชักจะไม่ค่อยเชื่อ มันกลายเป็นเรื่องอจินไตยคือ เหนือความนึกคิด เราจะไปหาเหตุผลด้วยวิธีธรรมดาว่า อย่างนี้ต้องเพราะ อย่างนั้น ๑ ก็ไม่ได้ และก็คนที่เคยเห็น ก็ไม่กลับมาเกิด

แล้วมาเล่าให้เราฟัง หรือไม่อยู่มาถึงมาเล่าให้เราฟังว่า เคยเห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเปล่งฉัพพรรณรังสี แล้วเราก็ไม่ได้ไปเกิดในยุคนั้น แล้วอายุยืนมาจนถึงปัจจุบันนี้

พระพุทธองค์เสด็จไปด้วยพุทธลีลาอันงดงามหาที่เปรียบมิได้ จากนั้นพระองค์พร้อมด้วยเหล่าพระสาวกเสด็จประทับบนอาสนะที่จัดไว้อย่างเรียบร้อย ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็ได้กราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ควรปฏิบัติอย่างไรกับพระวิหารนี้ต่อไป”

พระพุทธองค์ตรัสว่า “ท่านเศรษฐีขอท่านจงถวายวิหารนี้แก่ภิกษุสงฆ์ที่อยู่ในทิศทั้ง ๔ ทั้งที่มาแล้วและยังมิได้มา”

ท่านเศรษฐีก็รับพุทธดำรัสด้วยความปิติ เมกขมานใจ จากนั้นท่านก็นำน้ำเต้าทองมาหลั่งน้ำลงบนพระหัตถ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วกล่าวคำถวายวิหารนี้ว่า “ข้าพระองค์ขอถวายวัดพระเชตวันมหาวิหารนี้แด่สงฆ์ทั้ง

๔ ทิศ ทั้งที่มาแล้วและยังมิได้มา โดยมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระประมุข”

หลังจากที่พระพุทธองค์ทรงรับการถวายวัดพระเชตวันมหาวิหาร จากท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐีแล้ว ท่านก็กระทำอนุโมทนาตรัสอานิสงส์การถวายวิหารว่า

“วิหารที่ถวายหลังนี้ จะป้องกันความหนาว ป้องกันแสงแดดและความร้อน ป้องกันสัตว์ร้าย เช่น งู เป็นต้น

ป้องกันการเบียดเบียน ป้องกันลมที่พัดผ่าน การถวายเป็นพุทธบูชา
ที่พิกัดพระภิกษุสงฆ์เพื่อให้ท่านได้พักอาศัยยอมทำให้เกิด
ความสะดวกสบาย เหมาะสมในการเจริญสมาธิภาวนา

เมื่อท่านเจริญสมาธิภาวนาแล้ว ท่านยอม
เห็นแจ้งธรรมได้โดยง่าย เพราะสถานที่นี้เป็นที่สัปปายะ
พระพุทธเจ้าทั้งหลายจึงสรรเสริญว่า วิหารทานเป็นทาน
อันเลิศ ดังนั้น บัณฑิตทั้งหลาย เมื่อพิจารณาเห็นประโยชน์

อันจะเกิดขึ้นแก่ตนแล้ว พึงสร้างวิหารที่พิกัดอันรื่นรมย์ถวายเป็น
แด่หมู่สงฆ์เถิด

แล้วให้นิมนต์ภิกษุทั้งหลายผู้เป็นพหูสูตได้อาศัย
อยู่ในวิหารนั้น หลังจากนั้นพึงถวายข้าวและน้ำ อาหาร
หวานคาว พึงถวายผ้า เครื่องนุ่งห่ม พึงถวายเสนาสนะ
ได้แก่ ที่นั่ง ที่นอน เติงย ดั่ง เสื่อ หมอน เบ้าดิน แด่ภิกษุ
ทั้งหลายด้วยจิตอันเลื่อมใสในท่านผู้ปฏิบัติตรง ภิกษุทั้ง

หลายเหล่านั้ก็จะแสดงธรรมที่บรรเทาทุกข์ทั้งปวงแก่ชนผู้ถวายนั้ เมื่อผู้นั้ฟังธรรมแล้วยอมอาภษาญร่ำเรงจิตยอมผ่องใส เป็นเหตุให้ลั้ณาสวกิเลสและเข้าพระนิพพานได้”

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีพอฟังอาภิสงส์ของวิหารทานแล้วก็มีความปลื้มปีติ เบิกบานใจยิ่งนัก หลังจากนั้นท่านก็จัดงานฉลองวิหารตลอด ๙ เดือน ท่านได้ใช้ทรัพย์ในการฉลองวิหารครั้งนี้เป็นจำนวนทั้งสิ้น๑๘ โกฏิ

ท่านซื้อที่ดินด้วยการปูเงินกหาปณะ ๑๘ โกฏิและก่อสร้างอีก ๑๘ โกฏิ รวมทั้งสิ้น ๕๔ โกฏิ

แล้วท่านเศรษฐียังได้นิมนต์ภิกษุสงฆ์มารับภัตตาหารที่เรือนของตนเป็นประจำทำให้ท่านได้ทำทานอย่างสม่ำเสมอ บัณฑิต นักปราชญ์ยอมยินดีในการสร้างมหาทานบารมี โดยเฉพาะเลือกทำกับเนื่อนานุญ

เพราะฉะนั้นพระไม่ใช่ผู้ด้อยโอกาส ถ้าใครมีดวงปัญญาจะเห็นว่า พระเณรคือผู้ได้โอกาส เป็นเนื่อนานุญ

เป็นแหล่งแห่งความรู้ เป็นอายุพระศาสนา เห็นแล้วต้อง
ยกมือไหว้ ประคองอัญชลี กราบไหว้บูชา ถวายภัตตาหาร
ปัจจัยไทยธรรม ฟังธรรม และปฏิบัติธรรม

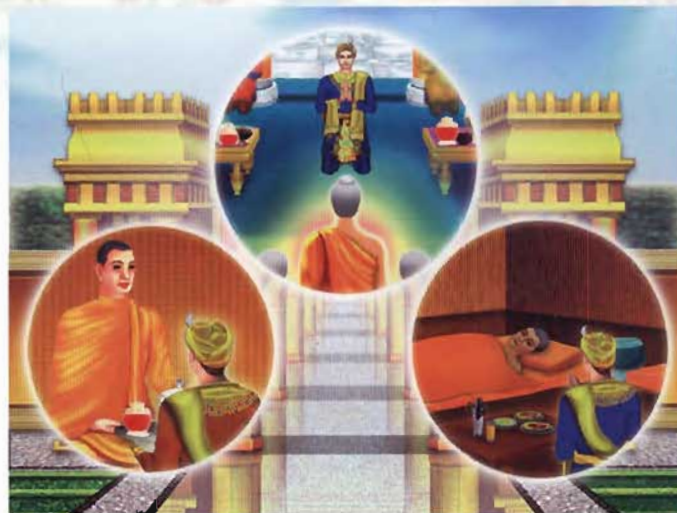
จริง ๆ ในยุคนั้น ผู้ที่มีฐานะร่ำรวยกว่าท่านอนาค
บิณฑิกเศรษฐีมีจำนวนมาก ในระดับที่มีสมบัติจักรพรรดิ
ดักไม่พรั่ง ร่ำรวยเท่าท่านก็มาก แต่ทั้งหมดนี้ ไม่มีหัวใจ
อย่างท่านเลย แต่กว่าจะมาเป็นท่านได้ก็ตั้งความปรารถนา
มานานตั้งแสนกัป ทำบุญแล้วก็อาศัยบุญนั้นตั้งเป้าหมาย

ตั้งผังชีวิต ดีไซน์ (Design) ชีวิตว่า จะต้องมาเป็นผู้ทำนุ
บำรุงพระพุทธศาสนา เป็นสุดยอดของฝ่ายอุบาสกผู้ถวาย
ทานของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่ง

ท่านเศรษฐีถวายทานด้วยภัตตาหารดังนี้ สลาก
ภัต ๕๐๐ ที่ ปักขิกภัต ๕๐๐ ที่ สลากยาคุ ๕๐๐ ที่ ปัก
ขียยาคุ ๕๐๐ ที่ ธูรภัต ๕๐๐ ที่ ถวายเป็นประจำที่บ้าน
ของท่านอนาคบิณฑิกเศรษฐี สลากภัตสำหรับภิกษุ
อาคันตุกะ อีก ๕๐๐ ที่ เรียกว่าพระมาเท่าไรเลี่ยมหมด

ภัตสำหรับภิกษุที่กำลังจะเดินทาง ๕๐๐ ที่ ภัตสำหรับ
ภิกษุไข้อีก ๕๐๐ ที่ ภัตสำหรับภิกษุผู้ดูแลภิกษุไข้อีก ๕๐๐
ที่ เราดูปฏิปทาของท่าน ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีจะป
าสนะไว้ที่บ้านเป็นประจำทุกวัน ๒,๐๐๐ ที่

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงทรงสถาปนาท่าน
อนาถบิณฑิกเศรษฐีไว้ในตำแหน่งเอตทัคคะ ผู้เป็นเลิศกว่า
อุบาสกทั้งหลายด้านการถวายทาน ทำนุบำรุงพระพุทธ
ศาสนา เพราะท่านเศรษฐีได้ถวายมหาทานอย่างเต็มที่

และในการสร้างวัดพระเชตวัน ไม่ใช่สร้างเสร็จแล้วท่าน
ทิ้งไปเลย ท่านสร้างและดูแลอุปัฏฐากพระภิกษุสงฆ์เป็น
อย่างดี ไม่ว่าภิกษุสงฆ์ผู้แข็งแรง หรือภิกษุสงฆ์ผู้ป่วย
ผู้ใช้

จากนั้นพระพุทธองค์ก็ตรัสเล่าเรื่องราวของ
ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

๘

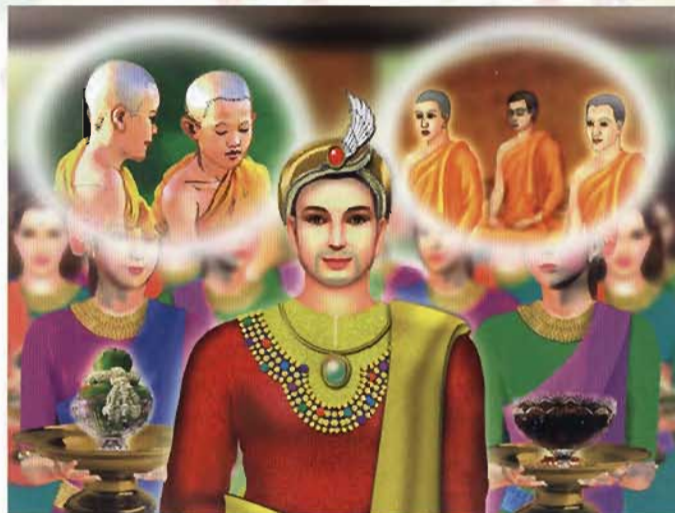
อดีตชาติของท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี

ขอนไปเมื่อแสนกัปที่แล้ว (กัปเกิดขึ้น ตั้งอยู่
เสื่อมไป แสนครั้ง) ในสมัยนั้นมีพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าพระองค์หนึ่งทรงพระนามว่า พระปทุมุตตรพุทธเจ้า
ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้เกิดเป็นกุลบุตรของผู้มีสกุลใน
เมืองหังสวดี อยู่มาวันหนึ่ง ท่านได้ไปฟังธรรมจากพระบรม
ศาสดา ได้เห็นพระบรมศาสดาทรงสถาปนาอุบาสกท่าน
หนึ่งไว้ในตำแหน่ง เอตทัคคะ ผู้เป็นเลิศกว่าอุบาสกทั้ง
หลายด้านการถวายทาน เป็นเหตุให้ท่านอยากเอาอย่าง

บ้าง จึงเร่งสั่งสมบุญกุศลอย่างยิ่งยวด ด้วยการเลี้ยงพระ
ถวายภัตตาหารเป็นสังฆทาน โดยมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เป็นประมุขตลอด ๗ วัน แล้วตั้งความปรารถนาว่า ความ
ปรารถนาอย่างอื่นไม่ต้องการเลย ต้องการตำแหน่งอันเลิศ
อย่างนี้อย่างเดียว ทำอย่างนี้ เมื่อละสังขารจากชาติ
นั้นก็ไปบังเกิดบนสวรรค์ จนกระทั่งถึงเวลากลับมาสร้าง
บารมีบนโลกมนุษย์อีก ท่านเวียนว่ายตายเกิดอยู่ใน ๒
ภูมิ คือ เทวโลก และมนุษย์โลกเท่านั้น ในช่วงตลอด

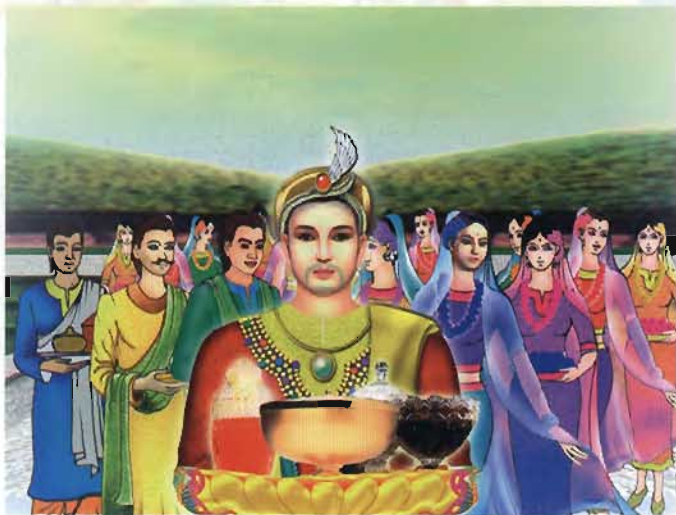

แสนกับที่ผ่านมา ไม่ไปท่องอบายเลย

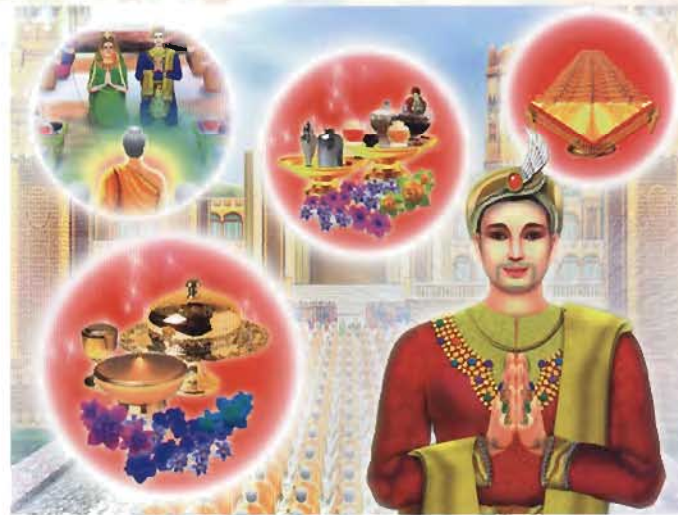
มาในสมัยพุทธกาลนี้ ท่านเศรษฐีได้มาบังเกิดใน
เรือนของสมณเศรษฐี ณ นครสาวัตถี มารดาบิดาจึงตั้ง
ชื่อว่า สุทัตตะ แล้วด้วยอุปนิสัยรักการให้ของท่าน จึงได้
ชื่อใหม่ว่า อนาถบิณฑิกเศรษฐี ซึ่งเป็นชื่อที่ท่านตั้งความ
ปรารถนาไว้ จนกระทั่งได้มาพบพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
 และได้สร้างมหาทานบารมียิ่งเต็มที่

ท่านไปวัดพระเชตะวันทุกวันมิได้ขาด วันละ ๓
ครั้งบ้าง ๒ ครั้งบ้าง ท่านจะไปอุปัฏฐากพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าทั้งเวลาเช้าและเวลาเย็น

นอกจากนี้ท่านเศรษฐียังไปบำรุงพระภิกษุสงฆ์
แห่งอื่น ๆ ด้วย คือ ไปทั่วถึง ตั้งแต่พระบรมศาสดากระทั้ง
พระสาวก เวลาท่านเศรษฐีไปวัด ท่านไม่เคยไปมือเปล่า

เลย เพราะใจท่านเอื้ออาทรต่อพระเณร อยากให้ท่าน
ทำพระนิพพานให้แจ้งได้สะดวก เจริญสมาธิภาวนาได้
สะดวก เพราะฉะนั้น เรื่องน้ำปานะ เรื่องอาหารหวาน
คาวอะไรต่าง ๆ จะนำไปเป็นประจำ ถ้าไปก่อนเวลาฉัน
ภัตตาหาร ท่านจะถือภัตตาหารมาถวาย แต่ถ้าไปหลัง
เวลาฉันภัตตาหารแล้ว ท่านจะถือเภสัช ๕ อย่าง ได้แก่
เนยใส เนยข้น น้ำมัน น้ำผึ้ง น้ำอ้อย น้ำปานะ ๘

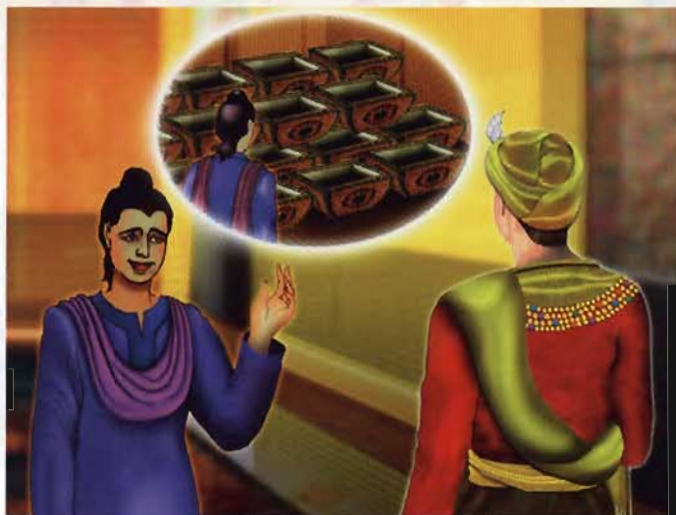
อย่าง ได้แก่ น้ำมะม่วง น้ำลูกหว้า น้ำกล้วยมีเม็ด
น้ำกล้วยไม่มีเม็ด น้ำมะพร้าว น้ำลูกจันทน์ หรือองุ่น
น้ำเหง้าบัว น้ำมะปราง หรือลิ้นจี่ เวลาเย็นมาอีกแล้ว
ท่านจะถือพวงมาลัย ของหอม และผ้า เป็นต้น ไปสู่มหา
วิหารเชตวัน

๙

ทรัพย์สินของท่านเศรษฐีเริ่มหมด

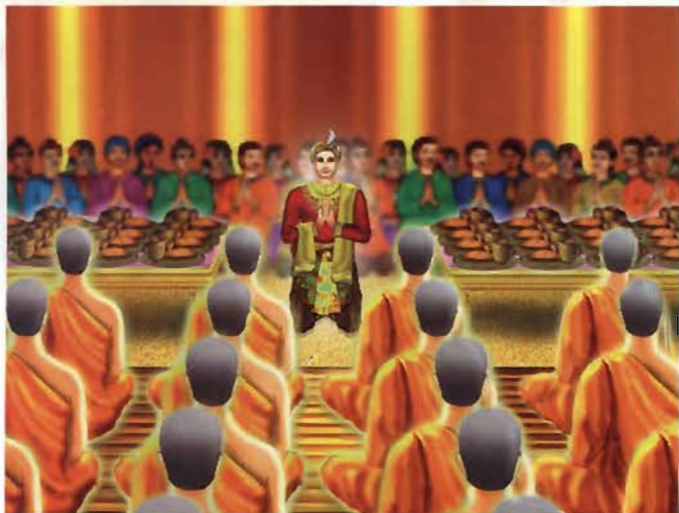
ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้ทำทาน รักษาศีล
เช่นนี้ทุกวัน จนกระทั่งทรัพย์ของท่านเริ่มหมด
ลง บริวารจึงมาเรียนให้ท่านทราบ

ท่านเศรษฐีทรัพย์หมดลงไปแล้ว หมดไปด้วยเหตุ
หลายเรื่อง พ่อค้าที่ร่วมลงทุนค้าขายกับท่าน ได้กู้เงิน
จากท่านเศรษฐีไป ๑๘ โกฏิ แล้วก็ไม่เอามาคืน ขอยืม
เป็นขอลืม ทรัพย์ที่ท่านฝากแม่พระธรณีที่ฝังเอาไว้ในแผ่น

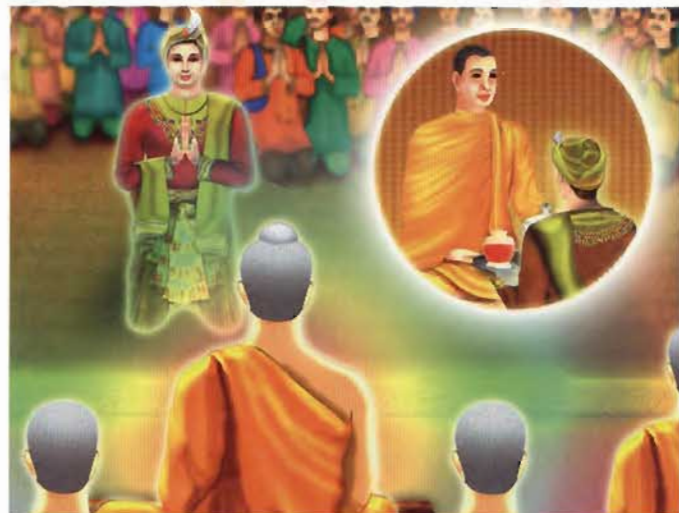
ดิน เป็นสมบัติของตระกูลของท่านอีก ๑๘ โกฏิซึ่งฝังไว้
ที่ริมตลิ่ง ต่อมาถูกน้ำเซาะพัง ทรัพย์ทั้งหลายก็หายไป
ตามสายน้ำ

ด้วยเหตุนี้ ทรัพย์ของท่านจึงหมดไป ดูใจท่าน แม้
จะตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็ยังถวาย
ทานแด่พระภิกษุสงฆ์เป็นประจำ แต่วัตถุทานของท่านไม่
ประณีตเหมือนเดิม แม้ทานนั้นไม่ประณีตก็ถวาย แล้วเรา

สังเกตดูพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านไม่ทรงห้าม เพราะรู้ว่า ผลแห่งบุญที่กระทำนี้ คือ ความสุขและความสำเร็จในชีวิต ทั้งในมนุษย์และเทวโลก ในวัฏฏะ และจะเป็นพลังผลักดันให้สร้างบารมีอย่างอื่นให้ครบกระทั่งไปสู่นิพพาน

เราจะเห็นว่า พุทธวิธีแก้จนของท่านที่ทำกับมหาทุกตะ แตกต่างจากที่เราเคยเจอกัน ถ้าพุทธวิธีนั้นต้องหนามยอกเอาหนามบ่ง ท่านจะตรวจดูในอดีต ทำไมจน

ประกอบเหตุอะไรมาชาตินี้ถึงจน ทำอย่างไรถึงจะหายจน ท่านจะตรวจอดีต ปัจจุบัน และอนาคต แล้วท่านถึงบอกวิธีการ คือ ให้เอาชนะความตระหนี่ ยิ่งจนยิ่งต้องทำ ยิ่งยากจนยิ่งต้องเอาชนะความตระหนี่ เพราะความตระหนี่ คือ ศัตรูที่ร้ายแรงที่ทำให้ยากจน

วันหนึ่งพระพุทธองค์ได้ตรัสกับท่านเศรษฐีว่า “ดูก่อนท่านเศรษฐี เดียวนี้ท่านยังถวายนานในเรือนของ

ตนอยู่หรือ” คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงทราบว่า
ทรัพย์ของท่านเศรษฐีหมดไป แต่ว่าศรัทธาไม่ตก ใจไม่มี
ตกเลย

ท่านเศรษฐีก็กราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ
ข้าพระองค์ก็ยังถวายทานในเรือนอยู่ แต่ทานที่ข้า
พระองค์ถวายอยู่นั้น มีเพียงข้าวปลายเกเรียนและน้ำ
ผักดอง ซึ่งเป็นทานที่เหมาะสมกับคนธรรมดาทั่วไปมากกว่า

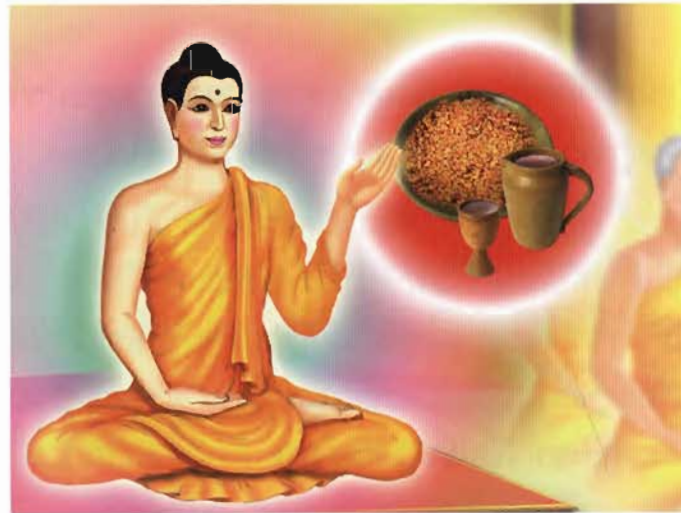

ของพระภิกษุน่าจะดีกว่านี้พระเจ้าข้า” แล้วก็กราบทูล
ว่า “ข้าพระองค์รู้สึกไม่สบายใจเลย ที่ถวายทานไม่
ประณีตแก่คณะสงฆ์” พอกราบทูลไปแล้วก็มีความรู้สึก
กังวลนิดหน่อยว่า มันเหมาะหรือเปล่า ที่เราถวายทาน
ไม่ประณีตกับพระภิกษุสงฆ์ผู้เป็นเนื้อนาบุญ เป็นอายุพระ
ศาสนา เป็นแหล่งแห่งความรู้ ก็คิดอยู่ในใจอย่างนั้น

ท่านเศรษฐีเคยถวายแต่ของประณีต พอถวายของ

ไม่ประณิดก็รู้สึกไม่ค่อยเป็นสุขใจ อุปนิสัยของยอดมหาอุปัฏฐาก ทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา อยากจะได้ถวายของที่ดีเลิศ ถ้าเราถวายทานอันเลิศในบุคคลผู้เลิศ เราย่อมได้วัตถุอันเลิศ ท่านฟังธรรมแล้วท่านก็รู้สึกอย่างนี้ ไม่ค่อยสบายใจ แต่ก็ไม่กล้าถาม ด้วยความเกรงใจพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ จะซักจะถามอะไรก็ไม่ค่อยกล้า แต่ว่าจะฟังในเวลาคนอื่นเขาถาม อุปนิสัยของท่านจะเกรงใจ คือ

ไม่อยากจะรบกวนพระพุทธรูปที่จะถามคำถามอะไรนาน ๆ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสังเกตเห็น นอกจากสังเกตเห็นแล้วก็อยู่ในข่ายพระญาณของพระองค์ท่านด้วย พระองค์ทรงทราบตลอด

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงตรัสกับท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีว่า “ท่านเศรษฐี ท่านอย่าได้คิดว่า ท่านที่ท่านถวายอยู่ไม่ประณิดเลย บุคคลผู้มีจิตผ่องใส ถวาย

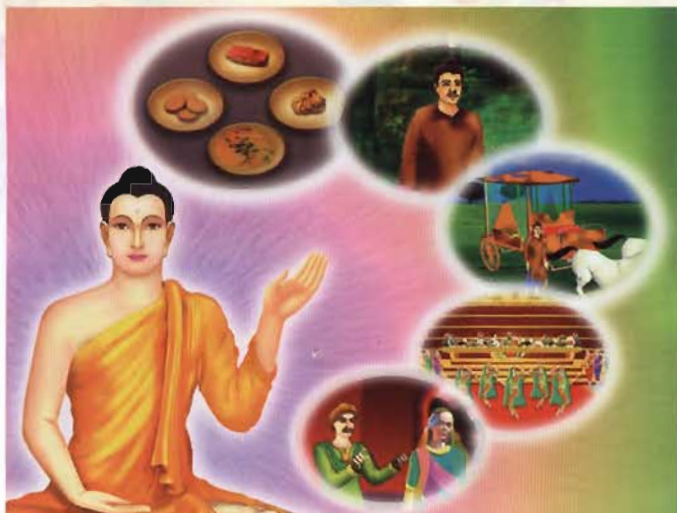

ทานแต่อริยสงฆ์ ชื่อว่าทานไม่ประณีตย่อมไม่มี ถ้าใจ
ประณีต แล้วถวายแก่เนื้อนาบุญที่เป็นพระอริยบุคคล เป็น
อริยสงฆ์จำนวนมาก ขึ้นชื่อว่าทานไม่ประณีต ไม่มี ล้วน
ประณีตทั้งสิ้น ใจหายกทายกาไส ถวายแก่ปฏิกาคหกที่
ใจโลย่อมโล เพราะฉะนั้นที่ว่าไม่ประณีต ไม่มี ดังนั้น อย่า
ไปกังวลเลยว่า เราถวายทานไม่ประณีต เพราะความจริง
เป็นอย่างนี้

จากนั้น พระบรมศาสดาจึงตรัส เวลามสูตร ว่า
ด้วยการให้ทานที่มีผลมาก

บุคคลผู้ให้ทานที่ประณีตหรือไม่ก็ตาม หากให้โดย
ไม่เคารพในทาน ไม่ทำความนอบน้อมในการให้ ไม่ได้
ให้ด้วยมือตนเอง ฝากคนอื่นให้ และให้ทานโดยไม่เชื่อ
เรื่องกฎแห่งกรรมและผลของการให้ทาน ทานนั้น ๆ จะ
ส่งผลให้เขา เมื่อไปเกิดที่ใดก็ตาม จิตผู้นั้นย่อมไม่ยินดี

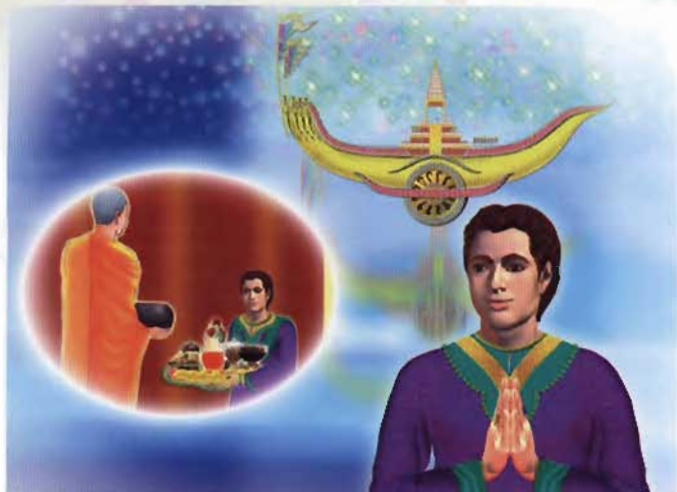

จะรับประทานอาหารอย่างดี ย่อมไม่ยินดีที่จะใช้ผ้าเนื้อดี ย่อมไม่ยินดีที่จะใช้ยวดยานพาหนะดี ๆ ย่อมไม่ยินดีที่จะบำรงบำเรอด้วยสิ่งที่น่าปรารถนา เช่น กามคุณ ๕ ไม่ยินดีอย่างนี้ ไม่ใช่แปลว่าจิตพราดจากกามคุณ จิตยังมีกามคุณอยู่ แต่ว่าไม่ยินดีในกามคุณอันประณีต แม้บริวารของผู้ให้ทาน คือ บุตร ภรรยา ทาส คนรับใช้ เป็นต้น ก็ไม่เชื่อฟัง

ดูก่อนท่านเศรษฐี ส่วนบุคคลผู้ให้ทานที่ประณีต

หรือไม่ก็ตาม ถ้าให้ทานโดยเคารพในปฏิภาณ ทำความนอบน้อมในการให้ ให้ทานด้วยมือของตนเองให้ของที่ประณีตไม่เหลือเดน เรียกว่า ข้าวปากหม้อ หอมกรุ่นถวายพระก่อน แล้วคนอื่นว่ากันทีหลัง ให้ทานโดยเชื่องกรมและผลของการให้ทานนั้น ๆ จะส่งผลให้เขา เมื่อไปเกิดในที่ใดก็ตาม ในเมืองมนุษย์ก็ดี ในปรโลกก็ดี จิตของเขา ย่อมน้อมไปเพื่อรับประทานอาหารอย่างดี คือ ใจชอบอาหารที่ประณีต ย่อมยินดีในการใช้ผ้าเนื้อดี ย่อมยินดี

ในการใช้ยานพาหนะดี ๆ ย่อมยินดีบำรุงบำเรอด้วยสิ่งที่น่าปรารถนา คือ กามคุณ ๕ อันประณีต แม้บริวารของผู้ให้ทาน บุตร ภรรยา สามี ทาส คนรับใช้ คนทำงาน เป็นต้น ย่อมเชื่อฟัง นี้อานิสงส์ของการให้ทานโดยความเคารพ แล้วพระพุทธองค์ก็ทรงนำชาดก เรื่องเวลามพราหมณ์ มาแสดงดังนี้

๑๐

เวลาพราหมณ์

ในอดีตมีพราหมณ์คนหนึ่งชื่อ เวลามพราหมณ์ เป็นผู้รักในการให้ทานมาก ๆ วันหนึ่งพราหมณ์ ได้อริษฐานว่า ถ้าบนโลกนี้ยังมีทักษิณบุคคลผู้เหมาะสมกับทานของเรา ขอน้ำที่อยู่ในเต้าจงไหลออกซึมลงแผ่นดิน แต่ถ้าไม่มี น้ำนี้คงอย่าได้ไหลออกมาเลย ปรากฏว่า น้ำในเต้าทองไม่ไหลออกมาเลย แม้เปิดฝาแล้วเทลงแต่เหมือนถูกอุดไว้ แสดงว่า ไม่มีทักษิณบุคคล

เวลามพราหมณ์ เมื่อเห็นดังนั้นก็ไม่ได้เดือดร้อนใจ

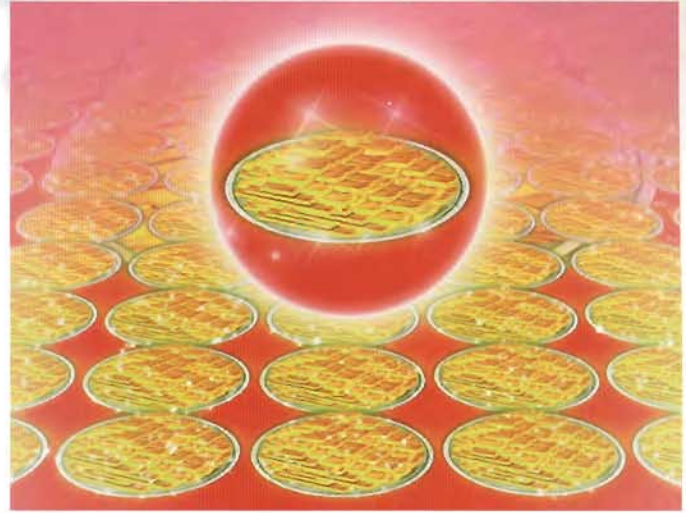
ไม่มีบุคคลแม้เพียงคนเดียวบนโลกนี้ที่เหมาะสมกับทักษิณาทานของเราเลย คือ ไม่เหมาะสมในการให้ แต่เมื่อท่านคิดว่า ถ้าทักษิณาทานของเราบริสุทธิ์แล้ว ขอน้ำนั้นจงไหลออกแล้วซึมลงแผ่นดินเถิด ท่านจึงหลั่งน้ำเป็นครั้งที่ ๒ ปรากฏว่า น้ำนั้นก็ไหลออกจากเต้าน้ำทองคำ ซึมลงแผ่นดินไปเลย เวลามพราหมณ์ปลื้มอกปลื้มใจ ทักษิณาทานดี แต่ปฏิบัติหาค คือ ทักษิณบุคคลไม่มี ท่านได้ไปที่ โรงทานแล้วตั้งใจทำทานอย่างเต็มกำลัง

ในโรงงานของเวลามพราหมณ์จะไม่ได้ยินคำว่า
ของสิ่งนั้นไม่มี ของสิ่งนี้ไม่มี เมื่อผู้ที่มารับบริจาค บอก
กับท่านเวลามพราหมณ์ว่า เราต้องการอย่างนั้น อย่าง
นี้ อย่างโน้นก็จะมีของให้กับทุกคน หลังจากนั้น ท่าน
เวลามพราหมณ์จึงคิดที่จะให้ท่านยิ่ง ๆ ขึ้นไป โดยเตรียม
มหาทาน คือ

ให้ถาดทองเต็มไปด้วยเงิน ๘๔,๐๐๐ ถาด ให้ถาด
เงินอันเต็มไปด้วยทอง ๘๔,๐๐๐ ถาด ให้ถาดสัมฤทธิ์อัน

เต็มไปด้วยเงิน ๘๔,๐๐๐ ถาด ให้ช้าง ๘๔,๐๐๐ เชือก
อันประดับประดาด้วยทองคำมีธงทองและคลุมด้วยตาข่าย
ทอง ให้รถ ๘๔,๐๐๐ คัน อันตกแต่งด้วยหนังราชสีห์
หนังเสือโคร่ง หนังเสือเหลือง และผ้าขนสัตว์ต่าง ๆ
มีเครื่องประดับทอง มีธงทองและคลุมด้วยตาข่ายทอง
ให้แม่โคนม ๘๔,๐๐๐ ตัว ทุกตัวจะประดับประดาไปด้วย
เขาซึ่งสวมด้วยพลอกทองคำ พร้อมด้วยเครื่องประดับ
คอเท้าซึ่งทำด้วยทองคำ และโคทุกตัวจะมีน้ำมันสมบุรณ์ไม่

ขาด พร้อมด้วยภาชนะเงินสำหรับรองรับน้ำนม ให้หญิงสาว ๘๔,๐๐๐ นาง ซึ่งทุกคนจะประดับไปด้วยต่างหูที่ทำจากแก้วมณี ให้ปลั๊กลังก์ ๘๔,๐๐๐ หลังซึ่งลาดด้วยผ้าโกเชาว์ (ผ้าขนสัตว์ที่ทำจากหนังแพะ) ลาดด้วยผ้าขนแกะสีขาว เครื่องลادمีสัญฐานเป็นช่อดอกไม้ แล้วมีเครื่องลาดที่ทำด้วยหนังขมด มีเครื่องลาดเพดาน พร้อมทั้งมีหมอนข้างทั้งสองด้าน ให้ผ้าเปลือกไม้ ผ้าแพร ผ้าฝ้ายเนื้อละเอียดอย่างละ ๘๔,๐๐๐ ผืน รวมไปถึง ข้าวน้ำ ของเคี้ยว

ของอุปโภคบริโภคต่าง ๆ อีกมากมาย

ทานที่เวลามพราหมณ์ให้ เปรียบเสมือนกระแสน้ำในแม่น้ำ ที่ไหลไปไม่ขาดสายเลย ดูก่อนอนาถบิณฑิกเศรษฐี ท่านอาจจะเข้าใจว่า เวลามพราหมณ์นั้น คงจะเป็นคนอื่น แต่ที่จริงแล้วเวลามพราหมณ์ในครั้งนั้น คือ เราตถาคต นั่นเอง ผู้แสวงหาบุคคลที่เหมาะสมที่จะรับทักษิณาทานของตนไว้ได้

เราจะเห็นการสร้างบารมีของพระสัมมาสัมพุทธ

เจ้า ท่านสร้างเรื่อยมาอย่างนี้ แม้จะยังไม่มีทักษิโณยบุคคล
ในยุคนั้น เมื่อบุญส่งผลเต็มที่ ทำให้ท่านได้ลักษณะมหา
บุรุษ เพราะบุญกุศล และบุญบารมีที่ท่านสั่งสมนี้แหละ

“ดูก่อนท่านเศรษฐี ส่วนท่านได้ให้ทานในกาลสมัย
ที่มีพระพุทธเจ้าเช่นเรา ปรากฏอยู่บนโลก ท่านจึงไม่ควร
คิดน้อยใจ ก็ตอนเวลามพราหมณ์ทำบุญ ยังไม่มีทักษิโณย
บุคคลเลย ไม่มีพระพุทธเจ้าอย่างเราเกิดขึ้นในโลก
เพราะฉะนั้นทานที่ท่านทำอยู่ชื่อว่า ไม่ประณีตไม่มี”

พวกเราทุกคนคงอยากจะถวายทานกับ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ท่านดับขันธปรินิพพานไปแล้ว
ยังเหลือแต่คำสอนเป็นตัวแทนของพระองค์ ซึ่งเก็บไว้โดย
พระภิกษุสามเณร ดังนั้นถ้าถวายทานกับคณะสงฆ์ทั้งหมด
ก็ชื่อว่าถวายกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะท่านยังกล่าว
ว่า ได้อานิสงส์มากด้วย

“ดูก่อนท่านเศรษฐี ทานที่บุคคลถวายแด่ผู้มีสัมมา
ทิฐิเพียบพร้อม คือ พระโสดาบัน แม้เพียงรูปเดียวย่อมมี

ผลมากกว่าทานที่เวลามพราหมณ์ให้อย่างมากมาย

“ทานที่บุคคลถวายแด่พระสัทธาคามิ ๑ รูป มีผลมากกว่าทานที่ถวายแด่พระโสตาบัน ๑๐๐ รูป”

“ทานที่บุคคลถวายแด่พระอนาคามี ๑ รูป มีผลมากกว่าทานที่บุคคลถวายแด่พระสัทธาคามิ ๑๐๐ รูป”

“ทานที่บุคคลถวายแด่พระอรหันต์ ๑ รูป มีผลมากกว่าทานที่บุคคลถวายแด่พระอนาคามี ๑๐๐ รูป”

“ทานที่บุคคลถวายแด่พระปัจเจกพระพุทธเจ้า ๑ รูป

มีผลมากกว่าทานที่บุคคลถวายแด่พระอรหันต์ ๑๐๐ รูป”

“ทานที่บุคคลถวายแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีผลมากกว่าทานที่บุคคลถวายแด่พระปัจเจกพระพุทธเจ้า ๑๐๐ รูป”

“ทานที่บุคคลถวายแด่หมู่สงฆ์โดยมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประมุข มีผลมากกว่าทานที่บุคคลถวายแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียว คือ ถวายทั้งพระองค์ท่านและหมู่สงฆ์ด้วย” แต่ตอนนี้ท่านดับขันธ

ปรีณิพพานไปแล้วก็มีพุทธปฏิมากร เป็นสิ่งแทนตัวท่าน และก็มีคณะสงฆ์ที่เราถวายสังฆทานกัน ก็มีอานิสงส์มากทีเดียว

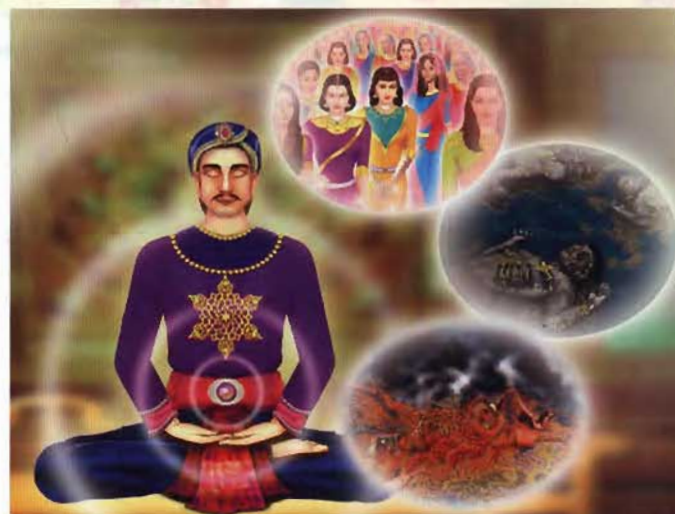
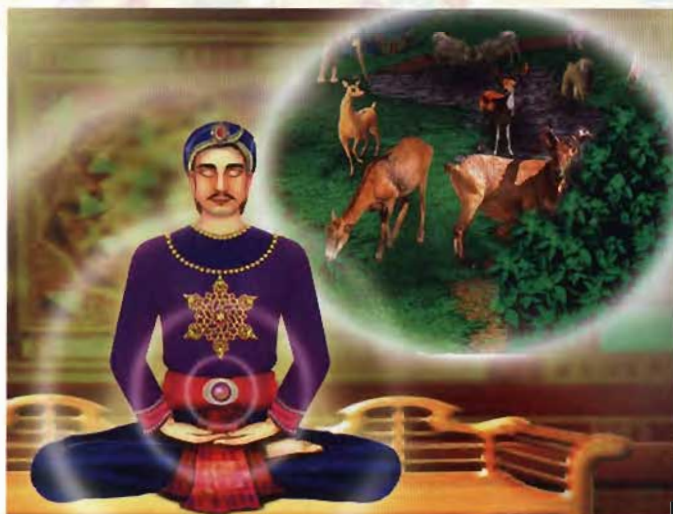
“การที่บุคคลสร้างวิหารถวายสงฆ์ผู้มาจากทิศทั้ง ๔ มีผลมากกว่าทานที่บุคคลถวายภัตตาหารแด่หมู่สงฆ์ โดยมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประมุข”

“การที่บุคคลมีจิตเลื่อมใสถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ ว่าเป็นสรณะ มีอานิสงส์มากกว่า

วิหารทาน ที่บุคคลสร้างถวายสงฆ์ที่มาจากทิศทั้ง ๔” คือ ถ้าเรามีใจเลื่อมใสใน พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ย่อมมีอานิสงส์มากกว่าวิหารทาน ที่บุคคลสร้างถวายสงฆ์ที่มาจากทิศทั้ง ๔ แต่ขอให้เลื่อมใสจริง ๆ คือ พอนึกถึงรัตนะทั้ง ๓ นี้แล้วใจใสยิ่งขึ้นมาอย่างนี้ หรือ ถ้าเข้าถึงรัตนตรัยภายในอย่างนี้แล้วก็มีอานิสงส์มาก

“การที่บุคคลมีจิตเลื่อมใสสมาทานศีล ๕ ศีล ๘ และเข้าถึงไตรสรณคมน์ คำว่า สมาทาน คือ รับไปแล้ว

เอาไปปฏิบัติ ไม่ใช่รับแล้วก็วางไว้ตรงนั้น อย่างนี้มี
อานิสงส์มากกว่าการเข้าถึงไตรสรณคมน์เพียงอย่างเดียว”
คือ ต้องปฏิบัติให้ครบทั้งศีลด้วย

“บุคคลผู้เจริญเมตตาจิต โดยที่สุดแม้เพียงเวลา
สุดคมของหอม มีอานิสงส์มากกว่าการสมาทานศีล คือ
ใจที่ตั้งมั่นดีแล้ว สว่างไสวแล้ว แม้เมตตาจิตรักสรรพสัตว์
ทั้งหลาย รักและปรารถนาดีต่อเพื่อนร่วมโลก สรรพสัตว์
ทั้งปวงว่า ขอให้สัตว์ทั้งปวง เพื่อนมนุษย์ทั้งหลาย จงมี

แต่ความผาสุก สุขกาย สุขใจ คือ ไม่ใช่เพียงแต่เปล่ง
วาจาอย่างเดียว แต่ว่าเข้าถึงพระรัตนตรัย ถึงศีล ถึง
ธรรมในตัว จนกระทั่งชัดใสแล้วแผ่ออกไป ขยายจิต
ที่ประกอบไปด้วยเมตตาจะใสและสว่าง แล้วจะขยายออก
ไปอย่างนี้ มีอานิสงส์มากกว่าการสมาทานศีล”

“ดูก่อนท่านเศรษฐี การที่บุคคลเจริญอนิจจ
สัญญาแม้เพียงเวลาชั่วลัดนิ้วมือ มีอานิสงส์มากกว่าการ
เจริญเมตตาจิตโดยที่สุดเพียงเวลาสุดคมของหอม” คือ

พิจารณาว่า สรรพสิ่งนั้น ล้วนไม่เที่ยงเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เพื่อใจจะได้ไม่ผูกพันกับ คน สัตว์ สิ่งของ สิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิต ใจจะได้โปร่ง ปลอดกังวล

“อุปมาบุญที่ได้ถวายทานดังกล่าวมาแล้ว สมมุติว่า มีผู้สามารถทำชมพูทวีปให้เป็นพื้นเสมอกัน ชมพูทวีปคือ โลกของเราที่อยู่นี้ เสมอเช่นกับหน้ากลอง จากนั้นจึงปลูดาสนะ แล้วนิมนต์ให้พระอริยบุคคลนั่ง ณ ที่นั้น โดยมีพระโสดาบัน ๑๐ แฉว พระสกิทาคามี ๕

แฉว พระอนาคามี ๒ แฉวครึ่ง พระอรหันต์ ๑ แฉวครึ่ง พระปัจเจกพุทธเจ้า ๑ แฉว ทานที่บุคคลถวายจำเพาะแต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังมีอานิสงส์มากกว่าทานที่ถวายแต่พระอริยบุคคลมีประมาณเท่านั้น

ส่วนทานและการบำเพ็ญความดีนอกนี้ คือ การสร้างวิหารถวายแต่สงฆ์ที่มาจากทิศทั้ง ๔ การถวายบิณฑบาต การรักษาศีล การเจริญเมตตา ย่อมไม่ถึงเสียที่ ๑๖ แห่งอานิสงส์ของบุคคลผู้พิจารณาถึงความ

ลึ้นไป คือ การเจริญวิปัสสนา” ต้องเข้าถึงธรรมกายแล้ว
ถ้าไม่เข้าถึงธรรมกายแล้ว ไม่มีการเห็นอย่างวิเศษ อย่าง
แจ่มแจ้ง และแตกต่างจากการเห็นทั่ว ๆ ไป เพราะว่า ดวง
ตาธรรมดานั้น เห็นไม่ได้อบต้ว เมื่อเห็นไม่รอบต้วก็รู้
ไม่รอบต้ว ไม่รอบทิศ ก็ไม่วิเศษ แล้วก็เห็นมัว ๆ สลัว ๆ
ก็ไม่แนใจ แต่พอใจสว่างก็เห็นได้รอบทิศ

ดังนั้น การปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมจึงเป็นการ
บูชาอันสูงสุด คือ ควรกระทำ โดยการทำให้หยุด ทำ

ใจให้นิ่ง ทำเฉย ๆ ไม่ต้องเชื่อหรือว่าไม่เชื่อ แคเฉย ๆ
พอหลับตาแล้วเฉย ๆ ไม่คิด ไม่พูด ไม่ทำอะไรเลย เฉย ๆ
นิ่ง ๆ

ภายหลังจากจบพระธรรมเทศนา ท่านอนาถ
บิณฑิกเศรษฐีก็มีจิตผ่องใส เบิกบาน มีความปิติในทาน
ที่ตนได้ถวายแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเหล่าพระ
อริยสงฆ์ ไม่มีความรู้สึกว้า ทานที่ตนทำนั้นไม่ประณีต

๑๑

เทวดามัจฉาทิฐิ

๗

รั้งนั้นที่บ้านของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี มี
เทวดามีฉาติฐิตนหนึ่ง สิงสถิตอยู่ที่ซุ้มประตูที่ ๔
เทวดาตนนั้นมีความคิดว่า เมื่อท่านเศรษฐี
ได้อารธนาพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามารับบิณฑบาตที่เรือน
ทุก ๆ วัน เมื่อท่านเสด็จมาพร้อมเหล่าสาวก ตัวก็ไม่สามารถ
อยู่ที่ซุ้มประตูได้ ต้องลงมา เพราะอาณาเขตของ
พระพุทธเจ้าและพระสาวก ทำให้ตนเกิดความลำบากและ
รำคาญใจ จึงไม่อยากให้พระพุทธองค์เสด็จมารับบาตรที่
เรือนนี้อีกต่อไป แต่เทวดานั้น ไม่กล้าไปบอกท่านเศรษฐี
เพราะในตอนนั้นท่านเศรษฐียังมีฐานะมั่นคง ยังร่ำรวย
อยู่ ถึงบอกก็ไม่เชื่อ จึงต้องหาโอกาส แล้วโอกาสก็มา
ถึงเมื่อวิบากกรรมของท่านเศรษฐีมาทำให้ทรัพย์สูญหายไป
น้ำเซาะตลิ่งพัง ทรัพย์หายไปในน้ำบ้าง ที่เขาภูเอาไป
ทำการค้าแล้วไม่เอามาคืนบ้าง เมื่อกำลังทรัพย์ของท่าน
เศรษฐีน้อยลงไป ควรจะฟังเราบ้าง

ในคืนนั้นเทวดาตนนั้นจึงได้ไปปรากฏกายลอย
อยู่ในอากาศที่ห้องนอนของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

ท่านเศรษฐีก็ถามว่า “ท่านเป็นใคร”

“เรา คือ เทวดาที่สิงสถิตอยู่ที่ซุ้มประตูที่ ๔ ใน
เรือนของท่าน” ท่านเศรษฐีไม่ได้ตกใจอะไรเลยถามว่า
“ท่านเข้ามาทำไมในยามวิกาล ต้องการอะไร”

“มาเพื่อจะมาเตือนสติท่านสิ” เทวดาตอบ

“มาเถอะ จะเตือนอะไรเรา หัวใจเราเปิดกว้าง
พร้อมที่จะรับความเห็นที่ท่านจะมาแนะ” ท่านเศรษฐี
กล่าว

เทวดาบอก “ท่านเศรษฐี ท่านมองอดีตที่ผ่านมา
บ้างสิ ท่านจำได้ไหม แต่ก่อนท่านร่ำรวยทรัพย์มาก มี
สมบัติมหาศาล แต่ท่านทุ่มเทพริศลงไปในพระพุทธ
ศาสนามากมาย จนเดี๋ยวนี้ท่านยากจนลง ยังไม่เลิกจ่าย
ทรัพย์อีก ท่านรู้ตัวหรือเปล่า ข้าพเจ้าขอเตือนท่าน
ถ้าหากชินประพฤติดังนี้ไม่นานหรอก แม้ข้าพเจ้าก็จะ
ไม่มีกิน เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มก็จะมีใช้ ประโยชน์อะไร
จากพระสมณโคดม ท่านจงเลิกบำเพ็ญทานเสียเถิด”

ท่านเศรษฐีก็รับฟัง เพราะใจกำลังเปิดกว้าง พูดเรื่องอื่นได้ แต่มาพูดเรื่องนี้กับผู้ที่ตั้งความปรารถนามา แส่นกับ เพื่อตั้งอยู่ในฐานะ เอตทัคคะ ผู้เลิศในฝ่ายอุบาสก ผู้ถวายทาน ท่านเศรษฐีจึงถาม “นี่คือข้อแนะนำของท่านหรือ”

“ใช่” เทวดาตอบ

ท่านเศรษฐีไล่ทันที “โน้น...ออกจากเรือนของเรา ไปเดี๋ยวนี้! เดี่ยว...ก่อนจะไป ฟังก่อนท่านเทวดา เทวดาอย่างท่าน ต่อให้มีร้อย พัน หมื่น หรือ แส่นมาพูด อย่างนี้อีก ก็ไม่สามารถทำให้เราคลายความมั่นคงจาก

พระรัตนตรัยไปได้ คำพูดของท่านไม่เป็นมงคลเลย มีประโยชน์อะไรที่ท่านจะมาอาศัยเรือนเราอยู่ ไป ! ไปซะเดี๋ยวนี้เลย” ไล่ไปแล้ว เทวดาจิตจ้อยหงอยสนิทไป แล้วก็จุกจุกจุกเมียบ ไปทั้งครอบครัวเลย ไม่มีเรือนอยู่ เพราะตัวไม่ได้สร้างบุญมา

ออกไปแล้วย่านึกว่า จะไปสร้างกระต๊อบกระต๊อ ไม่ได้ เพราะว่าเขาสำเร็จด้วยบุญ ไม่ใช่เห็นต้นหมากรากไม้ อะไรมางู ๆ สาน ๆ แบบมนุษย์ มาทำเพิงหมาแหงน อะไรต่าง ๆ นอนไม่ได้ เห็นต้นไม้ว่าง ๆ จะไปสิงไม้ไม่ได้ เพราะเจ้าของเขามีอยู่ ไปบ้านไหนไม่ได้ หมดสิทธิ์ กลาย

เป็นเทวดาจรจัดอย่างนั้นลำบาก ต้องเจออย่างนี้บ้าง
จึงได้สำนึกว่า การพูดในสิ่งที่ไม่เป็นสิริมงคล ย่อมนำความ
ทุกข์มาสู่ตนได้

เพราะฉะนั้นยังถ้าเราปรารถนาภูมิอันสูงขึ้นไป
อย่างเช่นจะไปสู่ที่สุดแห่งธรรมนั้น เราก็ต้องสร้างบุญ
อย่างมากมายมหาศาลกันไปเลย ความปรารถนาอยากจะเป็น
อะไร ใคร ๆ ก็ปรารถนาได้ แต่จะได้เป็นเมื่อสร้าง
บุญ ทุกคนไม่ว่าผู้หญิง ผู้ชาย เด็กเล็ก ปรารถนาจะเป็น
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งในอนาคตก็ได้ แต่จะ
เป็นได้ก็ต้องสร้างบุญบารมีให้ครบหลักสูตร จึงจะได้
บรรจุตำแหน่งในการเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะมีสูตร
สำเร็จว่า ถ้าทำครบขนาดนี้จึงเป็นได้ แล้วก็มหลายแบบ
มีพระปัญญาริกพุทธเจ้า พระสัทธาธิกพุทธเจ้า และ
พระวิริยาธิกพุทธเจ้า การสร้างบารมีก็เป็นเท่า ๆ ขึ้นไป
เรื่อย ๆ

ดังนั้น การสร้างบารมีที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม
ก็ไม่ใช่ว่าใครจะอธิษฐานไม่ได้ หรือว่าเป็นเรื่องที่ว่า

เกินไป แม้แต่ปรารถนาอยากจะได้สัมผัสจักรพรรดิตก
ไม่พร้อม ถ้าคนที่เข้าใจก็ไม่มีปัญหา แต่คนที่ไม่มีความรู้ ไม่
ค่อยเข้าใจ ก็คิดว่ามีด้วยหรือสมบัติที่ตกไม่พร้อม มีแต่ว่า
ตกแล้วไม่มีเหลือ แต่มีผู้มีบุญในกาลก่อน ทำบุญแล้วก็
อธิษฐานจิตอย่างนั้น ๆ จึงได้มาเป็นแล้ว

เทวดามีฉันทวิพัสสนาเศรษฐีผู้เป็นพระ
โสดาบัน ออกปากขับไล่แล้วอยู่ไม่ได้ ก็เลยพาครอบครัว

ออกจากเรือนท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เดินคอตไปเลย
แม้จะลอยไปในอากาศแต่ก็คอต ๆ ได้รับความลำบาก
มาก เรายังโชคดีถ้าไม่มีที่อยู่ ยังทำเป็นเพิงหมาแหงน
ได้ แต่เทวดาต้องเป็นอยู่ได้ด้วยบุญของตัว ทำมาหากิน
ก็ไม่ได้ ทำอะไรก็ไม่ได้ ถ้าไม่มีบุญไปเนรมิตอะไรก็ไม่ได้
และที่ถูกละทิ้งเพราะหมดบุญ บุญมันหรือลงไปเรื่อย ๆ
ลำบากเป็นเทวดาจรจัดทั้งครอบครัวไปแล้ว เทวดารู้สึก
สำนึกผิดว่า เราไม่น่าใช้วาทกรรมอย่างนั้น วะจิเราไม่

เป็นมงคลเลย นำความทุกข์มาให้ ก็เลยคิดว่า ชิน
อย่างนี้เราและครอบครัวลำบากมาก เราต้องไปขอโทษให้
ท่านเศรษฐียกโทษให้เรา แล้วเราก็จะได้กลับไปอยู่ที่เดิม
ตอนนี้คิดได้แล้ว แต่การที่จู่ ๆ จะเข้าไปหาท่านเศรษฐีเลย
ไม่ได้ ต้องอิงผู้ใหญ่ ต้องให้ผู้ใหญ่เดินหน้า เขาว่าเดิน
ตามหลังผู้ใหญ่ หมาไม่กัด

จึงเข้าไปหาเทพบุตรผู้รักษาเมือง แล้วเล่าเรื่อง
ราวที่ตนทำผิดไว้ให้เทพบุตรได้รับทราบ เทวดาผู้ใหญ
ก็หงุดหงิดเหมือนกัน เรื่องอะไรไปว่าอย่างนั้น แต่ก็เห็น
ใจ เทวดามีฉันทิฐิจึงชวนเทพบุตรผู้รักษาเมืองไปหาท่าน
อนาถบิณฑิกเศรษฐี เพื่อให้ช่วยพูดให้ท่านเศรษฐียกโทษ
ให้ เทพบุตรผู้รักษาเมืองกล่าวว่า “ท่านได้กล่าวคำอัน
ไม่สมควร เราไม่อาจจะไปพบท่านเศรษฐีกับท่านได้หรอก”

เมื่อเทวดาผู้ใหญ่ในระดับรักษาพระนคร ไม่มี
 อานุภาพพอที่จะไปพุดกับท่านเศรษฐีได้ จึงไปหาท้าว
 มหาราชทั้ง ๔ ผู้ปกครองนาคน ยักษ์ คนธรรพ์ และครุฑ
 ท้าวมหาราชทั้ง ๔ กล่าวว่า “เราไม่อาจช่วยท่านได้ เพราะ
 ท่านได้กล่าวคำอันไม่สมควร” เทวดามิจฉาทีฐจึงเดินทาง
 ต่อไป เข้าเฝ้าระดับสูงขึ้นไปอีก ท้าวสักกเทวราช และ
 กราบทูลเรื่องราวทั้งหมดให้พระองค์ทรงทราบ พร้อมทั้ง

ทูลวิงวอนอย่างน่าสงสารว่า “ข้าพระองค์และครอบครัว
 ไม่มีที่อยู่แล้ว ต้องพาลูกเมียเที่ยวระหกระเหินหาที่พึ่งไม่
 ได้ ขอพระองค์ได้โปรดช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด”

ท้าวสักกเทวราชก็ตรัสว่า “เราช่วยท่านไม่ได้
 หรอก เพราะท่านกล่าวคำที่ไม่สมควร แต่เราพอจะมีวิธี
 การ คือ ตอนนี้น่าอนาถบิณฑิกเศรษฐีถูกพ่อค้ายืมเงิน
 ไปแล้วยังไม่คืนจำนวน ๑๔ โกฏิ ท่านต้องแปลงร่าง

เป็นเสมียนของท่านเศรษฐี ไปเอาสัญญาภูเงินจากท่านเศรษฐีมา แล้วก็ไปทวงหนี้คืนมาให้หมด แล้วนำทรัพย์ทั้งหมดมาเก็บไว้ในคลังของท่านเศรษฐี ด้วยอำนาจท่านจากนั้นจึงไปขนทรัพย์อีก ๑๘ โกฏิของท่านเศรษฐีซึ่งถูกน้ำเซาะหายไป เอากลับคืนมาด้วย ยังไม่พอ ไปเอามาเพิ่มอีก คือ ทรัพย์ที่ไม่มีเจ้าของ ๑๘ โกฏิ เหมือนเป็นดอกเบี๊ยที่สูญไปชั่วคราว แล้วรวบรวมทรัพย์ทั้งหมดมาไว้ที่คลังท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีด้วยฤทธิ์ของท่าน

จึงทำคลังเปล่าของท่านเศรษฐีให้เต็มไปด้วยทรัพย์ ๕๔ โกฏิ

เมื่อทำเช่นนี้แล้วถึงค่อยเข้าไปหาท่านเศรษฐีไปสารภาพผิดว่า ขอให้ท่านเศรษฐียกโทษให้ เทวดามีฉันทิฐิติใจมากที่ท้าวสักกเทวราชทรงแนะนำเช่นนั้น จากนั้นก็ถวายอภิวาทแล้วก็ทูลลากลับ ไปทำตามที่ทำวสักกเทวราชแนะนำครบทุกอย่าง ไปตามทวงทรัพย์มา ไป

ตามทรัพย์ที่หายไปในน้ำ และทรัพย์ที่ไม่มีเจ้าของเอามาใส่ไว้ในคลังของท่านเศรษฐีจนเต็ม

แล้วก็ลอยไปในกลางอากาศอย่างสงบเสงี่ยม ไปหาท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีในห้องนอนเหมือนเดิม ท่านเศรษฐีเห็นก็ถามอีก “นั่นใคร”

สารภาพออกมาเลย “ข้าพเจ้าเป็นเทวดามัจฉาทิฐิ ซึ่งเคยสถิตอยู่ที่ซุ้มประตูที่ ๔ ในเรือนของท่าน ท่านเศรษฐีฟังก่อน อย่าเพิ่งพูด อย่าเพิ่งพูดอย่างนั้น ข้าพเจ้ามาขอสารภาพผิด ที่ข้าพเจ้ากล่าวแล้วในวันนั้น ด้วยความเป็นคนพาล ขอท่านจงยกโทษให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด ข้าพเจ้าได้ไถ่โทษ โดยการรวบรวมทรัพย์จำนวน ๕๔ โกฏิ มาบรรจุไว้เต็มคลังของท่านตามคำแนะนำของท้าวลัทธิเทวราชแล้ว ขอให้ท่านได้โปรดยกโทษให้แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะตอนนี้ข้าพเจ้าและครอบครัวไม่มีที่อยู่เลยได้รับความลำบากมาก”

เรื่องของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ที่ว่าเทวดาเอาสมบัติคืนมาให้ นั่นประกอบไปด้วยเหตุ ๒ ประการ คือ

บุญเก่าของท่านเศรษฐีตามมาทันนี้เป็นหลักและเทวานุภาพเป็นเรื่องเสริม เทวดาอาศัยบุญของท่านเศรษฐี กอปรกับเทวานุภาพ จึงบันดาลสิ่งเหล่านั้นให้เกิดขึ้นได้ นี่คือสิ่งที่จะต้องศึกษาเอาไว้ให้ดี เรื่องบุญในอดีตที่ท่านสมบัติสลาย หรือสมบัติกลับคืนมาเป็นเรื่องของวิบากกรรมเก่าในอดีต เพราะสมบัติเป็นของกลางของโลก มันผลัดกันชม ถ้ามีบุญก็ได้ครอบครอง ถ้าหมดบุญมันก็หายไป พอบุญหมดจริง ๆ กายมนุษย์ก็หมดสิทธิ์ใช้สมบัติ

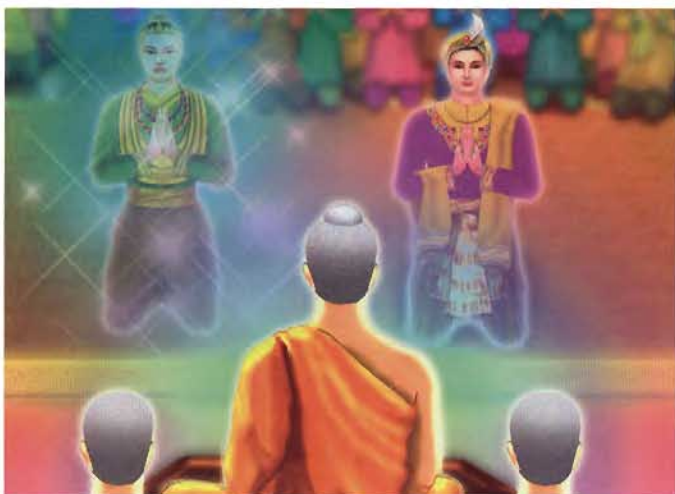
เหมือนกัน พอหมดบุญ แม้แต่เสื้อผ้าก็ดี เครื่องนุ่งห่ม เครื่องประดับ ตู้ โต๊ะ เติง ตั้ง บ้าน รถ พวกนี้หมดสิทธิ์ใช้ทั้งนั้น

แต่พอมีบุญ เรามาตัวเปล่า ๆ เดี่ยวเสื้อผ้ามา เดี่ยวอาหารมา เดี่ยวคนดูแลมา เดี่ยวบ้านมา เดี่ยวรถมา เดี่ยวทรัพย์ที่พ่อแม่หามาให้มา เดี่ยวมีเหตุการณ์ดี ๆ ทำให้เราประสบความสำเร็จมา โฉนก็มา นันก็มา เป็นเรื่องบุญกับบาปในตัวทั้งนั้น บุญก็ดึงสิ่งดี ๆ เข้ามา และก็ผลักสิ่งไม่

ดีออกไป บาปดั่งสิ่งไม่ดีเข้ามาแล้วผลก็สิ่งดี ๆ ออกไป
เป็นสิ่งที่เราจะต้องศึกษา ทำความเข้าใจเรื่องความเป็น
จริงของชีวิต มันเป็นเรื่องของเหตุของผล
ทั้งสิ้น

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีคิดว่า เทวดาตนนี้รู้สำนัก
แล้ว เราจะยกโทษให้ก็ต่อเมื่อพาไปเข้าเฝ้าพระบรม
ศาสดา แล้วให้ขอขมาพระพุทธองค์ก่อน ท่านเศรษฐี
จึงพาเทวดาไปเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นเรื่อง
แปลกที่มนุษย์พาเทวดาเข้าเฝ้าพระพุทธองค์ เพื่อกราบ
ทูลเรื่องราวทั้งหมดให้ทรงทราบ ไม่คิดไม่แปลก ยิ่งคิดยิ่ง
แปลก เทวดานั้นหมอบกราบด้วยเศียรเกล้าแทบพระ
ยุคลบาทพระบรมศาสดา พร้อมทูลว่า “ข้าพระองค์ไม่
รู้จักคุณของพระรัตนตรัยเลย ได้กล่าวคำอันชั่วช้า เพราะ
ความเป็นคนพาล เพราะความเขลา ขอพระองค์ได้ทรง
โปรดยกโทษให้เถิด” พระพุทธองค์ทรงยกโทษให้ จากนั้นท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็ยกโทษให้

แล้วพระพุทธองค์ทรงประทานโอวาทแก่ท่าน
เศรษฐีและเทวดา โดยได้ตรัสพระคาถาว่า “คนทำบาป

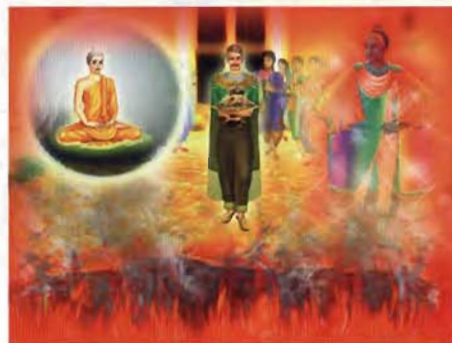
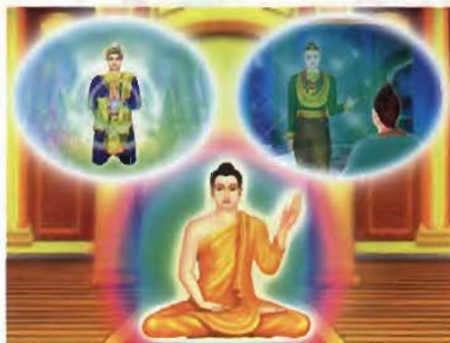

ย่อมเห็นว่าบาปนั้นดี ขณะที่บาปยังไม่ให้ผล” คือกินเหล้าเมาแ้ว ยังไม่เห็นผลบาปในอบาย ก็ยังกินกันต่อไป เพราะว่าผลแห่งบาปในปรโลกยังไม่ให้ผล เนื่องจากตัวเป็นกายมนุษย์อยู่ “แต่เมื่อใดบาปส่งผล เมื่อนั้น เขาย่อมเห็นว่า บาปนั้น สิ่งที่ทำนั้นไม่ดี”

“ส่วนคนทำกรรมดีอาจจะเห็นกรรมดีว่าชั่ว ตลอดกาลที่กรรมดียังไม่ส่งผล” คือ บางคนบอกทำดีไม่ได้ดี เพราะกรรมดีนั้นยังไม่ได้ส่งผล เพราะอาจจะทำซ้ำ คิดซ้ำ คิดดูก่อน บาปเลยได้ช่งก่อน “แต่เมื่อใดกรรมดีส่งผล เมื่อนั้นเขาย่อมเห็นว่า กรรมดีนั้นดี” บางคนเป็นอย่างนั้นจริง ๆ พอมาทำบุญบิ๊บบอยากให้ถูกหวย อยากรวย อยากขายที่ได้ ขายบ้านได้ พอยังขายไม่ได้ก็นึกว่า บุญไม่ช่วย อย่าไปพูดอย่างนั้น

หลังจากจบพระคาถา เทวดานั้นได้บรรลุโสดาปัตติผล ก็ต้องถือว่าท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี มีพระคุณต่อเทวดาท่านนี้มาก

ลำดับนั้นท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐีได้กล่าวคุณ
ต่อหน้าพระพักตร์ พระบรมศาสดาว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้
เจริญ เทวดาตนนี้ห้ามข้าพระองค์ไม่ให้ทำทาน แต่
ข้าพระองค์ก็ยังทำอยู่ คือ คุณของข้าพระองค์ใช่หรือไม่
พระเจ้าข้า”

“ท่านเศรษฐี ท่านเป็นอริยสาวกมีศรัทธาที่ไม่หวั่น
ไหวมีทัศนะบริสุทธิ์ การที่ท่านถูกเทวดาผู้มีศักดิ์น้อย
ห้ามอยู่ แต่ห้ามไม่ได้นั้น ไม่น่าอัศจรรย์เลย ในปางก่อน
สมัยที่เราสร้างบารมีอยู่ ได้ถูกพญามารเนรมิตหลุมถ่าน
เพลิงลึกถึง ๘๐ ศอก อย่างเทวดาคักคี่น้อย ยังไม่ได้เนรมิต

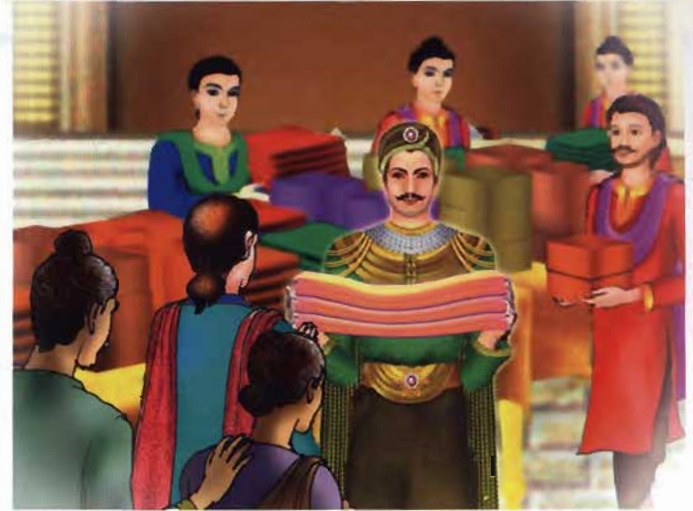
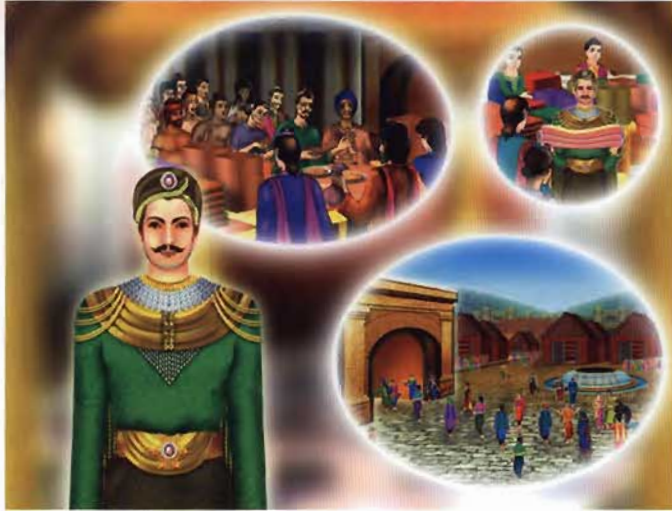
ถึงหลุมถ่านเพลิงแค่ว่าพูดเท่านั้น แต่ตอนที่เรายังเป็นบรม
โพธิสัตว์ พญามารเนรมิตหลุมถ่านเพลิง ๘๐ ศอก ขวาง
หน้าอยู่ เพื่อห้ามมิให้เราให้ทาน แต่ก็ห้ามเราไม่ได้” อะไร
จะเกิดขึ้นก็แล้วแต่ เมื่อตั้งใจจะทำแล้วต้องทำให้ได้ สมัย
ที่พระพุทธรองค์เป็นบรมโพธิสัตว์ ท่านทำมาแล้ว เราเป็น
ลูกของพระองค์ท่าน ต้องเดินตามรอย จะให้อะไรมา
เป็นอุปสรรคในการสร้างควมดีไม่ได้ ท่านเศรษฐีจึงทูล
ขอให้พระพุทธรองค์ตรัสเล่าเรื่องให้ฟัง

๑๒

พญามารเนรมิตหลุมถ่านเพลิง

ในอดีตกาลสมัยที่พระเจ้าพรหมทัตครองราชสมบัติอยู่ ณ กรุงพาราณสี พระโพธิสัตว์บังเกิดในตระกูลเศรษฐี ในกรุงพาราณสี ได้รับการเลี้ยงดูเสมือนเป็นพระราชกุมาร คือ เป็นสุขุมลชาติเลย พออายุได้ ๑๖ ปีก็เรียนจบศาสตร์ทุกสาขา

เมื่อบิดาถึงแก่กรรม พระโพธิสัตว์ก็รับตำแหน่งเศรษฐีแทนบิดา สร้างศาลาโรงทาน ๖ แห่ง คือ สมัย

ก่อนถ้าใครเป็นเศรษฐี เขาจะวัดว่า ใครสร้างโรงทานได้มากกว่ากัน ไม่ใช่ว่าใครเก็บทรัพย์ได้มากกว่ากัน ถ้าบ้านนี้สร้าง ๑ โรง อีกบ้าน ๒ โรง ๑ โรงนั้นอายุ พอเดินผ่าน มาต้องกระหมิดกระเมี้ยนหลบ ๆ ซ่อน ๆ หลังนี้ ๖ โรง คือ ที่ประตูพระนครทั้ง ๔ ทิศ ๔ แห่ง ใจกลางเมือง ๑ แห่ง และที่ประตูบ้านอีก ๑ แห่ง คือ ผ่านมาทางไหน จะกลางเมือง ประตูเมืองก็มาเจอ มาถึงประตูบ้านก็เจอ ทำทานกันให้มากที่สุดกันไปเลย ยุคนั้นมนุษย์ไม่เชื่อว่า มีคน

ท่านเศรษฐีก็รับฟัง เพราะใจกำลังเปิดกว้าง พูดเรื่องอื่นได้ แต่มาพูดเรื่องนี้กับผู้ที่ตั้งความปรารถนามาแสนกับ เพื่อตั้งอยู่ในฐานะ เอตทัคคะ ผู้เลิศในฝ่ายอุบาสก ผู้ถวายทาน ท่านเศรษฐีจึงถาม “นี่คือข้อแนะนำของท่านหรือ”

“ใช่” เทวดาตอบ

ท่านเศรษฐีไล่ทันที “โน่น...ออกจากเรือนของเราไปเดี๋ยวนี้! เดี่ยว...ก่อนจะไป ฟังก่อนท่านเทวดา เทวดาอย่างท่าน ต่อให้มีร้อย พัน หมื่น หรือ แสนมาพูดอย่างนี้อีก ก็ไม่สามารถทำให้เราคลายความมั่นคงจาก

พระรัตนตรัยไปได้ คำพูดของท่านไม่เป็นมงคลเลย มีประโยชน์อะไรที่ท่านจะมาอาศัยเรือนเราอยู่ ไป ! ไปซะเดี๋ยวนี้เลย” ไล่ไปแล้ว เทวดาจิตจ้อยหงอยสนทไป แล้วก็จูงลูกจูงเมีย ไปทั้งครอบครัวเลย ไม่มีเรือนอยู่ เพราะตัวไม่ได้สร้างบุญมา

ออกไปแล้วยานีคิดว่า จะไปสร้างกระต๊อบกระต๊อบไม่ได้ เพราะว่าเขาสำเร็จด้วยบุญ ไม่ใช่เห็นต้นหมากรากไม้ อะไรมางุง ๆ ซาน ๆ แบบมนุษย์ มาทำเพิงหมาแหงนอะไรต่าง ๆ นอนไม่ได้ เห็นต้นไม้วาง ๆ จะไปสิงไม้ไม่ได้ เพราะเจ้าของเขามีอยู่ ไปบ้านไหนไม่ได้ หมดสิทธิ์ กลาย

เป็นเทวดาจรจัดอย่างนั้นลำบาก ต้องเจออย่างนี้บ้าง
จึงได้สำนึกว่า การพูดในสิ่งที่ไม่เป็นสิริมงคล ย่อมนำความ
ทุกข์มาสู่ตนได้

เพราะฉะนั้นยิ่งถ้าเราปรารถนาภูมิอันสูงขึ้นไป
อย่างเช่นจะไปสู่ที่สุดแห่งธรรมนั้น เราก็ต้องสร้างบุญ
อย่างมากมายมหาศาลกันไปเลย ความปรารถนาอยากจะเป็น
อะไร ใคร ๆ ก็ปรารถนาได้ แต่จะได้เป็นเมื่อสร้าง
บุญ ทุกคนไม่ว่าผู้หญิง ผู้ชาย เด็กเล็ก ปรารถนาจะเป็น
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งในอนาคตก็ได้ แต่จะ
เป็นได้ก็ต้องสร้างบุญบารมีให้ครบหลักสูตร จึงจะได้
บรรจุตำแหน่งในการเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะมีสูตร
สำเร็จว่า ถ้าทำครบขนาดนี้จึงเป็นได้ แล้วก็มีหลายแบบ
มีพระปัญญาธิกพุทธเจ้า พระสัทธาธิกพุทธเจ้า และ
พระวิริยาธิกพุทธเจ้า การสร้างบารมีก็เป็นเท่า ๆ ขึ้นไป
เรื่อย ๆ

ดังนั้น การสร้างบารมีที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม
ก็ไม่ใช่ว่าใครจะอธิษฐานไม่ได้ หรือว่าเป็นเรื่องที่ว่า

เกินไป แม้แต่ปรารถนาอยากจะได้สัมผัสจักรพรรดิตก
ไม่พอร่อง ถ้าคนที่เข้าใจก็ไม่มีปัญหา แต่คนที่ไม่มีความรู้ไม่
ค่อยเข้าใจ ก็คิดว่ามีด้วยหรือสมบัติที่ตกไม่พอร่อง มีแต่ว่า
ตกแล้วไม่มีเหลือ แต่มีผู้มีบุญในกาลก่อน ทำบุญแล้วก็
อธิษฐานจิตอย่างนั้น ๆ จึงได้มาเป็นแล้ว

เทวดามีจฉาธิฐิฟ่งท่านเศรษฐีผู้เป็นพระ
โสดาบัน ออกปากขับไล่แล้วอยู่ไม่ได้ ก็เลยพาครอบครัว

ออกจากเรือนท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เดินคอตกลงไปเลย
แม้จะลอยไปในอากาศแต่ก็คอตกลง ๆ ได้รับความลำบาก
มาก เรายังโชคดีถ้าไม่มีที่อยู่ ยังทำเป็นเพิงหมาแหงน
ได้ แต่เทวดาต้องเป็นอยู่ได้ด้วยบุญของตัว ทำมาหากิน
ก็ไม่ได้ ทำอะไรก็ไม่ได้ ถ้าไม่มีบุญไปเนรมิตอะไรก็ได้
และที่ถูกละทิ้งเพราะหมดบุญ บุญมันหรือลงไม่เรื่อย ๆ
ลำบากเป็นเทวดาจรจัดทั้งครอบครัวไปแล้ว เทวดารู้สึก
สำนึกผิดว่า เราไม่น่าใช้วาทกรรมอย่างนั้น วชิเรามา

เป็นมงคลเลย นำความทุกข์มาให้ ก็เลยคิดว่า ชิน
 อย่างนี้เราและครอบครัวลำบากมาก เราต้องไปขอโทษให้
 ท่านเศรษฐียกโทษให้เรา แล้วเราก็จะได้กลับไปอยู่ที่เดิม
 ตอนนี้คิดได้แล้ว แต่การที่รู้ ๆ จะเข้าไปหาท่านเศรษฐีเลย
 ไม่ได้ ต้องอิงผู้ใหญ่ ต้องให้ผู้ใหญ่เดินหน้า เขาว่าเดิน
 ตามหลังผู้ใหญ่ หมาไม่กัด

จึงเข้าไปหาเทพบุตรผู้รักษาเมือง แล้วเล่าเรื่อง
 ราวที่ตนทำผิดไว้ให้เทพบุตรได้รับทราบ เทวดาผู้ใหญ
 ก็หงุดหงิดเหมือนกัน เรื่องอะไรไปว่าอย่างนั้น แต่ก็เห็น
 ใจ เทวดามีฉันทิฐิจึงชวนเทพบุตรผู้รักษาเมืองไปหาท่าน
 อนาถบิณฑิกเศรษฐี เพื่อให้ช่วยพูดให้ท่านเศรษฐียกโทษ
 ให้ เทพบุตรผู้รักษาเมืองกล่าวว่า “ท่านได้กล่าวคำอัน
 ไม่สมควร เราไม่อาจจะไปพบท่านเศรษฐีกับท่านได้หรอก”

เมื่อเทวดาผู้ใหญ่ในระดับรักษาพระนคร ไม่มี
อานุภาพพอที่จะไปพูดกับท่านเศรษฐีได้ จึงไปหาท้าว
มหาราชทั้ง ๔ ผู้ปกครองนาค ยักษ์ คนธรรพ์ และครุฑ
ท้าวมหาราชทั้ง ๔ กล่าวว่า “เราไม่อาจช่วยท่านได้ เพราะ
ท่านได้กล่าวคำอันไม่สมควร” เทวดามีฉันทิฐิจึงเดินทาง
ต่อไป เข้าเฝ้าระดับสูงขึ้นไปอีก ท้าวสักกเทวราช และ
กราบทูลเรื่องราวทั้งหมดให้พระองค์ทรงทราบ พร้อมทั้ง

ทูลวิงวอนอย่างน่าสงสารว่า “ข้าพระองค์และครอบครัว
ไม่มีที่อยู่แล้ว ต้องพาลูกเมียเที่ยวระหกระเหินหาที่พึ่งไม่
ได้ ขอพระองค์ได้โปรดช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด”

ท้าวสักกเทวราชก็ตรัสว่า “เราช่วยท่านไม่ได้
หรอก เพราะท่านกล่าวคำที่ไม่สมควร แต่เราพอจะมีวิธี
การ คือ ตอนนี้ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีถูกพ่อค้ายืมเงิน
ไปแล้วยังไม่คืนจำนวน ๑๘ โกฏิ ท่านต้องแปลงร่าง

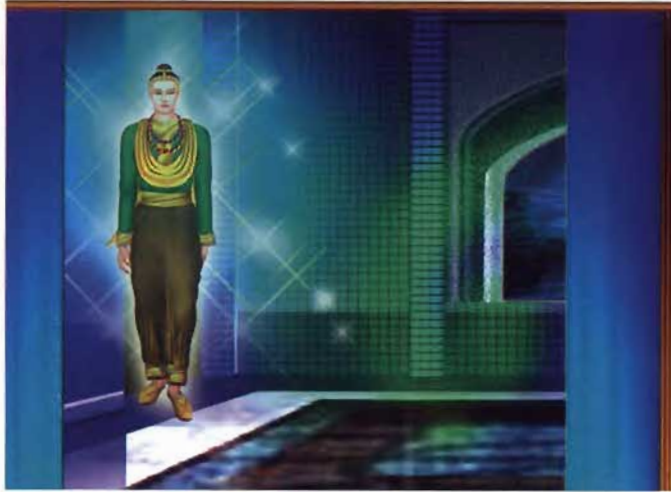

เป็นเสมียนของท่านเศรษฐี ไปเอาสัญญาภูเงินจากท่านเศรษฐีมา แล้วก็ไปทวงหนี้คืนมาให้หมด แล้วนำทรัพย์สินทั้งหมดมาเก็บไว้ในคลังของท่านเศรษฐี ด้วยอำนาจของท่านนั้นจึงไปขนทรัพย์สินอีก ๑๔ โกฏิของท่านเศรษฐีซึ่งถูกน้ำเซาะหายไป เอากลับคืนมาด้วย ยังไม่พอ ไปเอามาเพิ่มอีก คือ ทรัพย์สินที่ไม่มีเจ้าของ ๑๔ โกฏิ เหมือนเป็นดอกเบี๋ยที่สุญไปชั่วคราว แล้วรวบรวมทรัพย์สินทั้งหมดมาไว้ที่คลังท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีด้วยฤทธิ์ของท่าน

จึงทำคลังเปล่าของท่านเศรษฐีให้เต็มไปด้วยทรัพย์สิน ๕๔ โกฏิ

เมื่อทำเช่นนี้แล้วถึงค่อยเข้าไปหาท่านเศรษฐีไปสารภาพผิดว่า ขอให้ท่านเศรษฐียกโทษให้ เทวดามีฉันทิฐิติใจมากที่ท้าวสักกเทวราชทรงแนะนำเช่นนั้น จากนั้นก็ถวายอภิราชแล้วก็ทูลลากลับ ไปทำตามที่ทำวสักกเทวราชแนะนำครบทุกอย่าง ไปตามทางทรัพย์สินมา ไป

ตามทรัพย์ที่หายไปในน้ำ และทรัพย์ที่ไม่มีเจ้าของเอามาใส่ไว้ในคลังของท่านเศรษฐีจนเต็ม

แล้วก็ลอยไปในกลางอากาศอย่างสงบเสงี่ยม ไปหาท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีในห้องนอนเหมือนเดิม ท่านเศรษฐีเห็นก็ถามอีก “นั่นใคร”

สารภาพออกมาเลย “ข้าพเจ้าเป็นเทวดามัจฉาทิฐิ ซึ่งเคยสถิตอยู่ที่ซุ้มประตูที่ ๔ ในเรือนของท่าน ท่านเศรษฐีฟังก่อน อย่าเพิ่งพูด อย่าเพิ่งพูดอย่างนั้น ข้าพเจ้ามาขอสารภาพผิด ที่ข้าพเจ้ากล่าวแล้วในวันนั้น ด้วยความเป็นคนพาล ขอท่านจงยกโทษให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด ข้าพเจ้าได้ไถ่โทษ โดยการรวบรวมทรัพย์จำนวน ๕๔ โกฏิ มาบรรจไว้เต็มคลังของท่านตามคำแนะนำของท้าวสักกเทวราชแล้ว ขอให้ท่านได้โปรดยกโทษให้แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะตอนนี้ข้าพเจ้าและครอบครัวไม่มีที่อยู่เลยได้รับความลำบากมาก”

เรื่องของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ที่ว่าเทวดาเอาสมบัติคืนมาให้ นั่น ประกอบไปด้วยเหตุ ๒ ประการ คือ

บุญเก่าของท่านเศรษฐีตามมาทันนี้เป็นหลักและเทวานุภาพเป็นเรื่องเสริม เทวดาอาศัยบุญของท่านเศรษฐี กอปรกับเทวานุภาพ จึงบันดาลสิ่งเหล่านั้นให้เกิดขึ้นได้ นี่คือสิ่งที่จะต้องศึกษาเอาไว้ให้ดี เรื่องบุญในอดีตที่ท่านสมบัติสลาย หรือสมบัติกลับคืนมาเป็นเรื่องของวิบากกรรมเก่าในอดีต เพราะสมบัติเป็นของกลางของโลก มันผลัดกันชม ถ้ามีบุญก็ได้ครอบครอง ถ้าหมดบุญมันก็หายไป พอบุญหมดจริง ๆ กายมนุษย์ก็หมดสิทธิ์ใช้สมบัติ

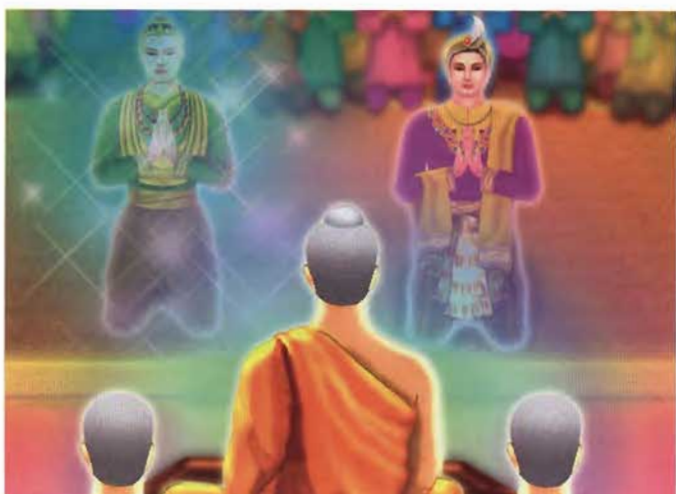
เหมือนกัน พอหมดบุญ แม้แต่เสื้อผ้าก็ดี เครื่องนุ่งห่ม เครื่องประดับ ตู้ โต๊ะ เตียง ตั้ง บ้าน รถ พวกนี้หมดสิทธิ์ใช้ทั้งนั้น

แต่พอมีบุญ เรามาตัวเปล่า ๆ เดี่ยวเสื้อผ้ามา เดี่ยวอาหารมา เดี่ยวคนดูแลมา เดี่ยวบ้านมา เดี่ยวรถมา เดี่ยวทรัพย์ที่พ่อแม่หามาให้มา เดี่ยวมีเหตุการณ์ดี ๆ ทำให้เราประสบความสำเร็จมา โฉนก็มา นันก็มา เป็นเรื่องบุญกับบาปในตัวทั้งนั้น บุญก็ดั่งสิ่งดี ๆ เข้ามา และก็ผลักสิ่งไม่

ออกไป บาปดั่งสิ่งไม่ดีเข้ามาแล้วผลักสิ่งดี ๆ ออกไป
เป็นสิ่งที่เราจะต้องศึกษา ทำความเข้าใจเรื่องความเป็น
จริงของชีวิต มันเป็นเรื่องของเหตุของผล
ทั้งสิ้น

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีคิดว่า เทวดาตนนี้รู้สำนัก
แล้ว เราจะยกโทษให้ก็ต่อเมื่อพาไปเข้าเฝ้าพระบรม
ศาสดา แล้วให้ขอมาพระพุทธรองค์ก่อน ท่านเศรษฐี
จึงพาเทวดาไปเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นเรื่อง
แปลกที่มนุษย์พาเทวดาเข้าเฝ้าพระพุทธรองค์ เพื่อกราบ
ทูลเรื่องราวทั้งหมดให้ทรงทราบ ไม่คิดไม่แปลก ยิ่งคิดยิ่ง
แปลก เทวดานั้นหมอบกราบด้วยเศียรเกล้าแทบพระ
ยุคลบาทพระบรมศาสดา พร้อมทูลว่า “ข้าพระองค์ไม่
รู้จักคุณของพระรัตนตรัยเลย ได้กล่าวคำอันชั่วช้า เพราะ
ความเป็นคนพาล เพราะความเขลา ขอพระองค์ได้ทรง
โปรดยกโทษให้เกิด” พระพุทธรองค์ทรงยกโทษให้
จากนั้นท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็ยกโทษให้

แล้วพระพุทธรองค์ทรงประทานโอวาทแก่ท่าน
เศรษฐีและเทวดา โดยได้ตรัสพระคาถาว่า “คนทำบาป

ยอมเห็นว่าบาปนั้นดี ขณะที่บาปยังไม่ให้ผล” คือกินเหล้าเมาแ้ว ยังไม่เห็นผลบาปในอบาย ก็ยังกินกันต่อไป เพราะว่าผลแห่งบาปในโลกยังไม่ให้ผล เนื่องจากตัวเป็นกายมนุษย์อยู่ “แต่เมื่อใดบาปส่งผล เมื่อนั้น เขายอมเห็นว่า บาปนั้น สิ่งที่ทำนั้นไม่ดี”

“ส่วนคนทำกรรมดีอาจจะเห็นกรรมดีว่าชั่ว ตลอดกาลที่กรรมดียังไม่ส่งผล” คือ บางคนบอกทำดีไม่ได้ดี เพราะกรรมดีนั้นยังไม่ได้ส่งผล เพราะอาจจะทำชั่ว คิดชั่ว คิดดูก่อน บาปเลยได้ชองก่อน “แต่เมื่อใดกรรมดีส่งผล เมื่อนั้นเขายอมเห็นว่า กรรมดีนั้นดี” บางคนเป็นอย่างนั้นจริง ๆ พอมาทำบุญบิณฑบาตให้ลูกห่วย อยากรวย อยากรวยที่ได้ ขายเป็นได้ พอยังขายไม่ได้ก็นึกว่า บุญไม่ช่วย อย่าไปพูดอย่างนั้น

หลังจากจบพระคาถา เทวดานั้นได้บรรลุโสดาปัตติผล ก็ต้องถือว่าท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี มีพระคุณต่อเทวดาท่านนี้มาก

ลำดับนั้นท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐีได้กล่าวคุณ
ต่อหน้าพระพักตร์ พระบรมศาสดาว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้
เจริญ เทวดาตนนี้ห้ามข้าพระองค์ไม่ให้ทำทาน แต่
ข้าพระองค์ก็ยังทำอยู่ คือ คุณของข้าพระองค์ไซ่หรือไม่
พระเจ้าข้า”

“ท่านเศรษฐี ท่านเป็นอริยสาวกมีศรัทธาที่ไม่หวั่น
ไหวมีทัศนะบริสุทธิ์ การที่ท่านถูกเทวดาผู้มีศักดิ์น้อย
ห้ามอยู่ แต่ห้ามไม่ได้นั้น ไม่น่าอัศจรรย์เลย ในปางก่อน
สมัยที่เราสร้างบารมีอยู่ ได้ถูกพญามารเนรมิตหลุมถ่าน
เพลิงลึกถึง ๘๐ ศอก อย่างเทวดาศักดิ์น้อย ยังไม่ได้เนรมิต

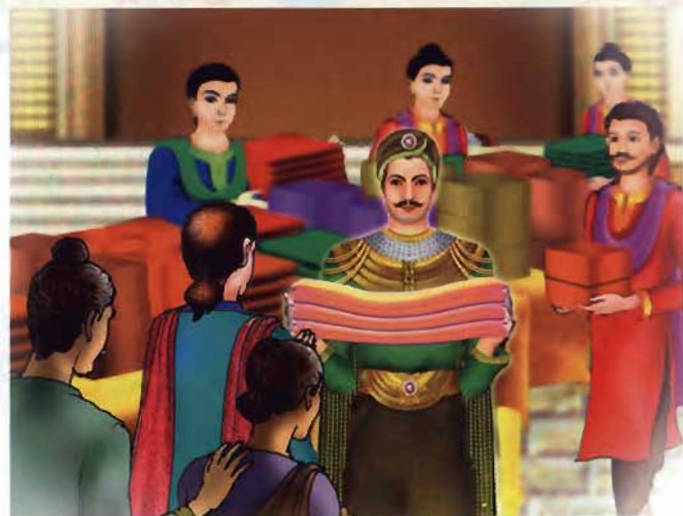
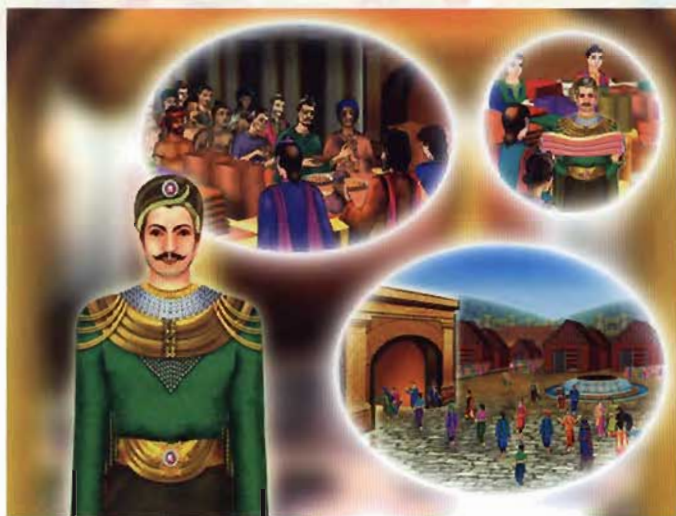
ถึงหลุมถ่านเพลิงแค่ว่าพูดเท่านั้น แต่ตอนที่เรายังเป็นบรม
โพธิสัตว์ พญามารเนรมิตหลุมถ่านเพลิง ๘๐ ศอก ขวาง
หน้าอยู่เพื่อห้ามมิให้เราให้ทาน แต่ก็ห้ามเราไม่ได้” อะไร
จะเกิดขึ้นก็แล้วแต่ เมื่อตั้งใจจะทำแล้วต้องทำให้ได้ สมัย
ที่พระพุทธองค์เป็นบรมโพธิสัตว์ ท่านทำมาแล้ว เราเป็น
ลูกของพระองค์ท่าน ต้องเดินตามรอย จะให้อะไรมา
เป็นอุปสรรคในการสร้างชาติไม่ได้ ท่านเศรษฐีจึงทูล
ขอให้พระพุทธองค์ตรัสเล่าเรื่องให้ฟัง

๑๒

พญามารเนรมิตหลุมถ่านเพลิง

ในอดีตกาลสมัยที่พระเจ้าพรหมทัตครองราชสมบัติอยู่ ณ กรุงพาราณสี พระโพธิสัตว์บังเกิดในตระกูลเศรษฐี ในกรุงพาราณสี ได้รับการเลี้ยงดูเสมือนเป็นพระราชกุมาร คือ เป็นสุขุมลชาติเลย พออายุได้ ๑๖ ปีก็เรียนจบศาสตร์ทุกสาขา

เมื่อบิดาถึงแก่กรรม พระโพธิสัตว์ก็รับตำแหน่งเศรษฐีแทนบิดา สร้างศาลาโรงทาน ๖ แห่ง คือ สมัย

ก่อนถ้าใครเป็นเศรษฐี เขาจะวัดว่า ใครสร้างโรงทานได้มากกว่ากัน ไม่ใช่ว่าใครเก็บทรัพย์ได้มากกว่ากัน ถ้าบ้านนี้สร้าง ๑ โรง อีกบ้าน ๒ โรง ๑ โรงนั้นอายุ พอเดินผ่าน มาต้องกระหมัดกระเมี้ยนหลบ ๆ ซ่อน ๆ หลังนี้ ๖ โรง คือ ที่ประตูพระนครทั้ง ๔ ทิศ ๔ แห่ง ใจกลางเมือง ๑ แห่ง และที่ประตูบ้านอีก ๑ แห่ง คือ ผ่านมาทางไหน จะกลางเมือง ประตูเมืองก็มาเจอ มาถึงประตูบ้านก็เจอ ทำทานกันให้มากที่สุดกันไปเลย ยุคนั้นมนุษย์ไม่เชื่อว่า มีคน

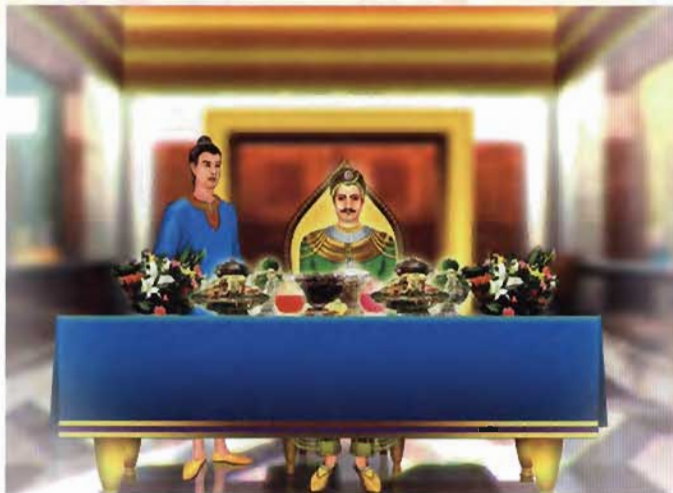

อย่างนี้เกิดขึ้นในโลก การเรียนประวัติศาสตร์ชีวิตจึงมีความจำเป็น ซึ่งถูกเก็บไว้ในพระบาลีเราต้องไปเรียนความรู้ตรงนั้น ท่านได้ให้ทานอย่างมากมาพร้อมทั้งรักษาศีล และรักษาอุโบสถด้วย

อยู่มาวันหนึ่งถึงเวลาอาหารเช้าบิณฑบาตก็นำภาชนะใส่อาหารที่ชอบใจ มีรสเลิศต่าง ๆ เข้าไปหาพระโพธิสัตว์ ขณะนั้นพระปัจเจกพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งเพิ่งออกจากนิโรธสมาบัติ ท่านก็ตรวจสอบญาณดูว่า ใครเป็นเจ้าของบุญนี้

เพราะบุญนี้ใหญ่เหลือเกิน ท่านจะไม่ให้ใครด้วยความสงสาร หรือรีบ ๆ ไป จะดูกำลังบุญ ใครเป็นเจ้าของบุญ ก็จะเอาทั้งโลกเลย เอามาไว้ในกลาง แล้วท่านก็สอดญาณมองไป ในวันนี้ใครสว่างที่สุด ดวงบุญเขาสว่าง มองผ่านความสว่างของดวงบุญไปอีก คราวนี้เห็นเรื่องราวต่าง ๆ มันต้องผ่านอย่างนี้เข้าไปเรื่อย ๆ ผ่านจุดเล็ก ๆ กำเนิดธาตุธรรมเต็มด้วยตาธรรมกายมองไป แล้วก็พบผู้ที่เป็นเจ้าของบุญนั้น

ขณะนั้นพระโพธิสัตว์กำลังจะเริ่มรับประทานอาหาร พอเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าท่านนั้น เห็นท่านเหาะมา พระโพธิสัตว์ก็ลุกจากอาสนะ แสดงอาการนอบน้อมต่อพระปัจเจกพุทธเจ้าทันที จากนั้นท่านก็หันไปหาบริวาร บริวารก็ถามว่า “นายจะให้ข้าพเจ้าทำอะไร”

“เธอจงไปรับบาตรของพระคุณเจ้ามา”

ทันใดนั้น มารผู้มีใจบาปสั่นสะท้านสะดุ้งพริบขึ้นมาเลย ลุกขึ้นแล้วก็คิดว่า พระปัจเจกพุทธเจ้านี้ ไม่ได้ฉันภัตตาหารมา ๗ วันแล้ว วันนี้เมื่อพระองค์ไม่ได้ฉันก็จะมรณภาพ เราจะต้องทำให้ท่านมรณภาพ และเราจะทำอันตรายของท่านเศรษฐีให้พินาศ ไม่ได้คิดอย่างเดียว เหมะมาด้วย เนรมิตหลุมถ่านเพลิงลึกลงไปประมาณ ๘๐ ศอก บริเวณหน้าบ้านของพระโพธิสัตว์ หลุมถ่านเพลิงนั้นเต็มไปด้วยถ่านเพลิงไม้ตะเคียน มีไฟลุกโชติช่วงประดุจอเวจีมหานรก เนรมิตเสร็จก็ยืนอยู่กลางอากาศ

บริวารกำลังเดินมาเพื่อจะไปรับบาตรพระปัจเจกพุทธเจ้า เห็นหลุมถ่านเพลิงก็ตกใจกลัวมาก จึงรีบ

กลับไปหาพระโพธิสัตว์

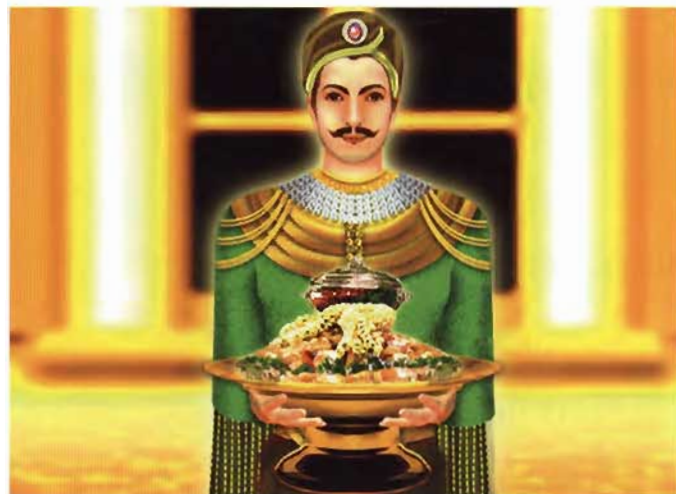
“เธอกลับมาทำไม”

“นายที่บริเวณหน้าบ้าน มีหลุมถ่านเพลิงใหญ่
ลุกโชติช่วงอยู่ที่เดียว”

“ไปรับบาตรพระปัจเจกพุทธเจ้ามา” แต่พอไปถึง
หลุมถ่านเพลิงก็ตกละกลับมากทุกที

พระโพธิสัตว์คิดว่า “วันนี้สวัสดิมงคล คงต้องการ
ทำทานเราให้ได้รับอัมตราย จึงเนรมิตหลุมถ่านเพลิงไว้
แต่मारยอมไม่รู้ว่า ถึงจะมีมารมาเป็นร้อยเป็นพันก็ไม่
สามารถทำให้เราหวั่นไหวได้ วันนี้จะได้เห็นกันละ จะได้
รู้กัน เราหรือมารมีกำลังมากกว่ากัน” ใครจะมีอำนาจ
มากกว่ากัน ขนาดเหาะไม่ได้ เนรมิตอะไรก็ยังไม่ได้
ยังไม่กลัวมารที่เหาะได้เนรมิตอะไรได้

เมื่อบิรवारไม่ไป ถือเองเลยคิดว่า พระโพธิสัตว์จึง
ถือถาดภัตตาหารที่ประณีตออกจากเรือนด้วยมือของตน
เอง เดินด้วยจิตที่เบิกบานผ่องใส เดินมาถึงปากหลุมถ่าน

เพลิง แล้วเหวี่ยงตัวไปบนอากาศ เห็นมารลอยอยู่ จึงถามว่า “ท่านคือใคร”

“เราเป็นมาร” ก็เปิดเผยชื่อด้วยความสุจริตใจ ไม่มีแอบแฝงกันเลย มารก็ถลึงตาใส่ บอกเราเป็นมาร

“ท่านเนรมิตหลุมถ่านเพลิงนี้หรือ”

“เรานี่แหละเนรมิต”

“ท่านเนรมิตเพื่อต้องการอะไร” ถามเลย

“ต้องการทำอันตรายแก่ท่านของท่าน แล้วต้องการทำให้ชีวิตของพระปัจเจกพุทธเจ้าพินาศ”

“เราจะไม่ให้ท่านทำอันตรายต่อท่านของเรา แล้วจะไม่ให้ทำอันตรายต่อพระปัจเจกพุทธเจ้า เราอยากรู้ว่า เราหรือท่านมีกำลังและอานุภาพมากกว่ากัน”

พระโอรสสัตว์จึงยืนที่ปากหลุมถ่านเพลิงแล้วกล่าวแก่พระปัจเจกพุทธเจ้าว่า “พระคุณเจ้าผู้เจริญ ถึงแม้

ข้าพเจ้าจะมีหัวฟุ้งลง มีเท้าชี้ขึ้น ตกลงไปในหลุมถ่านเพลิง
นี้ก็จะไม่ถอย ขอนิมนต์พระคุณเจ้าจงรับภัตตาหารที่
ข้าพเจ้าถวายด้วยเถิด” แล้วก็กล่าวซ้ำอีกว่า “แม้ข้าพเจ้า
จะตกนรกมีเท้าชี้ขึ้นเบื้องบน มีศีรษะฟุ้งลงเบื้องล่างก็ตาม
ข้าพเจ้าก็ไม่ทำกรรมอันไม่ประเสริฐ ขอนิมนต์ท่านรับ
บิณฑบาตนี้ด้วย”

พระโพธิสัตว์พอสมาทานอย่างแน่วแน่แล้วมือ
ก็จับภัตตาหารอย่างมั่นคง เดินอย่างรวดเร็วไปที่หลุมถ่าน

เพลิง โอโห ! ประชาชนดูกันเป็นแถวเลย ดอกบัวขนาด
ใหญ่แผ่กลีบเบ่งบานเต็มทีผุดเกิดขึ้นจากก้นหลุมถ่านเพลิง
ที่ลุกโชติช่วงลึก ๘๐ ศอก

ความอัศจรรย์ จะคู่กับคนอัศจรรย์ เราลองทำ
ตัวเราให้อัศจรรย์สิ เดี่ยวเราจะเจอของอัศจรรย์ คนที่ไม่
ค่อยอัศจรรย์ มักไม่ค่อยเจอของอัศจรรย์ พอคนอัศจรรย์
ไปเจอของอัศจรรย์มาแล้วให้คนที่ไม่อัศจรรย์ฟัง ไม่ค่อย
จะเชื่อ

ดอกบัวมาแล้วรองรับเท้าของพระโพธิสัตว์ตลอดทาง เกสรดอกบัวมีขนาดใหญ่ ผุดขึ้นตั้งอยู่เหนือพระโพธิสัตว์ แล้วละอองเกสรดอกบัวก็ฟุ้งลอยลงมาโปรยลงมาตั้งแต่ศีรษะจนทั่วร่างของพระโพธิสัตว์เสมือนโปรยด้วยละอองทอง พระโพธิสัตว์ยืนบนช่อดอกปทุม ถวายภัตตาหารอันประณีต มีรสอันเลิศลงในบาตรของพระปัจเจกพุทธเจ้า กลับปรากฏว่าดี แทนที่จะยืนบนแผ่นดินถวายอาหารใส่บาตรพระปัจเจกพุทธเจ้ากลับยืนอยู่บนดอกบัวถวาย ท่ามกลางเสียงอนุโมทนาของชนที่มามุงดู

พระปัจเจกพุทธเจ้า ท่านก็สงบนิ่ง ๆ ใจท่านมั่นคง ท่านกล่าวอนุโมทนาว่า “ขอความปรารถนาของท่านที่ตั้งใจไว้ดีแล้วจงสำเร็จประโยชน์เกิด” รับด้วยอาการสงบแล้วก็เหาะขึ้นไปในอากาศ ไปยังเจ็ดมณฑลคัมภีร์

มหาชนต่างมองเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าเหาะไปสู่ป่าหิมพานต์ มารเห็นความเปลี่ยนแปลงของตนก็เศร้าเราไม่ประสบความสำเร็จนี้กว่าจะกลัวเรา กลับดีกว่า

พระโพธิสัตว์ยืนอยู่บนช่อปทุม แสดงธรรมถึงคุณของท่านและศีลแก่มหาชนว่า “ทำทานเสียเกิดอย่าไปตระหนี่ ทานคือการให้ ยิ่งให้ยิ่งได้” พอกล่าวแสดง

ธรรมจบก็กลับสู่เรือนของตน พร้อมด้วยบริวาร ด้วยใจ
ที่มีปีติเบิกบานแล้วก็เร่งบำเพ็ญบุญกิริยาวัตรทั้งหลายจน
ตลอดชีวิต

พระพุทธองค์ตรัสกับท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีว่า
ท่านเศรษฐี ท่านที่ท่านทำ ถูกเทวดาทำให้หวั่นไหวไม่ได้
นั้น มันไม่น่าอัศจรรย์ สิ่งที่ยึดติดทั้งหลายในกาลก่อน
กระทำ น่าอัศจรรย์กว่า เพราะเขายังไม่เป็นพระอรหันต์เลย
พระปัจเจกพุทธเจ้าในครั้งนั้นก็ได้อปริณิพพานแล้ว

ท่านมาเพื่อการนี้ เาบุญมาให้แล้วท่านก็ปรินิพพาน

พระพุทธองค์ทรงประชุมชาดกว่า เศรษฐีกรุง
พาราณสี ผู้ปราบมารียืนอยู่บนช่อดอกปทุม ถวาย
ภัตตาหารแด่พระปัจเจกพุทธเจ้าในครั้งนั้น ได้แก่ เรา
ตถาคต นั่นเอง

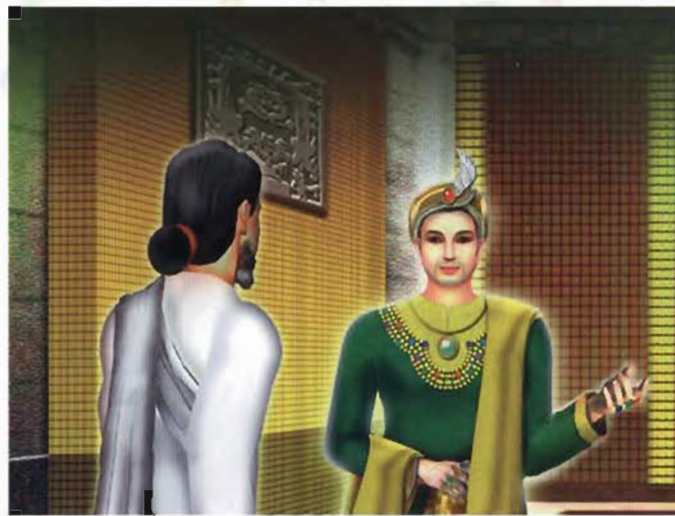
๑๓

พราหมณ์ขโมยสิริ

๕๓ ึ่งแต่นั้นมา ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ก็ได้มียศ
เหมือนเดิมและมีทรัพย์มากกว่าเดิมอีก ๑๔ โกฏิ

ในครั้งนั้น มีพราหมณ์ชาวเมืองสาวัตถีคนหนึ่ง
สามารถดูลักษณะสิริได้ว่า สิริอยู่ที่ตรงไหน แก่ใคร และ
ตรงนั้นจะเป็นที่มานอนแห่งภคทรัพย์ คือ จะรวย
พราหมณ์นั้นก็คิดว่า ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี มีฐานะการ
เงินที่ตกต่ำลง แล้วกลับมายิ่งใหญ่ขึ้น มีทรัพย์มากยิ่งขึ้น

อีกครั้งหนึ่ง ต้องมีสิริแน่นอน วันนี้เราจะไปชมสิริของ
ท่านเศรษฐีมา แล้วก็ทำทีไปเยี่ยมเยียนท่านเศรษฐี ผู้รู้ที่
ไม่ค่อยสมบูรณ์ เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมก็จะเป็นอย่างนี้

พราหมณ์จึงไปสู่เรือนของท่านอนาถบิณฑิก
เศรษฐี เมื่อไปถึงพราหมณ์นั้นก็ได้รับการต้อนรับอย่างดี
จากท่านเศรษฐีผู้มีจิตใจที่งดงาม แต่ท่านเศรษฐีก็ไม่ได้
รู้หรอกว่า ท่านมีสิริอยู่ตรงไหน คิดว่าตัวท่านมีสิริอยู่แล้ว

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็ถามว่า “ท่านมาหาเรา เพื่อต้องการอะไร” ถามกันตรง ๆ เลยว่า มีวัตถุประสงค์อะไร ต้องการอะไรหรือ

พราหมณ์ก็ใช้สายตากวาด ดูทุกสิ่งของที่สิริควรจะประดิษฐานอยู่ ดูตามหลักวิชา เห็นสิริประดิษฐานอยู่ที่หงอนไก่ขาวปลอด มีสีดจสังข์ที่ขัดแล้วใส่อยู่ในกรงทอง เพราะไก่ตัวนี้กระมัง ที่ทำให้ท่านเศรษฐีรวย จึงกล่าวกับท่านเศรษฐีว่า “ท่านเศรษฐี ข้าพเจ้าสอนมนต์นักเรียน หรือ

มานพทั้งหลาย มีนักเรียนตั้ง ๕๐๐ คน จำเป็นจะต้องอาศัยไก่ขันบอกเวลา” เพราะตอนนั้นไม่มีนาฬิกาปลุกบอกเหตุผลอันสวยงามไปแล้ว “ไก่ของข้าพเจ้า มันขันไม่ค่อยจะตรงเวลา เวลาจะนอน มันก็มีการมณช์ขึ้นขึ้นมา ข้าพเจ้าและมานพ ๕๐๐ คน จึงกำหนดเวลาไม่ถูกเลย” ช่างมีเหตุผลสวยงาม แต่ประสงค์ร้าย “ท่านเศรษฐี ได้ทราบว่ไก่ของท่านตัวนี้ ขันตรงเวลา ข้าพเจ้ามามีวัตถุประสงค์จะมาขอไก่ตัวนี้ ขอท่านจงได้โปรดยกให้

ข้าพเจ้าเกิด”

“ท่านพราหมณ์เชิญเอาไปเกิด ข้าพเจ้าให้ไก่นี้แก่ท่าน” คือ ใจที่มีแต่การให้เพราะว่ายังให้ ยังมีความสุข ความสุขจากการให้จะรู้จักต่อเมื่อได้ให้ แต่ท่านก็ไม่ได้มีความรู้ในการดูสิริจึงยกให้เขาไปเลย

ในขณะที่ท่านเศรษฐี กล่าวคำว่า ให้ เท่านั้น สิริก็เคลื่อนจากหงอนไก่ไปประดิษฐานอยู่ที่ดวงแก้วมณี ซึ่ง

วางอยู่บนหัวนอน พราหมณ์เห็นแล้ว เราไม่ได้เอาไก่มากินแต่เราจะเอาสิริที่ไก่ สิริหนีซะแล้วมาอยู่ที่ดวงแก้ว

“ท่านเศรษฐี เราขอดวงแก้วดวงนั้น ตีจ้งเราอยากได้จ้งเลย ดวงแก้วดวงนี้ เพื่อว่าจะเป็นอุปกรณ์ในการสอนมานพ สอนนักเรียน”

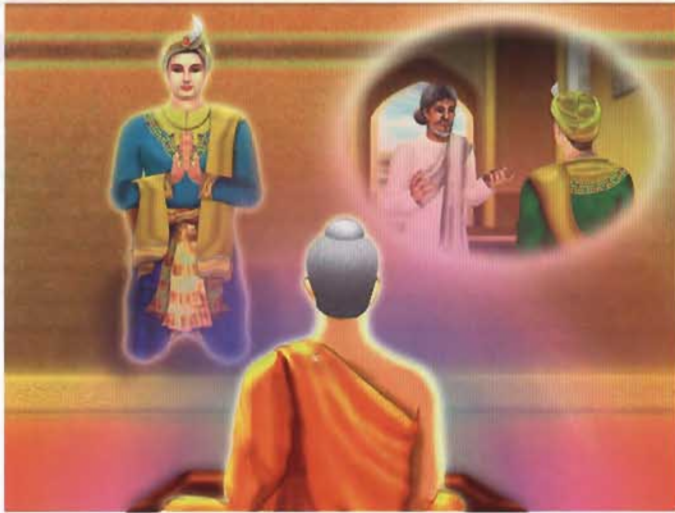
“เอาเลยข้าพเจ้าให้แก้วมณีแก่ท่าน เอาเถอะ”
พอยกแก้วมณีให้ สิริหนีอีกเคลื่อนจากแก้วมณี ไป

ประดิษฐานอยู่ที่ไม้เจว็ด ซึ่งวางอยู่บนหัวนอน พราหมณ์ก็ขอไม้เจว็ดกับท่านเศรษฐีอีก เอาไปเลย สิริก็เคลื่อนออกจากไม้เจว็ด ไปประดิษฐานอยู่ที่ศีรษะภรรยาท่านเศรษฐี พราหมณ์ก็คิดว่า จะไปขอภรรยาท่านเศรษฐีก็ไม่กล้า ก็เลยบอกตรง ๆ ว่า “ท่านเศรษฐี ที่ข้าพเจ้ามาที่เรือนของท่าน ความจริงด้วยความสุจริตใจเลยว่า จะมาขโมยสิริจากท่าน ข้าพเจ้าได้เห็นสิริของท่าน ประดิษฐานอยู่ที่หงอนไก่ เมื่อท่านให้ไก่นี้แก่ข้าพเจ้า สิริก็เคลื่อนจากไก่

ไปที่แก้วมณี เมื่อท่านให้แก้วมณีสิริก็เคลื่อนไปที่ไม้เจว็ด เมื่อท่านให้ไม้เจว็ด สิริก็เคลื่อนไปอยู่ที่ศีรษะของนางบุญญลักษณาเทวี ภรรยาของท่าน ข้าพเจ้าจึงคิดว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ใคร ๆ ไม่อาจจะสละได้ จึงไม่สามารถขโมยสิริของท่านไปได้ สิรินี้เป็นของท่าน ก็ขอให้เป็นของท่านต่อไปเถอะ เราหมดสิทธิ์ เพราะสิริต้องได้ด้วยบุญ” แล้วพราหมณ์นั้นก็อำลาท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีกลับไปด้วยจิตใจห่อเหี่ยว

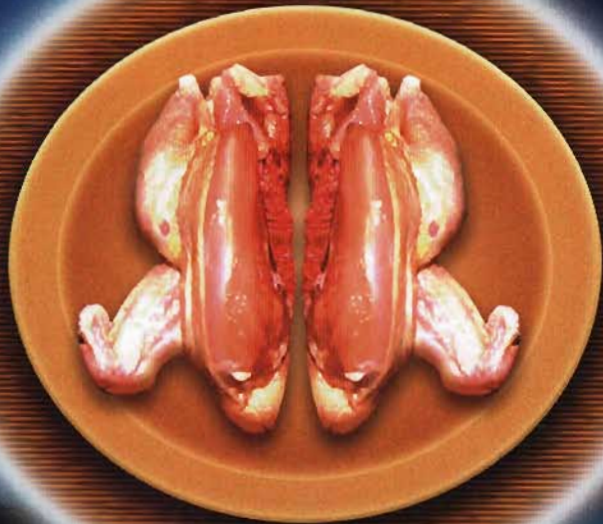
ท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐีคิดว่า จะกราบทูลเหตุการณ์เรื่องพราหมณ์จะมาขโมยสิริแล้วก็ไม่สามารถเอาไปได้นี้ให้พระพุทธร่องค์ทรงทราบ จึงไปยังวัดพระเชตุวัน ท่านเศรษฐีได้ถวายบังคมพระบรมศาสดาแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง แล้วก็กราบทูลเหตุการณ์ทั้งหมดให้พระพุทธร่องค์ทรงทราบ

พระบรมศาสดาทรงสดับเหตุการณ์นั้นแล้วตรัสว่า “ท่านเศรษฐี ไม่ใช่แต่ในบัดนี้ที่สิริของบุคคลอื่น

จะหนีไป” ก็แปลว่าไม่มีอะไรใหม่ในโลกนี้ เฉพาะผู้มีบุญ “แม้ในกาลก่อนสิริที่บุคคลผู้มีบุญน้อยทำให้เกิดขึ้นมาแล้ว ก็หนีไปยังแทบเท้าของบุคคลผู้มีบุญมากกว่า ท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐีจึงกราบทูลขอให้พระพุทธร่องค์ทรงแสดงธรรม พระองค์จึงทรงนำอดีตนิทานมาแสดง ดังนี้

๑๔

ได้เป็นพระราชาเพราะกินไก่ตัวประเสริฐ

กาลครั้งหนึ่ง พระเจ้าพรหมทัตครองราชสมบัติ
อยู่ ณ กรุงพาราณสี พระโพธิสัตว์เกิดในตระกูล
พราหมณ์ในแคว้นกาสิ พอเจริญวัย ก็ได้ศึกษาศิลปวิทยา
ในเมืองตักสิลา เมื่อมารดาบิดาตายจากไป ท่านก็เกิด
ความสลดสังเวช จึงออกบวชเป็นฤๅษีอยู่ในป่าหิมพานต์
สมัยก่อน พอเกิดสลดสังเวช มารดาบิดาตาย ก็จะออก
บวชกัน ก็เป็นสิ่งที่น่าคิดได้เจริญญาณสมาบัติ ฝึกสมาธิ
จนได้ฌาน ได้อภิญญาสมาบัติ

วันหนึ่งท่านเดินทางเข้าไปในชนบท เพื่อต้องการ
ที่จะเสพอาหารรสเค็ม รสเปรี้ยว คือ รสอาหารที่แตกต่าง
จากที่เคยเสพ ได้ไปพักอยู่ในพระราชอุทยานของพระเจ้า
กรุงพาราณสี วันรุ่งขึ้นก็ได้เข้าไปภิกขาจารย์ยังเรือนของ
คนฝึกช้าง คนฝึกช้างเห็นข้อวัตรปฏิบัติของท่าน เห็น
อาจารย์วัตรก็เลื่อมใส จึงถวายอาหารแล้วก็นิมนต์ให้พักใน
พระราชอุทยาน แล้วก็บำรุงท่านเป็นประจำ

ในครั้งนั้น มีชายหาพินคนหนึ่ง เข้าไปหาพินในป่าเพื่อจะนำไปขาย หาพินมาได้แล้วจึงขนออกจากป่าเพื่อจะเข้าเมือง แต่มาไม่ทัน ประตูเมืองปิดเสียก่อน เพราะป่านั้นอยู่นอกเมือง จึงต้องไปพักที่ศาลเจ้าแห่งหนึ่ง นอนเอาพินหนุนหัวอยู่

ที่ศาลเจ้านี้มีไก่หลายตัว ล้วนแต่แข็งแรง ไม่เป็นโรค ชาวบ้านนำมาปล่อยเอาไว้ ไก่ได้อาศัยอยู่บนต้นไม้ต้นหนึ่ง ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากชายหาพินนอนอยู่ พอตอนใกล้รุ่ง ไก่ตัวบนสุดถ่ายอาหารเก่าลงมากถูกไก่ตัวที่นอนอยู่ข้างล่าง ไก่ตัวล่างถาม “ใคร ที่ถ่ายรดลงมา”

ไก่ตัวบนสุดตอบว่า “ข้าเอง”

ไก่ตัวล่างถามว่า “ทำไมจึงถ่าย”

ไก่ตัวบนสุดตอบว่า “ฉัน ไม่ได้ทันพิจารณา”

ถ้าขอภัยเรื่องมันก็จะจบแล้ว แต่ปรากฏว่า ไม่ขอภัย ฉันไม่ทันได้พิจารณาก็เลยถ่ายลงไป ตอบด้วยความสุขุมแล้วก็ถ่ายต่อไปอีก ปื๊ดโธ่ ! ถ่ายอีกครั้ง ตรงนี้

โกธกรโกธกรถ่ายครั้งที่สอง ครั้งแรกยังไม่โกธกร
ครั้งที่สอง บอกมันยังไม่อยู่ โกธกรจริงแล้วคราวนี้ ก็เลย
อวดคักตากัน

ไก่ตัวล่างคุยอวดอานาภาพว่า “ถ้าใครฆ่าเราแล้ว
นำเนื้อไปย่างกิน ก็จะได้ทรัพย์ถึง ๑,๐๐๐ กหาปณะ”

ไก่ตัวบนชักหงุดหงิด เลยคุยบ้างว่า “เจ้าอย่าคุย
โวไปเลย ใครได้กินเนื้อสันของข้าจะได้เป็นพระราชา”

เมื่อก็ได้แค่ ๑,๐๐๐ กหาปณะ อันนี้ได้เป็นพระ
ราชา แล้วแถมคุยต่อไปอีก ต้องกินเนื้อสันจึงจะได้เป็นพระ
ราชา ถ้ากินเนื้อสันนอกถ้าเป็นชายจะได้เป็นเสนาบดี
แต่ถ้าเป็นหญิงจะได้เป็นอัคมรเหสี ส่วนคนที่กินเนื้อ
ติดกระดูก ถ้าเป็นคฤหัสถ์จะได้เป็นตำแหน่งขุนคลัง
ถ้าเป็นบรรพชิตจะได้เป็นพระประจำราชตระกูล ไก่คุยกัน
เป็นภาษามนุษย์ ปรากฏว่า มนุษย์ที่นอนอยู่ที่ศาลเจ้า
ตรงนั้น คือ ชายหาฟีน พอฟังก็มีความคิดว่า เราจะจับ
ไก่ฆ่ากิน เขาคิดว่า เมื่อเราได้เป็นพระราชาแล้วทรัพย์
๑,๐๐๐ กหาปณะก็ไม่จำเป็น จึงค่อย ๆ ปีนขึ้นไปจับไก่

ได้เป็นพระราชาเพราะกินไก่ตัวประเสริฐ

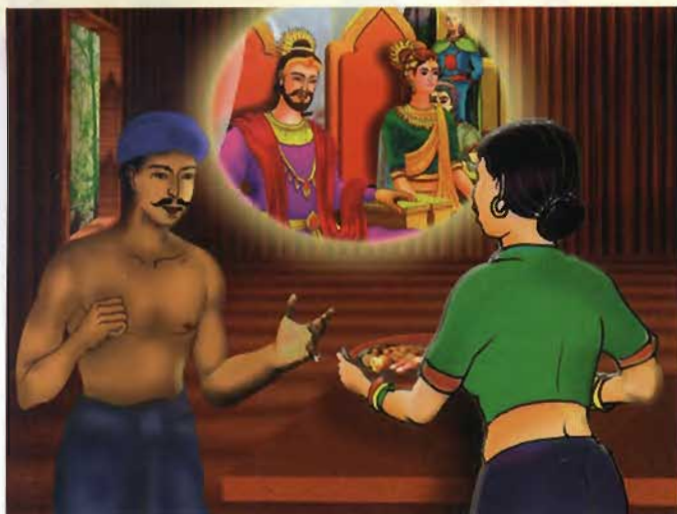
ตัวที่นอนอยู่บนกิ่งไม้สูงสุด จากนั้นก็มาแล้วห่อผ้าไว้
ชายหาพินคิดว่า เราจักได้เป็นพระราชาแล้ว เพราะเชื้อ
ไก่เลยเชือดไก่ แล้วก็ถือไก่ที่เชือดแล้ว รีบเดินเข้าไปสู่
เมือง มีมือหนึ่งถือพิน อีกมือหนึ่งก็ถือไก่ที่ฆ่าแล้ว เวลานั้น
ประตูเมืองเปิดพอดี

เมื่อไปถึงเรือนของตนแล้ว จัดการถอนขนไก่ก่อน
ล้างน้ำให้สะอาดแล้วใส่หม้อเก็บไว้ วางเอาไว้แล้วไปก่อไฟ

นำไก่ไปให้ภรรยา โดยสั่งว่า “เธอจงปรุงเนื้อไก่นี้ให้ดี”
ภรรยาจึงจัดแจงเนื้อไก่ แล้วหุงข้าวสวย เมื่อเสร็จแล้ว
ก็นำไปให้สามีบริโภค ชายหาพินกล่าวว่า “เธอ เนื้อไก่นี้
มีอานุภาพมาก ถ้ากินเนื้อไก่นี้แล้ว จันจักได้เป็นพระ
ราชา เธอกินตรงนี้เธอจะได้เป็นอัครมเหสี”

ชายหาพินกล่าวกับภรรยาแล้วก็ไม่กินเนื้อไก่
ยังรื้อรออยู่ ที่จริงมันน่าจะหมดปัญหาไปตั้งแต่ตอนนี้ ريب ๆ

เป็นพระราชาทั้งหมดเรื่อง แต่ว่ามีลีลา คือ คนที่มีกำลังบุญในระดับหนึ่ง ก็จะมีความคิดได้ในระดับหนึ่ง ถ้ากำลังบุญมากก็คิดไปอีกแบบ กำลังบุญน้อยก็คิดไปอีกแบบ คิดไปตามกำลังบุญ บุญอยู่เบื้องหลังความคิด คำพูด และการกระทำ รวมทั้งผลด้วย คิด พูด ทำ และผลที่ออกมา เห็นไหม สมบัติพระราชา มาอยู่ตรงหน้าแล้ว ตำแหน่งของพระราชาควรจะเกิดขึ้นแล้วและตำแหน่งของพระมเหสีก็ควรจะเกิดขึ้นแล้ว แต่อย่างีรือ

ทั้งสองต่างก็คิดตรงกันว่า เราควรจะไปอาบน้ำ อาบทำ ทำความสะอาดร่างกายเสียก่อน ก่อนที่จะกินเนื้อไก่ที่มีอานุภาพขนาดนี้ ปรากฏว่า แทนที่จะขัดคอ กัน หรือให้ความเห็นแนะนำ แต่ปรากฏว่ามีความเห็นพ้องต้องกันเลย ตามกำลังบุญอีกเหมือนกัน บุญพอ ๆ กัน

ทั้งสองจึงนำเนื้อไก่และข้าวสวยใส่ถาดปิดฝาดังเดิม ไปสู่ริมฝั่งแม่น้ำคงคา วางเนื้อไก่และข้าวสวยไว้ที่ริมฝั่ง ทั้งสองก็ไปอาบน้ำในแม่น้ำ แล้วก็คุยกันอย่างเบิก

บานทีเดียว ค่อยกันไปค่อยกันมาหยอกล้อกันไป เราจะเห็นว่าคนบุญน้อยก็จะมีเหตุไม่ให้ได้กินไก่ ลมมาแล้ว พัดสิ่งนี้เพื่อจะไปให้ผู้ที่มีบุญมากกว่า พัดน้ำเป็นระลอกคลื่นน้อย ๆ กระทั่งเป็นคลื่นใหญ่ ชัดเอาภาชนะที่ใส่เนื้อไก่ และข้าวสวดยลอยตามกระแสน้ำไป

ส่วนสามีภรรยาที่ยังค่อยหยอกล้อกันอยู่ ไม่ได้หันมามองเลย แปลกที่ว่าไม่เฉลียวใจมามองเลย มีความมั่นใจว่า ก่อนจะวางถาด และก่อนลงอาบน้ำดูแถวนั้นแล้ว

ไม่มีคนเลย เมื่อไม่มีคน ไม่มีใครอย่างนี้แล้วก็สบาย สบายใจเราไปอาบนํ้าอาบทำอย่างสบายใจ เห็นไหมว่า คำว่า ตูริตะ ตูริตัง สิมะสิขัง คือ เมื่อบุญเกิดขึ้นมันต้องเร็ว ๆ ไว ๆ เวลาบุญส่งผลก็จะส่งเร็ว ๆ ไว ๆ เหมือนกัน ปุ๊บปั๊บก่อนทันทีทันใดเลย

แสดงว่าคิดนาน คิดข้ามัวแต่คิดดูก่อน ไม่ได้คิดทำก่อน ดูตัวอย่างเห็นไหมลอยไปแล้ว ขณะนั้นคนฝึกช้างกำลังอาบนํ้าช้างอยู่ทางตอนใต้ของแม่น้ำ ก็นำ

แปลกเหมือนกัน คนฝึกช้างเห็นภาชนะอาหารลอยน้ำมากล้งให้บริวารไปหยิบขึ้นมา บริวารก็ไม่ได้คิดอะไร เมื่อเจ้านายให้ไปหยิบมาก็ไปหยิบ “เจ้าลองเปิดดูสิในนั้นมีอะไร” ให้บริวารเปิดดู “นายไม่เห็นมีอะไรข้างใน มีแต่ข้าวสวยกับเนื้อไก่”

“จ้ะปิดภาชนะ เดี่ยวเราจะไปให้แม่บ้านที่บ้าน”

ที่พระราชอุทยาน พระดาบสกำลังนั่งทำงานที่แท้จริง ตรวจสอบสองดูด้วยทิพพจักขุ เพราะตอนนั้นยัง

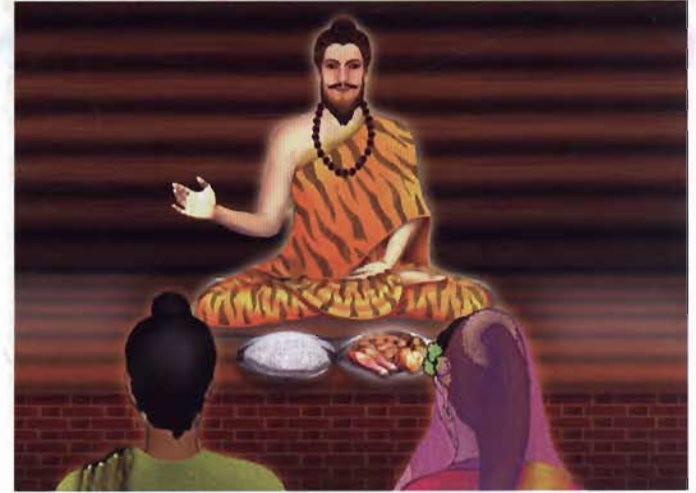

ไม่ได้ธรรมจักขุ ก็ตรวจสอบอุปัฏฐาก คือ คนฝึกช้างที่คอยทำนุบำรุงเราตลอด เมื่อไหร่เขาจะได้สมบัติใหญ่

พอตรวจสอบด้วยญาณของท่านด้วยทิพพจักขุแล้วเห็นเป็นภาพเรื่องราวที่เกิดขึ้นเห็นด้วยการปิดตาเปิดใจ ปิดแค่เปลือกตา มองผ่านความสว่างภายใน ก็ไปเห็น อ้อ! เรื่องราวมันมาอย่างนี้ มีภาตใส่อาหารลอยมา เป็นข้าวสวยกข้างในมีไก่ แล้วอุปัฏฐากของเราให้ลูกน้องไปหยิบเอามาให้ ตอนนี้กำลังมาถึงตรงนี้ กำลังจะนำไปให้ภรรยา

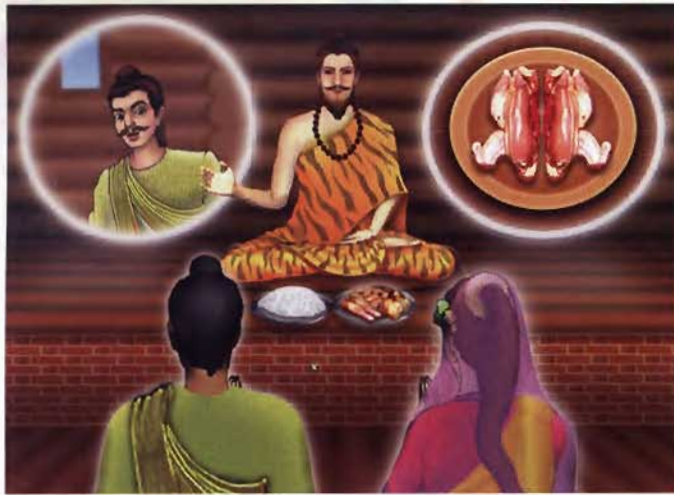
ละ ท่านตรวจดู พอรู้เรื่องราว ชัดเจนเลยว่า ใช่เลย ท่านออกจากสมาธิ รีบไปที่บ้านของอุปัฏฐากคนฝึกช้างคนนี้ ไปถึงก็ไปนั่งคอยก่อนเลย คนฝึกช้างพอเข้ามาในบ้าน เห็นพระดาบสจึงกล่าวว่า “พระคุณเจ้ามาคอยเมื่อไหร่ กระผมไม่ทราบไม่อย่างนั้นจะมาต้อนรับก่อน จะมาปิดกวาดเช็ดถูให้สะอาดเสียก่อน” ก็เลยสั่งภรรยาของตน “นำอาหารอันประกอบด้วยเนื้อไก่และข้าวสุกมาถวายแด่พระดาบส” ยังไม่ได้รู้านุภาพอะไรเลย แต่ว่าใจเป็นกุศล

เอามาถวายพระดาบสก่อน

เพราะฉะนั้น พระดาบสซึ่งเป็นนักบวชไม่ใช่ผู้ด้อยโอกาส เป็นผู้ได้อิทธิพล ได้ปฏิบัติธรรม มาเป็นเนืองนิตย์แล้ว แต่พระดาบสทราบเรื่องด้วยทิพพจักขุ พอเขาเอาอาหารมาถวายแล้ว รับมาก่อน แล้วแยกส่วน เอาเนื้อติดกระดูกไว้ เอาเนื้อสันให้อุปัฏฐากและภรรยา แล้วกล่าวว่า “อาตมาขอรับแต่ข้าวสุก” ท่านรู้แต่ใจท่านกว้าง หัวใจนักบวช “ส่วนเนื้อไก่จานนี้อาตมาขอแบ่งออกเป็น ๓

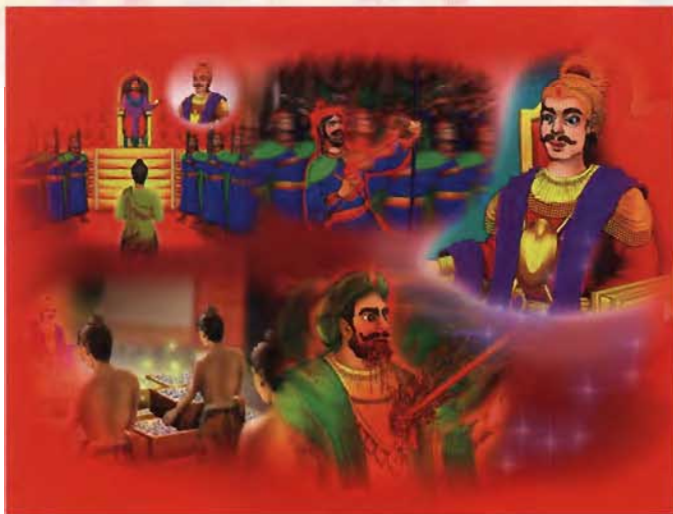

ส่วน โดยให้เนื้อสันแก่คนฝึกช้าง ให้เนื้อข้างนอกแก่ภรรยาของคนฝึกช้าง ส่วนอาตมาเองจะฉันเนื้อติดกระดูก”

พอฉันเสร็จ ก่อนพระดาบสจะกลับได้กล่าวว่า “นับจากวันนี้ไป ๓ วัน ท่านจะได้เป็นพระราชา ขอท่านอย่าประมาท” พูดแค่นี้แล้วก็กลับไป

ในวันที่ ๓ จากวันนั้น พระเจ้าสามนตราชได้ยกทัพมาล้อมกรุงพาราณสี พระเจ้ากรุงพาราณสีจึงให้คนฝึกช้างปลอมตัวเป็นพระราชาแล้วรับสั่งว่า ท่านจงขี่ช้างออกรบ ส่วนพระราชาเองปลอมตัวเป็นทหารบงไปกับกองทัพโดยไม่ให้ใครรู้ พระราชาหมดบุญพาวดี ถูกข้าศึกยิงด้วยลูกศร เคยทำกรรมปาณาติบาต ทำให้ลูกศรมีอารมณ์พุ่งมาเลย ตายสถานเดียว คนฝึกช้างซึ่งปลอมเป็นพระราชาอยู่ที่สูงเห็นพระราชาโดนลูกศร รักษาลมหายใจไม่อยู่ สวรรคตแล้ว เราเป็นแต่เพียงคนฝึกช้าง รบก็ไม่ค่อยเป็น กลับเมืองดีกว่า ได้แต่ฝึกช้างจึงสั่งให้บริวารไปขนสมบัติออกมาเป็นจำนวนมาก แจกทหาร ใครต้อง

การทรมาน เราจะให้ แต่ว่าเธอต้องเป็นทหารรับจ้าง กองกำลังรับจ้างจึงได้ออกรบ มีการตกรางวัลรบแล้วสามารถปลงพระชนม์พระเจ้าสามันตรราชในเวลาเพียงครู่เดียวเท่านั้น แล้วก็พодиเป็นกรรมของพระเจ้าสามันตรราชด้วยหมตบุญพอดิ แล้วก็กรรมในอดีตด้วย พอดิเลย

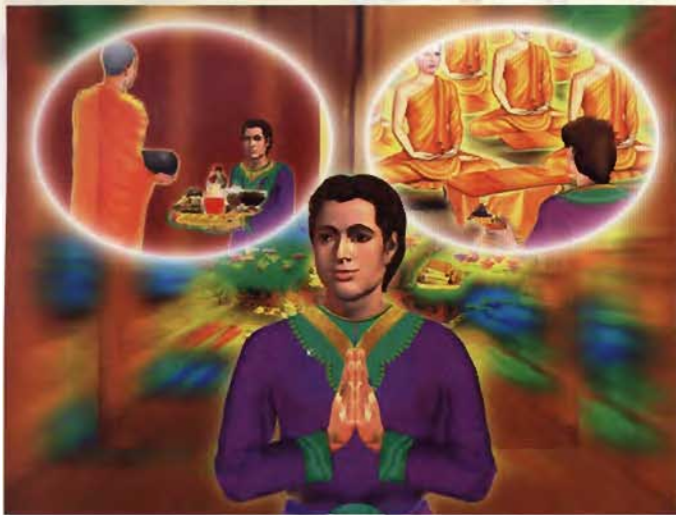
หลังจากได้รับชัยชนะในการรบ เหล่าอำมาตย์จึงได้ถวายพระเพลิงพระศพของพระเจ้ากรุงพาราณสี พอถวายพระเพลิงเสร็จเรียบร้อยแล้วก็หารือกันว่า เราควร

จะตั้งใครเป็นพระราชา เหล่าอำมาตย์ตกลงกันว่า ควรยกราชสมบัติให้คนฝึกช้าง เพราะว่า ตอนพระราชายังทรงพระชนม์อยู่ได้มอบตำแหน่งให้กับคนฝึกช้างแล้ว และท่านก็รับชนะข้าศึกสามารถรักษาบ้านเมืองไว้ได้ คนฝึกช้างจึงได้รับอภิเษกเป็นพระราชารองราชสมบัติ ภรรยาคนฝึกช้างได้เป็นอัครมเหสี แล้วก็ได้แต่งตั้งพระดาบสนั้นให้เป็นบรรพชิตประจำราชตระกูล

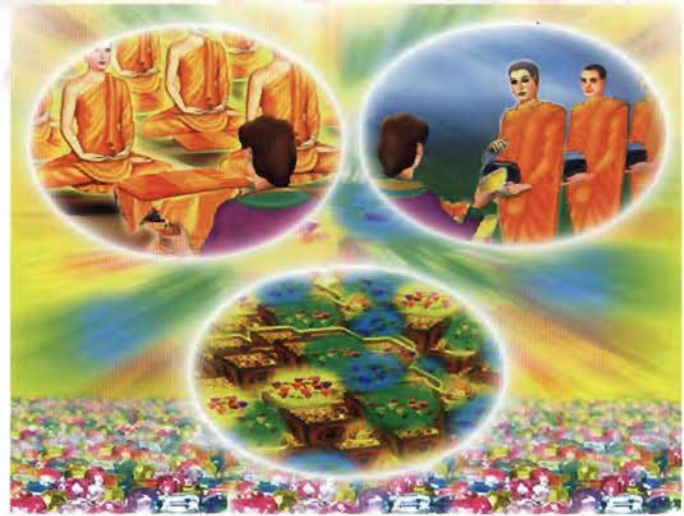
เมื่อทรงเล่าเรื่องในอดีตจบแล้วพระพุทธองค์ก็

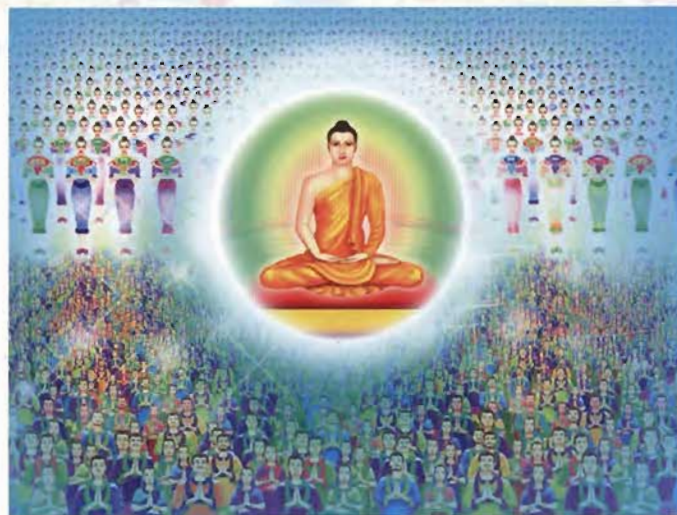
ตรัสพระคาถาอย่างนี้ว่า “ผู้ไม่มีบุญจะเป็นผู้มีศีลปะ หรือ ไม่มีศีลปะก็ตาม ย่อมชวนชวายุที่จะรวบรวมทรัพย์เอาไว้ เป็นอันมาก แต่ผู้มีบุญเท่านั้นที่จะได้ใช้สอยทรัพย์”

“ส่วนผู้ไม่มีบุญไม่มีโอกาสได้ใช้ทรัพย์นั้นเลย ไม่เพียงแต่เท่านั้น ทรัพย์ทั้งหลายยังเกิดขึ้นในที่ที่ไม่ใช่แหล่งเกิด บางทีเกิดในดิน เกิดตั้งแต่ภูเขาโล่เรื่อยไปถึง ทะเล ในอากาศ ฝนรัตนชาติตกลงมา ผู้มีบุญย่อมบันดาลให้เกิดสิ่งเหล่านั้นได้” ท่านถึงบอกว่าย่อมเกิดขึ้นในที่ทั้ง

ปวง คือ ทุกหนทุกแห่ง แก่ผู้มีบุญที่ได้กระทำความดีไว้แล้ว “บุญนั้นย่อมส่งผลให้ได้สมบัติ อันน่าใคร่ทั้งปวง ซึ่ง เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายปรารถนาอย่างไร ย่อมได้ผลอย่างนั้น”

มนุษย์ปรารถนาอย่างไร เทวดาปรารถนาอย่างไร เมื่อมีบุญย่อมได้อย่างที่อยากจะได้ ตามกำลังบุญ เช่น ความเป็นผู้มีผิวพรรณงาม ความเป็นผู้มีเสียงไพเราะ ความเป็นผู้มีทรวดทรงงาม งามมาตั้งแต่เกิดด้วย

อานุกาพแห่งบุญ เป็นผู้ที่มรูปร่างสวย และ ความเป็น
อธิบดีได้เป็นใหญ่ด้วยบุญ ไม่ใช่ได้เป็นใหญ่ด้วยการบรา
ฆ่าฟัน บุญบันดาลให้เกิดขึ้น ได้อย่างเย็น ๆ และจะมีพวก
พ้องบริวารก็ด้วยอานุกาพแห่งบุญ ได้เป็นเจ้าของปกครอง
ประเทศราช ความเป็นผู้มีอิสรียศ มียศใหญ่ จนกระทั่ง
ถึงความเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ เป็นพระราชแห่งเทวดา
ในเทวโลก อย่างท้าวลักกเทวราช เป็นต้น กระทั่งลงมา

เกิดเป็นมนุษย์ได้ความเป็นพระอริยสาวก กระทั่งมาเป็น
มหาสาวก อัครสาวก เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า รวมทั้ง
ความเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วย ก็ล้วนเกิดขึ้นด้วยบุญ
ทั้งสิ้น ที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด เพราะบุญอย่างเดียวทั้ง
สิ้น เพราะบุญย่อมส่งผลให้เกิดผลสำเร็จอันยิ่งใหญ่ เป็น
พลังแห่งความบริสุทธิ์ จะส่งผลยิ่งใหญ่ถึงขนาดนี้ ดังนั้น
เราจึงควรทำบุญ สร้างบุญกันไว้

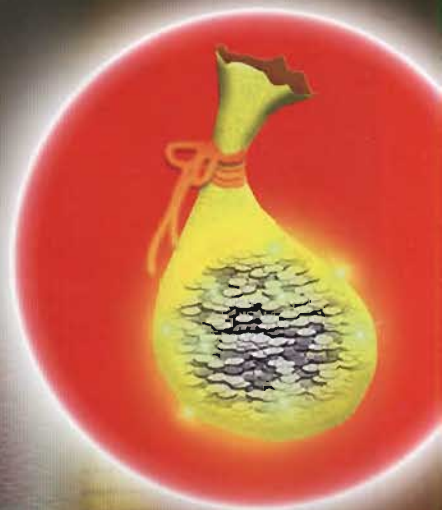
บัณฑิตผู้เป็นนักปราชญ์ทั้งหลายจึงสรรเสริญ
 ความเป็นผู้ที่ได้กระทำบุญมาดีแล้ว ไม่ยกย่องเรื่องบาป
 เลย บุญดียวานั้นดียวานี้ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่เราจะต้องช่วย
 กันขยายความรู้นี้กันออกไป เพราะคนไม่เข้าใจเรื่องบุญ
 เราใช้บุญเก่าหมดไปทุกวัน ใช้ทุกอนูวินาที แต่บุญใหม่นาน ๆ
 สร้างสักครั้ง พอจะชวนสร้างทีก็บอกบุญอีกแล้ว ชวนทำ
 บุญอีกแล้ว เขาไม่เข้าใจ เพราะฉะนั้นสิ่งที่กล่าวมาเป็นสิ่ง
 ที่เราจะต้องศึกษา ไปพบทวนแล้วก็ขยายความรู้นี้ให้กว้าง

ว่า ทั้งหมดนี้บังเกิดขึ้นด้วยอานุภาพแห่งบุญอย่างเดียว

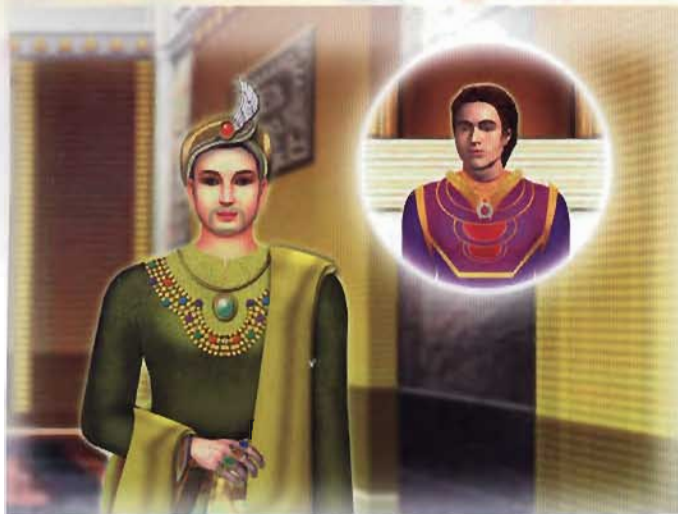
ครั้นตรัสพระคาถาแล้ว พระพุทธองค์จึงทรง
 ประชุมชาดกว่า พระราชาในครั้งนั้น ชาตินี้ได้มาเป็นพระ
 อานนท์ ส่วนดาบสประจำตระกูลในครั้งนั้นก็มาเป็น เรา
 ตถาคต

ได้เป็นพระราชาเพราะกินไก่ตัวประเสริฐ

๑๕
กุศโลบายดึงลูกชายให้เข้าวัด

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี มีลูกชายคนหนึ่ง ชื่อ กาละ แปลว่า กาลเวลา แต่นายกาละก็เหลือเกิน คล้ายลูกเศรษฐีบางคน คือ พ่อศรัทธาในพระพุทธศาสนา แต่ลูกไม่ศรัทธาเลย พ่อไปเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า ลูกไม่ยอมเข้าเฝ้า เพราะเดี๋ยวท่านก็จะพูดสั่งขารไม่เที่ยง อย่างนี้เป็นของปฏิกุศล มีความแก่ ความเจ็บ ความตายเป็นธรรมดา ไม่อยากฟังหรอก ยังหนุ่มอยู่

นายกาละเหมือนวัยรุ่นสมัยนี้ แถมเป็นลูกเศรษฐี

ด้วย ไม่อยากพบพระพุทธเจ้า ไม่ปรารถนาจะฟังธรรม ไม่ปรารถนาแม้กระทั่งจะไปอุปัฏฐากพระภิกษุสงฆ์ เวลาท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีนิมนต์พระมา ๒,๐๐๐ รูป อาสนะปูไว้ ๒,๐๐๐ ที่ ลูกกาละมาถวายภัตตาหารพระ ก็ไม่เอาอย่างเดียว

แม้ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีผู้เป็นบิดาจะบอกว่า ลูกทำอย่างนั้นไม่เหมาะ การบังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กระทั่งพระสงฆ์ที่มา ไม่ใช่ง่ายเลย การเกิด

เป็นมนุษย์ก็ไม่ใช่ง่าย การได้ฟังธรรมไม่ใช่ง่าย แต่ลูกก็ไม่
เชื่อฟังเลย

ท่านเศรษฐีก็กลัวว่า ถ้าลูกเราเป็นอย่างนี้ เอาแต่
สนุกเฮฮา โดยคิดว่าตัวเป็นลูกเศรษฐี เต็มวันก็คงจะได้
ตกรนกรนแน่ คิดอยู่เสมอ ท่านไม่ยอมให้ลูกท่านตกรนกร
เพราะฉะนั้น จะให้ลูกของเราไปตกรนกรไม่ได้เด็ดขาดทำ
อย่างไรจะหาแรงจูงใจให้ลูกเข้าวัดได้ ถ้าเข้าเฝ้า

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็จะได้ฟังธรรม ท่านเศรษฐีก็นึกได้
ว่า ปกติมนุษย์ที่ยังมีกิเลสอยู่ ไม่มีใครที่ปฏิเสธทรัพย์
ต้องการอยากได้ทรัพย์สมบัติทั้งนั้น เราคงจะต้องใช้ทรัพย์
ทำลายความเห็นผิดของลูก คิดอย่างนั้นแล้วก็เรียก “กา
ละ ลูก เอาอย่างนี้ เต็มวันพ่อจะจ้างลูกสัก ๑๐๐ กหาปณะ
ให้ลูกไปวัด รักษาอุโบสถศีล ไปแค่นี้แล้วก็กลับมา”

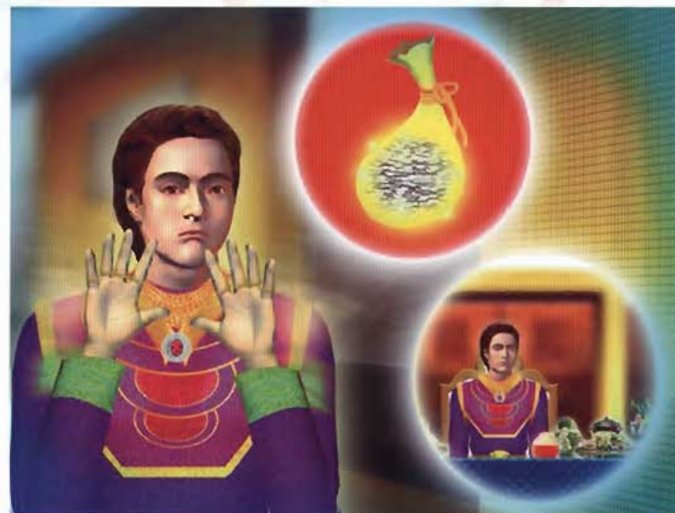
กาละถามว่า “พ่อจะให้เงินผมจริงหรือ”

“จริงลูก” ท่านเศรษฐียืนยันถึง ๓ ครั้ง ว่า “เอาไปเลย ๑๐๐ กหาปณะ ถ้าลูกไปวัด ตั้งใจสมาทานอุโบสถศีล” นายกาละไปวัดเพราะไม่ได้หวังบุญ แต่หวังเงิน ๑๐๐ กหาปณะ คิดในใจว่า เดียวเราจะไปเข้าเฝ้าแล้วได้ ๑๐๐ กหาปณะ ดีใจเดินอย่างเบิกบานไปวัดพระเชตวัน

เดินไปถึงวัด แล้วก็ไปหาที่ร้นรมย์ หามุมสบายนอน ไม่ได้ไปฟังธรรม ไม่ได้คิดเรื่องบุญ เรื่องศีล พระ

บอกให้สมาทานอุโบสถศีลก็เอารับ ๆ ไปอย่างนั้นเอง ที่จริงต้องการรับเงินมากกว่าไปแบนนอน ณ มุมใดมุมหนึ่งในวัดพระเชตวัน ถืออุโบสถ พอถึงเช้าก็กลับบ้าน

พอเห็นลูกกลับมา ก็บอกให้บริวารไปรับ ไปจัดเตรียมอาหาร มีข้าวต้ม หรือมีอะไรก็เอามาเลี้ยงลูกชาย กลับมาจากถืออุโบสถศีลแล้ว บริวารก็นำอาหารมาให้ นายกาละ นายกาละยกมือ ที่ตกลงกันไม่ใช่ตรงนี้ ถ้ายัง

ไม่ได้ ๑๐๐ กหาปณะก็ยังไม่รับประทานอาหาร ได้รับเงินเสร็จแล้วจึงยอมรับประทาน

วันรุ่งขึ้นเศรษฐีคิดใหม่ “ลูกกालะ วันนี้เอาไป ๑,๐๐๐ กหาปณะ ขอนั่งฟังธรรมอยู่ข้างหน้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็เรียนมาสักข้อหนึ่ง จำให้ได้แล้วกลับมาเล่าให้พ่อฟัง นายกालะก็รีบไปวัดพระเชตุวัน ต้องการแค่ ๑,๐๐๐ กหาปณะ ไปถึงก็ไปนั่งหน้าเลยด้วยความเบิกบาน

แล้วก็ตั้งใจว่าจะจำธรรมะข้อเดียวพอ ถ้าจำได้แล้ว ก็กลับเลย

นายกालะฟังธรรมด้วยความตั้งใจว่า เราจะต้องจดจำหัวข้อธรรมที่พระพุทธองค์ทรงแสดงนี้ให้ได้ พระพุทธเจ้าก็ทรงทำให้นายกालะจำไม่ได้อีก เพื่อจะให้นายกालะเปลี่ยนความคิดว่า มาฟังธรรมเพื่อจะเอา ๑,๐๐๐ กหาปณะ ก็ทำให้นายกालะตั้งใจเพิ่มเข้าไปอีก

เราต้องจำให้ได้ ธรรมดาในสมัยนั้น ใครฟังธรรมด้วยความตั้งใจแล้ว ย่อมได้ชื่อว่า เป็นผู้ฟังธรรมด้วยความเคารพธรรมะ คือ ความรู้แจ้งที่เกิดจากการเห็นแจ้งของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นข้อปฏิบัติ หรือสิ่งที่เราจะได้เรียนรู้ว่า มีอะไรบ้างเกี่ยวกับความเป็นจริงของชีวิต แล้วจะปฏิบัติอย่างไร เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตรงนั้น ถ้าไม่ตั้งใจฟังชื่อว่า ไม่ได้ทำความเคารพในธรรม ผู้ที่ตั้งใจฟังธรรมด้วยความเคารพ ย่อมส่งผลให้บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน เป็นต้น

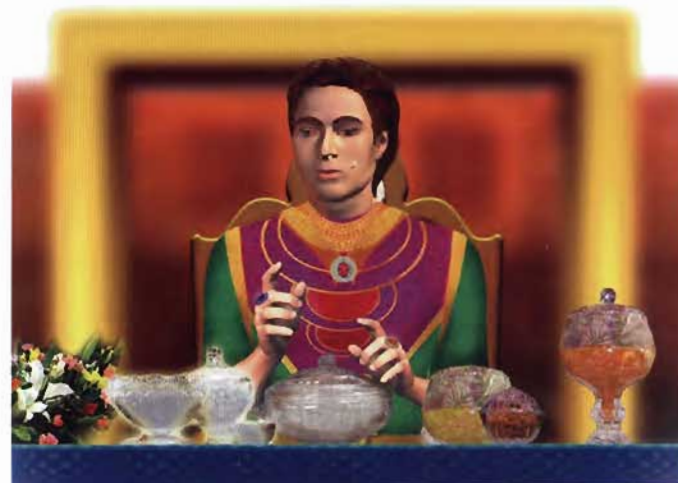
พระพุทธองค์ก็เทศน์ลุ่มลึกไปตามลำดับ แล้วก็สูงขึ้นเรื่อยๆ แสดงธรรมสูงขึ้นจากทองทะเลโล่ไปถึงชายหาด ถึงพื้นราบ ถึงเชิงเขา ถึงยอดดอย เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ก็ฟังเพลิน เพราะว่าอยู่ในหัวข้อเดียวกันไม่จบสักที ฟังเรื่อยๆ ก็สบายอกสบายใจ เลยได้บรรลุเป็นพระโสดาบัน ตอนนี้นายกาละเป็นพระโสดาบันแล้ว

พอวันรุ่งขึ้น นายกาละได้กลับมาที่บ้านของตน พร้อมกับพระบรมศาสดา และเหล่าสาวก ท่านอนาถ

บิณฑิกเศรษฐีเห็นบุตรชายของตนก็รู้สึกชอบใจในอาการ
ของบุตรมาก และคิดว่าวันนี้ลูกของเรามีหน้าตาผ่องใส
เป็นพิเศษ ส่วนนายกาละกลับมีความคิดว่า ขออย่าให้
บิดาของเรามอบเงินให้เราต่อหน้าพระบรมศาสดาเลย
เพราะเราอายจังเลย ที่รับจ้างไปฟังธรรม และขอให้
ท่านปกปิดเรื่องที่เราไปฟังธรรม และรักษาอุโบสถเพราะ
ต้องการเงินด้วยเถิด

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงทราบอยู่แล้วว่า นาย
กาละไปฟังธรรมเพราะถูกบิดาจ้างไป ส่วนท่านอนาถ
บิณฑิกเศรษฐีได้สั่งบริวารจัดเตรียมข้าวต้มเพื่อเหล่าพระ
ภิกษุสงฆ์ แล้วท่านก็ได้ถวายภัตตาหารแด่พระสัมมา
สัมพุทธเจ้าพร้อมด้วยเหล่าพระสาวก จากนั้นท่านเศรษฐี
จึงสั่งบริวารจัดเตรียมอาหารให้แก่บุตรของตน

นายกาละก็รับประทานอาหารอย่างสงบ
เสีี่ยมซึ่งแตกต่างจากวันก่อน ต้องรับเงินก่อนถึงจะรับ
ประทานอาหาร เมื่อพระพุทธรองค์และเหล่าพระสาวกฉัน
ภัตตาหารเสร็จแล้ว ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีจึงสั่งให้

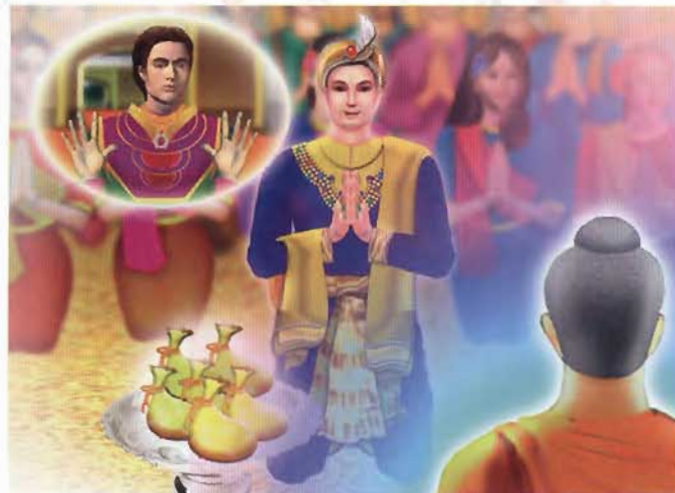

บริวารนำเงิน ๑,๐๐๐ กหาปณะ มาวางไว้ต่อหน้านาย
กาละ แล้วก็กล่าวว่า “ลูก ลูกกาละ นี่คือ เงิน ๑,๐๐๐
กหาปณะตามที่พ่อได้สัญญาเอาไว้”

นายกาละเห็นบิดาให้ทรัพย์ต่อหน้าพระพุทธเจ้า
ก็อาย จึงกล่าวว่า “ผมไม่ต้องการเงินหรอก”

“รับไปเถอะลูกก็เรตกลงกันอย่างนั้น”

“โปรตได้วางเอาไว้ตรงนั้นก่อน แล้วโปรตอย่า

พูดต่อด้วย พ่อสุดที่รัก”

แต่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีกลับกราบทูลพระพุทธ
องค์ว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เปล่งด้วยเสียงสดใส
“วันนี้ข้าพระองค์รู้สึกภูมิใจในตัวลูกชายมาก เพราะเขา
มีท่าทางดูดีเป็นพิเศษกว่าทุกวัน”

พระบรมศาสดาทราบอยู่แล้ว แต่ก็ทรงถามเพื่อจะ
ปรารภเหตุให้ได้แสดงธรรม “อะไรหรือท่านเศรษฐี เรื่อง

อะไรหรือ” เลยนั่นหนักเข้าไปอีก

ในวันก่อนข้าพระองค์ได้บอกบุตรชายว่า “ถ้าเจ้าสมาทานอุโบสถศีลแล้วไปวัด จะให้เงิน ๑๐๐ กหาปณะ” อยากมุดแผ่นดินหนีจัง “พอวันรุ่งขึ้นเขากลับมายังไม่ได้รับเงินก็ไม่ยอมรับประทานอาหาร” แฉงรายละเอียดอีกตายทำใจดี “แต่มาวันนี้ข้าพระองค์ให้เงินแก่บุตร แต่เขากลับไม่ต้องการ”

“ใช่แล้วท่านเศรษฐี บัดนี้บุตรชายของท่านได้บรรลุลโสดาปัตติผล ซึ่งประเสริฐกว่าสมบัติของพระเจ้าจักรพรรดิ ประเสริฐกว่าสมบัติใด ๆ ในเทวโลก ตลอดจนถึงพรหมโลก” เรียกว่าในภพทั้ง ๓ สมบัติใด ๆ ทั้งหมดไม่ประเสริฐเท่ากับการบรรลุธรรม เพราะบุคคลที่บรรลุลโสดาปัตติผลย่อมเป็นผู้ที่ปิดประตูบาปกรรมได้ แล้วจะเกิดอีกไม่เกิน ๗ ชาติเป็นผู้มีคติแน่นอนคือหลุดพ้นจากวัฏฏะ

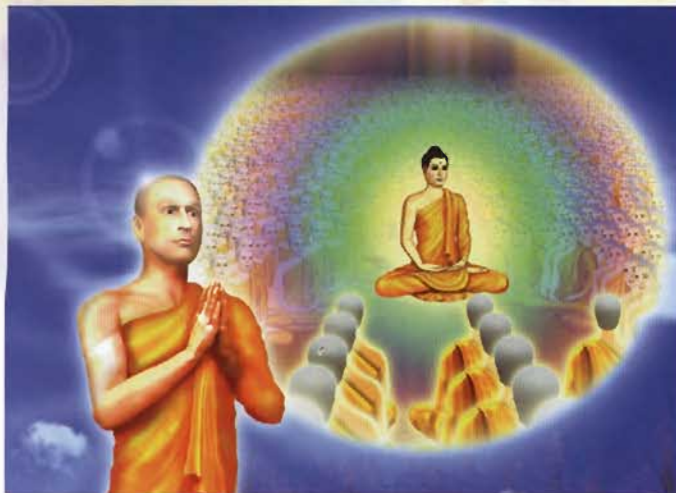
ส่วนความเป็นพระเจ้าจักรพรรดิได้ปกครองทวีปทั้ง ๔
ที่อยู่รอบเขาพระสุเมรุ นั่น เมื่อสวรรคตแล้วย่อมไปสู่สุคติ
เสวยทิพยสมบัติ แวดล้อมด้วยเหล่านางอัปสร พร้อมบำรุง
บำเรอด้วยเบญจกามคุณ แต่ก็ยังวน ๆ เวียน ๆ อยู่ใน
วัฏสงสาร ถ้าหากพระเจ้าจักรพรรดิไม่ประกอบด้วยธรรม
๔ ประการแล้ว ย่อมไม่พ้นจากนรก คือ ถ้าทำชั่วก็ยังคงต้อง
ไปอบาย ย่อมไปเกิดในภูมิแห่งสัตว์เดรัจฉาน เปרת
อสุรกาย อบาย ทุกคติ วินิบาต พระเจ้าจักรพรรดิถ้าทำ
ชั่วแล้วก็ต้องไปเกิดในอบายภูมิ ๔

ส่วนพระอริยสาวก แม้จะนุ่งห่มผ้าบังสกุลจีวร ยัง
ชีพด้วยการบิณฑบาตด้วยลำแข้งของตน นุ่งห่มด้วยผ้า
ที่เขาทิ้งแล้ว เอามาซัก เอามาเย็บ เอามาย้อม เอามา
อธิษฐานจิต แล้วก็ยังชีพอยู่ด้วยการบิณฑบาตด้วยลำแข้ง
ของตน แต่ท่านประกอบด้วยธรรม ๔ ประการ คือ

๑. มีความเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า โดยระลึกถึง
พระพุทธคุณ

๒. มีความเลื่อมใสในพระธรรม โดยระลึกถึงพระธรรมคุณ

๓. มีความเลื่อมใสในพระสงฆ์ โดยระลึกถึงพระสังฆคุณ

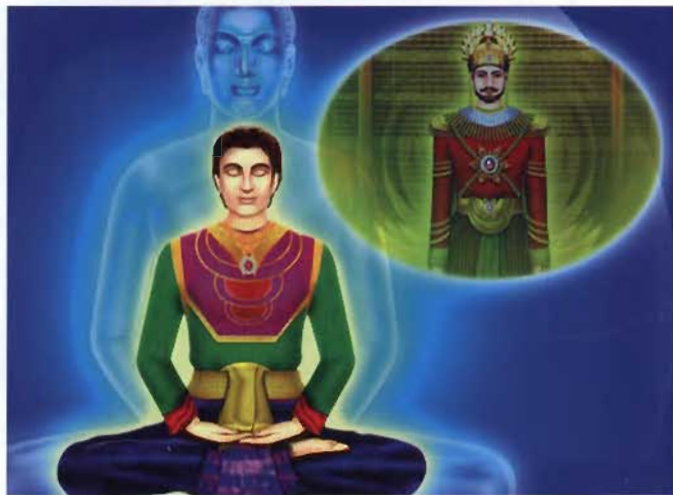
๔. มีศีลที่ไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ต่าง ไม่พร้อย

อริยสาวกนั้นจึงเป็นผู้รอดพ้นจากนรก ไม่ไปเกิดในสัตว์เดรัจฉานหรือภูมิแห่งเปรต ไม่ไปเกิดในภูมิแห่งอสุรกาย ทุกคติ วินิบาต

พระพุทธเจ้าท่านพูดเรื่องนรกสวรรค์ตลอด จะกล่าวตู่ ว่า นรก สวรรค์ไม่มี ไม่ถูกต้อง เพราะฉะนั้น พุทธบริษัท ๔ จะต้องมีความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ เมื่อเรายังไม่เห็นก็ต้องเชื่อพระปัญญาตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปก่อน และหลังจากนั้นเราไปพิสูจน์กัน พิสูจน์ด้วยพุทธวิธี

ดังนั้นบุตรชายของท่านผู้เป็นอริยสาวก ประกอบด้วยธรรม ๔ ประการ จึงประเสริฐกว่าราชสมบัติของ

พระเจ้าจักรพรรดิด้วยประการทั้งปวง คือ พระองค์กำลัง
จะตรัสบอกกับท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีว่า ที่บุตรชายไม่
รับเงิน ๑,๐๐๐ กหาปณะ เพราะว่าบัดนี้เธอได้เป็นพระ
อริยบุคคล เป็นพระโสดาบันแล้ว

ในการจบพระธรรมเทศนา ชนเป็นอันมากบรรลุ
พระอริยผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผล เป็นต้น

นางจุฬาสุภักททาผู้นำบุญสู่อุคคนคร

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี มีสหายคนหนึ่งซึ่งเป็น
เศรษฐีชื่อว่า อุคคะ อยู่ในเมืองอุคคนคร แสดงว่า
ต้องเป็นเศรษฐีใหญ่มาก เพราะว่าชื่อเมืองชื่อเดียวกัน ใน
วัยหนุ่มทั้งสองได้เรียนศิลปะอยู่ในสำนักอาจารย์เดียวกัน
ทั้งคู่ต่างก็ทำสัญญากันว่า เมื่อต่างคนต่างเติบโตมีครอบครัว
มีบุตรธิดาแล้ว ถ้าฝ่ายใดขอลูกสาวของอีกฝ่ายให้แต่งงาน
กับลูกชายของตน ฝ่ายที่ถูกขอลูกสาวจะต้องยกให้
ฝ่ายผู้ขอ หมายความว่า ถ้าเธอมีลูกสาวฉันมีลูกชาย แล้ว

ถ้าขอลูกสาวมาต้องยกให้

ต่อมาทั้งสองเจริญวัยขึ้น ท่านอุคคะก็ได้มาเป็น
เศรษฐีของเมืองอุคคนคร ส่วนท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้
มาเป็นเศรษฐีอยู่ที่เมืองสาวัตถี วันหนึ่งอุคคะเศรษฐีได้นำ
สินค้าบรรทุกเกวียน ๕๐๐ เล่ม เดินทางมาค้าขายยัง
เมืองสาวัตถี ก็ได้มาพักที่บ้านของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี
เพราะเป็นเพื่อนรักกัน ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีจึงเรียก
นางจุฬสุภทา “ลูกสาวคนที่สองของตนมา บอกตรง ๆ

เลยว่า ฉันมีลูกสาว ให้มาต้อนรับ แล้วสั่ง “ลูก ลูกช่วยต้อนรับอุคคเศรษฐีเพื่อนของพ่อด้วย”

ในขณะนั้นนางสาวจุฬาสัทธา ทำหน้าที่ดูแลการถวายทานแด่ภิกษุสงฆ์ ๒,๐๐๐ รูปต่อวัน อย่าลืมนะท่าน อนาถบิณฑิกเศรษฐีเลี้ยงพระวันละ ๒,๐๐๐ รูป ก็ได้ลูกสาวคนที่สอง ชื่อจุฬาสัทธาคอยดูแลถวายพระ และเมื่อนางได้ฟังธรรมก็ได้บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน พ่อก็เป็นพระโสดาบัน พี่กาละก็เป็นพระโสดาบัน น้องจุฬาสัทธา

ก็เป็นพระโสดาบัน เมื่อนางสาวจุฬาสัทธา ได้รับมอบหมายแล้วได้จัดเตรียมทุกอย่างด้วยมือของตนเอง เช่น จัดเตรียมอาหาร เครื่องประดับ ของหอม เครื่องลูบไล้ เป็นต้น คือเตรียมทุกอย่างพร้อมหมด

ระหว่างที่ท่านอุคคเศรษฐีรับประทานอาหาร เธอ ก็ไปเตรียมน้ำอาบไว้ แล้วจัดเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างอย่างเรียบร้อย อุคคเศรษฐีก็ได้เฝ้าสังเกตจุฬาสัทธาเห็นกิริยามารยาทก็รู้สึกพอใจ เราจะต้องขอจุฬาสัททาลูกสาวท่าน

อนาถบิณฑิกเศรษฐีไปให้ลูกชายของเรา ก็เลยเข้ามา
เลียบ ๆ เคียง ๆ คุยกับท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีว่า เรา
เคยเรียนอยู่ด้วยกันกับพระอาจารย์ทศปาโมกข์ เราเป็น
เพื่อนเล่นกัน ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็รู้ จำได้หรือเปล่า
ว่า ตอนที่หนุ่ม ๆ ด้วยกัน ได้เคยให้คำมั่นสัญญาอะไรไว้
ถ้าใครมีลูกสาว ฝ่ายลูกชายไปขอฝ่ายที่มีลูกสาวก็ต้องยก
ให้ ถ้าอย่างนั้นเราขอเลย คือไม่ต้องเสียเวลารักแล้ว รอ
ไม่ได้แล้ว ขอว่า ยกจุฬาสัทธาให้ไปแต่งงานกับลูกชาย

ของเราเถอะ

ที่นี้ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีรู้ว่า อุกคเศรษฐียังเป็น
มิจฉาทิฐิอยู่ คือ ยังมีความเห็นผิดอยู่ ยังไม่เข้าใจเรื่องกฎ
แห่งกรรม ในข้อแรกของสัมมาทิฐิ ยังไม่ผ่านสักข้อเลย
โลกนี้ โลกหน้า นรก สวรรค์ ผลแห่งทาน มารดาบิดา
มีคุณ เหล่านี้ เป็นต้น ก็กลัวว่า ลูกสาวจะลำบากในกาล
ภายหน้า แต่ก็ต้องรักษาไมตรีของอุคคเศรษฐีไว้ ก็เลย
บอกว่า “สหาย...สำหรับเราไม่มีความขัดข้องหรอก” ก็เลย

หาทางออกว่า “แต่ว่าบุตรธิดาของเราทุกคน เราได้ถวาย
พระสัณมาสัมพุทธเจ้าแล้ว เราจึงไม่อาจสามารถจะตัด
สินใจตามลำพังได้ ยกให้เป็นลูกพระพุทธรองค์แล้วต้องไป
ถามพระองค์ก่อน” คือ หากโคลงบายเพื่อจะนำอุคคเศรษฐี
ไปเข้าเฝ้า เพื่อว่า ถ้าหากว่ามีบุญก็จะได้รับบรรลุมรรค พอ
บรรลุมรรคแล้วก็เป็นสัมมาทิฐิ ลูกสาวของตัวก็จะได้ไม่
ลำบาก

“เราจะไปกราบทูลประทานขออนุมัติจากพระ

พุทธรองค์ก่อน หากพระองค์ไม่ขัดข้องเราก็นินดีเพื่อน” วัน
รุ่งขึ้นท่านเศรษฐีก็ไปกราบทูลข้อความทั้งหมดแต่พระ
สัณมาสัมพุทธเจ้า พระองค์นั่งฟังไปก็ระลึกละลาไป ตรว
ดูด้วยสัพพัญญุตญาณเห็นว่า อุคคเศรษฐีมีบุญที่จะบรร
ลุมรรค จึงทรงอนุญาตให้นางจุฬาลงกาทาแต่งงานกับลูก
ชายอุคคเศรษฐี

ท่านเศรษฐีกลับมาแจ้งให้นางบุญญลักษณาได้
ทราบ เพื่อปรึกษาหารือเรื่องการจัดงานแต่งงานของลูก

สาวของตน จากนั้นท่านเศรษฐีจึงไปบอกท่านอุคคเศรษฐี
ว่า ตกลงเรายกลูกสาวให้ พร้อมกับกำหนดวันแต่งงาน

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้จัดงานมงคลอย่าง
ยิ่งใหญ่ เช่นเดียวกับที่ท่านธนัญชัยเศรษฐีจัดงานมงคลให้
กับนางวิสาขาผู้เป็นธิดา แต่ว่าทั้งคู่ก็เป็นคู่บุญคู่บารมีกัน
จัดงานใหญ่พอกันเลย

ก่อนจะส่งตัวนางสาวจุฬาสัทธา ท่านอนาถ

บิณฑิกเศรษฐีก็ให้โอวาท ๑๐ ประการแก่นาง

๑. ไม่ควรนำไฟภายในออกภายนอก หมายถึง
เห็นความผิดของมารดาบิดาของสามีและสามีแล้วอย่าไป
พูดให้คนอื่นฟัง

๒. ไม่ควรนำไฟภายนอกเข้าไปภายใน หมายถึง
ถ้าใครได้มาพูดเรื่องร้อนกร้อนใจ จงอย่าได้นำเอาความ
นั้นมาพูดในบ้าน

๓. ให้แก่บุคคลที่ควรให้ หมายถึง ควรให้กับคนที่ได้ยืมของไป แล้วก็นำมาส่งคืน

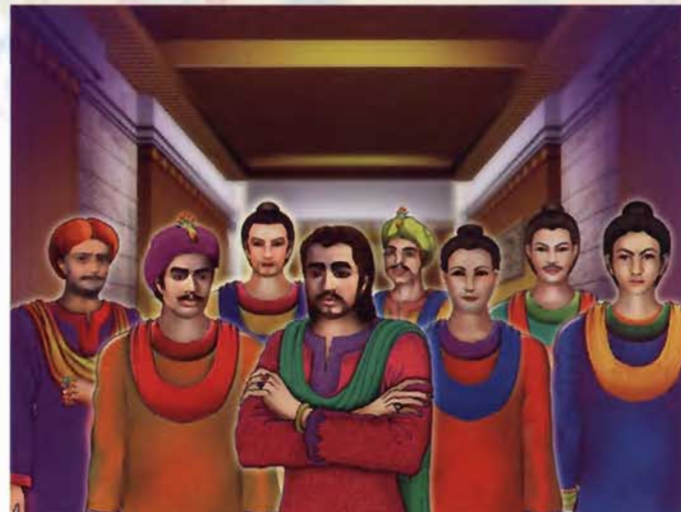
๔. ไม่ให้แก่บุคคลที่ไม่ควรให้ หมายถึง ไม่ให้แก่ผู้ที่ยืมของไปแล้ว ไม่นำมาส่งคืน

๕. ให้แก่บุคคลที่ให้หรือไม่ให้ หมายถึง เมื่อญาติมิตรผู้ยากจนมาขอความช่วยเหลือแล้ว เขาเหล่านั้นจะใช้คืนหรือไม่ก็ตาม ก็ควรให้แก่ญาติมิตรเป็นการสงเคราะห์ญาติ

๖. ควรนั่งให้เป็นสุข หมายถึง เมื่อนั่งในที่ใดก็ตาม เห็นมารดาบิดาของสามีและสามีแล้ว จะไปเดินลุกหนีอย่างนั้น ไม่ควร ควรจะลุกรับ ไม่ใช่ลุกหนี

๗. ควรบริโภคน้ำให้เป็นสุข หมายถึง ไม่ควรรับประทานอาหารก่อนมารดาบิดาของสามี และสามี จงดูแลทุกคนให้ได้รับประทานก่อนแล้วตนเองจึงค่อยรับประทานทีหลัง

๘. ควรนอนให้เป็นสุข หมายถึง ไม่ควรนอนก่อน
มารดาบิดาของสามี และสามี ควรดูแลความเรียบร้อย
ต่าง ๆ แล้วจึงเข้านอนทีหลังสุด

๙. ควรบูชาไฟ หมายถึง ให้คิดวามารดาบิดาของ
สามีและสามี เปรียบเสมือนกองไฟ ซึ่งมีทั้งคุณและโทษ
ต้องคอยดูแลให้ดี

๑๐. ควรนอนน้อมต่อเทวดาภายใน หมายถึง ให้

คิดวามารดาบิดาของสามี และสามี เปรียบเสมือนเทวดา
ต้องให้ความเคารพ คือ ท่านเหล่านี้มีความสำคัญมากต้อง
ให้เกียรติยกย่อง

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้คัดเลือกทนาย ๘ ท่าน
คือ ท่านคิดแล้วว่า การไปครองเรือน โดยอีกฝ่ายหนึ่งเป็น
มิฉนาทฐิ จะต้องมีปัญหาเกิดขึ้นสักวันหนึ่ง เพราะฉะนั้น
เราเตรียมทนายไปก่อน แล้วก็สั่งว่า หากมีเรื่องเสียหาย
เกิดขึ้นในสถานที่ ๆ ลูกสาวของเราไปอยู่ก็ขอให้พวกท่าน

เป็นผู้ชำระคดีความด้วย

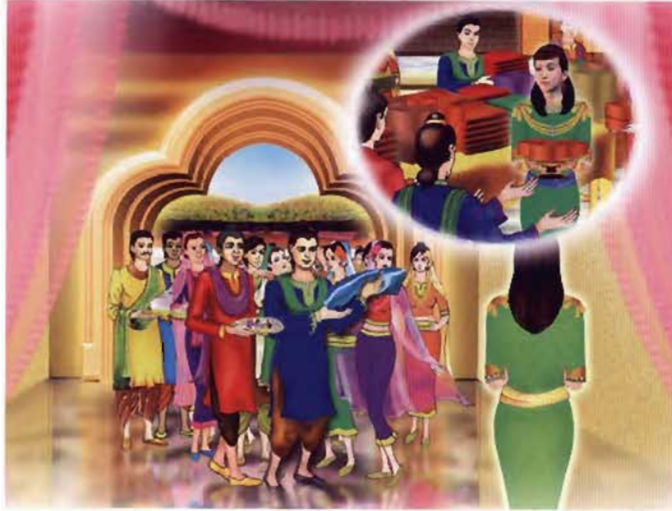
ในวันที่ท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐีจะส่งลูกสาวไป ท่านก็ได้ไปถวายมหาทานแด่พระพุทธเจ้าพร้อมด้วยเหล่า พระสาวก คือชวนกันไปเลย ไปถวายภัตตาหาร เมื่อถวาย มหาทานเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงจัดพิธีส่งตัวลูกสาวไปสู่ เมืองอุคคนครอย่างยิ่งใหญ่

ตอนนี้ก็ได้เอนางสาวจุฬาสัทธา มาตบแต่ง

อย่างดี เพื่อยกย่องเชิดชูนางจุฬาสัทธาให้ประจักษ์แก่สายตาชาวนครสาวตถิ ที่มาชื่นชมอยู่สองข้างทางเป็นจำนวนมาก

เมื่อเดินทางไปถึงเมืองอุคคนคร บรรดาญาติมิตร อุคคเศรษฐีพร้อมด้วยมหาชนก็ได้ให้การต้อนรับอย่างสมเกียรติ นางจุฬาสัทธาได้ลุกขึ้นยืนในรถ เพื่อให้ชาวเมือง ได้เห็นสมบัติของตนเอง เศรษฐีสมัยก่อนเขาทำกันอย่างนี้ ชาวอุคคนครนำเครื่องบรรณาการมาให้ นางก็ได้แบ่ง

ปันของเหล่านั้นให้ชาวอุคคนครเช่นกัน ดังนั้นชาวเมือง
อุคคนครจึงรักนางเสมือนกับญาติ

ท่านอุคคเศรษฐีผู้เป็นพ่อของสามีเป็นมิจฉาทิฐิ มี
ความเห็นผิด ไม่รู้ว่าบุคคลใดจึงจะควรบูชา ได้จัดงานใน
เรือนของตนอย่างยิ่งใหญ่ แล้วก็ได้เชิญนักบวชชีเปลือย
มา ท่านเศรษฐีจึงให้คนรับใช้ไปตามนางจุฬสุภทามา
ไหว้นักบวชชีเปลือยตอนนี้

เมื่อนางจุฬสุภทาเห็นว่า ท่านอุคคเศรษฐีให้คนมา

ตามไปไหว้นักบวชเปลือย นางจึงปฏิเสธ เพราะเกิดความ
ละอาย อุคคเศรษฐีพอได้ทราบดังนั้น จึงได้ส่งคนรับใช้ไป
ตามนางอีกหลายครั้ง แต่นางจุฬสุภทาก็ปฏิเสธที่จะมา
ทุกครั้ง จนกระทั่งท่านอุคคเศรษฐีรู้ว่า นางไม่ยอมมา
ก็โกรธ จึงสั่งบริวารว่า “เจ้าจงไปดูดตัวนางจุฬสุภทามา
เดี๋ยวนี้” ลืมไปเลยว่าเพิ่งไปขอลูกสาวมาจากเพื่อน แต่
บรรดาทาสและบริวารทุกคนมีความรักและเคารพต่อนาง
จุฬสุภทามาก ไม่มีใครกล้าไปแตะต้องตัวนาง เพียงแต่

ไปบอกให้นางทราบ แล้วเชิญไปหาท่านอุคคเศรษฐี

นางจุฬาสัททาศึกคิดว่า พ่อผัว ไม่อาจให้อภัยแก่เรา ได้ ท่านโกรธเราเพราะเหตุที่ไม่สมควรเลย หน้าตาเธอยังเบิกบานเพราะเธอไม่ได้โกรธตอบ จึงให้บริวารไปเชิญทนายทั้ง ๘ ท่านไปด้วยกัน แล้วก็เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ทนายทั้ง ๘ ทราบต่อหน้าอุคคเศรษฐี ทนายทั้ง ๘ ท่านพอทราบเรื่องราวทั้งหมดก็มีวินิจฉัยว่า นางจุฬาสัททาศึกหาไม่มีความผิด แล้วก็ชี้แจงให้ท่านอุคคเศรษฐียินยอม

แต่อุคคเศรษฐียังค้างคาใจ จึงไปปรึกษาหารือกับภรรยาว่า "เชอดูลูกสะใภ้ของเราสิ ไม่ยอมไหว้สมณะที่พวกเรานับถือ และยังบอกว่าท่านเหล่านี้ไม่มีความละอาย ไม่นับถือและยังบอกอย่างนี้อีก"

ภรรยาของอุคคเศรษฐีคิดว่า แล้วสมณะที่ลูกสะใภ้ของเราไม่นับถือนั้นเป็นอย่างไร ทำไมนางถึงได้ให้ความเคารพกราบไหว้นับถือเป็นนักหนา เราควรจะไปถามนางให้รู้เรื่องดีกว่าว่า สมณะที่ลูกสะใภ้ไม่นับถือ มีลักษณะเป็น

อย่างไร เพราะเราก็ไม่เคยรู้เลย การสื่อสารสมัยก่อน
ยังไม่ค่อยจะดี จึงให้บริวารไปตามนางจุฬาลงกรณ์มา แล้ว
ก็ถามนางอย่างดีเลย “ลูก... สมณะที่ลูกนับถือเป็นอย่างไร
ทำไมถึงได้สรรเสริญนักหนา ท่านมีศีล มีอาจารย์อย่าง
ไร ช่วยบอกให้แม่ทราบหน่อยเถอะ”

นางจุฬาลงกรณ์ก็เบิกบานขึ้นมาทันทีเลย มีความ
ปลื้มเพราะตัวเองก็เป็นพระโสดาบัน จึงประกาศคุณของ
พระพุทธเจ้าและเหล่าพระสาวกให้มารดาของสามีได้

ทราบ โดยในที่นี้ ขอนำมากล่าวโดยย่อ ๆ กล่าวว่า
“คุณแม่คะ สมณะทั้งหลายที่ลูกนับถือ เป็นผู้ที่มีอินทรีย์
สงบ มีใจสงบ คือ หยุดนิ่งดีแล้ว ท่านเหล่านั้นไม่ว่าจะ
ยืน เดิน นั่ง นอน ก็มีความเรียบร้อย สงบ เป็นผู้มี
กายกรรมสุจริต วาจากรรมสุจริต มโนกรรมสุจริต คือ มี
ความคิดที่บริสุทธิ์ คำพูดก็พูดออกมาจากใจที่บริสุทธิ์ และ
มีการกระทำที่บริสุทธิ์ เว้นจากบาปอกุศลทั้งหลาย แล้ว
ท่านยังเป็นผู้ไม่มีมลทิน แจ่มใสดุจสังข์และมุก” คือ

สมัยนั้นมุกกับสังข์ คนในยุคนั้นเขาเห็นง่าย สังข์ที่ซัด
อย่างดีแล้ว สะอาดหมดจดทั้งภายนอกภายใน “เต็ม
เปี่ยมไปด้วยธรรมอันบริสุทธิ์ ภายนอกก็เป็นพระแท้
ภายในก็มีพระแท้ มีพระในตัว เป็นพระทั้งนอกทั้งใน
สองชั้นทีเดียว”

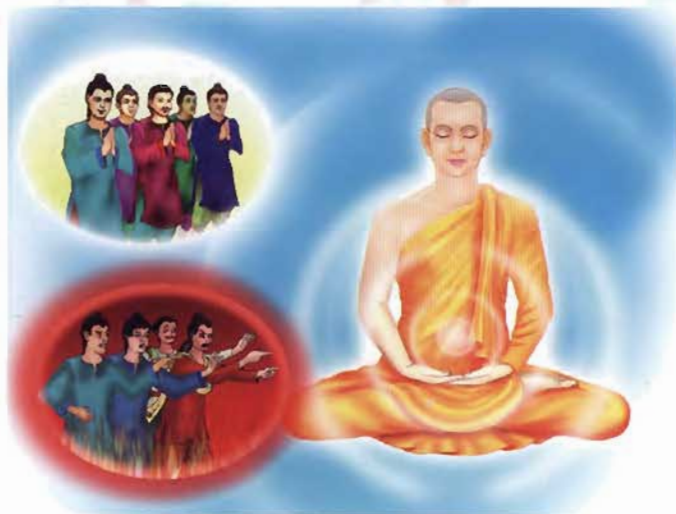
“ธรรมดานุคคลทั้งหลาย ย่อมหวั่นไหวต่อความ
มีลาภและความเสื่อมลาภ คือ มีลาภก็ดีใจ พอเสื่อมลาภ
ก็เสียใจ แต่สมณะที่ลูกนับถือ แม้จะได้ลาภ หรือเสื่อมลาภ

ก็ตาม ท่านก็วางใจเป็นกลาง ๆ เคย ไม่ได้รู้สึกอะไร”

“ธรรมดานุคคลทั้งหลาย ย่อมหวั่นไหวต่อความ
มียศและความเสื่อมยศ แต่สมณะของลูก แม้จะมียศหรือ
เสื่อมยศท่านก็วางใจเป็นกลาง ๆ คือ มียศก็เฉย เสื่อมยศ
ก็เฉย ๆ ไม่แสวงหายศด้วย และไม่แย่งเรื่องยศด้วย”

“ธรรมดานุคคลทั้งหลาย ย่อมหวั่นไหวต่อการ
สรรเสริญ” คือ ใครสรรเสริญ แก้ม หน้าแทบแตก
แล้วการนิทรา คือ หน้าเหี่ยวลงมา เหมือนน้ำเต้าที่ถูก

แดดเผา น้ำระเหยไปเลยฝอ ผิวไม่เต่งตึงอย่างนั้น “แต่
สมณะของลูก แม้จะถูกนินทาหรือสรรเสริญก็ตาม ท่าน
ก็เฉย ๆ วางใจเป็นกลาง ๆ”

“ธรรมดานุคคลทั้งหลาย คือทั้งโลกนี้ ย่อมยินดี
เมื่อได้รับความสุข และไม่ยินดีเมื่อได้รับความทุกข์ แต่
สมณะของลูก แม้ท่านจะมีสุขหรือทุกข์ก็ตาม ท่านก็เฉย ๆ
กล่าวคือ โลกธรรม ๘ ประการ เป็นธรรมประจำโลกนี้
มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ มีคนสรรเสริญมีคนนินทา

มีสุขมีทุกข์ ท่านเฉย ๆ เพราะท่านไม่กระเทือน”

เมื่อนางจุฬาสัททากล่าวสรรเสริญคุณของพระ
พุทธองค์และเหล่าพระอริยสาวกจบแล้ว มารดาของสามี
จึงถามกลับว่า “ลูก...ที่ลูกพูดมาเป็นความจริงอย่างนั้น
หรือ” คือถาม ไม่ใช่กระทบกระเทียบบดกดัน เพิ่งเคยได้
ยิน

“เป็นจริงทุกประการค่ะคุณแม่”

“ถ้าเป็นเช่นนั้น ลูก... แม่อยากเห็นแล้วแหละ ช่วยนิมนต์สมณะที่ลูกว่า มาให้แม่ดูหน่อยได้ไหมจะ ลูกจะนิมนต์มาได้เมื่อไหร่ละ แม่อยากเห็นเร็ว ๆ ลูกพอจะบอกแม่ได้ไหม”

“พຽ່ງนี้เลยจะแม่”

“พຽ່ງนี้เลย มันจะเป็นไปได้อย่างไร ก็พระสมณะของลูก อยู่ไกลถึงเมืองสาวัตถิถูกรู้ไหมเมืองอุคคนคร อยู่ห่างจากเมืองสาวัตถิ ๑๒๐ โยชน์ ซึ่งจะต้องใช้เวลา

ในการเดินทางทั้งสิ้น ๒ เดือน ลูกมันเป็นไปได้อย่างไร ที่จะนิมนต์มาพຽ່ງนี้” มันตั้ง ๑,๓๒๐ กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางสองเดือน อย่าลืมนมัยก่อนชีเกวียน

“ลูกทราบดีจะแม่ แต่ลูกมันใจว่า พระพุทธรองค์พร้อมเหล่าพระสาวก จะมาถึงเรือนของเราในวันพຽ່ງนี้แน่ ๆ” แสดงว่าไม่ได้มีความกลางแกลงในพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ และ สังฆานุภาพเลย เพราะนางมีพระรัตนตรัยเป็นสรณะ

“ถ้าลูกมันใจเช่นนั้นนิมนต์มาเลย แม่อยากเห็น”

“แม่คะ ถ้าเช่นนั้นลูกขอกราบถวายภัตตาหารแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมด้วยเหล่าพระสาวกทั้ง ๕๐๐ รูป ในวันพรุ่งนี้ด้วยได้ไหมคะ”

“เชิญเถิดลูก ลูกจัดภัตตาหารประณีตให้บริบูรณ์เลย” นางจุฬาลงกูรทำได้ไปตระเตรียมมหาทานเพื่อถวายแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พร้อมด้วยเหล่าพระสาวกในวัน

รุ่งขึ้นทันที

วิธีการบนิมนต์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งเป็นเรื่องที่ยากนักบันทึกไว้ ๒,๐๐๐ กว่าปีทีเดียว นางจึงขึ้นไปบนปราสาทชั้นบนสุดพร้อมด้วยเครื่องสักการะ มีของหอม เครื่องอบ ดอกไม้ เทียนรูป มีใจเบิกบานแช่มชื่นทีเดียว แล้วนางก็หันหน้าไปทางทิศที่มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับอยู่ที่วัดพระเชตุวัน พร้อมกับก้มลงกราบด้วยเบญจางคประดิษฐ์ ๓ ครั้ง

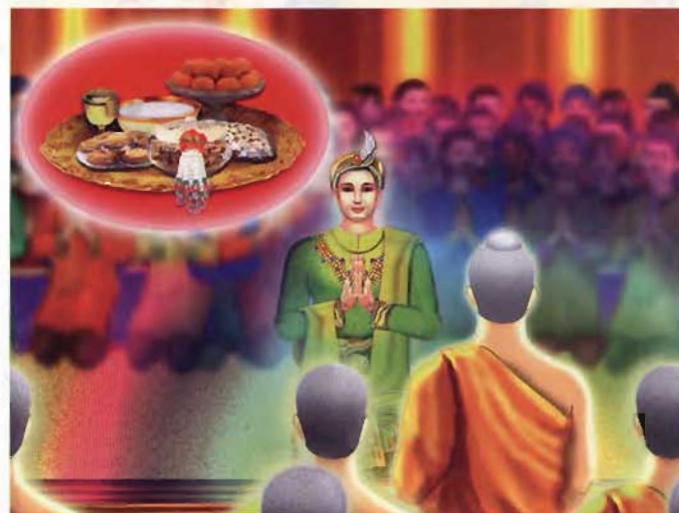
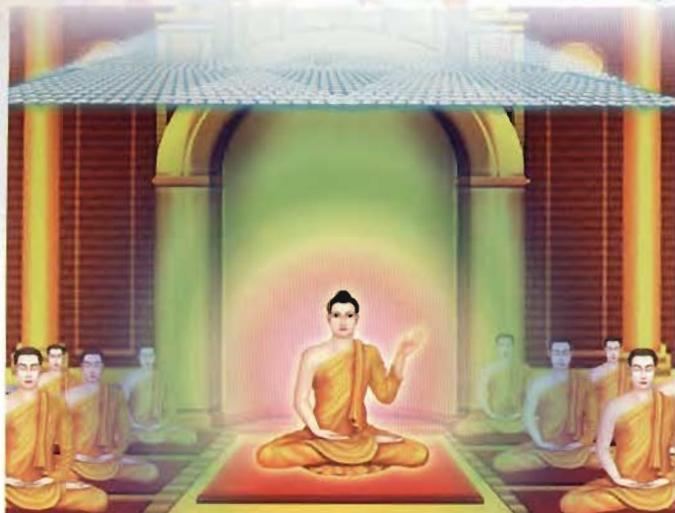

แล้วก็สวดสรรเสริญคุณพระรัตนตรัย ระลึกนึกถึง
คุณของพระรัตนตรัย ทำการบูชาด้วยของหอม เครื่อง
อบ ดอกไม้ และรูป แต่ถ้าเราไม่มีเราก็พนมมือต่างเทียบ
รูป ดอกไม้ ไว้ระหว่างอกของเรา เคารพด้วยดวงใจ
แล้วก็ก้มกราบด้วยเศียรเกล้า ทั้งเนื้อทั้งตัวมอบถวายแด่
พระรัตนตรัย

นางจุฬสุภัททากล่าวจบก็ตั้งจิตอธิษฐานและ
นิมนต์ว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญหม่อมฉันขอนิมนต์พระ

สัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมด้วยเหล่าพระสาวกมาฉัน
ภัตตาหารในวันพรุ่งนี้ ขอพระพุทธรองค์ทรงรับทราบด้วย
เทอญ

จากนั้นนางก็ใช้มือหยิบดอกมะลิขึ้นมา ด้วยจิต
ที่เป็นกุศล อานุภาพแห่งนางที่เป็นพระโสดาบัน ความ
เลื่อมใสในสัมมาสัมพุทธเจ้า และพุทธานุภาพจึงทำให้เกิด
สิ่งอัศจรรย์ขึ้น ดอกมะลิเลื่อนลอยไปในอากาศจำนวน
ทั้งสิ้น ๘ กำ ไม้ไผ่ชด ดอกมะลิลอยไปที่วัดพระเชตุวัน

ไปหาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปประดิษฐานเป็นเพดาน
ดอกไม้อยู่เบื้องบน ในขณะที่พระพุทธร่องค์ทรงแสดงธรรม
ให้แก่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีกับบริวารฟังอยู่

เมื่อพระพุทธร่องค์ทรงแสดงธรรมจบ ท่านอนาถ
บิณฑิกเศรษฐีกราบนิมนต์พระพุทธร่องค์เพื่อถวาย
ภัตตาหารในวันรุ่งขึ้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า “ท่าน
เศรษฐี ตถาคตรับนิมนต์นางจุฬาลงกัตถาในวันพรุ่งนี้แล้ว”

“พระองค์ผู้เจริญ จุฬาลงกัตถาลูกของหม่อมฉันอยู่

ไกลจากที่นี่ถึง ๑๒๐ โยชน์ ไม่ใช่หรือพระเจ้าข้า”

“ใช่แล้ว ท่านเศรษฐี สัตบุรุษทั้งหลาย แม้จะอยู่
ไกลแสนไกลเพียงใด ก็ปรากฏต่อหน้าพระตถาคต”

สัตบุรุษทั้งหลาย แม้อยู่ในที่ไกล ธุจภูเขาส่งใหญ่
ย่อมปรากฏให้เห็นเด่น อยู่ไกลก็เหมือนอยู่ใกล้ ส่วน
อสัตบุรุษย่อมไม่ปรากฏดุจลูกศรที่นักธนูยิงไปในเวลา
กลางคืน คือ ไม่ปรากฏเลย พุบหายไปไหนก็ไม่รู้ อยู่ใกล้

เหมือนอยู่ไกล

สัตบุรุษ คือ บุคคลผู้ที่สั่งสมบุญบารมีไว้ดีแล้ว ในสมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ก่อน ๆ คือ ผู้ที่สั่งสมบุญมาดี แม้อยู่ไกลแสนไกลเพียงใดย่อมปรากฏในญาณทัศนะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เหมือนอยู่ใกล้ ๆ

ส่วนอสัตบุรุษ คือ พวกคนพาล ที่มองเพียงปัจจุบัน ไม่คำนึงถึงโลกหน้า เป็นผู้เห็นแก่ได้ เห็นแก่ผลประโยชน์ หรือเห็นแก่อำมิส แม้จะนั่งอยู่ใกล้พระพุทธองค์ก็ไม่มีใคร

สนใจ คือ เห็นเหมือนมองไม่เห็น ขนาดอยู่ใกล้ ๆ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยังไม่ค่อยเข้าใจเลยในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงแสดงธรรม

ท้าวสักกเทวราช เห็นด้วยทิพพจักขุ คือ มองมาเลย เพราะสิ่งที่นางจุฬาสัทธาทำ ไม่ใช่เรื่องธรรมดา มองดูแล้วก็ฟังด้วยทิพพโสต ทราบว่า พระบรมศาสดาทรงรับนิมนต์ของนางจุฬาสัทธา จึงเรียกวิชฌกรรรมเทพบุตรมาเข้าเฝ้ารับสั่งให้เนรมิต เรือนยอดจำนวน ๕๐๐

หลัง เพื่อพาพระพุทธร่องค์พร้อมด้วยเหล่าพระสาวกเดินทางไปสู่เมืองอุคคนครในวันรุ่งขึ้น ด้วยพุทธานุภาพเป็นหลัก และเทวานุภาพเป็นส่วนเสริม เราจะเห็นว่า ผู้สั่งสมบุญมาดีแล้ว อะไรก็สะดวกทั้งนั้น อุปสรรคมีน้อย

ในวันรุ่งขึ้นวิศวกรรมเทพบุตรจึงได้ทำตามคำบัญชาของท้าวสักกเทวราช โดยเนรมิตเรือนยอด ๕๐๐ หลัง ที่หน้าซุ้มประตูวัดพระเชตุวัน พอเนรมิตเสร็จก็ยืนอยู่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมด้วยเหล่าพระสาวก

ชีนาสพ ๕๐๐ รูป ก็ประทับนั่งในเรือนยอดนั้นเป็นปกติของท่าน ที่จริงท่านจะเหาะไปหรือแวบไปก็ได้ แต่เพื่อให้เป็นเกียรติยศ มนุษย์ต้องให้เห็นหยาบ ๆ

จากนั้นเรือนยอดก็พาพระพุทธร่องค์และพระสาวก ๕๐๐ รูป ไปสู่เมืองอุคคนคร ท่านอุคคเศรษฐี พร้อมด้วยบริวาร ได้ไปยืนมองดูหนทางที่พระองค์จะเสด็จมา ตามที่นางจุฬาลงกะณีได้บอกไว้ คือ ไปยืนคอยรับเสด็จ แต่ก็ไม่ค่อยแน่ใจว่า จะมาได้อย่างไร คิดว่าท่านอาจจะ

หลัง เพื่อพาพระพุทธรองค์พร้อมด้วยเหล่าพระสาวกเดินทางไปสู่เมืองอุคคนครในวันรุ่งขึ้น ด้วยพุทธานุภาพเป็นหลัก และเทวานุภาพเป็นส่วนเสริม เราจะเห็นว่า ผู้สั่งสมบุญมาดีแล้ว อะไรก็สะดวกทั้งนั้น อุปสรรคมีน้อย

ในวันรุ่งขึ้นวิศวกรรมเทพบุตรจึงได้ทำตามคำบัญชาของท้าวลัทธิเทวราช โดยเนรมิตเรือนยอด ๕๐๐ หลัง ที่หน้าซุ้มประตูวัดพระเชตวัน พอเนรมิตเสร็จก็ยืนอยู่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมด้วยเหล่าพระสาวก

ชีนาสพ ๕๐๐ รูป ก็ประทับนั่งในเรือนยอดนั้นเป็นปกติของท่าน ที่จริงท่านจะเหาะไปหรือแวบไปก็ได้ แต่เพื่อให้เป็นเกียรติยศ มนุษย์ต้องให้เห็นหยาบ ๆ

จากนั้นเรือนยอดก็พาพระพุทธรองค์และพระสาวก ๕๐๐ รูป ไปสู่เมืองอุคคนคร ท่านอุคคเศรษฐี พร้อมด้วยบริวาร ได้ไปยืนมองดูหนทางที่พระองค์จะเสด็จมา ตามที่นางจุฬาลงกตาได้บอกไว้ คือ ไปยืนคอยรับเสด็จ แต่ก็ไม่ค่อยแน่ใจว่า จะมาได้อย่างไร คิดว่าท่านอาจจะ

เสด็จดำเนินมา ก็มองดู แต่ปรากฏ เกินคาด ไม่ได้เดินเข้า
ประตูเมืองมา แต่ลอยมาเลย ดูหน้าท่านเศรษฐีกับภรรยา
ที่ตาโตอยู่แล้ว โทหนักรเข้าไปอีก ส่วนนางจุฬาสัททวาร
อยู่ก็นิ่งเฉย ๆ รู้ว่าเป็นปกติของพระพุทธองค์ กับพระ
สาวก ผู้มีอานุภาพ

พอเห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และเหล่า
พระสาวก เสด็จมาด้วยสิริสมบัติอันยิ่งใหญ่อลังการ จึง
ทำให้ท่านเศรษฐี ขนลุกชูชัน เกิดความปีติเลื่อมใสเป็น

อย่างมาก บรรดาทั้งหลายก็มีความปีติ มีความเลื่อมใส
ต่างพากันสักการบูชาแต่พระพุทธองค์และพระสาวก
จากนั้นท่านก็ให้การต้อนรับ กราบถวายบังคมพระบรม
ศาสดา ตอนนี้อยู่ใจ เลยลืมเรื่องราวที่สั่งให้บริวารไปจุด
นางจุฬาสัททามา แล้วได้ถวายทานแด่พระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าพร้อมด้วยเหล่าพระสาวก ขีณาสพทั้ง ๕๐๐ รูป ใจ
ปลื้มปีติอย่างที่ไม่เคยเป็นอย่างนี้มาก่อนเลย ปลื้ม ๆ มาก
ถวายแล้ว พุดไปคุยไป ชื่นชมพุทธานุภาพไป เรียกว่า

ตอนนั้นไม่มีใครส่งปลักคน บริวารก็คุกกันอ้ออิง ตลอด
เลย

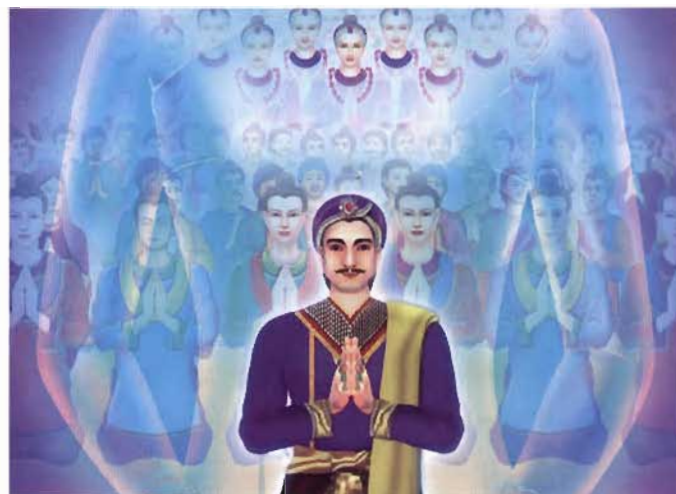
ท่านเศรษฐีอาราธนาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
กับพระสาวกชีนาสพ ทั้ง ๕๐๐ รูป ทุกวันเลย พอฉัน
เสร็จ ฟังธรรมเสร็จ อาราธนาวันพรุ่งนี้ต่อ ฉันเสร็จ ฟัง
ธรรมเสร็จ อาราธนาต่ออย่างนี้ตลอด ๗ วัน ปลื้มมาก
จากคนขี้เหนียวที่สุด ตระหนี่มาก ที่เคยมีความเห็นผิด
เข้าใจผิดว่า ผู้เปลือยกายนั้น คือ ผู้หมดกิเลส

พระพุทธองค์ทรงทราบว่า ใจของท่านเศรษฐี
ละเอียดอ่อนแล้ว คือ ให้ขัดเกลาไปสัก ๗ วัน เหมาะ
สมที่จะฟังธรรมแล้ว ตอนนี้จึงแสดงธรรมจริง ๆ ก่อน
หน้านั้นก็กล่าวชื่นชมพอให้ปลื้มใจ แล้วก็รับนิมนต์ในวัน
รุ่งขึ้น แต่ก็ไม่ได้แสดงธรรมอะไรยาว ๆ ดูกำลังบุญจาก
ในอดีตกับปัจจุบันว่า กำลังบุญมาถึงแล้วสว่างถึงที่แล้ว ใจ
ใสแล้ว มีความละเอียดอ่อนพร้อมที่จะรับฟังธรรมะได้แล้ว
บุญปัจจุบันกับบุญเก่าเชื่อมกันแล้ว พระองค์ก็ทรงแสดง

ธรรมโปรดท่านเศรษฐีและเหล่าบริวาร

เมื่อจบพระธรรมเทศนา ท่านอุคคเศรษฐีและเหล่า
 สรรพสัตว์ทั้งหลาย ประมาณ ๘๔,๐๐๐ ได้บรรลุธรรมแล้ว
 คือไม่เฉพาะเศรษฐี เหล่าสรรพสัตว์ทั้งหลายด้วย คำว่า
 เหล่าสรรพสัตว์ทั้งหลายในที่นี้ หมายถึง ผู้ที่มีกายทิพย์ ที่
 มาฟังธรรมด้วย ๘๔,๐๐๐ บรรลุธรรม แล้วพระองค์ก็
 ตรัสกับพระอนุรุธะว่า ดูก่อนอนุรุธะ ขอเธอจงอยู่ที่นี้
 ก่อน เพื่ออนุเคราะห์นางจุฬาสักทาและชาวเมือง

พระอนุรุธะท่านเป็นเลิศทางทิพพจักขุ ท่านมี
ตาทิพย์ขอบสวดสองดูสัตว์โลก เป็นอริยาศัยของท่านข้าม
ชาติ สร้างบารมีมากเพื่อการนี้ ในจำนวนผู้ที่มิตาทิพย์
ขอให้เป็นอันดับหนึ่ง จากนั้นพระบรมศาสดาพร้อมด้วย
เหล่าพระสาวกจึงเสด็จกลับเมืองสาวัตถี ตั้งแต่นั้นมาชาว
เมืองอุคคนครทั้งเมือง ได้เป็นผู้มีศรัทธาเลื่อมใสในพระ
รัตนตรัย อย่างเต็มเปี่ยมบริบูรณ์

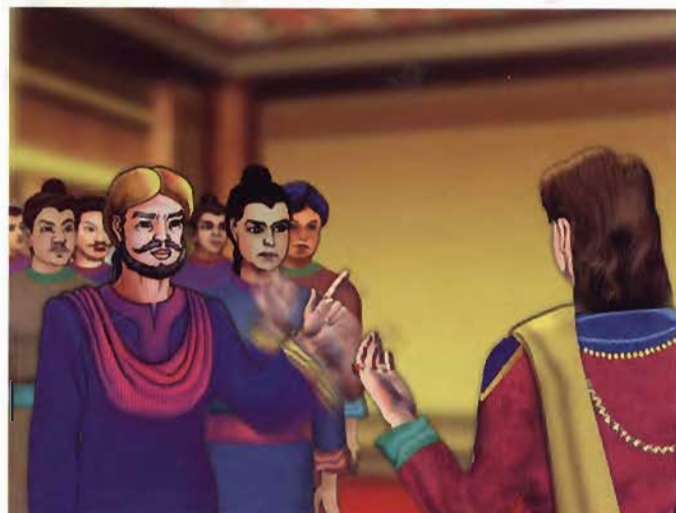

๑๗
สองที่ปรึกษา ตันบุญตันแบบ

ในเมืองสาวัตถี เมื่อมีใครปรารภจะถวายทาน แต่พระภิกษุสงฆ์ จะต้องมาเชิญท่านผู้มีบุญ ๒ ท่าน ไปร่วมด้วยเสมอเลย คือ ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี และมหาอุบาสิกาวีสาขา จะได้รับเชิญไปร่วมงานทุกครั้ง ที่เชิญท่านทั้งสองไปเป็นเกียรติว่า ผู้มีบุญมาแล้วก็อบอุนใจ มาแล้วเหมือนญาติผู้ใหญ่มาอย่างนี้ และถ้ามีข้อบกพร่องในการต้อนรับพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระภิกษุสงฆ์ จะได้รับคำแนะนำ แล้วก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ เลย

เพราะว่า ถ้าไม่เชิญท่านทั้งสองมาแม้จะเตรียมภัตตาหารอย่างเลิศหรู ใช้ทรัพยากรไปอย่างมากมายก็ตาม แต่ทำไม่ถูกหลักวิชา ทะเลาะกัน ทำไมเธอไม่ทำอย่างนั้น อย่างนี้ อันนี้ควรก่อนเอาไปหลัง อันนี้ควรหลังเอามาก่อน แค่นี้หยาบคายไปย้ายมา ถ้าไม่ได้ศึกษาไว้อย่างดี...ยาก

เนื่องจากว่าท่านทั้งสอง เป็นผู้มีความเข้าใจ อริยาคัยและธรรมเนียมปฏิบัติของภิกษุสงฆ์เป็นอย่างดี และเหนือกว่านั้น ท่านทั้งสองมีความคุ้นเคยกับพระภิกษุ

ทุกรูป รู้ว่ารูปนี้ชอบฉันอะไร ก็จะนำสิ่งนั้นมาถวาย เพราะฉะนั้นถ้าได้ท่านทั้งสองเป็นที่ปรึกษางานนั้นก็จะสำเร็จจบสมบูรณ์ เราจะเห็นว่า ผู้มีบุญ มีปัญญา สังสมบุญ อยู่เป็นนิจ จึงเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของโลก

เพราะเหตุนี้ การดูแลถวายทานแด่พระภิกษุสงฆ์ ที่มาฉันในเรือนของท่านทั้งสอง ถ้าหากนิมนต์มาฉันในเรือนของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีและมหาอุบาสิก

วิสาขา หน้าที่ที่ดูแลนี้ก็จะตกเป็นของลูกหลาน คือ ต้องการถ่ายทอดให้ลูกหลาน

ท่านเศรษฐีทั้งสองฝึกลูกหลานให้ดูแลพระเณรทั้งหลาย ฉะนั้นใครมีลูกมีหลานต้องฝึกกันตั้งแต่เยาว์วัย อย่าไปฝึกตอนโต เดี่ยวดี้อเสียก่อน

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้มอบหมายให้ลูกสาวคนโตชื่อ มหาสุภักทา เป็นผู้ดูแลการถวายทานแด่พระ

ภิกษุสงฆ์แทนตน นางมหาสุภักทหาอุปัฏฐากดูแลถวายทาน
แต่ภิกษุสงฆ์จำนวน ๒,๐๐๐ รูปต่อวัน ต่อมาไม่นานนาง
ได้ฟังธรรมแล้วก็บรรลुเป็นพระโสดาบัน จากนั้นนางได้
แต่งงาน และย้ายไปอยู่ที่บ้านของสามี

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีจึงได้มอบหมายให้นาง
จุฬสุภักทหาซึ่งเป็นลูกสาวคนที่สองทำหน้าที่แทน นาง
มหาสุภักทหา พี่สาวที่แต่งงานไปก่อน นางจุฬสุภักทหาได้

ดูแลถวายทานแด่พระภิกษุสงฆ์จำนวน ๒,๐๐๐ รูปต่อวัน
เช่นกัน ต่อมาไม่นาน นางได้ฟังธรรมก็ได้บรรลุธรรมเป็น
พระโสดาบัน และหลังจากนั้นนางก็ได้แต่งงานแล้วก็ย้าย
ไปอยู่ที่บ้านของสามี ที่เมืองอุคคนคร

๑๘

สุมนาเทวี ลูกสาวคนเล็กของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

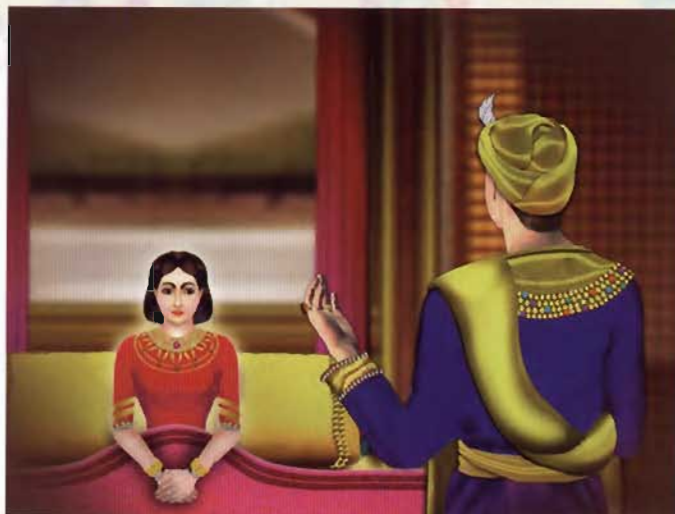
เมื่อพี่สาวสองคนแต่งงานไปเรียบร้อยแล้ว น้องสาวคนเล็กชื่อ สุมณาเทวี อายุยังน้อย เป็นผู้ดูแลการถวายภัตตาหารแทน นางสุมณาเทวีได้บำรุงอุปฐากพระภิกษุเป็นอย่างดีทุกวัน แทนพี่สาวทั้งสอง ต่อมาเมื่อนางได้ฟังธรรมก็บรรลुธรรมเป็นพระสกทาคามี สูงไปอีกระดับหนึ่ง คนในบ้านส่วนมากบรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน เธอได้เลี้ยงพระอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ

ต่อมานางได้ล้มป่วยลง เกิดทุกขเวทนา เกิดความ

กระสับกระส่ายจนรับประทานอาหารไม่ลง เราจะเห็นได้ว่า บรรลุธรรมส่วนบรรลุธรรม ส่วนกายหายาก็เป็นเรื่องของโรคภัยไข้เจ็บ วิบากกรรมซึ่งเป็นสมมุติฐานของโรค ทำให้เกิดความทุกขเวทนา

เมื่อป่วยมากนางจึงให้บริวารไปเชิญท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีผู้เป็นพ่อมา ในขณะนั้นท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีกำลังดูแลการถวายภัตตาหารอยู่ในโรงทานแห่งหนึ่ง เมื่อบริวารมาบอกข่าวนั้น ท่านจึงรีบกลับมาที่

บ้าน คือ ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ท่านจะเลี้ยงพระด้วย แล้วก็แจกทานแก่คนยากคนจนเป็นปกติ เพราะฉะนั้นจึงได้รับขนานนามว่า อนาถบิณฑิกเศรษฐี แปลว่าผู้มีก้อนข้าวสำหรับคนยากจน

เมื่อมาถึงบ้านจึงรีบเข้าไปหาลูกสาวของตนซึ่งนอนป่วยอยู่ ตรงนี้มีคำพูด คำถาม คำตอบที่น่าศึกษาทีเดียว “ลูกสุมนาเป็นอะไรล่ะลูก เป็นอะไรมากหรือเปล่า” พ่อถาม

ลูกสาวตอบว่า “อะไรหรือน้องชาย”

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีจึงเหมือนกัน อยู่ ๆ ลูกสาวบอก อะไรหรือน้องชาย ท่านเศรษฐีก็ตกใจ เกิดความสงสัยว่า เอ๊ะ ! ลูกเราเพื่อไปแล้วหรือ

“เจ้ากลัวอะไรหรือลูก” ถามต่อ

“เปล่าไม่ได้กลัวอะไรหรอกน้องชาย” ท่านได้ยินคำว่า น้องชายต่อท้ายทุกที พุดกับพ่อเพียงเท่านั้น และ

ก็เดินทางออกจากกายมนุษย์ไปแล้ว หมดยุขัย

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีแม้เป็นพระโสดาบัน เมื่อรู้ว่า ลูกสาวของตนตาย ก็ไม่อาจจะอดกลั้นความเศร้าโศกที่เกิดขึ้นได้ น้ำตาไหลอาบแก้ม ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีผู้พ่อ เศร้าในหลายเรื่อง เศร้าเพราะลูกสาวตาย เศร้าเพราะกลัวลูกสาวใจหมองเพราะพ่อด้วยพิษไข้อาจจะไปไม่ดี ก็เลยเป็นห่วง เพราะท่านไม่ได้รู้ว่า ลูกสาวเป็นพระสกทาคามีแล้ว เพราะผู้ที่รู้ คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เพราะฉะนั้นลูกเราตาย สงสัยจะไม่ได้ถึงกาลอย่างนี้ แต่ได้จัดงานสลายร่างลูกสาวของตนอย่างสมเกียรติ

เราจะนึกไม่ถึงเลยว่า ท่านเศรษฐีเดินร้องไห้จากบ้านไปถึงวัดพระเชตุวัน เพื่อเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อพระพุทธองค์ทรงเห็นดังนั้นก็ถามว่า (ถามก็คือ ทัก ที่จริงพระองค์ก็ทราบเหตุการณ์ทั้งหมด) “ท่านเศรษฐีเกิดอะไรขึ้นหรือ จึงได้เป็นทุกข์เศร้าโศกเสียใจ ร้องไห้น้ำตานองหน้าทำไม” คนกำลังร้องไห้พอเจอคำถาม ก็หยุด

เปลี่ยนอารมณ์ คล้าย ๆ เปลี่ยนใจทยใหม่ พระพุทธองค์
ก็ถามอย่างนั้น ท่านเศรษฐี จึงจำเป็นจะต้องอธิบายยาว

“เพราะเหตุนี้ ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ สุนาเทวี ลูก
สาวผู้เป็นที่รักยิ่งของข้าพระองค์ตายแล้ว”

“ท่านเศรษฐี ทุกคนเกิดมาก็ต้องตายไม่ใช่หรือ เมื่อ
เป็นเช่นนั้น เหตุใดท่านจึงต้องเศร้าโศกด้วยล่ะ” คือความ
ตายเป็นเรื่องธรรมดา

ท่านเศรษฐีกราบทูลว่า “ซื่อนั้นข้าพระองค์ทราบ
ดีพระเจ้าข้า แต่ลูกสาวของข้าพระองค์แม่เป็นผู้สมบุรณ์
พร้อมด้วยหิริและโอตตปปะ แต่ว่าเมื่อใกล้จะตาย นาง
กลับบ่นเพื่อไม่สามารถควบคุมสติไม่ได้เลย เพราะเหตุนี้
ข้าพระองค์จึงเกิดความเสียใจเป็นอย่างมาก”

พระบรมศาสดาตรัสว่า “ท่านเศรษฐี ลูกสาวของ
ท่าน บ่นเพื่อว่าอะไรบ้างล่ะ” ท่านเศรษฐีจึงกราบทูลเรื่อง

ราวทั้งหมดให้พระพุทธร่องค์ทรงทราบ พระองค์จึงตรัส
กับท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีว่า “ดูก่อนท่านเศรษฐี ลูกสาว
ของท่าน ไม่ได้บั้นเพ้อหรือ”

“เพราะเหตุใดนางจึงพูดอย่างนั้นล่ะพระเจ้าข้า”

“ก็นางสุมณาเทวีบุตรสาวของท่าน เป็นใหญ่กว่า
ท่านโดยมรรคมลไฉละ ท่านเศรษฐี ตัวท่านได้บรรลุเป็น
พระโสดาบัน ส่วนลูกสาวของท่านได้บรรลุเป็นพระ

สกทาคามี ด้วยเหตุนี้นางจึงพูดเช่นนั้น เพื่อจะบอกให้
พ่อรู้ว่า ได้บรรลุธรรมที่สูงกว่า” กายมนุษย์ถ้าใช้แบบนาง
สุมณาเทวีนี้ ถือว่า ใช้อย่างมีคุณค่า คือ ใช้หาพระในตัว

เมื่อท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีเข้าใจเรื่องราวทั้ง
หมดแล้ว จึงกราบทูลถามพระบรมศาสดาอีกว่า “แล้ว
เวลานี้ นางไปเกิดอยู่ที่ไหนพระเจ้าข้า”

“ท่านเศรษฐี ลูกสาวของท่านไปเกิดอยู่ที่สวรรค์

ชั้นดุสิต”

“พระองค์ผู้เจริญ ลูกสาวของข้าพระองค์ เมื่อสมัย ยังมีชีวิตอยู่ นางยอมบันเทิงอยู่ระหว่างหมูญาคติ ครั้นเมื่อ ละโลกแล้วนางยังบันเทิงอยู่หรือพระเจ้าข้า”

“ใช่แล้วท่านเศรษฐี เป็นธรรมดาสำหรับบุคคล ผู้ไม่ประมาท ไม่ว่าจะเป็นคฤหัสถ์หรือบรรพชิตก็ตาม เมื่อสั่งสมบุญไว้ดีแล้ว ย่อมบันเทิงในโลกนี้ ครั้นละโลก

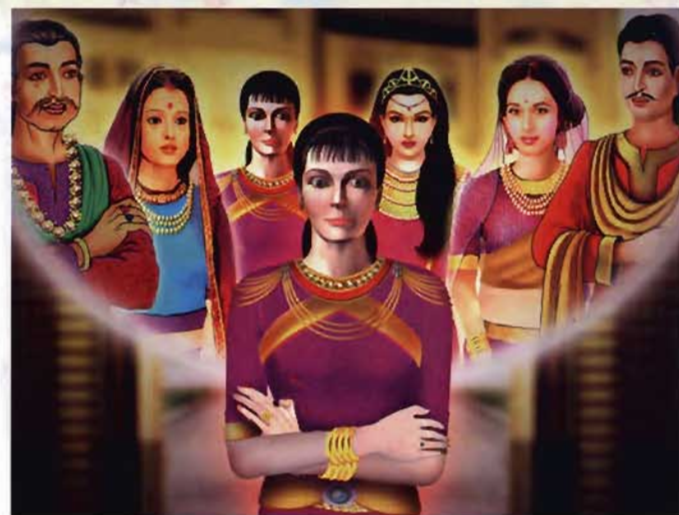
ไปแล้วก็บันเทิงในโลกหน้า ผู้มีบุญเหล่านั้น ย่อมบันเทิง ในโลกทั้งสอง และเมื่อตามระลึกต่อว่า เราสั่งสมบุญอะไร มา จึงส่งผลให้ได้มาเกิดในสวรรค์ เขาก็ย่อมมีความบันเทิง ยิ่ง ๆ ขึ้นไป คือ มีความปลื้มปิติ เบิกบานทีเดียว”

๑๙

ลูกสะใภ้ของท่านอนาถาภิณฑิกเศรษฐี

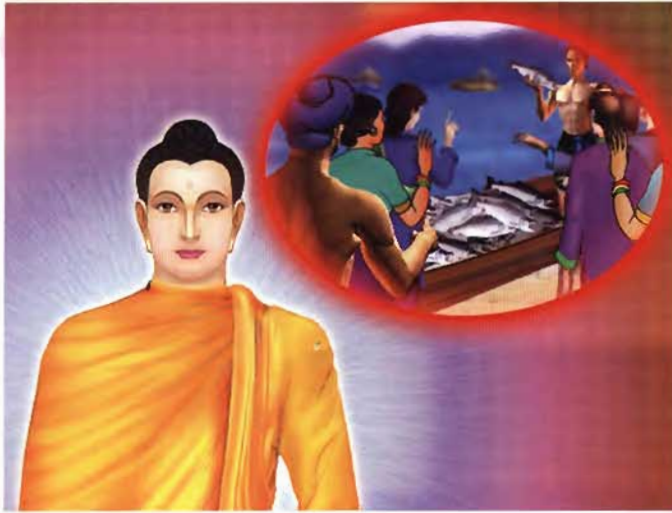
ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีมีลูกสะใภ้คนหนึ่งชื่อ
 สุธาดา นางสุธาดาเป็นน้องสาวของนางวิสาข
 ลูกสาวของท่านธัญชัยเศรษฐี เธอมีอุปนิสัยต่างจากนาง
 วิสาขามาก เป็นคนไม่มีศรัทธาในพระรัตนตรัย และเป็น
 คนชอบถือตัว เพราะคิดว่า ตัวเราเป็นลูกสาวของท่าน
 เศรษฐี มาจากตระกูลใหญ่ มีนิสัยมักโกรธ ดุร้าย ไม่ดูแล
 ประณีตแม่และพ่อของสามี รวมถึงสามีด้วย

ตรงนี้เราอาจจะมีคำถามอยู่ในใจว่า ตอนนาง

วิสาขแต่งงาน ท่านธัญชัยเศรษฐี ได้ให้โอวาท ๑๐
 ประการ แล้วน้องสาวนางวิสาขแต่งงาน ท่านเศรษฐี
 ได้ให้โอวาทหรือเปล่า เราก็สันนิษฐานว่า ท่านธัญชัย
 เศรษฐีรักเธอเหมือนนางวิสาข เพราะเป็นลูกสาว น่า
 จะรักลูกเท่ากัน ก็ต้องให้โอวาทเหมือนกัน แต่เธอไม่รับ
 เอามาเลยสักข้อหนึ่ง เพราะเธอชอบหาเรื่องทุบตีคนรับ
 ใช้ในเรือนของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

วันหนึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมด้วยเหล่า

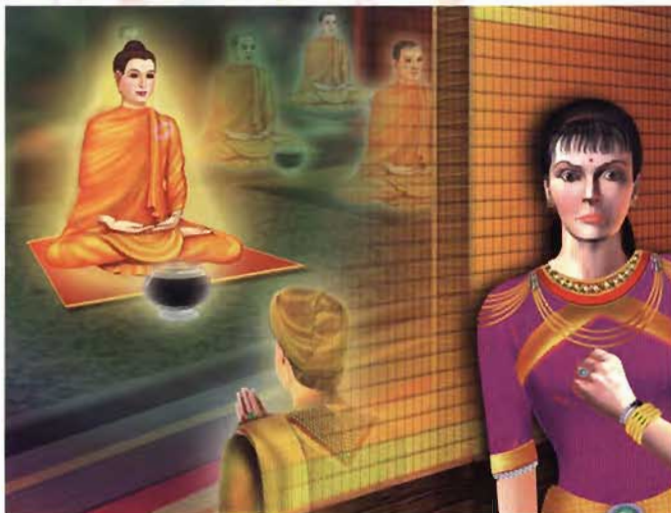

พระสาวก ๕๐๐ รูป เสด็จมาสู่เรือนของท่านเศรษฐี ท่านเศรษฐีจึงเข้าไปกราบพระบรมศาสดาและฟังธรรมอยู่ในขณะนั้นเวลาเดียวกัน นางสุชาดากำลังทะเลาะกับพวกทาสบริวาร ส่งเสียงดังเอะอะโวยวาย

เมื่อพระพุทธองค์ทรงสดับเสียงนั้น จึงทรงหยุดการแสดงธรรม พระพุทธองค์ตรัสว่า “ท่านเศรษฐีมีเรื่องอะไรกันหรือ คนในบ้านของท่านจึงส่งเสียงดังเหมือนพวกชาวประมงแบ่งปลากัน” เวลาชาวประมงแย่งปลากัน

เสียงจะอื้ออึง จะเอาตัวนั้น ตัวนี้ ตัวโน้น เอาเท่านั้น เเท่านี้ ท่านเศรษฐีจึงกราบทูลว่า “เป็นเสียงลูกสะใภ้ของข้าพระองค์ชื่อ สุชาดา นางเป็นบุตรของท่านธัญชัยเศรษฐี “นางไม่เชื่อฟัง ไม่เคารพ ไม่ปรนนิบัติแม่พ่อของสามี แม้กระทั่งสามีของนางเอง แล้วนางยังไม่มีวี่แววเลื่อมใสในพระรัตนตรัย ชอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาทกับคนรับใช้ในบ้าน เป็นความชอบอย่างหนึ่งทีเดียวจึงทำเสมอ”

ขณะนั้น นางสุชาดาได้มายืนแอบฟังอยู่ใกล้ ๆ เนื่องจากว่า ไม่ได้ยินเสียงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงธรรม ได้ยินเสียงคล้าย ๆ จะถามอะไรพ่อสามี เลยมาแอบฟังอยู่ใกล้ ๆ โดยคิดว่า สงสัยพ่อสามีของเรากำลังกราบทูลเรื่องของเราต่อพระพุทธเจ้าแน่นอนเลย อยากรู้แน่ท่านจะว่าอย่างไร

แต่เรื่องทั้งหมดอยู่ในสายพระเนตรของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงตรัสให้เรียกนางสุชาดามาเข้าเฝ้า

เธอก็ไปเข้าเฝ้าพระบรมศาสดา ไหว้แล้วก็นั่งอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า “ดูก่อน สุชาดา ภรรยาในโลกนี้มี ๗ จำพวก

๑. ภรรยาเสมอด้วยเพชรฆาต : วัธกาภริยา
๒. ภรรยาเสมอด้วยโจร : โจริภริยา
๓. ภรรยาเสมอด้วยนาย : อัยยาภริยา
๔. ภรรยาเสมอด้วยมารดา : มาตาภริยา
๕. ภรรยาเสมอด้วยพี่สาวหรือน้องสาว :

ภคินีภริยา

๖. ภรรยาเสมอด้วยเพื่อน : สขีภริยา

๗. ภรรยาเสมอด้วยทาสรับใช้ : ทาสีภริยา

พระองค์ตรัสถามนางสุชาดาว่า “สุชาดา แล้วเธอละเป็นภรรยาจำพวกไหน”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันยังไม่เข้าใจความหมาย ขอพระพุทธองค์โปรดแสดงโดยพิสดารด้วยเถิด”

เธออาราธนาเองเลย

“ถ้าเช่นนั้นขอเธอจงตั้งใจฟังให้ดี”

๑. ภรรยาที่ใจคอโหดร้ายไม่เกื้อกูล ไม่นุเคราะห์ต่อสามี ดูหมิ่นและก่อกวนต่อสามีของตน คิดพ้อใจชายอื่น ภรรยาประเภทนี้เรียกว่า ภรรยาเสมอด้วยเพชฌฆาต วรกาภริยา

๒. ภรรยาที่มุ่งยกยอกทรรพย์ ที่สามีหามาได้ด้วย

ข่มเหงสามี ภรรยาประเภทนี้เรียกว่า
ภรรยาเสมอด้วยนาย อัยยาภริยา

๔. ภรรยาที่ถือกุลอนุเคราะห์
ทะนุถนอมสามีคอยดูแลทรัพย์สินสมบัติ
ที่สามีหามาได้ เหมือนมารดาผู้คอย
ถนอมบุตร เก็บรักษาทรัพย์และดูแล
อย่างดี เหมือนแม่ดูลูก ภรรยา

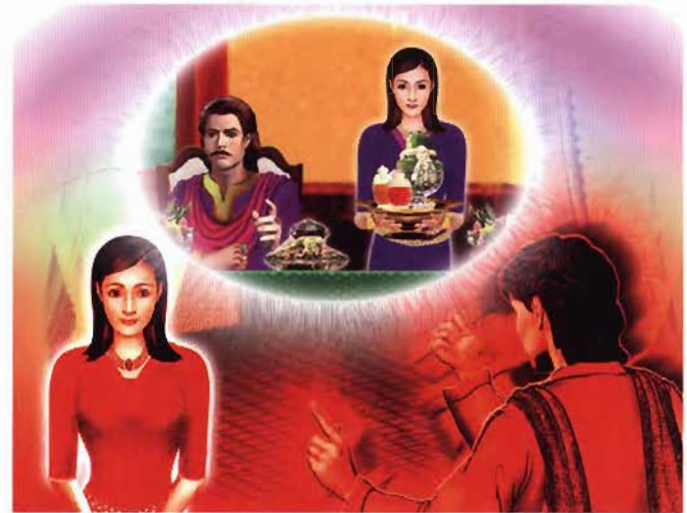
น้ำพักน้ำแรง แม้ว่าทรัพย์นั้นจะมีไม่มากก็ตามภรรยา
ประเภทนี้เรียกว่า ภรรยาเสมอด้วยใจ โจริภริยา

๓. ภรรยาที่ไม่เอาใจใส่การงาน เป็นคนเกียจ
คร้าน เห็นแก่กิน มีนิสัยดुरาย ชอบพูดคำหยาบต่อสามี

ประเภทนี้เรียกว่า ภรรยาเสมอด้วยมารดา มาตาภริยา

๕. ภรรยาที่เป็นเหมือนพี่สาวหรือน้องสาว มีความ
รักและผูกพันเหมือนเป็นพี่น้องกัน มีความเคารพสามี เอา
ใจใส่สามี ภรรยาประเภทนี้เรียกว่า ภรรยาเสมอด้วยพี่

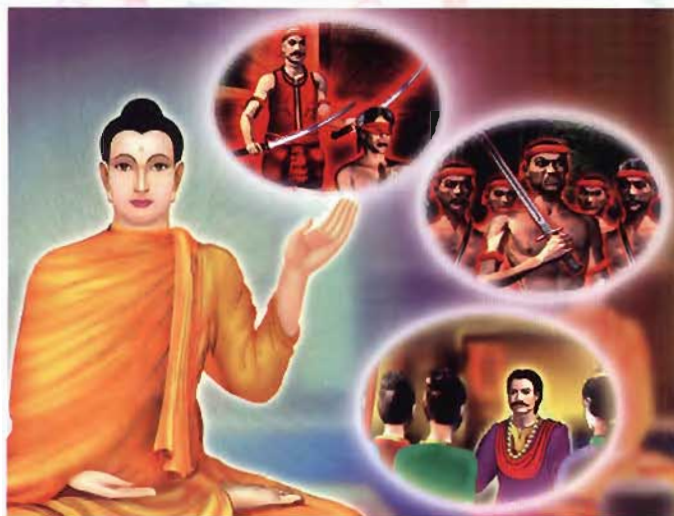
สาวหรือน้องสาว ภคินีภริยา

๖. ภรรยาที่คอยชื่นชม ให้กำลังใจสามี เหมือนเห็นเพื่อนที่จากไปนานแล้วกลับมา คอยให้กำลังใจเป็นกองเชียร์ตลอด ภรรยาประเภทนี้เรียกว่า ภรรยาเสมอด้วยเพื่อน สขีภริยา

๗. ภรรยาที่แม้ถูกสามีเขี่ยนตี ชูตะคอก ก็ไม่โกรธ เคืองสามี มีความอดทนสูง ยังเอาใจใส่สามีเป็นอย่างดี

คือ โกรธไปก็แค่นั้น ก็ได้แค่ได้โกรธ กลับได้ขุนมัว แต่ถ้าไม่โกรธก็ไม่ขุนมัวแล้วใจก็โล ใจโลบึง มีความอดทนสูงจะได้ขันติบารมี แถมเอาใจใส่อย่างดี ด้วยใจที่เบิกบานด้วย ภรรยาประเภทนี้เรียกว่า ภรรยาเสมอด้วยทาส ทาสี ภรรยา

ภรรยาทั้ง ๗ จำพวกนี้ ต้องจำให้ดี เกี่ยวปรโลกทีเดียว ภรรยาเสมอด้วยเพชรฆาต เสมอด้วยโจร และ

เสมอด้วยนาย ๓ จำพวกนี้จัดว่า เป็นผู้ทุศีล ทยาบคาย ไม่เอื้อเฟื้อ เมื่อตายไปแล้วย่อมตกนรก

เราจะเห็นว่า ชีวิตมีแต่เรื่องบุญกับบาปทั้งนั้นเลย ไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องทำมาหากินหรือความเก่งเลย มีแต่เรื่อง ตีกับไม่ตีเท่านั้นเอง เก่งกับไม่เก่งกลับไม่ได้กล่าวถึง หรือมีกับไม่มี มีมากมีน้อยเราก็ไม่ได้พูดถึง แต่พูดคำว่า ดีหรือไม่มีดี บุญกับบาปเท่านั้น

ส่วนภรรยาเสมอด้วยมารดา เสมอด้วยพี่สาวหรือน้องสาว เสมอด้วยเพื่อน และเสมอด้วยทาสรับใช้ทั้ง ๔ จำพวกนี้ ตั้งมั่นอยู่ในศีล เมื่อตายไปย่อมไปสู่สุคติ

เราจะเห็นว่า การกระทำในโลก แม้อยู่ในบ้าน ทำในบ้าน ตกลงเป็นสามีภรรยากันแล้ว ถ้าทำไม่ถูกหลักวิชา มีทางไป ๒ ทาง คือ ทุกตากับสุคติ เพราะว่า จิตเต สงกิลฺลฺเจ ทุกตติ ปาฏิกงฺขาฯ เมื่อจิตเศร้าหมอง

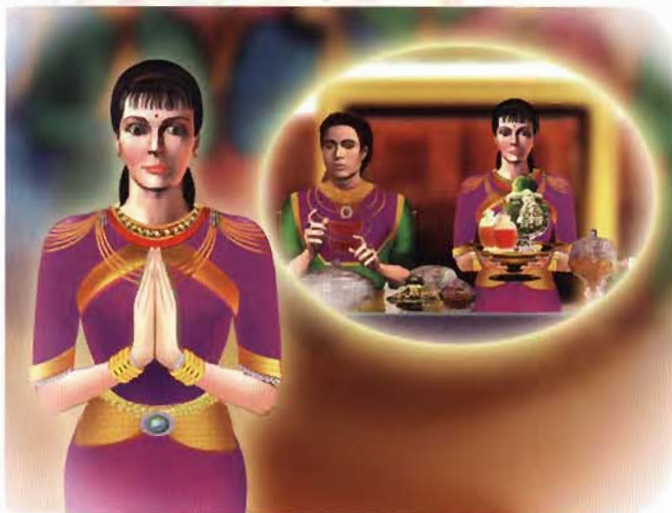
ไม่ผ่องใส ทุกที่เป็นที่ไป จิตเต อสงกิสิฏฺเฐ สุกติ ปาฏิ
กงฺขาฯ เมื่อจิตผ่องใส ไม่เศร้าหมอง สุกติเป็นที่ไป

พอจบพระธรรมเทศนานางสุชาดาก็ได้
ดำรงอยู่ในโสดาปัตติผล จากนั้นพระพุทธองค์ก็ตรัสถาม
นางสุชาดาว่า “ดูก่อน สุชาดา เธอจะเป็นภรรยาประเภท
ไหนล่ะ”

มีข้อน่าสังเกตอย่างหนึ่ง พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ท่านทรงแสดงธรรมไป ผู้ฟังธรรมฟังอย่างเดียว แล้วก็ส่ง
ใจตาม ด้วยความเคารพในธรรมนั้น ตรองตาม ปล่อย
ใจไปเรื่อย ๆ ก็ได้บรรลุธรรมได้อย่างง่าย ๆ แสดงว่า
ผู้ฟังต้องมีบุญบารมีที่สั่งสมกันมาอย่างดีแล้ว พอถึงเวลา
ก็มีผลเกิดขึ้น บุญเปิดขึ้นก็ได้บรรลุมรรคผล

นางสุชาดากราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ
ตั้งแต่บัดนี้ไปหม่อมฉันจะเป็นภรรยาผู้เสมอด้วยทาสีพระ

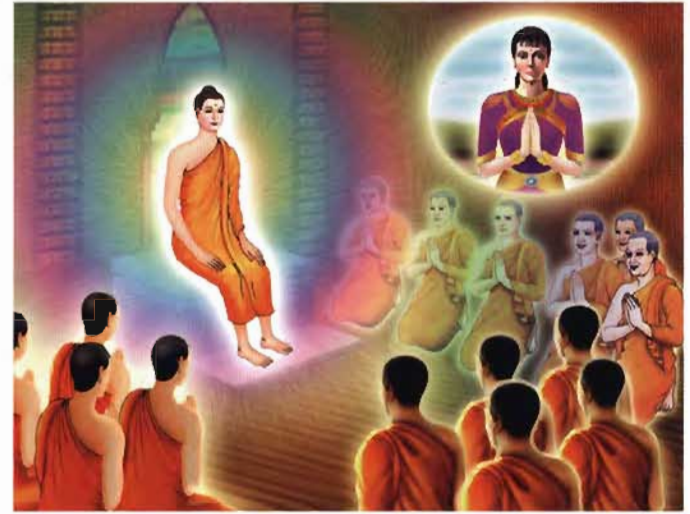
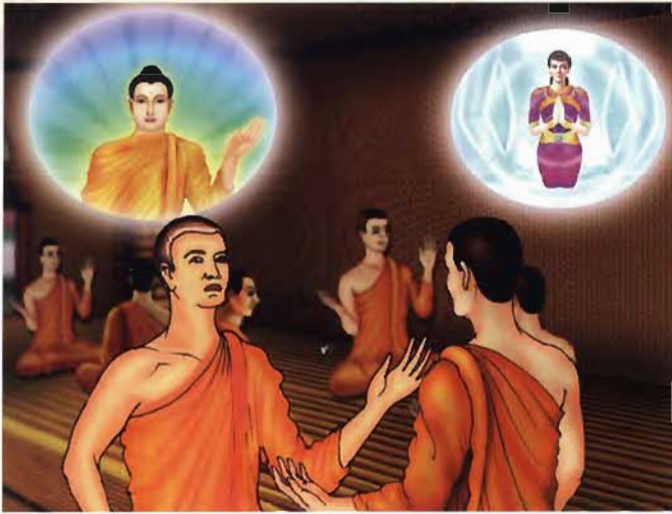
เจ้าข้า” คือ การเป็นทาสีกรียาไม่ใช่ง่ายเลย ต้องเรียกว่า รักสามีมาก ยอมทุกอย่าง ให้สามีมีความสุข และตัวก็มีความสุข ใจสโลดลอดจะมีขันติบารมีมาก อย่างนี้สามีชอบ แล้วนางก็กล่าวขอมาต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เราจะเห็นว่า การมาพบกันเพียงครั้งเดียวแล้วเกิดประโยชน์ ถือว่าคุ้มแล้ว การที่พระพุทธองค์มาพบกับนางสุชาดาครั้งนี้ หลังจากฉันภัตตาหารแล้ว ได้ฟังธรรม รู้

เรื่องภรรยา ๗ จำพวกแล้ว ทำให้นางได้บรรลุเป็นพระโสดาบันเกิดประโยชน์อย่างนี้ ถือว่าคุ้มแล้วกับการได้เจอกัน เพราะฉะนั้นเราจะเจอกันกี่ครั้งไม่สำคัญ สำคัญว่าเจอแล้วเกิดประโยชน์หรือไม่

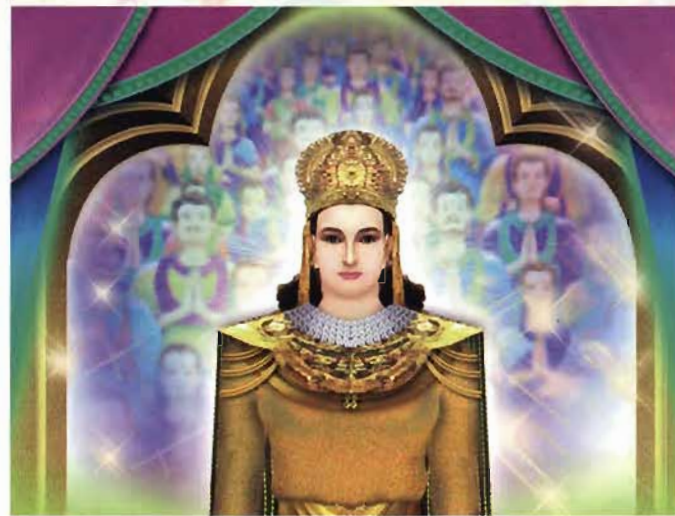
เมื่อพระบรมศาสดาทรงทำภารกิจเสร็จแล้ว จึงเสด็จกลับสู่วัดพระเชตุวัน พระภิกษุสนทนากันว่า น่าอัศจรรย์จริงหนอ พระพุทธองค์ทรงประทานโอวาท

แก่นางสุชาดา หญิงสะใภ้ของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เพียงครั้งเดียว นางก็ดำรงอยู่ในโสดาปัตติผลแล้ว พระท่านก็สงสัยเหมือนกันว่า เอ๊ะ ฟังทีเดียวก็น่าจะเป็นพระโสดาบัน เราฟังมาก็หลายบทแล้ว ฟังมาหลายครั้ง ทำความเพียรตั้งนานยังไม่ได้สักที สนทนากันคุยกันไป พระบรมศาสดาเสด็จมา ก็ตรัสถามว่า ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอนั่งสนทนากันด้วยเรื่องอะไรหรือ” ภิกษุทั้งหลายก็กราบทูลให้พระพุทธองค์ทรงทราบเรื่องราวทั้งหมด

พระพุทธองค์ก็ตรัสว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ไม่ใช่แต่บัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อนเราก็ได้ประทานโอวาทแก่นางสุชาดาด้วย ประทานโอวาทเพียงครั้งเดียวเช่นกัน” จากนั้นทรงนำเรื่องราวในอดีตมาตรัสเล่าให้ฟัง

เราจะสังเกตได้ว่า ทุกสิ่งมันมีเหตุทั้งนั้น และภาพประวัติชีวิตมันจะเกิดซ้ำ ๆ กันอยู่เรื่อย ๆ เป็นแต่เพียงเปลี่ยนหน้าท่าทาง ฐานันดร เท่านั้น

ในอดีตกาลเมื่อพระเจ้าพรหมทัตครองราชสมบัติในเมืองพาราณสี พระโพธิสัตว์บังเกิดแล้วในพระครรภ์ของอัครมเหสีของพระเจ้าพรหมทัต พอเจริญวัยขึ้นก็ได้ไปศึกษาเล่าเรียนศิลปะทั้งปวงในเมืองตักสิลา

เมื่อพระราชาบิดาลวารถ พระโพธิสัตว์ทรงขึ้นครองราชย์แทนแล้วทรงปกครองโดยธรรม การปกครองโดยธรรมสำคัญมาก เพราะจะทำให้สังคมอยู่เย็นเป็น

สุขได้ ต้องมีธรรมะตั้งแต่ผู้ปกครองลงเรื่อยมาถึงผู้อยู่ใต้การปกครอง คือ จะต้องประพฤติธรรม เพราะฉะนั้น ธรรมะจึงประกันสังคม ส่วนบุญจะประกันชีวิตในสังสารวัฏ จะทำให้เรามีแต่ความสุข และความสำเร็จตลอดตายแล้วไปสู่คติภพ เพราะฉะนั้นประกันชีวิตที่แท้จริงต้องสร้างบุญ ประกันสังคมที่แท้จริงต้องประพฤติธรรม

พระราชมารดาของพระโพธิสัตว์นั้นมีนิสัยร้าย

หยาบช้า ชอบด่าบริวารบุคคลรอบข้าง พระโพธิ์สัตว์มีความประสงค์จะกล่าวเตือนสติพระราชมารดา แต่คิดว่าถ้าจะกล่าวตรง ๆ นั้น อาจเป็นการไม่สมควร คล้าย ๆ กับว่า ฉันทูเลี้ยงมากับมือ มาสอนอะไรอย่างนี้ พ่อแม่บางคนมักจะคิดอย่างนี้ เราจะหาอุบายสักอย่างเพื่อแนะนำท่าน บางทีถ้าเป็นพ่อแม่บอกตรง ๆ นั้นยาก ต้องอ้อมวกไปวกมาอย่างนี้

วันหนึ่งพระโพธิ์สัตว์กับพระราชมารดา พร้อมด้วยบริวารได้เสด็จไปยังพระราชอุทยาน ขณะนั้นนกต้อยตื๊ด กำลังส่งเสียงร้องอยู่ในระหว่างทาง ต้อยตื๊ด ต้อยตื๊ด เหล่าบริวารของพระโพธิ์สัตว์เมื่อได้ยินเสียงนั้น จึงพากันปิดหู และกล่าวว่า เจ้านกมีเสียงกระดังหยาบช้า เจ้าจงหุบปาก อย่าได้ส่งเสียง

เมื่อเดินไปถึงที่ประทับในพระราชอุทยาน ก็มีคน

ดูเหว่าตัวหนึ่ง เกาะอยู่บนต้นสาละที่กำลังออกดอกบาน
สะพรั่ง กำลังส่งเสียงร้องอันไพเราะใกล้ที่ประทับของพระ
โพธิสัตว์ เหล่าบริวารเมื่อได้ยินเสียงนกนั้นต่างก็พากัน
หลงใหล ชื่นชมยินดี และกล่าวว่า เจ้านกน้อยผู้มีเสียง
ไพเราะอ่อนหวานนุ่มนวลชวนฟัง เจ้าจงร้องต่อไปเถิด

นกน้อยตัวนี้ให้หุบปาก นกดูเหว่าบอกให้ร้อง
ต่อไป เสียงเพราะ ๆ ใคร ๆ ก็อยากจะฟังกัน บุคคล

เหล่านั้นต่างก็แหงนคอ เงยโสตยืนฟังนกดูเหว่านั้น

เมื่อพระโพธิสัตว์เห็นเหตุการณ์ทั้ง ๒ แล้วก็คิดว่า
เราจะใช้อุบายนี้เตือนสติพระราชมารดาของเรา พระ
โพธิสัตว์จึงทูลพระราชมารดาว่า “ข้าแต่พระราชมารดา
เหล่าบริวารได้ยินเสียงนกน้อยตัวนี้ร้องในระหว่างทาง
ต่างก็พูดกันว่า เจ้าอย่าส่งเสียงร้องแล้วก็ปิดหูกัน” เล่า
ให้แม่ฟังว่าไปเห็นมาอย่างนี้ “ข้าแต่พระราชมารดา

นกต้อยตืดวีนันถึงแม้จะมีสีสวยสดงดงาม น่าชมก็ตาม แต่เป็นสัตว์ที่มีวาจากระด้างหยาบ ย่อมไม่เป็นที่รักของใคร ๆ เลย”

“ส่วนนกคุดเหว่าตัวดำนี้ แม้มสีไม่สวย มีลายพร้อย แต่ก็เป็นที่รักของสัตว์ทั้งหลายเป็นอันมาก เพราะมีวาจาอ่อนหวาน ฉะนั้นบุคคลผู้มีวาจาไพเราะ นุ่มนวล อ่อนหวาน พูดด้วยความมีสติเป็นอรรถเป็นธรรม ย่อมเป็นที่รักของชนทั้งหลาย”

เมื่อพระโพธิสัตว์กล่าวจบลง พระราชมารดาก็ทรงได้คิด พอได้คิดก็คิดได้ทันทีเลย ก็เป็นการบอกอ้อม ๆ ตั้งแต่นั้นมา พระราชมารดาก็พูดด้วยวาจาที่ไพเราะ นุ่มนวล พระโพธิสัตว์ทรงกระทำให้พระราชมารดาได้คิด โดยการกล่าวให้ข้อคิดเพียงครั้งเดียวเท่านั้น มันก็ติดขำชาติมา จะต้องมาฟังบทเด็ดครึ่งหนึ่งแล้วก็ได้คิด เมื่อมาอยู่ในฐานะเป็นภรรยา ก็ฟังเรื่องภรรยา ถ้าอยู่ในฐานะพระราชมารดา ก็ต้องฟังเรื่องนก

พระพุทธองค์ทรงประชุมชาดก พระราชมารดาใน
ครั้งนั้นได้มาเป็นนางสุชาดาในบัดนี้ ส่วนพระราชาในครั้ง
นั้นได้มาเป็น เราตถาคต

๒๐

หลานชายจอมเจ้าชู้ของท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี

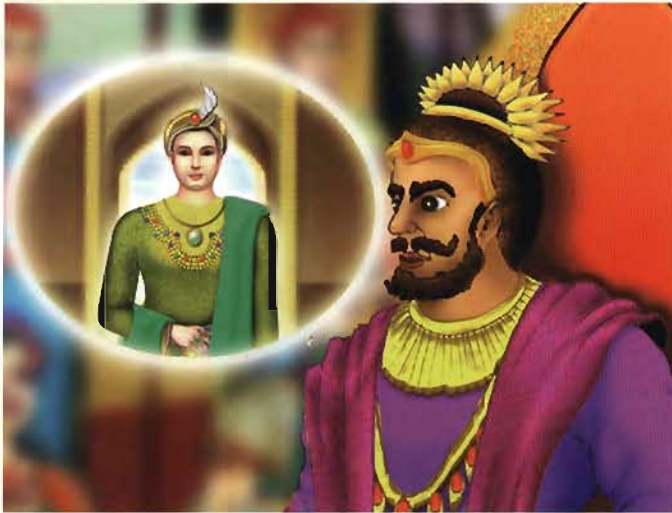

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีมีหลานชายคนหนึ่ง
ชื่อว่า เขมกะ เป็นคนรูปหล่อมีเสน่ห์ แต่มีนิสัย
เจ้าชู้ ผู้หญิงส่วนมากเห็นเขาแล้วก็มักจะหลงรัก จนไม่อาจ
เป็นตัวของตัวเองได้ เพื่อรำพึงรำพันเลย นายเขมกะก็
ชอบเรื่องคบขู้สาวเช่นกัน

ในคืนวันหนึ่งนายเขมกะถูกจับในข้อหาเป็นชู้กับ
ภรรยาคนอื่น แล้วราชบุรุษก็ได้จับตัวไปถวายพระราชา
พอพระราชาเห็นนายเขมกะ ทรงทราบว่าเป็นหลานของ

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี จึงไม่ได้ตรัสอะไรกับนายเขมกะ
เลย เพราะทรงดำริว่า เราเกรงใจท่านเศรษฐี จากนั้นก็
ทรงรับสั่งให้ปล่อยตัวนายเขมกะไป

ถึงกระนั้นนายเขมกะก็ยังคงเป็นชู้กับภรรยาคน
อื่นเช่นเดิม ต่อมาราชบุรุษก็จับตัวนายเขมกะได้อีก แล้ว
ก็นำส่งพระราชา แม้พระราชาทรงรับสั่งให้ปล่อยอีก
เช่นเคย เป็นเช่นนี้หลายครั้ง เพราะบารมีของท่านอนาถ
บิณฑิกเศรษฐี ความดีของท่านคุ้มหลานของตัวเองเอาไว้ ทำ

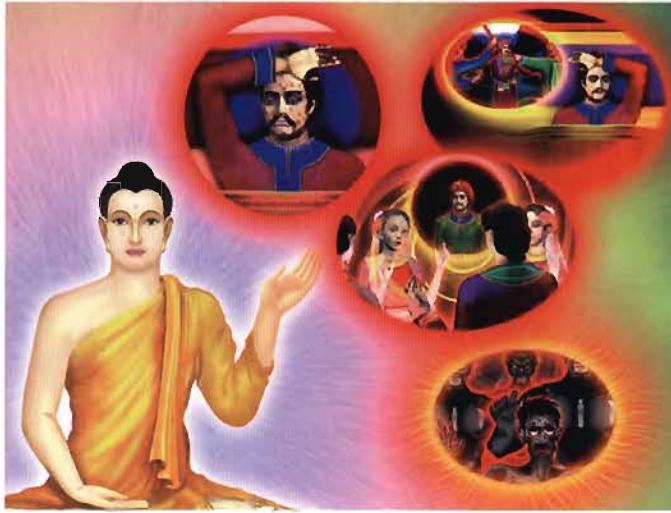

ให้พระราชกรณียกิจ นอกจากนี้นักบุญเก่าของหลานชายด้วย ซึ่งบุญเก่าได้ชองก่อน แต่ว่าบาปใหม่ยังไม่ได้ชอง เพราะฉะนั้น ถึงได้มาเกิดเป็นหลานของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีที่ยิ่งใหญ่ต่อชาวเมือง ทำให้พระราชกรณียกิจ

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีทราบเรื่องนั้นแล้ว รีบพานายเขมกะไปเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรม เพื่อจะให้นายเขมกะเกิดความสุข

สังเวช คือ พระองค์ไม่ได้ต่อว่า ทรงสอนอย่างเดียว ทรงแสดงโทษในการเป็นชู้กับภรรยาคนอื่นว่า บุคคลที่ประมาทเป็นชู้กับภรรยาผู้อื่น ย่อมเข้าถึงฐานะ ๔ อย่าง คือ

๑. ประสบสิ่งที่ไม่ใช่บุญ เช่น โรคภัยไข้เจ็บ ถูกทำร้าย มีอุปสรรคของชีวิต เป็นต้น
๒. เป็นโรคนอนไม่หลับ เพราะหวาดระแวงกลัวจะถูกทำร้าย
๓. ถูกนินทา

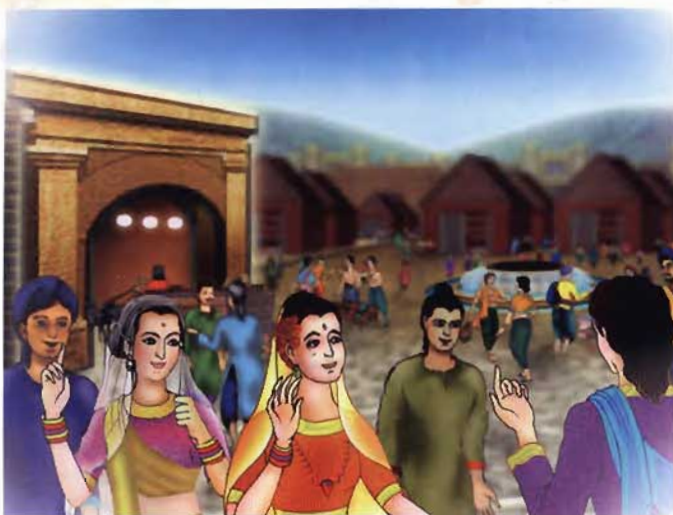
๔. เมื่อตายไปย่อมตกนรก

ฉะนั้นบุคคลไม่ควรเป็นชู้กับภรรยา หรือสามีของ
คนอื่น เมื่อจบพระธรรมเทศนา นายเขมกะก็ได้ดำรงอยู่
ในพระโสดาบัน

มีข้อสงสัยว่า ทำกรรมปัจจุบันอย่างนี้ แล้วทำไม
พระราชาจึงปล่อยตัวหลายครั้ง ทำไมพระราชาถึงได้เกิด
ความเกรงใจท่านเศรษฐี และทำไมพอฟังธรรมแล้วบรรลु
ธรรมเป็นถึงพระโสดาบัน ก็ด้วยพุทธานุภาพอย่างหนึ่ง

ด้วยบุญเก่าของนายเขมกะที่ทำไว้ในอดีตตามสงผลก่อน
และก็ยังไม่ได้กระทำความถึงอนันตริยกรรม เพราะฉะนั้น
จึงได้พ้นโทษ แล้วก็พ้นจากภัยในวัฏฏะ เป็นพระโสดาบัน
ปิดประตูอบายแล้ว ล้อคกุญแจอย่างดี ไม่ไปอบาย มีสุคติ
เป็นที่ไป เกิดไม่เกิน ๗ชาติก็บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์
ได้

ฉะนั้น บุญเป็นเรื่องสำคัญทีเดียว เพราะชีวิตมี
โอกาสผิดพลาดได้ เนื่องจากอกุศลเข้าสิงจิต ให้กระทำ

ความผิดด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ ให้สังสมบุญมาก ๆ ก่อนที่บาปจะชิงช่วง นี่ก็เป็นสิ่งที่เราจะต้องศึกษากันว่า บุญประกันชีวิตในสังสารวัฏ ให้เราพ้นจากความทุกข์ ทรมาน มีความสุขและความสำเร็จในชีวิต ในยุคนี้ไม่มี พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว เพราะฉะนั้นอย่าเสี่ยง

ตั้งแต่นั้นมามหาชนก็อยู่กันอย่างสงบสุข ไม่ต้อง ระแวงว่า นายเขมกะจะมายุ่งกับภรรยาและหลาน ๆ ของตนอีก คือ ทุกคนก็เกรงใจท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

เพราะว่าทุกบ้านเวลาเลี้ยงพระก็ต้องไปเชิญท่านมา ทุกบ้านจึงเกี่ยวโยงกับท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีตลอด

เรามาศึกษากันว่า บุญอะไรของนายเขมกะที่เป็น เหตุให้สาว ๆ เห็นนายเขมกะแล้วเกิดความหลงรัก และ จากนักมวยมาเป็นหลานเศรษฐีแสดงว่า ต้องไม่ธรรมดา

ในสมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า กัสสปะ นายเขมกะได้เกิดเป็นนักมวยที่มีพลังกำลังและเก่งที่สุดใน เมือง เขาได้ใช้เรียวแรงยกธงทองสองแผ่น เพื่อบูชา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และนำเข้าไปไว้ในพระมหาเจดีย์
ของพระพุทธเจ้าพระนามว่า กัสสปะ และอธิษฐานว่า
สาธุ ด้วยผลแห่งกรรมนี้ เว้นแต่หญิงญาติสาโลหิตแล้ว
หญิงที่เหลือที่เห็นเราจงเกิดความรักใคร่ด้วยเถิด ด้วย
บุญกรรมนี้จึงส่งผลให้นายเขมกะ ไม่ว่าจะไปเกิดที่ใดก็ตาม
หญิงที่ไม่ใช่ญาติสาโลหิตแม้จะมีสามีแล้ว เมื่อเห็นนาย
เขมกะก็เกิดความรักหลงรัก จนไม่อาจจะเป็นตัวของตัวเองได้
แต่บุญอื่น ๆ นายเขมกะก็ทำเอาไว้มากทีเดียว เช่น

ทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา ให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา
แต่อย่างไรก็ตามเมื่ออกุศลเข้าสิงจิต ยังมีเชื้อแห่งกิเลส
อยู่ ก็ทำให้มีโอกาสดำเนินความผิดอย่างนั้นได้ บวกกับ
การอธิษฐานที่ไม่ถูกต้อง ยังไม่ประกอบไปด้วยปัญญา

เพราะฉะนั้น อย่าไปอธิษฐานผิด ให้อธิษฐานว่า
ใครเห็นเราแล้วก็ยกมือไหว้ เห็นแล้วหมดกิเลส เห็นแล้ว
ประพาศพรหมจรรย์เลย ทำบุญแล้วก็อธิษฐานอย่างนี้
จึงจะพ้นภัย

๒๑

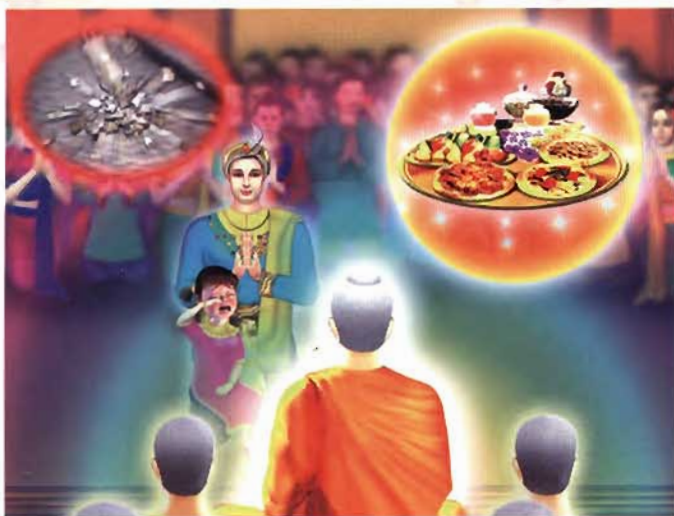
หลานสาวของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีมีหลานสาวตัวน้อย ๆ คนหนึ่ง วันหนึ่งพี่เลี้ยงของหลานสาวท่านอนาถบิณฑิกะ ได้ทำตุ๊กตาแป้งให้เล่น เอาแป้งมาปั้นเป็นรูปตุ๊กตา โดยพี่เลี้ยงได้บอกว่า เป็นลูกสาวของหนู หนูจงเอาไปอุ้มเล่นเถิด ทำให้หลานสาวท่านอนาถบิณฑิกะเกิดความเข้าใจว่า ตุ๊กตาแป้งนั้นเป็นลูกสาวของเธอจริง ๆ แต่ก็ยังไม่เข้าใจความหมายว่า ลูกคืออะไร

วันหนึ่งในขณะที่หลานสาวกำลังอุ้มตุ๊กตาแป้งอยู่ ไม่ได้ระวังจึงทำให้ตุ๊กตาแป้งตกแตก แล้วเธอก็ร้องไห้แง ร่ำพังก่ำพันทว่า ลูกของหนูตายแล้ว ลูกหนูตายแล้ว คนในบ้านก็พยายามปลอบหลานสาวท่านอนาถบิณฑิกะ ให้หยุดร้องไห้ แต่ทำอย่างไรก็ไม่สามารถปลอบได้

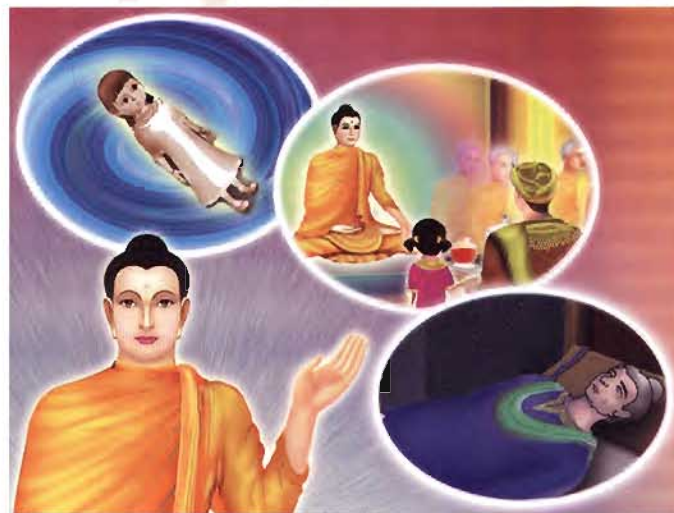
ในวันนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้ากำลังประทับอยู่ในเรือนของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี โดยมีท่านเศรษฐี

นั่งอยู่ใกล้ ๆ พี่เลี้ยงจึงพาหลานสาวซึ่งมีน้ำตานองหน้า
เข้าไปหาท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

“หนูร้องไห้ทำไมจ๊ะ” พี่เลี้ยงก็เล่าเรื่องทั้งหมด
ให้ท่านเศรษฐีทราบ ท่านเศรษฐีจึงให้หลานสาวมานั่ง
ที่ตัก แล้วก็ปลอบว่า “อย่าเสียใจไปเลย เดี่ยวตาจะถวาย
ทานอุทิศส่วนกุศลให้ลูกสาวของหนู” ท่านไม่ได้พูดลอย ๆ
ทำจริงด้วย

ท่านอนาถบิณฑิกะจึงกราบทูลพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์
ปรารถนาจะถวายทานอุทิศส่วนกุศลให้ตักดาแบ่งนี้ ขอ
พระองค์พร้อมด้วยภิกษุสงฆ์ ๕๐๐ รูป รับนิมนต์ฉัน
ภัตตาหารในวันรุ่งขึ้นด้วยเทอญ” ท่านต้องการให้หลาน
สาวไต่ยน และก็ต้องการถวายทานด้วย เมื่อไต่ยนคุณ
ตาพูดดังนั้น หลานสาวท่านเศรษฐีจึงหยุดร้องไห้

วันรุ่งขึ้นพระลัษมาสัมพุทธเจ้าพร้อมด้วย
ภิกษุสงฆ์ ๕๐๐ รูป เสด็จไปที่เรือนของท่านอนาถบิณฑิก
เศรษฐี เมื่อพระพุทธองค์ทรงภักติกเสร็จแล้ว ทรงปรารภ
เหตุเรื่องตูกตาแบ่ง แล้วจึงกระทำอนุโมทนาแจกแจงการ
ทำบุญ เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้ผู้ล่วงลับไปแล้ว

พระพุทธองค์เอาเรื่องตูกตาแบ่งเป็นเหตุ ที่จะ
แสดงธรรมให้ผู้มีบุญได้ยินได้ฟัง แต่ไม่ได้หมายถึงว่า บุญ

นี้จะไปถึงตูกตาแบ่ง และครั้งนี้ทรงปรารภเหตุ เพื่อเปิด
เผยความรู้เกี่ยวกับเรื่องความเป็นไปของชีวิต ระหว่าง
โลกมนุษย์กับปรโลก ที่จะเชื่อมโยงกันได้อย่างไร เพราะ
พระองค์ทรงทราบว่า ผู้อยู่ปรโลกหมดสิทธิ์ที่จะสั่งสมบุญ
ผู้มีชีวิตอยู่ในโลกเท่านั้นจึงมีสิทธิ์ที่จะสั่งสมบุญ ท่านก็จะ
เปิดเผยว่า มีการเชื่อมโยงกันได้ด้วยความดี ด้วยบุญกุศล
จากผู้ที่มิมีชีวิตอยู่ไปสู่ผู้ที่มีชีวิตในปรโลก ให้ได้มีโอกาสเชื่อม
กันได้ด้วยบุญ ผู้ที่ทำได้บุญ ผู้รับบุญที่อุทิศไปให้ก็ได้

บุญ และมีสภาวะที่ดีขึ้น มีสภาพที่ดีขึ้นกว่าเดิม มีความ
เป็นอยู่ดีขึ้นกว่าเดิม เพราะในปรโลกนั้นเป็นอยู่ได้ด้วยบุญ
ไม่มีการทำมาหากิน ไม่มีการหว่านการไถ จะเอาความ
สามารถในเมืองมนุษย์ไปใช้ในปรโลกไม่ได้เลย

พระพุทธองค์ทรงกล่าวอนุโมทนา ดังนี้

บุคคลผู้ไม่ตระหนี่ พึงถวายทานและอุทิศส่วนกุศล
ให้กับบรรพบุรุษผู้ล่วงลับไปแล้ว ก็คือ พ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย

ญาติพี่น้องของเรา ผู้ละโลกไปแล้ว ท่านเหล่านั้นหมดสิทธิ์
ในการทำบุญ รับบุญได้อย่างเดียว คือ การอนุโมทนา
บุญ เมื่อเรายังเล็ก ๆ ท่านเลี้ยงดูเรา ท่านให้กำเนิด เลี้ยง
ดู ต้องปรนนิบัติเรา ปรนนิบัติเรา แต่พอท่านตาย
แล้ว เราไม่ระลึกนึกถึงคุณท่านก็ไม่ไหว เราจะต้องทำ
หน้าที่เชื่อมโยงกันไป เมื่อท่านหมดสิทธิ์ทำบุญ เรายังมี
สิทธิ์ทำ เราก็ต้องทำแล้วก็อุทิศส่วนกุศลไปให้ท่าน ไม่
อย่างนั้นตอนมีชีวิตอยู่ ท่านไม่ได้สร้างบุญไว้ อาจจะไป

เป็นภุติพิศาจหรือภุมมเทวาชั้นล่างก็เป็นไปได้ เพราะ
ฉะนั้นต้องอุทิศส่วนกุศลไปให้

หรือถวายทานแล้วอุทิศให้เทวดาผู้สิงสถิตอยู่ใน
เรือนของตน คือ นอกจากบรรพบุรุษแล้วก็ต้องถวายทาน
อุทิศให้เทวดาผู้สิงสถิตในเรือนของตน นี่ก็เป็นสิ่งที่น่า
ศึกษาว่า ในแต่ละบ้านเรือนนั้น มีเทวดา ภุมมเทวา
นายไม้ นางไม้ที่สิงอยู่

หรือถวายทานแล้วอุทิศให้ท้าวมหาราชทั้ง ๔
เพราะมหาราชทั้ง ๔ ท่านดูแลรักษาโลกเอาไว้ ถึงได้เรียก
ว่า ท้าวจตุโลกบาล ฟังนึกถึงบุคคลเหล่านั้นให้เป็นอารมณ์
แล้วถวายทาน หมายถึง นึกภาพบุคคลที่เราตั้งใจอุทิศ
ส่วนกุศลไปให้ หรือถ้านึกภาพไม่ออก เราก็นึกถึงเรื่องราว
ทำใจมุ่งอุทิศโดยตรงเลย

ท่านทั้งหลายเหล่านั้น เมื่อได้รับการอุทิศบุญแล้ว

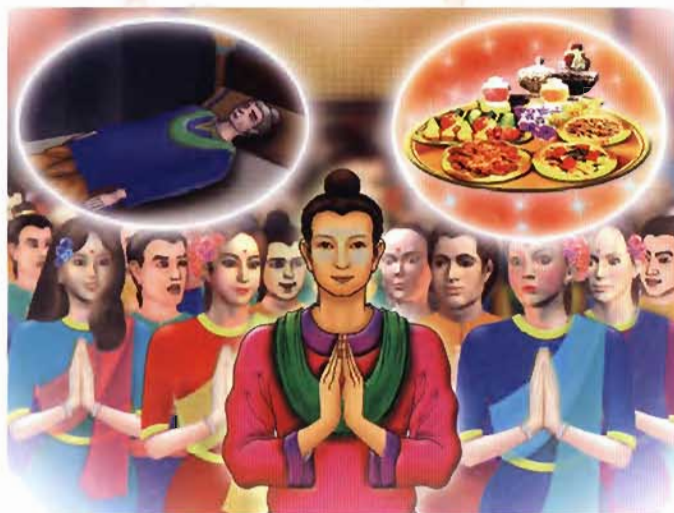

ย่อมมีความปีติเบิกบาน ส่วนผู้ถวายทานก็ย่อมได้รับบุญนั้นด้วย คือ ได้ทั้งตัวเรา ได้ทั้งหมู่ญาติที่ละโลกไปแล้ว ได้ทั้งเทวดาทั้งหมด

ดังนั้น การร้องไห้เศร้าโศกและคร่ำครวญนั้น ไม่มีประโยชน์เลย สำหรับญาติผู้ล่วงลับไปแล้ว คนตายยืนอยู่ตรงนั้น ญาติร้องไห้ ด้วยความอาลัยอาวรณ์ แต่ผู้ตายบอกอย่าร้อง ร้องก็ไม่ได้อะไรเลย แล้วพลอยทำให้

ผู้ที่ละโลกไปยืนอยู่ตรงนั้น เครียดไปด้วย ความเครียดระบาดไปถึงปรโลก เรียกว่า เครียดข้ามภพ ต่างก็ผูกพันอาลัยอาวรณ์กัน หรือตายไปแล้วตอนเป็นมนุษย์อยู่ไม่ได้สั่งสมบุญ ตายไปแล้วก็อด ๆ อยาก ๆ สมมุติว่า ไม่ไปอบาย อยู่บนพื้นมนุษย์ เป็นล้มกเวสเวิร่ร้อน ตะโกนบอกให้ทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ จะเกิดเป็นอาหารทิพย์ เสื้อผ้าอันเป็นทิพย์ เกิดวิมานที่เป็นทิพย์ ตะโกนจนคอแห้งเลย แต่ผู้มีชีวิตอยู่ก็ไม่รู้เรื่อง เพราะฉะนั้นการร้องไห้

ไม่มีประโยชน์อะไรเลย สำหรับผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว

แต่วัตถุธานที่บุคคลถวายแล้วแก่ภิกษุสงฆ์ต่าง
หาก ที่จะเกื้อกูลและสำเร็จประโยชน์โดยตรงแก่ญาติผู้
ล่วงลับไปแล้ว เพราะฉะนั้นภิกษุสงฆ์เป็นเนื้อนาบุญ เป็น
อายุพระพุทธศาสนา ไม่ใช่เป็นผู้ด้อยโอกาส

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากระทำการอนุโมทนา
จบลง มหาชนก็มีใจยินดีอย่างยิ่งในการถวายทานแก่ญาติ

ผู้ล่วงลับไปแล้ว เพราะว่าเป็นความรู้สึกลึก ๆ ที่อยากจะ
ตอบแทนคุณของผู้ที่มีพระคุณ อย่างบรรพบุรุษบุพการี
อะไรต่าง ๆ หรืออยากจะเชื่อมโยงใจถึงญาติผู้ละโลกไป
แล้ว แต่ก่อนหน้านี้ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร

ในวันรุ่งขึ้นภรรยาของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี
และหมู่ญาติของท่านก็พากันปฏิบัติตามท่านอนาถ
บิณฑิกะ โดยถวายมหาทานอุทิศส่วนกุศลให้แก่ผู้ล่วงลับ
ไปแล้ว ติดต่อกันตลอด ๑ เดือน

ต่อมาพระเจ้าปเสนทิโกศลเสด็จไปเข้าเฝ้าพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็ตรัสถามว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ
เหตุใดภิกษุสงฆ์ทั้งหลาย จึงไม่เข้าไปขบฉันที่วังของ
หม่อมฉัน เป็นเวลา ๑ เดือนแล้วพระเจ้าข้า”

พระพุทธองค์จึงตรัสเล่าเหตุนั้นแก่พระเจ้าปเสน
ทิโกศล พระเจ้าปเสนทิโกศลจึงทรงปฏิบัติตามอย่างท่าน
อนาถบิณฑิกเศรษฐี โดยถวายมหาทานแด่ภิกษุสงฆ์ มีพระ
พุทธเจ้าเป็นประมุข

ชาวเมืองเมื่อทราบเหตุการณ์ดังกล่าว จึงพากัน
ถวายมหาทานพร้อมกันกับพระราชาตลอดระยะ ๑ เดือน
โดยปรารถนาเหตุสิ่งสมบุญด้วยตนเอง พร้อมอุทิศส่วนกุศล
ให้กับหมู่ญาติ และเทวดาทั้งหลาย เพราะตักตาแบ่งเป็น
เหตุ ชนเหล่านั้นจึงได้ถวายมหาทานแด่ภิกษุสงฆ์ตลอด
เวลา ๒ เดือน

๒๒

หญิงรับใช้ของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

วันหนึ่งมีงานมหรสพ ในเมืองสาวัตถี หญิงรับใช้
 คนหนึ่งที่อาศัยอยู่ในเรือนของท่านอนาถ
 บิณฑิกเศรษฐี อยากจะไปเที่ยวชมมหรสพ เธอจึงคิดว่
 การจะไปเที่ยวชมมหรสพนั้น จะต้องแต่งตัวให้สวย ๆ เพื่อ
 สร้างแรงดึงดูด

เราควรเข้าไปกราบขอความเมตตาจากผู้หญิง คือ
 นางบุญญลักษณา ภรรยาของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

เพื่อขอยืมเครื่องประดับสักชิ้นดีกว่า แล้วหญิงรับใช้นั้นก็
 เข้าไปหาคุณผู้หญิงขอยืมเครื่องประดับจากนางบุญญ
 ลักษณา ภรรยาของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีผู้เป็นนาย
 ของตน เมื่อกล้าขอยืม ท่านก็กล้าให้ได้เหมือนกัน

จึงได้ให้เครื่องประดับของตน ซึ่งมีมูลค่าหนึ่งแสน
 กับหญิงรับใช้นั้น เมื่อนางได้เครื่องประดับแล้วจึงใส่ไป
 เที่ยวชมมหรสพ ในอุทยานกับพวกเพื่อน ๆ ของตน อยาก

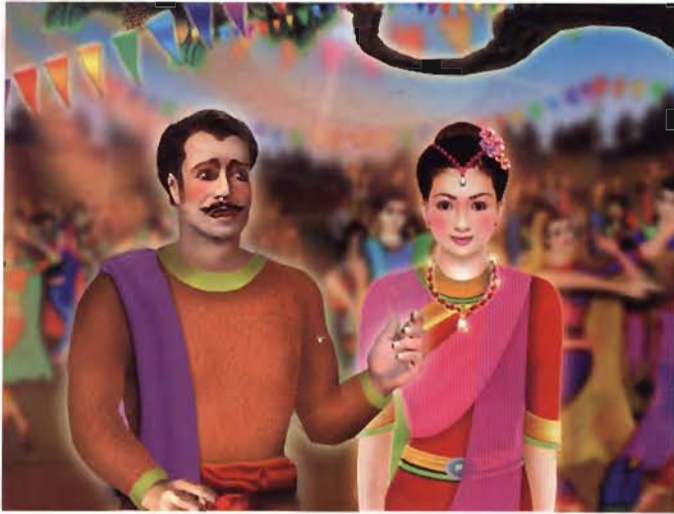

เป็นชาวสวรรค์ แต่ในงานมหรสพนั้น มีโจรคนหนึ่ง ชอบคอยขโมยเครื่องประดับจากบุคคลที่มาร่วมงาน คือ โจรนี้มาเที่ยวงานแต่ไม่ได้ดมหรสพ ดูแต่เครื่องประดับของผู้ที่มาเที่ยวงาน แล้วก็ถ้าเมื่อไหร่ก็จะไปขโมย หรือ ใช้กลอุบายล่อลวงไป

โจรเห็นหญิงรับใช้คนนี้ใส่เครื่องประดับที่มีค่ามาก ไปกระด้นตอมแห่งความโลภขึ้นมา ดึงดูดกระแสน

แห่งความอยากได้ทรัพย์สินในทางที่มิชอบ เกิดความอยากได้เครื่องประดับของนาง แล้วก็คิดว่า เราจะต้องหลอกนาง และฆ่านางเสีย แต่ว่าต้องทำให้มันละมุนละไมหน่อย โจรนั้นจึงเข้าไปพูดคุย ทำท่าทางตีสันทกับหญิงรับใช้ และก็พาไปเดินชมมหรสพ และได้พานางไปรับประทานข้าวปลาอาหาร และก็ชักชวนให้ดื่มสุรา

หญิงรับใช้คิดว่า ชายหนุ่มรูปหล่อคนนี้ ที่เขา

เลี้ยงอาหารเราเพราะเขาหลงเสน่ห์ในตัวของเราแน่เลย เธอจึงได้รับประทานอาหารและดื่มสุรากับโจรนั้นอย่าง สนุกสนาน

เมื่อรับประทานอาหารเสร็จ โจรก็ได้พาหญิงรับ ใช้ ไปเดินชมมหรสพต่อจนถึงเวลาเย็น ก่อนที่จะเดินไป ด้วยกัน หญิงรับใช้คิดว่า เขาคงหลงเสน่ห์เรา จึงเดิน ไปด้วยกัน แล้วคุยกันไป เบิกบานกันไป คุยนั้น ชมโน่น

ขณะนี้ สอบถามหาความรู้ เพื่อหยั่งเชิง เราจะต้องลงใจ ผู้ชายคนนี้ให้รู้ว่า เขารักเราจริงหรือเปล่า

เธอจึงชวนโจรนั้นไปยังที่ลับตาคน เขาตอบเธอ ว่า “น้องหญิงสถานที่นี้ ยังไม่มืดชิดพอ เราไปทางโน้น กันดีกว่า” ให้มันมืดชิดหนักเข้าไปอีก

เมื่อเธอได้ยินชายหนุ่มรูปหล่อพูดอย่างนั้น คือ เธอ เสนอไปเมตรหนึ่ง แต่เขาเสนอไปสองเมตรอย่างนี้

หญิงรับใช้คนนั้นสังหรณ์ใจว่า ตรงนี้ก็มืดซิดแล้ว เรา
สามารถที่จะเอ่ยปากฝากรักกันได้ แต่ทำไมชายคนนี้ ถึง
ต้องชวนเราให้ไปตรงโน้น ซึ่งมันไม่มีใครเลย แล้วมัน
เจิบมาก สงสัยจะต้องคิดไม่ดีกับเราแน่ คงจะตั้งใจฆ่า
เรา แล้วก็ขโมยเครื่องประดับเรา จึงพาไปตรงนั้น ตอน
แรกดูเหมือนเธอจะโง่ ถึงเธอจะเป็นคนรับใช้ แต่ก็เป็น
คนรับใช้ในบ้านท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีกับนางบุญญ
ลักษณ์ ต้องมีปัญญาพอสมควร และต้องห้าวพอสมควร

เธอนึกในใจประโยคต่อไปอีกว่า ‘ไม่รู้ซะแล้วว่า
เราเป็นใคร เดี่ยวเราจะต้องทำให้โจรนี้รู้สำนึกเสียบ้าง’
เมื่อคิดอย่างนั้น เธอจึงกล่าวว่า “พี่จ่าน้องรู้สึกมินหัว และ
กระหายน้ำ สงสัยคงดื่มสุรามากแน่เลย” คือ ต้องทำ
ให้โจรเข้าใจว่า กำลังเมาไม่รู้สติ ขาดสติ แต่จริง ๆ แล้ว
เธอยังมีสติอยู่ “พี่ช่วยพาน้องไปดื่มน้ำหน่อย
ได้ไหมจ๊ะ”

ชายคนนั้นตอบว่า “ได้จ๊ะ น้องหญิง”

จากนั้นก็พาไปที่บ่อน้ำแห่งหนึ่ง หญิงรับใช้นั้นได้หาเชือกกับหมอน้ำให้โจรพร้อมกับบอกว่า “พี่จ๋า พี่จงตักน้ำจากบ่อนี้ให้น้องดื่มหน่อยสิจ๊ะ

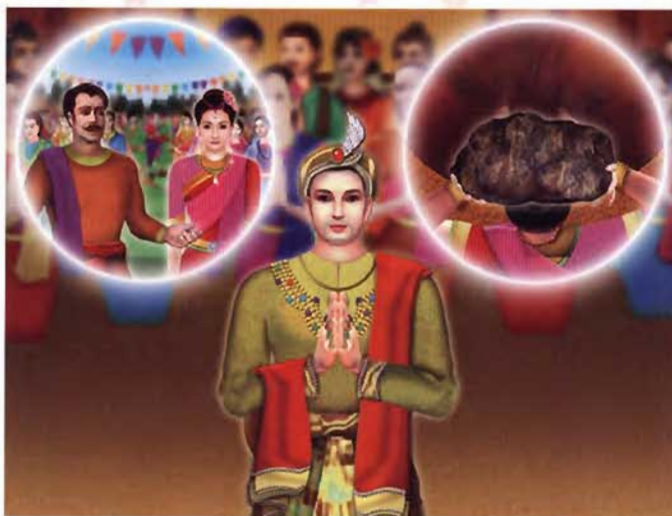
ชายคนนั้นตอบว่า “ได้จ๊ะ” พร้อมกับเอาเชือกมาผูกหมอน้ำ แล้วก็หย่อนลงไปในบ่อ

ขณะที่โจรกำลังไปตักน้ำในบ่อนั้น เธอใช้มือทั้ง

สองทูปสะโพกของโจร ปีก ๆ ตัดกำลังขาก่อน เพื่อให้โจรผละ แล้วก็ผลักลงไปในบ่อ นางเอาก้อนหินทุบใส่ลงไปในบ่อ จึงทำให้โจรตาย

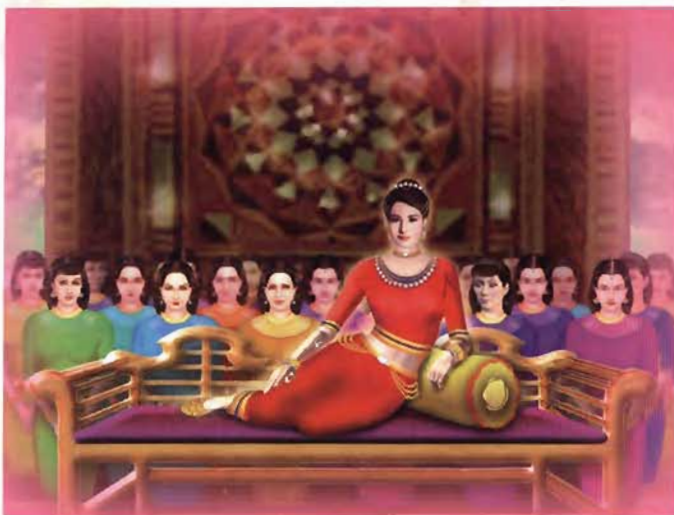
หลังจากนั้นเธอรีบกลับบ้าน คิดเครื่องประดับแล้วจึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้นางบุญญลักษณ์ฟัง “ข้าแต่นาย เพราะเครื่องประดับนี้ ดิฉันเกือบถูกฆ่าตายเสียแล้ว” นางบุญญลักษณ์รับฟังแล้ว ไปเล่าให้ท่านอนาถบิณฑิก

เศรษฐีฟังต่อ ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีรับทราบแล้ว คิดว่า เราควรจะนำเรื่องนี้ไปกราบทูลพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้ทรงทราบจะดีกว่า แล้วก็ไปยังวัดพระเชตุวัน เพื่อเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเศรษฐีก็ได้กราบทูลเรื่องราวทั้งหมดให้พระพุทธรองค์ทรงทราบ ทุกเรื่องที่ไปถึงพระองค์ พระองค์จะแปรเป็นคำสอน เพื่อให้เกิดประโยชน์กับผู้ฟัง ใครฟังแล้วจะต้องบรรลุนิพพานขั้นใดขั้นหนึ่ง

แล้วพระองค์ก็ทรงระลึกชาติ ตรวจตราดูด้วยสัพพัญญุตญาณ เห็นเรื่องราวชัดเจน พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสกับท่านเศรษฐีว่า “มิใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้น ที่คนรับใช้ของท่านเป็นผู้มีปัญญา รู้เท่าทันเหตุการณ์เฉพาะหน้า แม้ในชาติก่อนนางก็มีปัญญา ทนต่อเหตุการณ์เฉพาะหน้าเหมือนกัน แล้วก็ไม่ใช่แต่ชาตินี้เท่านั้นที่นางได้ฆ่าโจรนี้ตาย แม้ในชาติก่อน หญิงคนนี้ก็ฆ่าโจรนั้นตายเหมือนกัน”

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้ทูลอาราธนาให้พระพุทธร่องค์ทรงเล่าให้ฟัง พระองค์จึงทรงนำเรื่องราวในอดีตมาตรัสเล่าให้ฟัง ดังต่อไปนี้

ในอดีตกาลพระเจ้าพรหมทัตครองราชสมบัติอยู่ ณ กรุงพาราณสี ได้มีหญิงงามเมือง หรือหญิงโสเภณี คนหนึ่งชื่อ สุลสา นางมีบริวาร ๕๐๐ คน คอยรับใช้นาง มีคฤหาสน์สวยงาม เธอมีค่าตัวคือนละ ๑,๐๐๐ กหาปณะ สำหรับทุก ๆ คนที่มี ๑,๐๐๐ กหาปณะ เธอได้รับเกียรติ

ได้รับการยกย่อง ให้เป็นของกลางของเมือง

ในกรุงพาราณสี มีโจรคนหนึ่งชื่อ สัตตกะ เป็นผู้กำลังดุจช้างสาร ในเวลากลางคืนโจรสัตตกะก็จะเข้ามา ปล้นตามเรือนของชาวเมืองตามชอบใจ พวกชาวเมืองได้รับความเดือดร้อน จึงชุมนุมกันเพื่อร้องเรียนพระราชา

ชาวเมืองได้กราบทูลพระราชาว่า “ข้าแต่สมมุติเทพ มีโจรเข้ามาปล้นเรือนของพวกข้าพระองค์ ได้

รับความเดือดร้อนมาก ขอพระองค์ได้โปรดเมตตาจัดการ
กับโจรด้วยเถิดพระเจ้าข้า”

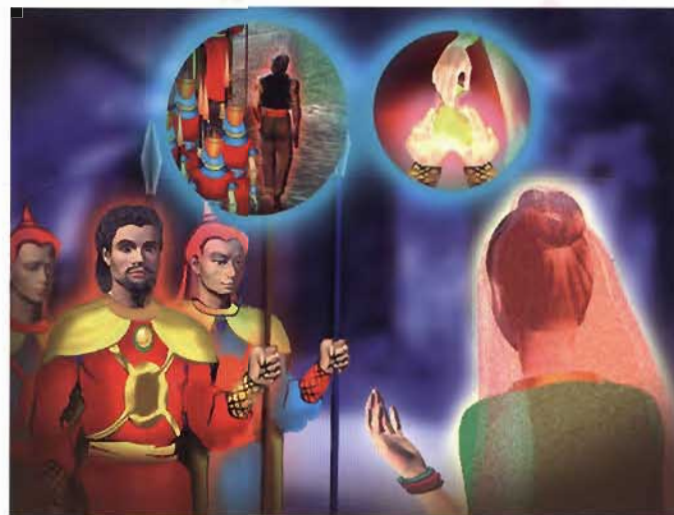
พระราชาก็รับสั่งให้เจ้าหน้าที่รักษาเมืองไปจับ
โจรล้นตุงะมาประหารชีวิต ถึงแม้จะมีกำลังประจักษ์ข้าง
สารก็ตาม แต่ว่ากำลังน้อยกว่าทหารของพระราชานี้ ไม
ช้าก็ถูกจับได้ ถูกเอามัดมือโพลงหลัง แล้วก็เขียนติดด้วยหวาย
เพื่อประจานโจรไปตามสี่แยกทั่วพระนคร

ชาวเมืองเมื่อรู้ว่า จับโจรล้นตุงะได้แล้ว ก็ดีใจส่ง
เสียงร้องไชโยโห่ฮิ้วกัน ขณะที่กำลังส่งเสียงกันอยู่นั้น
นางสุลสาได้ยินเสียงนั้น นางได้ยินดูที่หน้าต่าง เมื่อเห็น
โจรล้นตุงะ จึงเกิดความรักแบบสามภรรยา ชายคนอื่นเป็น
เพียงแค่ไปทำหน้าที่เท่านั้นเอง ชายใดมี ๑,๐๐๐ กหาปณะ
ก็ทำหน้าที่ เราจะต้องช่วยโจรคนนี้ให้พ้นจากโทษ แล้ว
ให้เลิกทำชั่วให้ได้ พอเลิกทำชั่วแล้ว จะได้มาอยู่ครองเรือน
กับเรา

นางมองดูโจรสลัดตกด้วยความเสันท่า แล้วจึงเรียกหญิงรับใช้ผู้ดูแลการเงินของนางมา “เธอจงนำเงิน ๑,๐๐๐ กหาปณะนี้ไปติดสินบนเจ้าหน้าที่ โดยบอกว่าโจรคนนี้ เป็นพี่ชายของนางสุลสา” คือชื่อของเธอตั้งไปทั้งเมือง ไปบอกแก๊งก็ต้องรู้ “ขอให้นายรับเงิน ๑,๐๐๐ กหาปณะนี้ไปแล้วปล่อยตัวเขาไป” หญิงรับใช้นั้นก็จึงรีบไปดำเนินการตามคำสั่ง ได้ไปหาเจ้าหน้าที่

นางได้พูดกับเจ้าหน้าที่ตามที่นางสุลสาบอก ตอนแรกเจ้าหน้าที่บอกว่า ไม่ได้หรอก โจรคนนี้มีชื่อเสียงมาก ปล่อยไม่ได้ แต่ให้เงินเอา เอาอย่างนี้ เพื่อให้สมปรารถนาทั้งสองฝ่าย ถ้าหากว่า นายของท่านหาคนอื่นมาแทนได้ เราก็จะปล่อยโจรนี้ไป

หญิงรับใช้จึงรีบกลับมาบอกนางสุลสา เมื่อนางสุลสาทราบดังนั้นก็จึงออกอุบาย โดยให้หญิงรับใช้นั้นกลับ

ไปบอกผู้คุมว่า คินนี้จะส่งบรุษพร้อมด้วยเงิน ๑,๐๐๐ กหาปณะไปเปลี่ยนตัวกับพี่ชายของเรา หญิงรับใช้นั้นก็จะนำความไปบอกแก่เจ้าหน้าที่ พอตอนกลางคืนลูกชายเศรษฐีก็จะถือเงิน ๑,๐๐๐ กหาปณะเอามาให้นางสุลลานั้นรับเงินไว้วางบนตัก แล้วเธอก็ร้องไห้

ลูกชายเศรษฐีถามว่า “เกิดอะไรขึ้นหรือน้องหญิง”

“พี่จ๋า โจรที่ถูกจับได้นั้นเป็นพี่ชายของน้องเอง” พุดไปร้องไห้ไปเพื่อให้ดูสมจริงสมจัง

“แล้วพี่จะช่วยน้องได้อย่างไรบ้างล่ะ”

เธอตอบว่า “ช่วยจริง ๆ หรือ” ถามเพื่อเกิดความมั่นใจ “ฉันได้ไปติดต่อเจ้าหน้าที่แล้ว เขาบอกว่า ถ้าได้เงิน ๑,๐๐๐ กหาปณะแล้วจะปล่อยตัวพี่ชายของฉันไป แต่ตอนนี้ฉันหาคนที่จะนำเงิน ๑,๐๐๐ กหาปณะไป

“ให้เจ้าหน้าที่ไม่ได้” เธอพูดไป เธอก็ร้องไห้ไป ยิ่งร้องไห้หนักขึ้น

ลูกชายเศรษฐีเห็นน้ำตาของนางแล้วใจอ่อนแพ้น้ำตา เพราะหลงรักนางสุลสา เลยกล่าวว่า “พี่จะนำเอาเงินไปให้เอง”

เธอตอบว่า “ถ้าเช่นนั้นล่ะก็ พี่นำเงิน ๑,๐๐๐ กหาปณะที่พี่นำมาให้ฉัน เอาไปให้เจ้าหน้าที่เถอะ” ลูกชาย

เศรษฐีก็เลยนำเงินไปให้เจ้าหน้าที่ผู้คุมขังโจรสัตตุกะ

เจ้าหน้าที่พอทราบว่า บุรุษคนนี้ คือ คนที่นางสุลสาส่งตัวมาแทน จึงจับตัวเอาไปขังซ่อนไว้ แล้วนำโจรสัตตุกะออกจากห้องขัง เปลี่ยนตัวให้โจรนั้นนั่งในยานที่ปิดมิดชิด แล้วนำตัวไปส่งให้นางสุลสา

พอเจ้าหน้าที่ประกาศว่า โจรคนนี้ร้ายนัก คำว่าโจรในที่นี้หมายถึง ลูกชายเศรษฐี จะต้องประหารใน

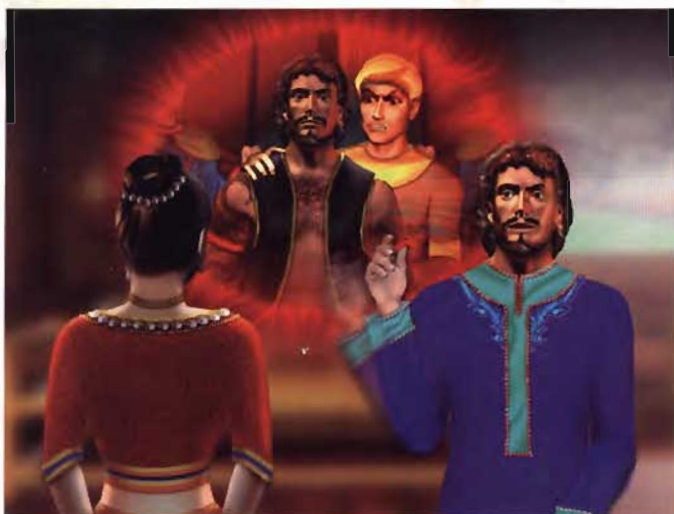
เวลากลางคืนเลย เจ้าหน้าที่จึงรอนค่า พอปลดคน
ก็รับนำลูกชายเศรษฐีไปที่ลานประหาร มีการอารักขา
อย่างแข็งแรง พอถึงที่ประหารก็ใช้ดาบตัดศีรษะของลูก
เศรษฐีทันที จากนั้นเจ้าหน้าที่จึงใช้ทล่าวเสียบร่างของลูก
ชายเศรษฐี แล้วนำไปแห่ประจานในเมือง คนจำไม่ได้
เพราะไม่มีหัว

ฝ่ายนางสุลสาได้อยู่กินฉันสามีภรรยากับโจรสัตตูกะ
นั้นด้วยความรัก โดยไม่ยุ่งเกี่ยวกับคนอื่นอีกเลย

เป็นครั้งแรกที่เธอมีความรัก นอกนั้นเป็นหน้าที่ที่จะต้อง
ปฏิบัติ เพราะเป็นนางกลางเมือง

เมื่อเวลาล่วงไปได้ ๓ ถึง ๔ เดือน โจรสัตตูกะคิด
ว่า น่าเบื่อจริง ๆ เลย เราคงทนอยู่ที่นี่ไม่ไหวแล้ว คิดว่า
เราจะผ่านางสุลสานั้นพร้อมกับขโมยเครื่องประดับของ
นางซึ่งมีราคาแสนหาปณะไปด้วย

อยู่มาวันหนึ่งโจรสัตตูกะคิดหาอุบายได้ จึงพูดคำ

หวาน ๆ กับนางสุลสาวว่า “สุลसान้องรัก เมื่อครั้งที่เจ้า
หน้าที่บ้านเมืองจับตัวพี่มา ระหว่างทางพี่ได้บนบานต่อ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ยอดเขาโน้นว่า ถ้าพี่รอดตายครั้งนี้จะมา
ถวายเครื่องเช่นสังเวย ตอนนี้พี่ยังไม่ได้แก้บนเลย กลัว
ว่าจะผิดสัจจาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มันเสียศักดิ์ศรีความ
เป็นโจรของพี่ อาจจะทำให้มันันเป็นไปไม่ได้ พี่จะชวนน้อง
ไปถวายเครื่องเช่นสังเวยต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์บนยอดเขาโน้น
ด้วยกัน”

นางสุลสาวกลับตอบว่า “ได้สิจ๊ะ ขอพี่จงรับหา
เครื่องสังเวย แล้วรีบไปกันเถอะ ดูดวงตาเธอเต็มเปี่ยม
ไปด้วยความรัก”

โจรกล่าวว่า “น้องจำการถวายเครื่องสังเวยแต่
เพียงอย่างเดียว อาจจะยังไม่เพียงพอ จะเป็นการไม่ไหว
ความเคารพต่อสถานที่และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้น ทั้งพี่และ
น้องต้องแต่งกายด้วยเครื่องประดับให้อลังการ และก็ไป

พร้อมบริวารหมู่ใหญ่จึงเป็นการสมควร” คือทำให้แนบเนียน เธอเชื่อเพราะหลงรัก นอกจากหลงรักแล้ว คำพูดนั้นสมเหตุสมผลด้วย

“ดีจ้าพี่ ที่พี่กล่าวมานั้นสมเหตุสมผล ถ้าเช่นนั้นน้องขอตัวไปก่อน” เสรีจเรียบร้อยทั้งสองพร้อมด้วยบริวารหมู่ใหญ่ก็ออกเดินทางไปสู่ยอดเขานั้น

เมื่อไปถึงเชิงเขา โจรลัดตุกะจึงกล่าวกับนางสุลสา

ว่า “น้องจำ สิ่งศักดิ์สิทธิ์เห็นคนมากันมาก พี่กลัวว่าท่านจะตื่นเต้น แล้วจะไม่รับเครื่องสังเวย ดังนั้นเราควรขึ้นไปทำพิธีกันแค่น้องกับพี่แค่นั้นก็พอแล้ว เพราะเป็นเรื่องส่วนตัว” แต่โจรสลัดตุกะนั้น แอบเหินบเอาอาวุธไปด้วย แล้วก็ให้นางสุลसानำเครื่องสังเวยขึ้นไปบนยอดเขา ความรักทำให้คนตาบอด เมื่อถึงยอดเขาแล้วโจรสลัดตุกาก็สั่งให้นางวางเครื่องสังเวยไว้ที่โคนต้นไม้ ซึ่งอยู่ใกล้ปากเหวลึก ไปเลือกทำอย่างที่ดีทีเดียว ก็จะผลักนาง

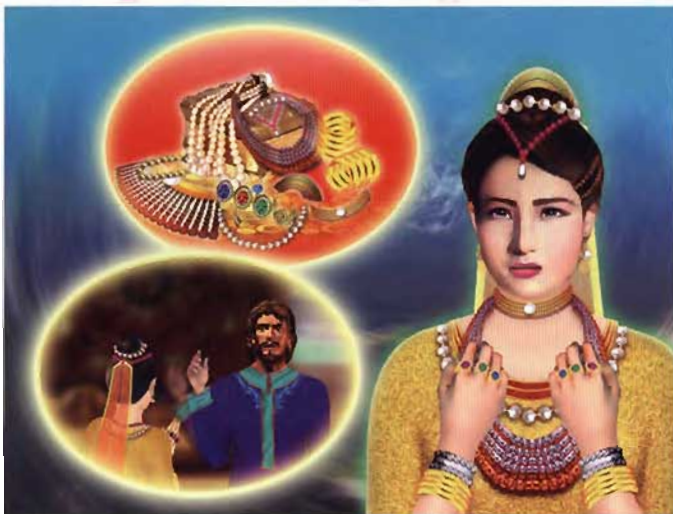
ตกลงไปเลย

จากนั้นโจรสลัดตูกะก็ชักอาวุธออกมา แล้วกล่าวว่า “สุลต่านองรัก พี่ไม่ได้นำเธอมาเพื่อถวายเครื่องสังเวทหรือ แต่พี่จะฆ่าเธอ แล้วก็จะเอาเครื่องประดับของเธอไป เธอจงถอดเครื่องประดับออกมาทั้งหมดเดี๋ยวนี้”

นางสุลต่านถามว่า “พี่จะฆ่าฉันทำไม มันต้องรู้เหตุผลกันก่อน”

โจรก็ให้เหตุผลว่า “ฉันอยากจะเป็นโจร ฉันอยากจะเป็นอิสระ ฉันไม่ได้รักเธอเลย ฉันต้องการทรัพย์สินของเธอแค่นั้นแหละ”

นางสุลต่านทบทวนเรื่องราว “พี่จ๋า พี่จงนึกถึงบุญคุณที่น้องเคยช่วยพี่ให้รอดตายด้วยเถิดพี่ น้องอุตส่าห์เลือกพี่ ไม่เลือกลูกชายเศรษฐี ทั้ง ๆ ที่ลูกชายเศรษฐีร่ำรวยมาก เขาให้ทรัพย์สินแก่น้องวันละ ๑,๐๐๐ กหาปณะ

แต่น้องไม่ได้สนใจเลย” โจรไม่ใจอ่อน เราจะเห็นว่า ขนาด
โจรเอาชีวิตเป็นเดิมพัน เกือบจะถูกประหารชีวิตแล้ว ยัง
กล้าทำความชั่ว เพราะฉะนั้นทำความดีก็ต้องกล้า
เหมือนกัน

เธอถาม “พี่...น้องมีพระคุณต่อพี่ถึงเพียงนี้แล้ว
พี่ยังจะฆ่าน้องอีกหรือจ๊ะ” เมื่อก็ถาม ตอนนี้เธอตอบว่า
“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน น้องจะให้ทรัพย์สินแก่พี่เป็นจำนวน

มากแล้วน้องจะยอมเป็นคนรับใช้ของพี่อีกด้วย”

“ไม่ต้องพูดมาก ถอดเครื่องประดับมา”

เธอไม่ยอมจำนน เธอเบี่ยงเบนความสนใจ คิด
ว่า โจรคงฆ่าเราแน่ เราต้องตายแน่ ๆ เพราะฉะนั้นเรา
จะต้องหาอุบาย ผลักโจรตกลงไปในเหว จึงกล่าวกับโจร
ว่า “ตั้งแต่น้องเกิดมาจนถึงขณะนี้ ไม่เคยรักใคร่มากเท่า
กับพี่เลย” อย่างนี้ถึงจะใจอ่อน “ก่อนตายน้องอยากจะ

ขออะไรที่สักอย่างได้ไหม” ต้องถ่วงเวลาก่อน

โจรถามกลับไปอีกทีหนึ่งว่า “เจ้าต้องการอะไร
ล่ะ”

นางตอบว่า “ขอให้น้องได้ถอดพี่ให้ชื่นใจแล้วเดิน
เวียนประทักษิณรอบพี่เสียก่อน เพราะว่าตั้งแต่นี้ต่อไป เรา
ไม่ได้พบกันอีกแล้ว”

โจรรู้สึกใจอ่อนแล้วตอบว่า “ได้สิจ๊ะ” แล้วนาง

ก็ได้เดินเวียนประทักษิณรอบโจรนั้น ๓ รอบ โจรก็ไม่
ทำอะไร แสดงว่า คำถามคำตอบ โจรตายใจจริง ๆ

เวียนครบ ๓ รอบแล้วนางกล่าวต่อไปอีกว่า
“พี่จ๋า น้องขอกราบพี่ ขอกราบ ๔ ทิศ” คือ กราบเท้า
ด้านซ้าย ด้านขวา ด้านหน้า ด้านหลัง ให้ครบหมดเลย
โจรมีความรู้สึก ว่า ไม่ค่อยจะมีใครมากราบขนาดนี้ เลย
ยอม แล้วนางก็กราบเท้าโจร

กัมกราบมาถึงด้านหลัง แต่ตาเธอมอง ๆ ไปที่ หุบเหว เธอคิดว่า ตัวเองก็ต้องตายแล้ว ถ้าไม่ทำอย่างนี้ ตายแน่ เรื่องอะไรเราจะยอมตาย ดังนั้นเธอจึงได้รวบรวม กำลังที่มีอยู่โดยรวบขาทั้งสองข้างของโจรทำให้โจรเสียหลัก แล้วนางก็ผลักโจรลงไปในหุบเหว ร่างของโจร ตกกระทบพื้นเบื้องล่าง แล้วก็แหลกละเอียดเป็นชิ้นเล็ก ชิ้นน้อยทันที

เหตุการณ์นี้ไม่ใช่รู้เฉพาะสองคนเท่านั้น เทวดา ที่สิงสถิตอยู่บนยอดเขานั้นได้เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดด้วย เห็นแล้วก็อุทานขึ้นว่า “บุรุษก็ไม่ใช่ว่าจะฉลาดทุกแห่ง หรือในทุกสถานที่ หรือในทุกเรื่อง แม้แต่สตรีก็ฉลาดมี ปัญญา คิดแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าได้อย่างรวดเร็วเช่นเดียวกัน เหมือนนายพรานล่าเนื้อผู้ฉลาด ย่อมล่าเนื้อได้อย่างรวดเร็วด้วยธนู ฉันทใด” เรากำลังพูดถึง การล่าเนื้อ ยังไม่ได้พูดเรื่องบุญบาป อย่าคิดต่อ เป็นเพียง

อุปมา

นางสุลสาภักิคิดหาอุบายฆ่าโจรสัตตูกะได้อย่างรวดเร็ว เหมือนลูกธนูอย่างนั้นเหมือนกัน คือ ธนูที่ออกจากแสงฆ่ากวาดตายเร็วขนาดนั้น เพราะช้ากว่านั้น นางก็ต้องถูกฆ่าตาย นางคิดเร็วเทียบแล้วเหมือนลูกธนูทีเดียว

เทวดากล่าวว่า “ในโลกนี้บุคคลใดไม่รู้เหตุที่จะ

เกิดขึ้นโดยกระทันหัน ผู้นั้นย่อมเดือดร้อน” คือ เราไม่รู้ ว่า เราต้องตาย แล้วตายเมื่อไหร่ ตายด้วยอะไร แล้วเรา ไม่ได้เตรียมตัวสั่งสมบุญกุศลไว้ ก็จะต้องเดือดร้อน เหมือนโจรสัตตูกะที่ตกเหวตาย คือ จะต้องไปมีทุกข์อยู่ในอบาย แต่ในโลกนี้บุคคลใด รอบรู้เหตุที่จะเกิดขึ้นโดยกระทันหัน ผู้นั้นย่อมรอดพ้นจากภัยอันตรายทั้งปวง เหมือนอย่างนางสุลสารอดพ้นความตายจากโจรนั้น

จากนั้นนางสุลสาเธอไม่เหลียวไปมองเลย หันหลัง
กลับเดินลงจากยอดเขา กลับไปหาบริวารของตนที่เชิง
เขา พวกบริวารเมื่อเห็นนางสุลสาเดินลงมาจากยอดเขา
คนเดียว จึงถามว่า “นายผู้ชายไปไหนหรือคะ”

นางสุลสาตอบว่า “อย่าไปถามถึงเขาเลย” แล้ว
ก็เดินทางกลับเรือนของตนทันที

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเรื่องราวในอดีตจบ ทรง
ประชุมชาดกว่า โจรลัตตะครั้งนั้นได้มาเป็นโจรในครั้งนี้

ส่วนนางสุลสาครั้งนั้น ได้มาเป็นหญิงรับใช้ของท่าน
อนาถปิณฑิกเศรษฐีในบัดนี้ ส่วนเทวดาผู้สิงสถิตอยู่บน
ยอดเขาได้เห็นเหตุการณ์ตลอดนั้น ได้มาเป็น เราตถาคต

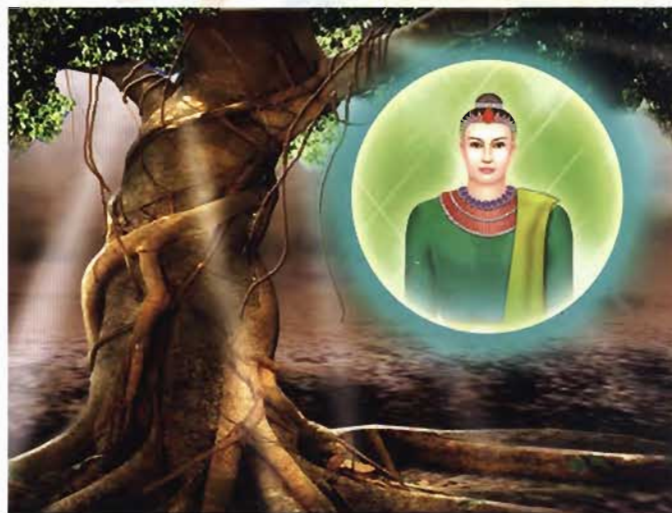
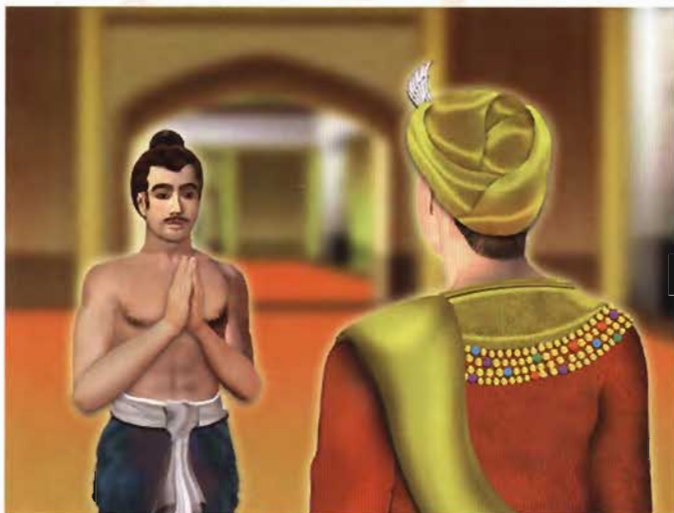
นี่เป็นเรื่องราวหญิงผู้มีปัญญา ที่แก้ไขเหตุการณ์
ได้อย่างกระทันหัน ด้วยดวงปัญญา และกำลังใจอันสูงส่ง
ไม่ใช่กลุ่ม หรือแก้ด้วยวิธีไปตีมสุราเมรัย

๒๓

ลูกจ้างท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีถือศีล ๘

ชายยากจนคนหนึ่งได้มาสมัครงานกับท่าน
อนาถบิณฑิกเศรษฐี ท่านเศรษฐีรับเข้าทำงานที่
เรือนของตนโดยให้เข้าป่าไปหาฟืน หาอยู่ได้ไม่นานคน
งานนั้นก็ตาย หมดอาชีพหาฟืนไปแล้ว

เราจะเห็นว่า อยู่ในมนุษย์นั้นชั่วคราวเท่านั้นเอง
อะไรทุกอย่างในโลกชั่วคราวทั้งนั้น ผมอยู่บนศีรษะชั
วคราว ฟันในปากชั่วคราว เราอยู่ในกายมนุษย์ชั่วคราว

เสื้อผ้า เราไม่ใช่ใส่ชุดเดียวถาวร กระเป๋า บ้าน รถ
ชั่วคราวทั้งหมด

ชายยากจนคนนี้ เมื่อตายแล้วก็ไปเกิดเป็น
รุกขเทวา ที่ต้นไทรต้นหนึ่งใกล้ชายป่า เป็นผู้มั่งคั่งมาก
เราจะได้มาศึกษาว่า หาฟืนมาดี ๆ ตายแล้วทำไมมาเป็น
รุกขเทวามีฤทธิ์มากที่ชายป่า

วันหนึ่ง เมื่อพระดาบส ๕๐๐ รูป เดินทางไกลมา

พิกที่ไต้ตันไทรใหญ่ เกิดความหิวกระหายทั้งอาหารและน้ำ พอนั่งพักให้หายเหนื่อยก็มีความรู้สึกนึกคิดว่า เอ๊ะ ต้นไม้ต้นนี้น่าจะมีเทวดาสงอยู่ หัวหน้าทิมก็บอก ลองดู ถ้ามีเทวดาจริง ๆ ละก็ ช่วยบันดาลให้น้ำเกิดขึ้นมาให้เรา ดื่มน้ำกันหน่อยเถอะ เรากะหายน้ำเหลือเกิน

ปรากฏว่า เทวดารู่วาระจิตของท่านดาบส จึงบันดาลให้สายน้ำไหลออกมาจากระหว่างคาคบไม้ สายน้ำนั้นไหลออกมาเหมือนลำแสงเงินขวงทีเดียว เหล่า

ดาบสทั้งหลายพอเห็นสายน้ำก็จิตใจ ไม่ได้คิดอะไรต่อ เพราะว่า กำลังกระหายน้ำ จึงนำภาชนะของตนมาดักน้ำดื่ม หัวหน้าพระดาบสเมื่อได้คิบบเอาศอก คิดต่อไปอีก เป็นนักคิด แต่พอได้คิดตรงต้นไม้ต้นนี้มีเทวดาสงอยู่ แล้วเทวดาก็จิตเป็นกุศล

เมื่อท่านเอาน้ำมาให้เราดื่มได้ ท่านก็น่าจะเอาอาหารมาให้เราบ้าง เพราะตรงนี้ไม่มีหมู่บ้านให้เราได้บิณฑบาตเลย ปรากฏเทวดารู่วาระจิต จึงบันดาล

ภัตตาหารให้เกิดขึ้นแต่พระดาบส ๕๐๐ รูป เหล่าพระดาบส
ก็ดีใจ หลังจากขบฉันทภัตตาหารที่เทวดาบันดาลมาถวาย
จนอิ่มหน่ำสำราญ แคเรานิก ๆ คิด ๆ ยังบันดาลให้สิ่ง
เรานิกคิดสมปรารถนาได้ เออ ! ทำอย่างไรดีนี่ เราจะได้
ได้เห็นเทวดา อยากเห็นจังเลย เทวดาก็รู้วาระจิต จึง
ชำระออกมาจากต้นไทร แสดงตนให้เหล่าพระดาบสได้
เห็น ส่วนหนึ่งก็เป็นเทวานุภาพ อีกส่วนหนึ่งเพราะบุญของ
พระดาบสทั้งหลาย เพราะฉะนั้น มาประจวบเหมาะกัน

ได้เคยถวายทานด้วยน้ำ ด้วยอาหาร แม้อยู่ในถิ่นกันดาร
ก็ได้ กับบุญกุศลที่สั่งสมบำเพ็ญตบะมา แม้ยังไม่ถึงระดับ
ที่มีตาทิพย์ ถ้ามีตาทิพย์คงไม่นึกคิดอย่างนี้หรอก

แต่ด้วยกำลังแห่งตบะพระดาบสทั้งหลายที่ได้
บำเพ็ญมาเป็นส่วนหลัก ส่วนเทวานุภาพเป็นส่วนเสริม
จึงบันดาลให้เทวดานั้นแสดงตัวออกมา พอออกมาไม่ได้
ตกใจอะไร แต่ว่าตื่นเต้น ปีติใจ “ท่านเทวดาท่านเก่งจังเลย

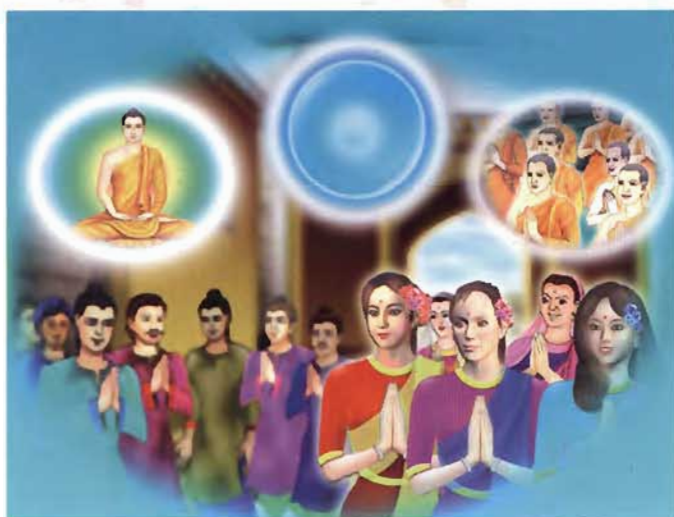

ท่านทำอะไร ท่านไปทำบุญอะไรมาหรือ จึงมาเป็น
เทวดาผู้มีฤทธิ์มาก”

ปรากฏว่า ท่านเทวดาอายุ “พระคุณเจ้าโปรดอย่า
ถาม” แต่ว่าพระดาบสจะยืนยันจะขอต่อ “โปรดเถิดท่าน
เทวดา” เทวดาก็ยังเกิดความละอายเพราะว่าบุญที่ตัวทำ
มามันนิดเดียว จึงไม่อยากบอก เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน
นิมนต์พระคุณเจ้าทั้งหลายตั้งใจฟังให้ดี

เทวดาเล่าบุญกรรมของตนว่า ในสมัยที่กระผม
ยังเป็นมนุษย์อยู่ เป็นคนยากจนมาก เพราะอยากจนใน
อดีต มีความตระหนี่ ไม่สร้างมหาทานบารมีเกิดมาเลย
ยากจน จึงได้ไปสมัครงานที่บ้านท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี
แล้วท่านเศรษฐีก็รับผมไว้ทำงานในเรือนของท่าน

เมื่อถึงวันอุโบสถ กระผมคนเดียวที่ลุกขึ้นไปทำ
งานแต่เช้าตรู่ เพราะกระผมไม่รู้เรื่อง มาทำงานใหม่ต้อง

ขยันหน่อย นอกนั้นทุกคนในเรือนของท่านอนาถบิณฑิก
เศรษฐี ล้วนแต่หยุดงาน เพื่อรักษาอุโบสถศีลกันทุกคน

เมื่อท่านเศรษฐีกลับมาจากวัดพระเชตุวัน ก็ถามว่า
“เออ ! มีใครบอกคนงานใหม่ของเราหรือเปล่าว่า วันนี้
เป็นวันอุโบสถ” เพราะท่านเศรษฐีมีจิตใจที่อยากให้ทุกคน
ได้บุญ “ไม่มีใครบอกเลยจ้านาย” บริวารตอบ “ถ้าเช่น
นั้นเจ้าจงเตรียมอาหารมือเย็นไว้ให้เขาเถอะ เพราะว่าเขา

ก็ไปทำงานมาเหนื่อยอย่างนี้ ไปผ่าฟืน ตัดฟืนในป่า”

บริวารจึงจัดเตรียมอาหาร ๑ ชุด สำหรับคนงาน
ใหม่ เมื่อกระผมทำงานในป่ามาได้ตลอดทั้งวัน ก็กลับมา
ถึงเรือนท่านเศรษฐีในตอนเย็น กระผมทิวมาก บริวารของ
ท่านเศรษฐีก็ได้นำอาหารมาให้กระผม กระผมก็สงสัย
“เอ๊ะ ! ทุก ๆ วันที่ผ่านมามีพวกคนงานมากมายมา
รับประทานอาหารร่วมกัน แต่ทำไมวันนี้จึงเงียบสนิทเหลือ

เกิน มีอะไรกันหรือเปล่า”

บรืวารก็ตอบว่า “วันนี้เป็นวันอุโบสถ ทุกคนในเรือนนี้หยุดงานเพื่อรักษาอุโบสถศีลกันจ้ะ แม้แต่เด็กที่ยังดืมนมอยู่ ท่านเศรษฐีก็ให้ดืมน้ํापานะ เพื่อฝึกให้เด็กรักษาอุโบสถศีลตั้งแต่เล็ก ๆ” ยังดืมนมอยู่ยังให้รักษาอุโบสถศีล แม้เลิกดืมน้ําลั้กั้ตาม ก็ควรจะต้องรักษาอุโบสถศีลด้วย ถ้าไม่รักษาอุโบสถศีลแล้วก็อายเด็กเขา

บรืวารพูดต่อว่า “ท่านเศรษฐีจึงสั่งให้ฉันได้จัดอาหารมาเพื่อนายคนเดียวน” กระผมจึงถามบรืวารนั้นว่า “ถ้ากระผมจะสมาทานอุโบสถศีลด้วยได้ไหม ขอท่านกรุณาทานท่านเศรษฐีให้ด้วยเถิด เพราะกระผมเพิ่งเป็นคนงานใหม่ ไม่ทราบว่ามีลัทธิที่จะถืออุโบสถศีลได้หรือเปล่า”

ก็เข้าไปถามท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ท่านเศรษฐีก็ตอบว่า “ได้เลย แม้เหลือเพียงครึ่งวันก็ตาม”

กระผมดีใจมาก แม้ว่าจะเหน็ดเหนื่อยมาจากการงาน
ฝ่าฟัน มันไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ มันเรื่องจริงทีเดียวแหละ
ทำเล่น ๆ ไม่ยาก มันยากตอนเอาจริงแหละ เพราะนั่น
มันเหนื่อย กระผมก็ได้สมาทานอุโบสถศีลเพียงครึ่งวัน
กระผมปลื้ม ปลื้มมากเลย แต่ว่าตอนกลางคืน ลมมันกำเริบ
ขึ้นอย่างรุนแรง เพราะว่าร่างกายทำงานมาตลอดทั้งวัน
แล้วก็ยังไม่ได้รับประทานอาหารเลย กระผมก็เลยหาวิธี

ที่จะทำให้หายทิว หรือบรรเทาความทิว ก็เลยเอาเชือก
ผูกท้อง จับปลายเชือกคนละข้างดึงแล้วก็กลิ้งไปกลิ้งมา
ด้วยความทรมาน ทีนี้ไอ้เสียงก็กลิ้งไปกลิ้งมา มันก็สะท้อน
บ้าน สะท้อนข้างฝา บรรวาท่านเศรษฐีไปตู ก็รีบไปแจ้ง
ให้ท่านเศรษฐีทราบ

ท่านเศรษฐีก็มาพร้อมกับบรรวามาหากระผมที่พัก
แล้วถามว่า เธอเป็นอย่างไรบ้าง กระผมตอบว่า “ข้าแต่

ท่านเศรษฐี” ตอนนี้เสียงแผ่วไปเรื่อย ๆ “ลมกำเริบแก่
กระผมแล้ว ลมในท้องกำเริบ”

“ถ้าอย่างนั้นเธอจงลุกขึ้นมารับประทานเภสัชนี้
เถิด” เภสัช ๕ มี เนยใส เนยข้น น้ำมัน น้ำผึ้ง น้ำอ้อย

กระผมถามกลับไปเลยว่า (เพราะตอนนั้นยังไม่มี
ความรู้เรื่องอุโบสถศีล) “แล้วพวกท่านล่ะได้รับประทาน
เภสัชนี้ด้วยหรือเปล่า”

ท่านเศรษฐีตอบว่า “เราไม่ได้ดื่มหรือ เพราะพวก
เราไม่ได้เจ็บป่วยอะไร แต่ท่านป่วย เพราะท่านเหนื่อย
มาทั้งวัน จงดื่มเถิด” เป็นความเมตตาของท่านเศรษฐี

กระผมยังตอบว่า “ก็กระผมจะรักษาอุโบสถศีล
จะรักษาศีล ๘ วันพระ แล้วกระผมก็ไม่สามารถรักษาได้
ทั้งวัน เพราะต้องไปทำงานมันเหลือเพียงครึ่งวันเท่านั้น
ครึ่งวันนี้กระผมจะเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ขอศีลของกระผม

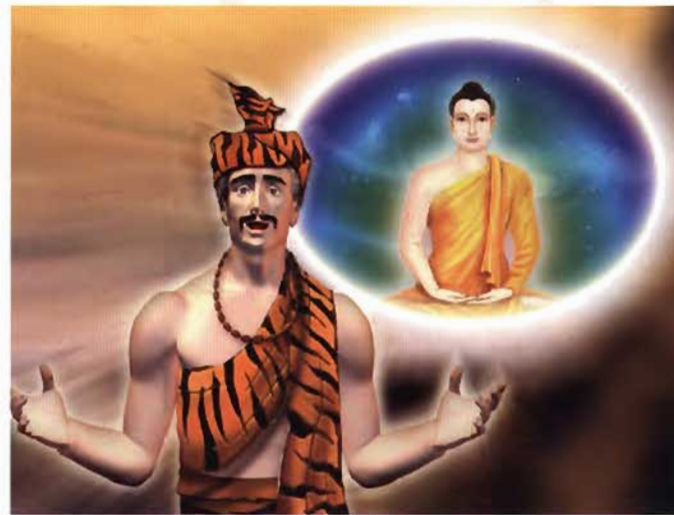
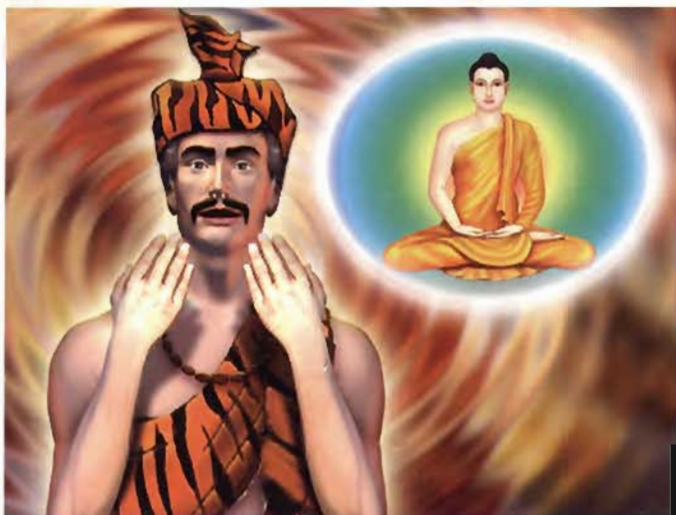
อย่าได้บกพร่องเลย ศิลปินให้เต็มเปี่ยมบริบูรณ์”

ท่านเศรษฐีเลยกล่าวว่า “ท่านอย่าทำอย่างนั้นเลย จงรับประทานเภสัชนี้เถิด” อ้อนวอนเลย ท่านเศรษฐีต้องเว้าวอน คนงานใหม่ไม่ใจอ่อน กระจกก็ยังยืนยันเช่นเดิม เสียก็ยังแข็งแรงแม้จะแพ้ก็ตามว่า “จะขอรักษาให้บริสุทธิ์แม้เพียงครั้งวันด้วยชีวิต”

ตอนเช้ามีดกระจกผมหมดลมเลย ลื่นไถลตาย แต่จิต

ก็ผ่องใส จิตเต อสงักสิฏฐะ สุกติ ปาฏิกังขา เมื่อจิตผ่องใส ไม่เศร้าหมอง สุกติเป็นที่ไป ด้วยเหตุนี้แหละ พระคุณเจ้า กระจกก็เลยมาเกิดที่ต้นไทรนี้ กระจกได้ทำอนาถ บิณฑิกเศรษฐีเจ้านายของกระจกเมื่อตอนเป็นมนุษย์ ผู้มีพระพุทฺธ พระธรรม และพระสงฆ์เป็นที่พึ่ง กระจกจึงได้มาเกิดเป็นเทวดาในบัดนี้ กระจกมีความซาบซึ้งในพระคุณของท่านเศรษฐีเป็นอย่างมาก” เมื่อดาบสได้ฟังเทวดาบอกว่า พระพุทฺธ พระธรรม และพระสงฆ์เกิดขึ้นแล้ว พระ

ดาบสลูกขึ้นประคองอัญชลีต่อเทวดา พระดาบสอยากฟังมานานาน ไม่รู้เลยว่า พระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ ได้บังเกิดขึ้นแล้ว เพราะเราอยู่ในป่าบำเพ็ญพรต อุตส่าห์ตั้งใจที่จะให้หลุดพ้น แต่พอได้ยินว่า มีท่านผู้รู้ซึ่งเป็นยอดจอมของผู้รู้แจ้ง เห็นแจ้งทางตลอดในธรรมทั้งปวง ในสรรพสัตว์สรรพสิ่งทั้งหลายบังเกิดขึ้นแล้ว ดีใจมาก ถามย้ำ ๓ ครั้ง เหมือนพระมหากัปปิณะ เทวดาก็ยังย้ำ ๓ ครั้งว่า กระผมพูดว่า พระรัตนตรัยบังเกิดขึ้นแล้ว พระพุทธเจ้า

เกิดขึ้นแล้ว พระธรรมเจ้าเกิดขึ้นแล้ว และพระสงฆ์เจ้าเกิดขึ้นแล้ว

ท่านดาบสอุทานต่อไปอีก “คำว่า พระพุทธเจ้า คำนี้หาฟังได้ยากในโลก คำว่า พระพุทธเจ้า นั้นหาฟังได้ยากในโลก คำว่า พระพุทธเจ้า นั้นหาฟังได้ยากในโลก” เราเกิดในยุคนี้แล้ว เราควรจะปิดภาคภูมิใจว่า เรามีบุญ เราได้สั่งสมบุญมานับภพนับชาติกันไม่ถ้วนเลย เราจึงมาเกิดในร่มเงานี้ แล้วได้ยินคำนี้

เหล่าดาบสจึงได้ปรึกษากันแล้วตกลงกันว่า พวกเราจะไปเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดังนั้นจึงรีบเดินทางไปเข้าเฝ้าพระบรมศาสดา เมื่อไปถึงวัดพระเชตุวันก็ได้กราบถวายบังคมพระบรมศาสดา แล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมแก่ดาบสเหล่านั้นแสดงธรรม คือ ให้ความรู้ที่แท้จริงแก่ดาบส

เมื่อจบพระธรรมเทศนา ดาบสทั้ง ๕๐๐ รูป ก็ได้บรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์ พร้อมด้วยปฏิสัมภิทา แสดง

ว่าบารมีเต็มเปี่ยมแล้ว ถ้าบารมีน้อย ๆ เป็นนักบวชไม่ได้ ต้องบารมีมาก สัมสมกันมายาวนาน ถึงจะไปเป็นนักบวชได้ ถึงจะเลือกในการดำเนินชีวิตที่ไปผู้เดียวประจุนอแรดอย่างนั้น มีผ้า ๓ ผืน มีอัฐบริขาร แล้วก็ปลีกตัวไปแสวงหาวิเวก ทำใจหยุดใจนิ่ง

พระดาบสเหล่านั้นจึงทูลขอบรรพชากับพระตถาคต หมดกิเลสแล้วยังขอบรรพชา แสดงว่า ชีวิตสุดท้ายต้องเป็นนักบวช ชีวิตสุดท้ายในสังสารวัฏต้องเป็น

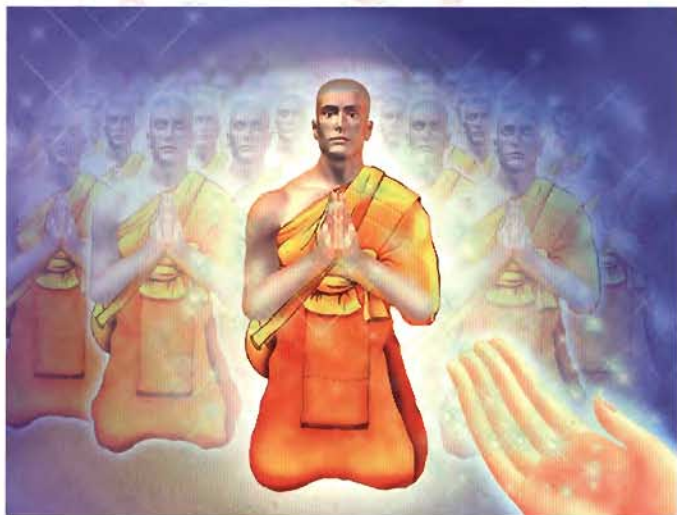

นักบวชอย่างเดียวน เพราะฉะนั้นใครเป็นนักบวชควรจะปิติ และภาคภูมิใจ

พระพุทธองค์ทรงให้พระดาบสเหล่านั้นบรรพชา โดยตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นภิกษุมาเถิด” ต้องมี บุญมาก ถึงจะได้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอุปัชฌาย์ อย่างนี้ พุทธสัน ๆ แต่สิ่งที่พุทธสัน ๆ มีผลขนาดนี้ บาตร และจีวรอันสำเร็จด้วยฤทธิ์ เกิดขึ้นแก่พระดาบสเหล่านั้น

เลย แต่กว่าจะได้แบบนี้ ไม่ใช่ลงทุนเป็นพระดาบสแล้ว จะได้แบบนี้ ต้องสั่งสมบารมีมานับภพนับชาติ บ่มบารมี แก่รอบเข้า อย่างนี้จึงจะเกิดขึ้น ถือเป็นเกียรติยศ และ เกียรติศักดิ์อันสูงส่งของชีวิตในสังสารวัฏ ได้รับประทาน การบวชแบบเอหิภิกขุอุปสัมปทา จากพระสัมมาสัมพุทธ เจ้า

แต่แม้เราจะไม่ได้รับประทานการบวชอย่างนี้ แต่เราจะได้ประทานการบวชจากพระอุปชฌาย์มาแล้วก็ควรจะปิติและภาคภูมิใจ ต้องตายในผ้าเหลือง เหมือนพระอรหันต์ท่านก็ตายในผ้าเหลือง ถือว่า ตายในสมรภูมิ ในสนามรบของนักรบกองทัพธรรมที่รบสู้กับกิเลส เป็นความปิติ และภาคภูมิใจเหมือนทหารทางโลก ที่เข้าสู่สมรภูมิและถูกอาวุธข้าศึกตาย เขาได้รับผ้าธงชาติคลุม เป็นเกียรติยศ เป็นเกียรติศักดิ์ของนักรบ ให้วงศ์ตระกูล

นั้นมีความปิติ และภาคภูมิใจ

พระดาบสทั้ง ๕๐๐ รูปได้บรรพชาเป็นพระภิกษุ ผู้มีศีลาจารวัตรอันงดงาม ประดุจพระเถระมีพรรษากาล ๑๐๐ ปีทีเดียว สงบ เสงี่ยม สง่างาม แดกฉานในพระธรรมวินัย มีข้อวัตรปฏิบัติที่น่าเลื่อมใส

๒๔

สหายของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีมีเพื่อนคนหนึ่งชื่อ
กาฬกรรณ ซึ่งเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เด็ก มีบุญ
ระดับที่ได้เป็นเพื่อนเล่นเศรษฐีทีเดียว แล้วก็ไปเรียนร่วม
เรียนที่สำนักเดียวกัน เป็นเพื่อนนักเรียนด้วยกัน

โตขึ้นต่างก็ทำธุรกิจของตนเอง แต่คนหนึ่งประสบ
ความสำเร็จเป็นมหาเศรษฐี อีกคนหนึ่งเป็นยาจก ล้ม
ละลายกันไปเลย ตามกำลังบุญ เมื่อล้มละลาย ไม่ประสบ
ความสำเร็จ ไปนาน ๆ ก็นึกถึงเพื่อนเก่า คือ ท่านอนาถ

บิณฑิกเศรษฐี เพื่อขอความช่วยเหลือ เพื่อนก็แสนดีทีเดียว
เห็นเพื่อนเก่ามาก็ต้อนรับอย่างดี พร้อมกับให้กำลังใจไม่
ใช่ทำเป็นมองไม่เห็น ไม่ใช่ทำเป็นไม่รู้รัก รวยแล้วทำเป็น
ลืมไป แถมมอบเงินให้นายกาฬกรรณจำนวนหนึ่งเพื่อให้
เอาไปตั้งตัว

ให้ในระดับที่ว่าเอาเงินนี้ไปลงทุนได้ เอาไปตั้ง
หลักใหม่ได้ เธอเป็นคนมีบุญ มีปัญญา ความรู้ดี ความ
สามารถดี มีบุญเก่ามาแล้วรวยแน่ นายกาฬกรรณ

แม้ว่าจะทำมาค้าขาย ก็ไม่ประสบความสำเร็จ แต่จิต
 สำนึกเป็นคนที่จิตใจดีงามทีเดียว ในช่วงที่ล้มละลาย
 เพราะขาดการสั่งสมมหาทานบารมี ก็ไม่มีบุญที่จะมา
 ดึงดูดทรัพย์ และอุ้มชูรักษาทรัพย์เอาไว้ มันก็ละลายไป
 อยู่กับคนอื่นที่เขาบุญมาก ท่านมีจิตสำนึกในพระคุณของ
 ท่านเศรษฐี ก็เมื่อมาที่บ้านท่านเศรษฐีก็ช่วยเหลือ
 ภาระงานทุกอย่างเลย

แต่เมื่อนายกาฬกรณิมาหาท่านอนาถบิณฑิก

เศรษฐี พวกคนในเรือนต่างฝันใจที่จะพูดกับเขาว่า เชิญ
 นั่งก่อนคุณกาฬกรณิ เชิญรับประทานอาหารเถิดคุณ
 กาฬกรณิ เชิญอาบน้ำเถิดคุณกาฬกรณิ เป็นต้น คือ
 รู้สึกลำบากใจทีเดียว เพราะว่าทำไมไม่ไปเปลี่ยนชื่อ ชื่อ
 อื่นมีตั้งเยอะแยะอะไรอย่างนั้น เพราะชื่อนี้ถือว่าเป็น
 อัปมงคล

อยู่มาวันหนึ่ง คนในเรือนท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี
 ทหารอภัยเลยบอก อย่างนี้ไม่ไหว ขอร้องท่านอนาถ

บิณฑิกเศรษฐีว่า “ท่านเศรษฐี ที่มาวันนี้ ขออย่างเดียว
แค่นั้นเอง ท่านอย่าได้ไปต้อนรับนายกาฬกรรณิเลย
เพราะพวกเราต้องฝังใจเรียกชื่อเขาเหลือเกิน กลัวเป็น
อัมพมคคที่ปากด้วย” กลัวกันขนาดนั้นทีเดียว

เหตุผลที่บิณฑิกให้กับท่านอนาถบิณฑิก
เศรษฐีว่า ท่านเศรษฐีแม้แต่ยักษ์ก็ยังต้องหนีเลย เพราะ
ได้ยินชื่ออันเป็นอัมพมคคนี้ ยักษ์ยังหนี นายกาฬกรรณิ
คนนี้ไม่สามารถเทียบกับท่านได้เลย เพราะเขาเป็นคน

ตกยากแล้วก็ไม่มีประโยชน์อะไรต่อท่าน อย่าไปต้อนรับเขา
เลย

แต่ที่ท่านเศรษฐีไม่ใช่อย่างนั้น ท่านกล่าวเตือน
สติและก็ให้ความรู้ที่ถูกต้องว่า ชื่อ เป็นเพียงคำใช้เรียกขาน
เท่านั้น พวกเธออย่าไปใส่ใจเลย บัณฑิตไม่ได้ยึดถือชื่อ
เป็นเรื่องสำคัญ คนเราไม่ควรจะยึดเสียงที่ได้ยินว่า เป็น
มงคล คนชื่อมียากจนก็เหลือหลาย และเราก็ไม่สามารถ
ทอดทิ้งเพื่อนที่เคยเล่นด้วยกันมาตั้งแต่เด็กเพียงเพราะว่า

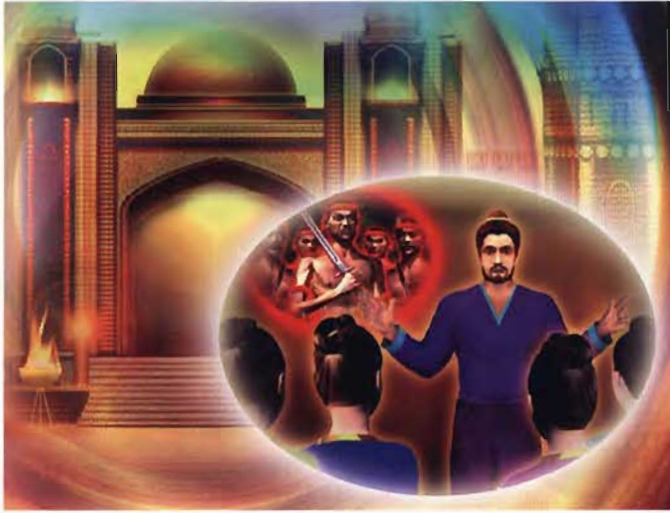
เขามีชื่อกาฬกรรณเท่านั้น

ต่อมาวันหนึ่งท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีต้องเดินทางไปต่างเมือง จึงมอบหมายให้นายกาฬกรรณช่วยดูแลบ้านให้ พอพวกโจรทราบข่าวว่า ท่านเศรษฐีไปแล้ว จึงคิดจะไปปล้นบ้านท่านเศรษฐีเลย

บังเอิญนายกาฬกรรณได้ทราบข่าวว่า โจรจะมาปล้นบ้านท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีในคืนนี้ บรืวารท่าน

เศรษฐียังไม่รู้เลย จึงมานั่งเฝ้ายามตลอดคืนเอาชีวิตเป็นเดิมพันเลย เราจะได้เห็นอุปนิสัยนายกาฬกรรณ เมื่อพวกโจรได้ตระเตรียมอาวุธครบมือแล้ว จึงพากันไปล้อมบ้านของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เตรียมที่จะเข้าไปปล้น นายกาฬกรรณรู้ว่าพวกโจรมาล้อมบ้านหลังนี้ไว้แล้ว จึงรีบจุดไฟให้สว่าง แล้วไปปลุกเหล่าบรืวารของท่านเศรษฐีให้ลุกตื่นขึ้นมาทั้งหมด

บรืวารท่านเศรษฐี ถูกนายกาฬกรรณิปลุกให้ตื่น แล้วรีบสั่งบรืวารว่า “เจ้าจงเป่าสังข์ เจ้าจงตักทองเพื่อทำให้เหมือนมิมหรสพใหญ่และคนจำนวนมากที่บ้านนี้” เมื่อพวกโจรได้ยินเสียงเหล่านั้นต่างก็ตกใจกลัว บ้างก็ทิ้งอาวุธและกัรบหนีไปเลย วันรุ่งขึ้นพอชาวบ้าน และหมู่ญาติของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีมาเห็นอาวุธที่พวกโจรทิ้งไว้ ก็รู้ว่า เมื่อคืนนี้มีโจรจะมาปล้นบ้านท่านเศรษฐีจริง ๆ นั่นแหละ อย่างที่นายกาฬกรรณิได้บอกเอาไว้

ทุกคนก็พากันสลดใจไปตาม ๆ กัน แล้วก็พูดว่า ถ้าไม่มีนายกาฬกรรณิช่วยดูแลเรือนให้ ป่านนี้พวกโจรก็คงจะเข้ามาปล้นบ้านท่านเศรษฐีไปแล้วแน่เลย ถ้ามีเพียงลำพังพวกเราอยู่ป่านนี้ก็โดนปล้น โดนฆ่าไปแล้ว เพราะพวกเราได้อาศัยนายกาฬกรรณิ ผู้เป็นมิตรแท้ของท่านเศรษฐีผู้นี้ จึงทำให้รอดพ้นจากการปล้นของพวกโจรมาได้ ความปลอดภัยจึงมีแก่ทรัพย์สิน และชีวิตของพวกเรา ทุกคนต่างก็พากันแซ่ซ้องสรรเสริญคุณของนายกาฬ

กรรม

เมื่อท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีกลับมาถึงเรือนของตน ก็ได้ทราบเรื่องราวทั้งหมด ท่านเศรษฐีจึงพูดกับหมุ่ญาติและเหล่าบริวารว่า “เห็นไหมล่ะ ที่พวกเธอเคยบอกให้เราไล่ นายภาพกรณีสหายของเราออกไป ถ้าเราчинทำตามคำขอร้องของเธอ ป่านนี้ทรัพย์สมบัติของเราก็คงจะหมดสิ้นไปแล้ว เพราะฉะนั้นชื่อนั้นไม่สำคัญเลย แต่ใจที่คิดเกื้อกูลซึ่งกันและกันต่างหาก เป็นสิ่งที่สำคัญกว่า

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีจึงให้ทรัพย์แก่นายภาพกรณีสหายเพิ่มขึ้นอีก

ท่านเศรษฐีคิดต่อไปอีกว่า เราสมควรที่จะนำเรื่องนี้ไปกราบทูลพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วท่านก็รีบเดินทางไปสู่วัดพระเชตวัน ได้ไปเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็ได้กราบทูลเรื่องราวทั้งหมดให้พระพุทธรองค์ทรงทราบ พระพุทธรองค์ก็ตรัสว่า ท่านเศรษฐีเหตุการณ์เช่นนี้ไม่ใช่เกิดขึ้นแต่เพียงบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อนบุคคลที่

ชื่อว่า กาฬกรณิ ก็ได้รับหาทรัพย์สมบัติในเรือนของมิตร
ไว้เช่นกัน คือ ชื่อเดียวกัน ก็ได้ทำคล้าย ๆ นายกาฬ
กรณิคนปัจจุบันนี้

ท่านเศรษฐีจึงได้ทูลอาราธนา ให้พระพุทธรองค์
ตรัสเล่าให้ฟัง พระบรมศาสดาจึงทรงนำเรื่องในอดีตกาล
มาตรัสเล่าดังนี้

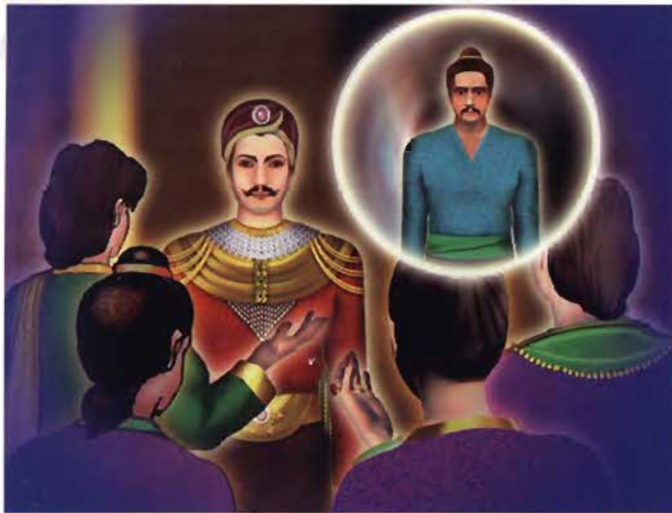
ในอดีตกาลพระเจ้าพรหมทัตครองราชสมบัติ

อยู่ในกรุงพาราณสี ได้มีมหาเศรษฐีท่านหนึ่งอาศัยอยู่ใน
เมืองนี้ ท่านเศรษฐีผู้นี้มีสหายอยู่คนหนึ่ง ชื่อว่า กาฬ
กรณิ นายกาฬกรณิเป็นคนล้มละลาย แล้วก็กำลังตก
ทุกข์ได้ยาก ท่านเศรษฐีจึงได้ให้อุปการะช่วยเหลือนาย
กาฬกรณิ

นายกาฬกรณิจึงได้ช่วยเหลือการงานต่าง ๆ ของ
ท่านเศรษฐี เป็นการตอบแทนพระคุณ แต่พวกหมู่ญาติ

และเหล่าบริวารที่อยู่ในเรือน ไม่ปรารถนาให้ท่านเศรษฐี
คบค้ากับนายกาฬกรรณีน

เราจะเห็นได้ว่า ชีวิตในสังสารวัฏ ไม่มีอะไรใหม่
มันก็จะมีเรื่องที่ซ้ำ ๆ ซาก ๆ ที่เกิดขึ้นแก่เราบ้าง เกิดขึ้น
แก่คนอื่นบ้าง มันก็คล้าย ๆ กันอย่างนี้แหละ

เพราะฉะนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตอนเป็นบรม
โพธิสัตว์จึงเบื่อหน่ายชีวิตในสังสารวัฏ เดียวก็ขึ้น เดียวก็
ลง ขึ้นอยู่กับว่า ความประมาทหรือไม่ประมาทในการ

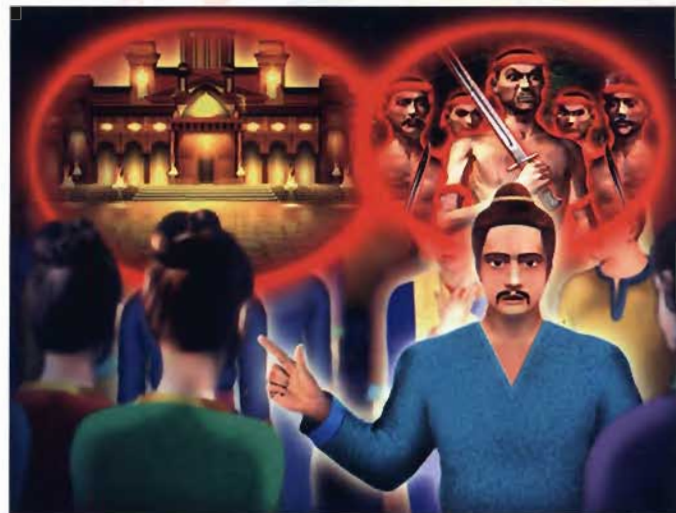
ดำเนินชีวิต ถ้าประมาทเมื่อไรก็ตกต่ำ ไม่ประมาทก็สูงส่ง
ขึ้น ๆ ลง ๆ กันอยู่อย่างนี้แหละ วนกันไปเวียนกันมาอยู่
อย่างนี้

บริวารจึงได้พูดกับท่านเศรษฐีว่า “ท่านเศรษฐีอย่า
ไปคบนายกาฬกรรณีนเลย เพราะชื่อของเขาไม่เป็นมงคล
เลย

ท่านเศรษฐีก็ไม่สนใจคำพูดของคนเหล่านั้น ยังคง
ให้การดูแลและช่วยเหลือนายกาฬกรรณีนต่อไป

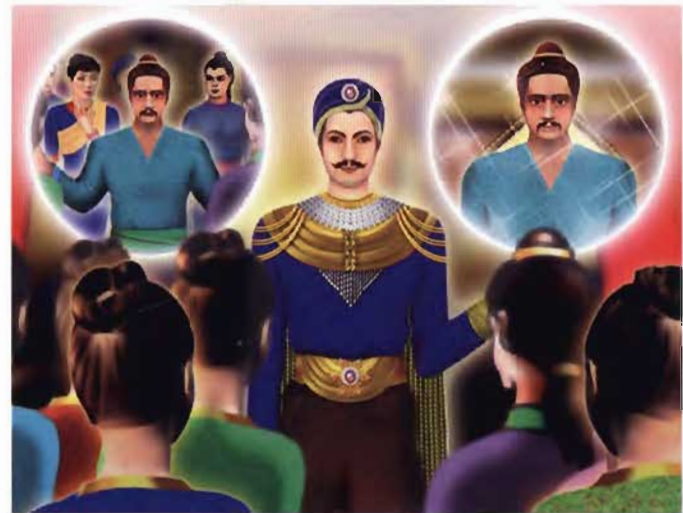
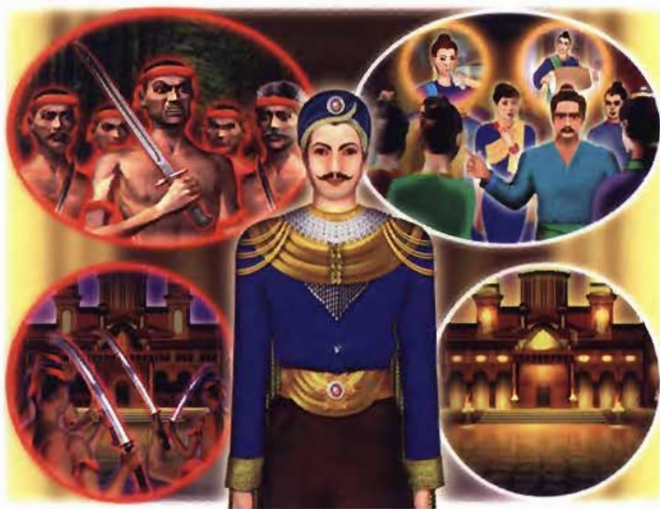
อยู่มาวันหนึ่งท่านเศรษฐีต้องเดินทางไปต่างเมือง จึงฝากเรือนไว้กับนายกาพกรณิ ให้มาดูแลแทน เหมือนกันเลย แต่เกิดขึ้นกับอีกคนหนึ่ง พอพวกโจรรู้ว่า ท่านเศรษฐีไปต่างเมืองก็เตรียมมาปล้นบ้านท่านเศรษฐีในคืนนั้นเอง ด้วยความเป็นห่วงทรัพย์ของเพื่อนว่า จะถูกขโมย นายกาพกรณิจึงได้อยู่เฝ้าเรือนของท่านเศรษฐีตลอดทั้งคืน ไม่ยอมหลับยอมนอนเลย พวกโจรก็ได้มาล้อมบ้านของท่านเศรษฐีเพื่อเตรียมจะเข้าปล้น

นายกาพกรณิพอรู้ว่า โจรจะมาปล้น จึงรีบทำบ้านให้สว่างไสวด้วยแสงไฟแล้วรีบไปปลุกบริวารของท่านเศรษฐีให้ตื่นขึ้น แล้วสั่งให้ทุกคนช่วยกันติดสืติเป่า ให้ทำเสียงดัง เสมือนมีงานมหรสพเกิดขึ้น

เมื่อพวกโจรได้ยินเสียงเหล่านั้นต่างก็ตกใจและก็คิดกันว่า เอ๊ะ ทำไมอยู่ ๆ จึงมีงานมหรสพเกิดขึ้นในเรือนหลังนี้อย่างฉับพลันเลย จึงพากันรีบวิ่งหนีไปโดย

เร็ว บางพวกก็ได้ล้มอาวุธไว้ที่นั่นนั่นเอง

เมื่อท่านเศรษฐีกลับมาจากต่างเมืองแล้ว ได้ทราบเรื่องราวทั้งหมด ท่านเศรษฐีจึงกล่าวสรรเสริญคุณของนายกาฬกรรณิ ต่อหน้าหมู่ญาติและเหล่าบริวารของตน แล้วท่านยังได้กล่าวแก่นายกาฬกรรณิอีกว่า สหายเอ๋ย เราจะไม่ทิ้งเพื่อนผู้ร่วมทุกข์ร่วมสุขเช่นนายไป ตั้งแต่นั้นมาคนในเรือนของท่านเศรษฐีก็ไม่มีใครรังเกียจนายกาฬกรรณิอีกเลย

เพราะฉะนั้น บางทีเรามีชื่ออย่างนี้ เราไปคิดเองบ้าง หรือคนอื่นเขามาช่วยเราคิดบ้าง เราจะเปลี่ยนชื่อ ก็ไม่ต้องเปลี่ยน แต่ให้เปลี่ยนพฤติกรรมเถอะ ทำพฤติกรรมใหม่ ชี้แจงจรรยาธรรมะให้ลูกขึ้นมานั่งธรรมะ ต้มเหล้าก็เลิกต้ม สูบบุหรี่เลิกสูบ แต่ชื่อเราคงเดิม อย่างนี้จึงจะถูกหลักวิชา

เมื่อจบพระธรรมเทศนา พระพุทธองค์ทรงประชุมชาดกว่า นายกาฬกรรณิผู้เป็นสหายของท่านเศรษฐีในครั้ง

นั่น ได้มาเป็นพระอานนทในบัดนี้ ส่วนท่านเศรษฐีในครั้ง
นั้น ได้มาเป็น เรตถาคต นั่นเอง

เพราะฉะนั้น ชื่อ อย่าไปกังวล อย่าไปสนใจ ให้
สนใจพฤติกรรมกระทำของเราซึ่งมันมีผลเป็นวิบาก
การทำความดีหรือทำไม่ดีต่างหาก จึงจะมีผล เวลาไปเจอ
พญายมราชก็ดี เขาไม่ได้ถามความหมายของชื่อ ถามชื่อ

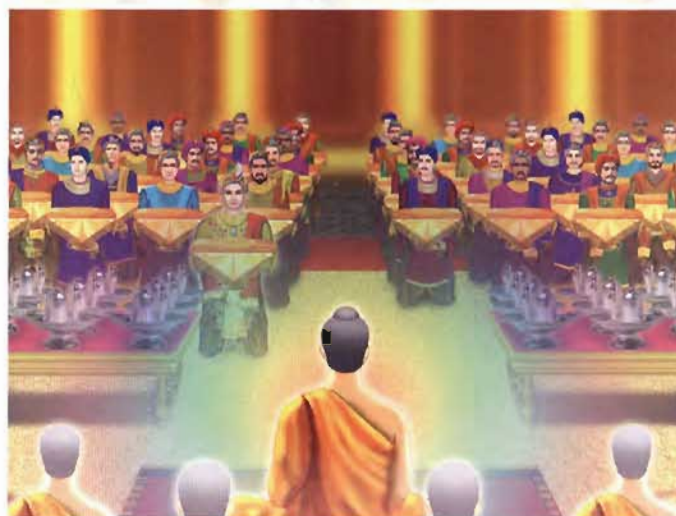
เพื่อให้รู้ เขาถามเรื่องบุญเรื่องบาป ไม่ใช่ว่าเจ้าชื่อนี้ใช่
ไหม ใช่ ไม่ใช่ ไม่ดี เป็นอุปมงคลไปเปลี่ยน สงกลับไป
เกิดใหม่ ไม่ใช่ชื่อนั้น

๒๕

สหายเดียรถีย์ของท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็มีเพื่อนที่เป็น
พุทธบริษัท และไม่ใช่พุทธบริษัท เหมือนเราก็มี
เพื่อนต่างศาสนาเหมือนกัน

วันหนึ่งท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้พาสหายของ
ตนผู้เป็นสาวกเดียรถีย์ นักบวชนอกศาสนา ๕๐๐ คน
ไปวัดพระเชตุวัน เรียกว่าต้องกล้าหาญชาญชัยมากทีเดียว
จะก็นำสาวกของเดียรถีย์มา ๕๐๐ คน แล้วก็ต้องมีความ
มั่นใจทีเดียวว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะต้องโปรดได้

แล้วก็ต้องมาถึงวาระบุญของผู้ที่เป็นสาวกของเดียรถีย์
ถึงคราวที่จะยกกระดับให้สูงขึ้น

ท่านเหล่านั้นก็ได้เข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
แล้วบูชาด้วยเครื่องหอมและพวงมาลัย คือ ยังยอมทำ
ตาม เพราะเห็นแก่เพื่อน ถึงจะไม่เลื่อมใสก็ตาม และก็
ยังได้ถวายเภสัช และจิวรแด่เหล่าภิกษุสงฆ์ แสดงว่า
บุญมาถึงแล้ว

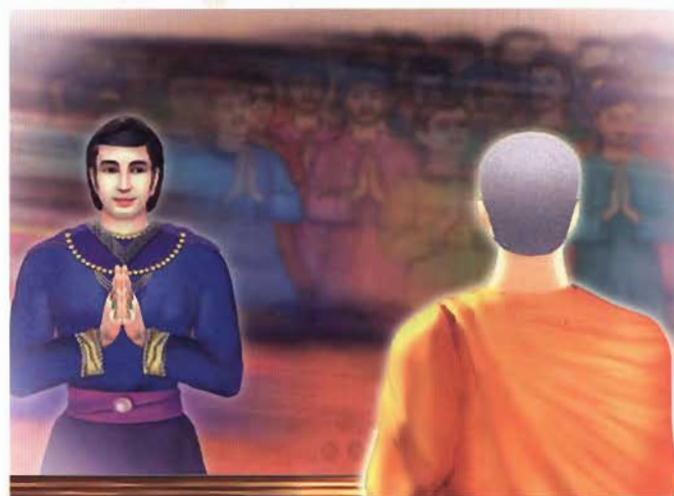
จากนั้น จึงนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง โดยเว้น
จากโทษการนั่ง ๖ ประการ คือ เวลาจะไปหาพระ เรา
จะต้องศึกษาไว้ว่า เราจะต้องนั่งกันอย่างไร ให้ถูกหลัก
วิชา คือ

๑. ไม่นั่งไกลเกินไป ถ้านั่งไกลเกินไป เวลาพูดต้อง
ตะโกน ต้องโหวกเหวก เวลาตะโกน เอ็นมันเคร่ง เดี่ยว
หาว่าโกรธอีก ข้างหน้าก็หาว่าโกรธ แต่ข้างหลังชอบ

เพราะได้ยิน สูญเสียบุคลิกที่ดีไป มันเป็นอย่างนี้ เพราะ
ฉะนั้นไม่นั่งไกลเกินไป

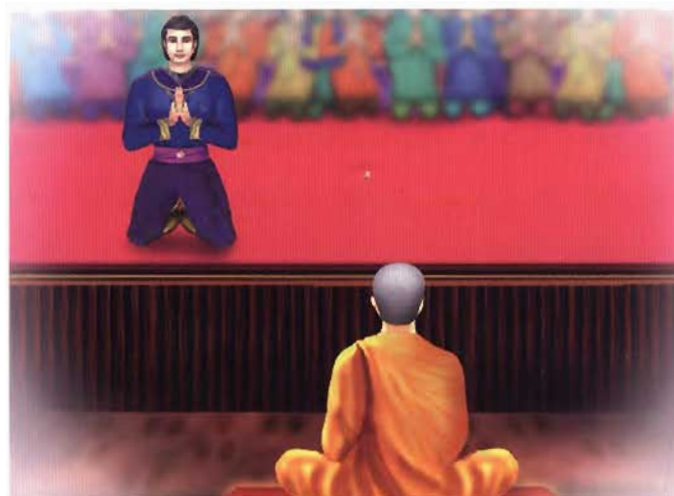
๒. ไม่นั่งใกล้เกินไป เพราะนั่งใกล้แล้วจะเบียด
เสียด แล้วก็เหมือนกระซิบกระซาบกัน จะเข้าไปใกล้ เพื่อ
ให้มีความรู้สึก ว่า สนทนสนม อย่างนี้ไม่ใช่ ยกเว้นจะไป
บิบบิวนวดอย่างนั้น

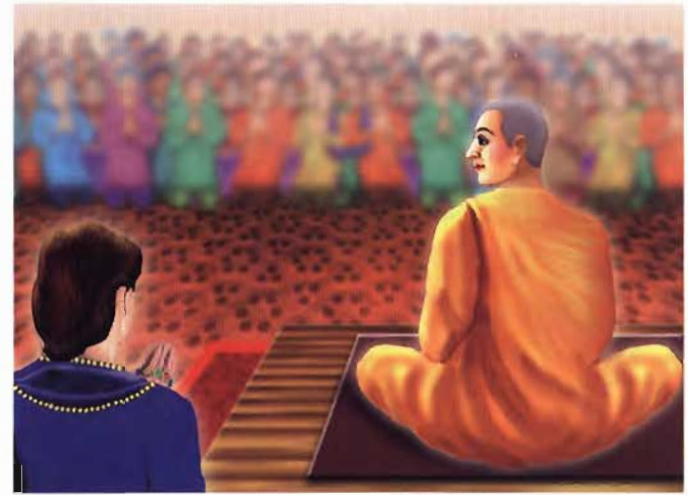
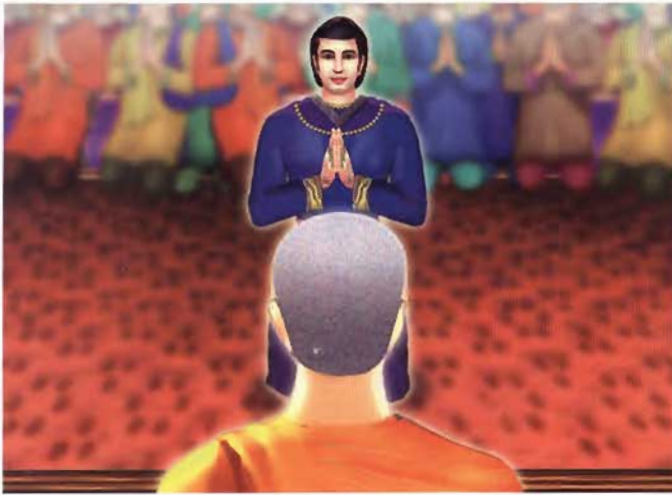
๓. ไม่นั่งเหนียวลม ร่างกายเราเป็นอสุภะ เป็น

ปฏิกุล มีกลิ่นที่ไม่สะอาดอยู่ตลอดเวลา ไม่อย่างนั้นเราคงไม่อาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟันกันทุกวัน เพราะร่างกายเป็นปฏิกุล ไม่สะอาด เพราะฉะนั้นกลิ่นมันก็ออกจากเหงื่อบ้าง กลิ่นตัวมันจะรำพึงไป แล้วบางทีลมในตัวเรา ออกจากร่างกาย จากทางไหนทางหนึ่งก็แล้วแต่ ก็เหม็นทั้งนั้น

๔. ไม่นั่งในที่สูง แล้วก็ให้พระนั่งในที่ต่ำ เพราะ

ว่าเมื่อนั่งที่สูงกว่าพระ ก็แสดงว่า ไม่เคารพในธรรม อย่างนี้ไม่ควร

๕. ไม่นั่งตรงหน้า เพราะนั่งตรงหน้าเวลามองกัน สายตามันจะเบียดกัน ถ้าเกิดพระหนุ่มโยมสาวอย่างนี้ไม่เหมาะไม่ควร

๖. ไม่นั่งข้างหลัง จะให้พระเอี้ยวตัวไป ไม่งาม และเมื่อยคอเอียงเคล็ดเลย

สาวกของเดียรถีย์นั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง แล้วแลดูพระพักตร์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันงามสง่าดุจพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ พระบรมศาสดาของเราสง่างาม เกิดในตระกูลชัตตยิยะ แล้วก็ทิ้งราชสมบัติออกบวช ประวัติศาสตร์ท่านชัดเจนทีเดียว ก่อนมาเกิด ท่านมาจากชั้นดุสิตบุรีตรงนั้น และรู้ต่อไปอีกว่า สังสมบุญบารมีมามากยาวนาน และการดำเนินชีวิตของท่าน

บริสุทธิบริบูรณ์ทีเดียว และก็ได้อสอน
ธรรมะนาน จนกระทั่งปรินิพพาน
เมื่อพระชนมายุได้ ๘๐ ปี ก่อนดับ
ขันธปรินิพพาน ท่านรู้ขั้นตอนสอน
คนได้ ตอนจะปรินิพพานบรรทม
สัทธายา ยังถามมีใครที่มีข้อสงสัย
อะไรบ้างในคำสอนของเรา

แต่เนื่องจากท่านสอนจน
หายสงสัยจึงไม่มีใครสงสัยไม่มีใคร
ถามแล้วก็ให้โอวาทให้ดำเนินชีวิต
โดยไม่มีความประมาท คือ ไม่
ประมาทในชีวิต ให้ชีวิตให้เป็นไปเพื่อ
ทำพระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญสร้างบารมี สังสมแต่
กุศลธรรมเอาไว้ แล้วก็สงบ เข้าโลกุตตรมานสมาบัติ ไม่เข้า
สมาบัติกันเลย มีพยาน คือ พระอรุณฤทธิ์ ผู้มีทิพพจักขุ
เป็นเลิศ บอกเลย ตอนนี้พระองค์ไปถึงตรงนี้ ๆ ๆ บอก
ไปให้ทุกคนฟังไปด้วยความชื่นใจ ไปตามขั้นตอนทีเดียว

พระบรมศาสดาของเราเป็นอย่างนี้ ไม่มีโมเม และ
ไม่มีเล่ห์เพทุบายด้วย ในการที่จะทำให้ศาสนิกใช้ดวง
ปัญญา แนะนำให้ทุกคนแจ่มแจ้ง พอหายสงสัย ก็เกิด
กุศลศรัทธา หันมาเลื่อมใสในพระรัตนตรัย ไม่มีเล่ห์
เพทุบายที่จะหาศาสนิก เพราะฉะนั้น คำสอนท่านบริสุทธิ

บริบูรณ์เลย แล้วคำถามอันไหนควรตอบ ท่านก็ตอบ อันไหนยังไม่ควรตอบตอนนี้ ท่านก็ไม่ตอบ ท่านจะมีวิธีแนะนำสั่งสอนได้ดีทีเดียว ด้วยอาการที่สงบเสงี่ยมสง่างาม นุ่มนวล

แลดูพระวรกายดูกายพรหม ที่ต้องเอาไปเทียบกับพรหม เพราะมนุษย์พอจะรู้เรื่อง ถ้าบอกว่าแลดูพระวรกายดูกายพระไม่รู้เรื่อง เพราะตอนนั้นพรหมถือว่าสุดยอดของมนุษย์ที่มนุษย์จะพึงเข้าใจได้ มีลักษณะมหาบุรุษพร้อมด้วยอนุพยัญชนะ แวดล้อมด้วยแสงพระรัศมีเปล่งประกายเป็นวง ๆ ข้างละวา พระองค์เป็นบรมศาสดาของมวลมนุษยชาติ แต่บางคนไม่ค่อยรู้จักแค่นั้นเอง เพราะฉะนั้นฉัพพรรณรังสีจะเปล่งออกมา ก็ยังไม่เคยเห็นครุคนไหนเลย ที่มีรัศมีออกอย่างนี้ ยังไม่เคยได้ยิน และเหาะเหินเดินอากาศได้อีกด้วย ชีวิตของท่านงามทั้งในเบื้องต้น ท่ามกลาง และเบื้องปลาย ดูแล้วเกิดความเลื่อมใสในพระพุทธองค์มาก

ลำดับนั้นพระพุทธเจ้าได้ตรัส
พระธรรมเทศนาอันไพเราะวิจิตรด้วย
นัยยะต่าง ๆ ด้วยพระสุรเสียงดุษเสียง
ของท้าวมหาพรหมอันน่าฟัง เสียงนั้น
ประกอบด้วยคุณสมบัติ ๘ ประการ
คือ สละสลวย ชัดเจน ไพเราะ เสนาะ
โสต กลมกล่อม ไม่เครือพรว้า หนัก
แน่น และกังวาน ซึ่งขยายความเพิ่ม
เติม พอเป็นแนวทางให้ไปศึกษาต่อ คึก

เสียงสละสลวย หมายถึง เสียง
ที่ไม่ขัดข้อง ไม่ติดขัด ประดุจแพรไหม
ที่ราบรื่นละมุนนุ่มเนียน

เสียงชัดเจน หมายถึง เสียงไม่คับปาก คือ บาง
คนพูดแล้วเสียงเหมือนอมลูกอม ถ้าเสียงชัดเจนเวลาพูด
ไปแล้ว ผู้ฟังเข้าใจง่ายว่าพูดอะไร เสียงจะฟังเหมือนเพชร
อย่างนั้น เสียงชัดเจน ไม่มีเสมหะหรือเสียงขัดแจ้วเลย เป็น
เสียงจริง ๆ ที่ไม่มีเศษเสียงกระเด็นออกมา

เสียงไพเราะ หมายถึง เสียงที่อ่อนหวาน หดหย่อน
หยาดเยิ้ม ประดุจทองหยอดที่มีจอย เห็นไหมทองหยอด
จะมีหางงอ ๆ นิด ๆ เหมือนถ้อยคำที่พูดไปแล้ว มัน
เหมือนหางเสียงไปเหนียวใจนี้บ มาติดที่เราอย่างนี้แหละ

พอดิ ไม่เปรี้ยว ไม่หวาน ไม่มัน ไม่เค็ม
มันพอดิ ๆ แล้วทำให้มีอารมณ์เคี้ยว
อารมณ์กลืนนั้นแหละ หรือแค่
วางในจาน เขาวางกันพอเหมาะพอ
ดี มันทำให้น่าหยิบ น่ารับประทาน

เสียงไม่แหบเครือพรา หมายถึง
ถึง เสียงไม่แปร่ง ไม่พรา ไม่ผิดสำเนียง
คือ ถ้าพูดภาษาใต้ต้องเสียงใต้ชัด
อย่างนี้ใช้ได้ พูดภาษาเหนือก็ต้อง
เหนือชัด พูดภาษากลางก็ต้องกลางชัด
แล้วก็ไม่สั้นไหวเหมือนลำโพงแตก มัน
พรา ๆ

เสียงเสนาะโสต หมายถึง เสียงที่น่าฟัง ประดุจ
เสียงดุริยางค์ทิพย์บรรเลง

เสียงกลมกล่อม หมายถึง เสียงเข้ากันพอดิ ประ
ดุจรสชาติอาหารที่ปรุงเข้ากันได้อย่างพอเหมาะพอสม ไม่
รู้จะอุปมาอย่างไร มันกลมกล่อมเหมือนรสอาหารที่ปรุง

เสียงหนักแน่น หมายถึง เสียงที่ลึกและซึ้ง ลึก
เหมือนเสียงที่มาจากแหล่งที่มีพลังเสียงลึก ๆ เวลาพูด
ถ้าในตัวก็ลึกที่สุดในท้อง เหมือนออกมาจากในท้อง แล้ว
นอกจากในท้องมันเหมือนมีเสียงจากที่ไกล ๆ ลึก ๆ
ส่งต่อมาที่กลางท้องออกมาอีก แล้วมันไม่ใช่เสียงแค่

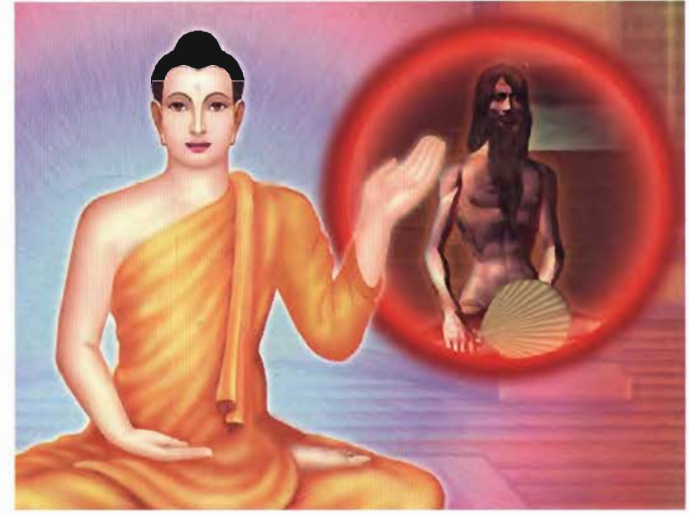
ทรงออก หรือเสียงแค่ค่ออย่างนี้ บางคนเสียงอยู่แค่นี้ หรือแค่่อม ๆ อะไรอย่างนี้ เสียงต้องลึก ๆ ฟังแล้วมันจะซึ้ง

เสียงกังวาน หมายถึง เสียงที่มีแก้วเสียง เสียงที่ก้องกระจายออกไปอยู่ได้นาน ประดุจเสียงกังสดาล

พระพุทธองค์โปรดท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีกับเหล่าสหาย ดุจมหาเมฆโปรยปรายสายฝนลงมา เหล่าสาวกเดียรฉัตร เมื่อได้ฟังพระธรรมเทศนาของพระพุทธเจ้า

แล้วก็มีจิตเลื่อมใส ถวายอภิวาทพระพุทธเจ้าแล้วประกาศตนว่า พวกข้าพระองค์เลิกล้มนับถือพวกเดียรฉัตรแล้ว และขอถึงพระรัตนตรัยว่าเป็นที่พึ่ง ไม่ต้องใช้เล่ห์เพทุบายเลย ใช้เหตุใช้ผล ผลอย่างนี้มาจากเหตุอย่างนี้ เธอประกอบเหตุอย่างนี้จะไปเป็นผลอย่างนั้น

ตั้งแต่นั้นมาเหล่าสาวกของเดียรฉัตรก็ไปวัดพระเชตุวัน ฟังธรรม ให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนาพร้อมกับท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีเป็นประจำ ต่อมาไม่นานพระ

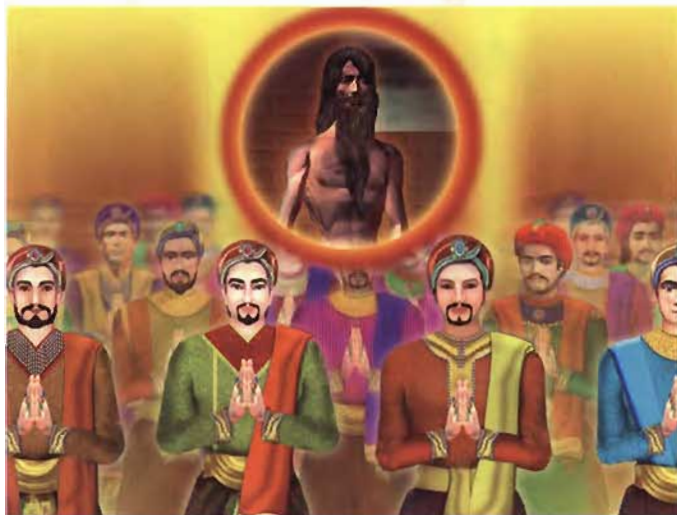

พุทธองค์ได้เสด็จออกจากกรุงสาวัตถีไปยังกรุงราชคฤห์ เพื่อโปรดสรรพสัตว์ พวกสาวกของเดียรฉัตรเหล่านั้น จึงเลิกนับถือพระรัตนตรัย และหันมานับถือพวกเดียรฉัตรเหมือนเดิม

พระพุทธเจ้าเสด็จไปได้ประมาณ ๗-๘ เดือน จึงเสด็จกลับไปสู่วัดพระเชตวัน กรุงสาวัตถี ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี จึงพาสหายทั้ง ๕๐๐ คนนั้นมาเข้าเฝ้าพระพุทธองค์อีก ก็ไม่ละความพยายาม ยังทำหน้าที่

กัลยาณมิตร ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีกราบทูลเรื่องราวทั้งหมดให้พระพุทธองค์ทรงทราบ ว่า “ตั้งแต่พระพุทธองค์เสด็จจาริกไปแล้ว สหายของข้าพระองค์เลิกนับถือพระรัตนตรัยไปเลย กลับไปนับถือเหล่าเดียรฉัตรเหมือนเดิมอีกแล้ว”

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงตรัสถามว่า “เธอทั้งหลาย เลิกนับถือพระรัตนตรัยแล้วหันไปนับถือเหล่าเดียรฉัตรจริงหรือ ทรงถามก่อน ไม่ใช่เชื่อท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีเลย

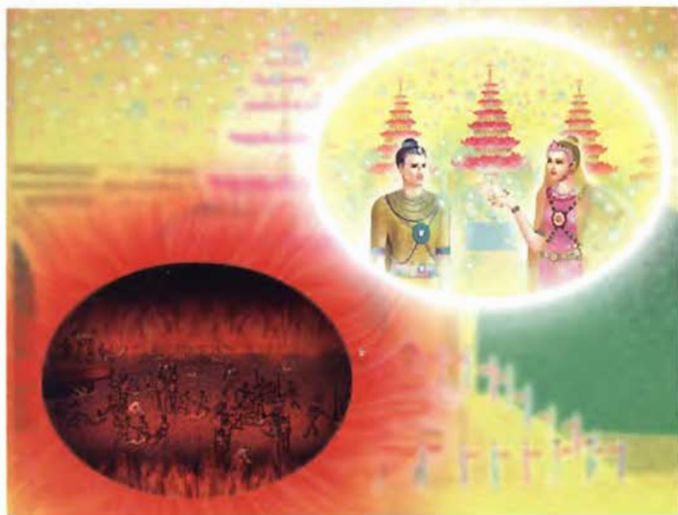
คือ แล้วก็ไม่เชื่อว่าไม่เชื่อแต่ว่าเฉย ๆ อยู่ตรงกลาง ๆ ตามไปก่อน

พวกสาวกเดียรถีย์ทั้ง ๕๐๐ คน ไม่อาจจะปิดบังความจริงไว้ได้ จึงพากันกราบทูลว่า “จริงพระเจ้าข้า” พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ชื่อว่าบุคคลเช่นกับพระพุทธเจ้าย่อมไม่มี” คือ เสมอไม่มี ตลอดทั้งภพสาม บุคคลที่ยิ่งกว่าจักมีที่ไหนเล่า เสมอไม่มีแล้วยิ่งกว่าอย่าไปพูดถึง

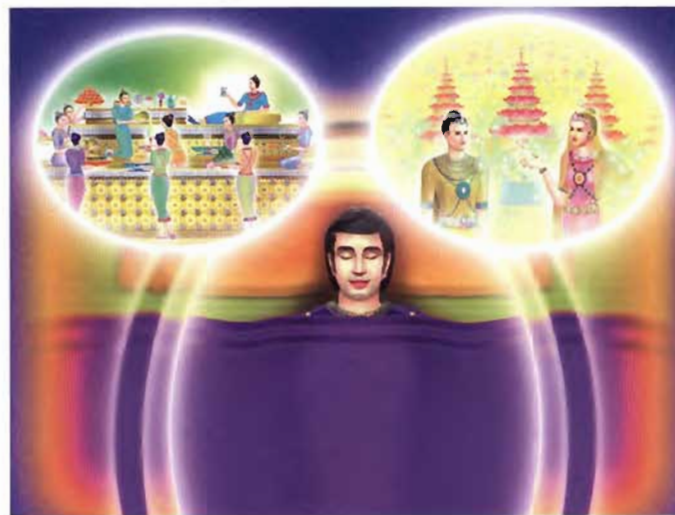

แล้วทรงประกาศคุณของพระรัตนตรัยว่า สัตว์ทั้งหลายที่ไม่มีเท่ากัถิ มี ๒ เท่ากัถิ มี ๔ เท่ากัถิ มีเท่ามากกัถิ เป็นต้น พระพุทธเจ้าเป็นเลิศกว่าสัตว์เหล่านั้น แม้ทรรพย์เป็นเครื่องปลื้มใจอย่างใดอย่างหนึ่งในโลกนี้หรือโลกอื่น ทรรพย์ทั้งหลายทั้งปวงนั้นเสมอด้วยพระพุทธเจ้า ย่อมไม่มี รัตนะทั้งหลายเหล่าใดในโลกนี้หรือโลกอื่นที่จะเสมอเหมือนพุทธรัตนะ คือ รัตนะภายในนั้นไม่มี เสมอเหมือนพระพุทธเจ้า ไม่มี

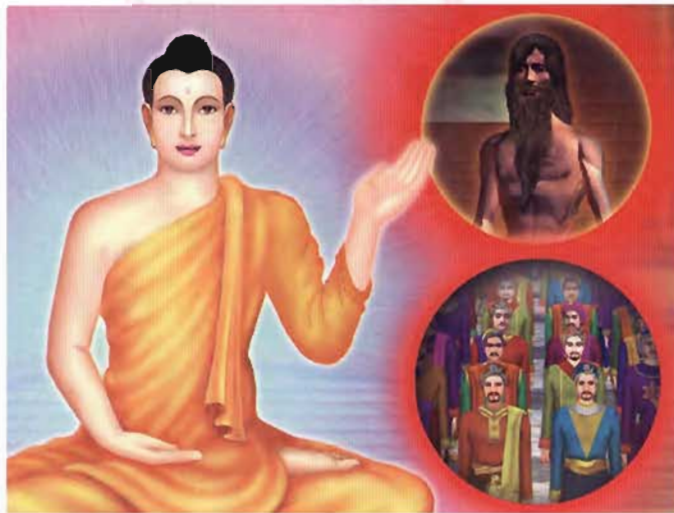

อุบาสกหรืออุบาสิกาก็ตาม เมื่อนับถือพระรัตนตรัย ซึ่งมีคุณไม่มีประมาณแล้ว ย่อมไม่ไปบังเกิดในนรกหรืออบายภูมิ แต่จะไปเกิดในเทวโลก และเสวยทิพย์สมบัติ ก็บอกวิธีการว่า ถ้าทำอย่างนี้จะไปเกิดบนสุดตติยโลกสวรรค์ เห็นไหมพระพุทธองค์ยืนยันว่า สวรรค์มี นรกมี เพราะฉะนั้น เป็นพระเป็นเจ้าก็ต้องกำชับยืนยันอย่างนี้ แม้เรายังไปไม่ถึง เรายังไม่เห็นก็ตาม อย่างน้อยก็ต้องให้เชื่อพระปัญญาตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปก่อน

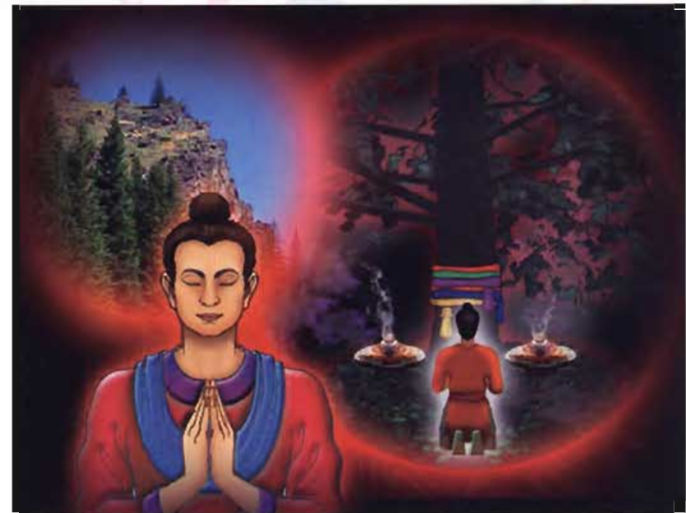

ในระดับหนึ่ง ต้องกำชับยืนยัน อย่าไปบอกว่า มีมั่ง หรืออาจจะมี สวรรค์อยู่นอก หรือนรกอยู่ในใจ เอาสวรรค์มาล่อ เอานรกมาขู่ อะไรทำนองอย่างนี้ อย่าไปพูดอย่างนั้น มันบาป บาปไปอบาย มันไปพูดอย่างนั้น ทำให้เขายินบนทางสองแพร่ง เกิดวิจิกิจฉาอย่างนั้น ไม่ได้ ต้องมันใจลงไปเลย

ดังนั้น การที่พวกเธอเลิกนับถือพระรัตนตรัย

แล้วกลับไปนับถือเดียริทธิ์เป็นที่พึ่ง เป็นการกระทำที่ไม่สมควรเลย ท่านก็พูดเรียบ ๆ ธรรมดาอย่างนั้นแหละว่า ไม่สมควรเลย ใครก็ตาม คำว่า ใคร แสดงว่า ทุก ๆ คน ในโลกที่ขอถึงพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ว่าเป็นที่พึ่ง เขาเหล่านั้นจะไม่ไปบอปปาฏิญาณ เห็นไหมพูดถึงภูมิของอบาย ท่านยืนยันเลย ถ้าแค่ขอถึง ยังไม่เข้าถึง แค่อ้างอิงว่า เรา จะมีความเลื่อมใสในพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์แค่นั้น ปิดอบายเปิดสวรรค์เลย

ครั้งละจากกายมนุษย์แล้วจะไปเป็นสหายแห่ง เทวดา ส่วนมนุษย์ที่ถูกภัยคุกคามย่อมมีความสะดุ้งกลัว ก็จะยึดถือ ภูเขา ต้นไม้ จอมปลวก ว่าเป็นที่พึ่ง แต่นั่น ไม่ใช่ที่พึ่งที่ปลอดภัย ไม่ใช่ที่พึ่งอันสูงสุด ถ้านับถือสิ่งเหล่านั้นย่อมไม่พ้นจากทุกข์ทั้งปวง ถ้าไปพึ่งผี พึ่งศาล พึ่งเจ้าอะไรอย่างนี้ยิ่งไปกันใหญ่เลย จะเสียเงินเสียทอง แล้ว ก็จะได้ความหลงกลับมาด้วย

ส่วนผู้นับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ว่าเป็นที่พึ่ง ย่อมเห็นอริยทรัพย์ คือ ความจริงของพระอริยเจ้า ความจริงของผู้รู้ ไม่ใช่ความจริงของผู้ไม่รู้ ไม่ใช่ความรู้ที่ไม่สมบูรณ์ แต่เป็นความจริงของท่านผู้รู้ อริยทรัพย์ รู้แจ้ง เห็นแจ้ง คือ ทุกข์ สมุทัย เหตุที่เกิดทุกข์ นิโรธ ความดับทุกข์ มรรค หนทางดับทุกข์ นี่คือที่พึ่งอันปลอดภัย และที่พึ่งอันสูงสุด ผู้ถือพระรัตนตรัยว่า เป็นที่พึ่ง ย่อมพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้

ดูก่อนอุบาสกทั้งหลาย พุทธานุสติ คือ การตามระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้า อัมมานุสติ คือ การตามระลึกถึงคุณของพระธรรม สังฆานุสติ คือ การตามระลึกถึงคุณของพระสงฆ์ การตามระลึกถึง คือ นึกให้ต่อเนื่องไป อย่าให้ขาดช่วงในการนึก อย่าให้เสียจังหวะในการนึก หรืออย่าให้ความคิดอื่นเข้ามาแทรก ย่อมทำให้สำเร็จมรรคผล ตั้งแต่โสดาปัตติมรรค จนถึงอรหัตตผล

ดูก่อนอุบาสกทั้งหลาย การที่พวกเธอเล็กน้อยถือพระรัตนตรัยเช่นนี้ ได้กระทำในสิ่งที่ไม่สมควรเลย ท่านทรงสอนด้วยมหารุณา ไม่ใช่ว่าจะยกพระองค์สูงแล้วไปกดคนอื่นต่ำ แต่พูดไปตามความเป็นจริง

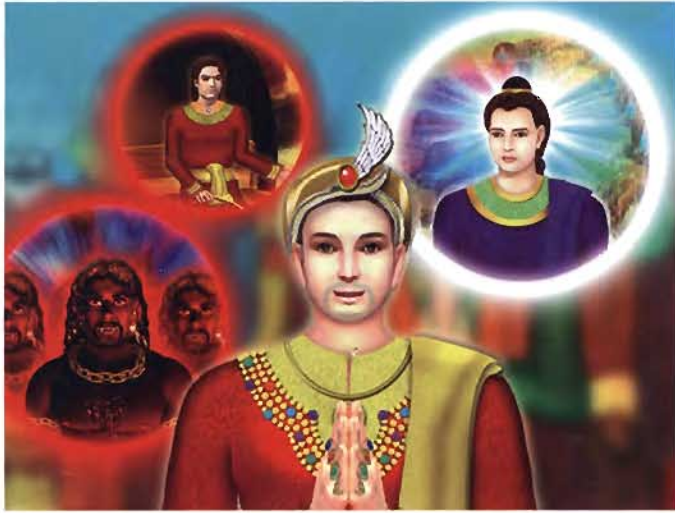
“แม้ในกาลก่อน มนุษย์ทั้งหลายถือเอาสิ่งที่ไม่เป็นที่พึงว่าเป็นที่พึง” อันนี้ก็แปลว่า ไม่มีอะไรใหม่ในสังสารวัฏ “และถือเอาด้วยการคาดคะเนอย่างผิด ๆ จึงตกเป็นอาหารของยักษ์ในทางกัณดาร ได้ถึงความพินาศใหญ่

หลวงแล้ว ส่วนฝ่ายมนุษย์ที่ยึดถือความชอบธรรม ยึดถือเหตุผลถูกต้อง ได้ถึงความปลอดภัยในทางกัณดารเช่นนั้นแล้ว” คือ ปลอดภัยในทางที่กัณดารนั้นไม่ถูกยักษ์จับกิน

ท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐีก็กราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ การที่สหายของข้าพระองค์เหล่านี้ เล็กน้อยถือพระรัตนตรัย และหันกลับไปนับถือสิ่งผิด ๆ ได้ปรากฏแก่ข้าพระองค์แล้วในบัดนี้” คือ ปัจจุบันเห็นแล้ว

ที่พวกมนุษย์ถือความคาดคะเนผิด ๆ ได้ถึงความพินาศใหญ่หลวง “แต่เหตุในอดีต ผู้ที่ถือความชอบธรรมยึดถือเหตุผล ไปได้ถึงความปลอดภัยแล้วนั้น ยังไม่ปรากฏแก่ข้าพระองค์เลย” คือ ยังไม่ทราบเรื่องอดีตที่พระองค์ทรงยกหัวข้อ “ขอพระพุทธองค์โปรดทรงแสดงเรื่องในอดีตนี้ ให้ปรากฏเหมือนพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญปรากฏบนท้องฟ้าด้วยเถิด” ท่านกล่าวด้วยถ้อยคำที่ไพเราะ เป็นการแสดงความเคารพในธรรม แล้วก็เคารพในพระผู้มี

พระภาคเจ้า พระบรมศาสดานั้น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า “ท่านเศรษฐี เราตถาคตบำเพ็ญบารมี ๓๐ ทัศ มานับภพนับชาติไม่ถ้วน เราเห็นว่า ความดีจะค่อย ๆ สั่งสมและก่อตัวขึ้นมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งบารมีเต็มเปี่ยมได้แทงตลอดพระสัพพัญญุตญาณ คือ รู้ครบวงจร รู้เบื้องบน เบื้องต้น และเบื้องปลาย

เราได้แทงตลอดพระสัพพัญญุตญาณ เพื่อตัด

ความสงสัยของชาวโลกนั่นเอง ท่านจงตั้งใจฟังโดยเคารพ
เกิด” เพราะการตั้งใจฟัง เป็นการแสดงความเคารพอย่าง
หนึ่ง ไม่ใช่ว่าสนใจไปที่อื่น แล้วทรงเปิดเผยภาพที่ถูกปก
ปิดไว้ให้ปรากฏ ดุจทำลายหมู่เมฆหมอก แล้วก็นำพระ
จันทร์ในคืนวันเพ็ญออกมาให้ปรากฏ เหมือนดังพระจันทร์
ออกมาจากเมฆหมอก แล้วก็ชัดเจน หรือเหมือนดังภาพหรือ
เรื่องราวในอดีตที่อยู่ในที่มืดที่เป็นความลับของชีวิต ให้
ปรากฏชัดเหมือนนำของที่มีมืดออกมากลางแจ้ง

ในอดีตกาลได้มีพระราชา พระนามว่า พระเจ้า
พรหมทัต ครองราชสมบัติอยู่ในพระนครพาราณสี แคว้น
กาลิกรัตน์ หรือ แคว้นกาลี ในกาลนั้นพระโพธิสัตว์เกิด
ในตระกูลพ่อค้า ค้าขายด้วยกองเกวียน เมื่อเจริญวัยก็
ได้นำเกวียน ๕๐๐ เล่ม เทียวประกอบการค้าขายไปทั่ว
ทุกทิศ และในกรุงพาราณสียังมีบุตรพ่อค้าที่ค้าขายด้วย
กองเกวียนอีกคนหนึ่ง เป็นคนเจ้าอารมณ์ หูเบา เชื่อ
คนง่าย และขาดความสังเกต

ในขณะนั้นพระโพธิสัตว์จัดเตรียมสินค้ามีค่ามาก บรรทุกเกวียน ๕๐๐ เล่ม เดินทางออกจากกรุงพาราณสี เพื่อไปค้าขาย ฝ่ายบุตรพ่อด้านนั้นก็จัดเตรียมสินค้าเต็ม เกวียน ๕๐๐ เล่ม เตรียมจะเดินทางออกจากกรุงพาราณสี เช่นเดียวกัน

พระโพธิสัตว์คิดว่า ถ้าบุตรพ่อด้านนั้นไปพร้อมกับ เรา มีเกวียนถึง ๑,๐๐๐ เล่ม ทางก็คงจะไม่พอเดิน ฟืน และน้ำสำหรับมนุษย์ก็จะเป็นของที่หาได้ยาก แม้หญ้า

สำหรับโคก็จะหายากเช่นกัน ทางที่บุตรพ่อด้านนั้นหรือ เราควรจะไปก่อน

พระโพธิสัตว์จึงเชิญบุตรพ่อด้านนั้นมาคุย และ กล่าวว่า “เราทั้งสองไม่อาจจะไปพร้อมกันได้ ท่านจะไป ก่อนหรือจะไปภายหลัง” บุตรพ่อด้านนั้นก็คิดว่า การเดินทาง ไปก่อนย่อมดีกว่า เพราะหนทางยังราบเรียบ ไม่ ถูกเกวียนบดแตกเป็นฝุ่น หญ้าเลี้ยงโคก็ได้เต็มที่ ยังไม่มี

ใครแต่ต้องเลย พืชผักผลไม้ก็ยังบริบูรณ์อยู่ทั้งสองข้างทาง น้ำในระหว่างทางยังใสสะอาดน่าดื่มกิน และที่สำคัญเราสามารถตั้งราคาสินค้าได้ตามชอบใจ

เมื่อพิจารณาแล้วจึงตอบกับพระโพธิสัตว์ว่า “ข้าพเจ้าขอไปก่อน” ฝ่ายพระโพธิสัตว์เห็นประโยชน์ของการไปภายหลังว่า มีมากกว่า มองคนละมุมกัน คนที่ไปก่อนจะทำทางให้ราบเรียบสม่ำเสมอ เราจะได้ไปตามทางที่เขาถากถางทางไว้แล้ว ฝูงโคที่ไปก่อนย่อมกินหญ้าแก่

และแข็งหมดแล้ว ส่วนฝูงโคของเราก็จะได้กินหญ้าที่งอกขึ้นมาใหม่ ๆ กำลังอรรอย พืชผักผลไม้ที่ใช้เป็นอาหารก็จะงอกขึ้นมาใหม่ ซึ่งกำลังอ่อนอรรอย ที่ไหนไม่มีน้ำ พวกที่ไปก่อนก็จะขุดหาไว้ให้ เราจะได้ดื่มในบ่อที่เขาขุดไว้แล้ว ที่สำคัญการตั้งราคาสินค้า เป็นการยาก ถ้าหากขายสินค้าตามที่คนขุดแรกตั้งไว้ย่อมสะดวกกว่า เขากรุยทางไว้ให้เสร็จเรียบร้อยแล้ว เราแค่ไปเสียขายอดแค่นั้นเอง

พระโพธิสัตว์เห็นประโยชน์เช่นนั้นจึงกล่าวว่า

“ถ้าเช่นนั้นท่านจงไปก่อนเถิด” บุตรพ่อค่านั้นจึงรีบเทียม
เกวียน ๕๐๐ เล่ม เดินทางออกจากเมือง เมื่อเดินทาง
พ้นถิ่นที่อยู่ของมนุษย์ถึงปากทางกันดาร ทางกันดารมี
๕ ประเภท คือ

๑. กันดารเพราะโจร คือ เป็นที่โจรช่องลุมอยู่

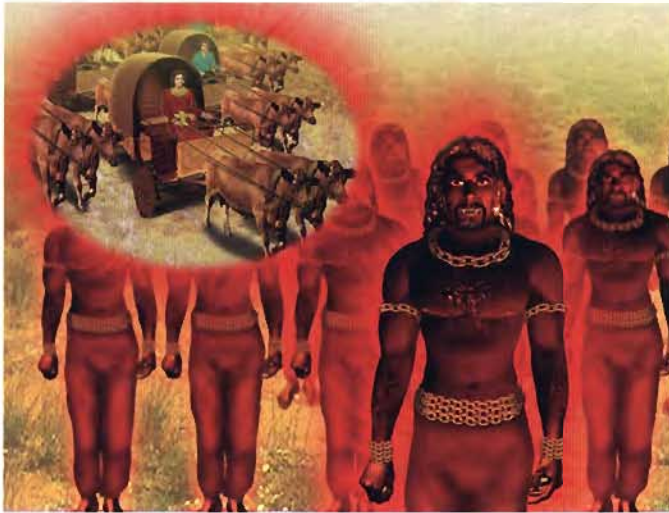
๒. กันดารเพราะสัตว์ร้าย คือ มีสัตว์ร้ายอาศัยอยู่

๓. กันดารเพราะขาดน้ำ คือ เป็นสถานที่หาน้ำดื่ม
น้ำอาบไม่ได้

๔. กันดารเพราะอมนุษย์ คือ เป็นที่มีอมนุษย์อาศัย
อยู่

๕. กันดารเพราะอาหารน้อย คือ เป็นที่ปราศจาก
อาหาร ไม่มีแม้แต่เหง้าไม้ คือพืชที่มีหัว เช่น มัน เผือก

ส่วนในเรื่องนี้ กัณดาเพราะขาดน้ำ และกัณดา
เพราะมีอมมนุษย์อาศัยอยู่ ดังนั้นบุตรของพ่อค้ำนั้นจึงเตรียม
ตุ่มใบใหญ่ไว้บนเกวียนหลายเล่ม แล้วตักน้ำให้เต็มตุ่มทุก
ใบ แล้วก็เดินทางไปสู่ที่กัณดา ซึ่งมีระยะทางประมาณ
๖๐ โยชน์

เมื่อบุตรพ่อค้ำนั้นไปถึงครึ่งทางของทางกัณดา
ซึ่งมียักษ์พวกหนึ่งอาศัยอยู่ ณ ที่นั้น ยักษ์เหล่านั้นก็คิด
ว่า เราจะให้คนเหล่านี้ทิ้งน้ำที่นำมา เพื่อทำให้อดโรยแล้ว

ก็กินพวกมันเสียทั้งหมด จึงเนรมิตกองเกวียนคันงาม นำ
รีนรมย์ เทียมด้วยโคหนุ่มตัวสีขาวปลอด จำแลงตนเป็น
สามัญชน มีศิระโปกผ้าอันชุ่มไปด้วยน้ำ ประดับกาย
ด้วยดอกอุบลและดอกโกมุท นั่งบนเกวียนน้อยที่มีล้อเป็น
โคลน พร้อมกับมีอมมนุษย์จำแลงตนเป็นบริวาร ๑๒ คน
ถืออาวุธ มีโล่ เป็นต้น ล้วนมีผมและผ้าอันเปียก
ประดับด้วยอุบลและดอกโกมุท พร้อมถือกำตอกปทุม
และดอกบุณฑริก เคี้ยวกินเหง้าบัว เดินไปกินไป ให้มัน

สมจริงสมจังอย่างนั้น

โดยปกติของการเดินทางด้วยกองเกวียน ในคราวที่ลมพัดมาข้างหน้า หัวหน้ากองเกวียนและบริวารจะไปหลบฝุ่นอยู่ข้างหน้ากองเกวียน เพราะเวลาโคเดินจะมีฝุ่นมาก จึงต้องไปหลบเหนือลม ถ้าลมพัดมาด้านหลังก็จะเป็นอยู่ด้านหลังกองเกวียน เพื่อหลบฝุ่น ในการนั้นลมพัดมาข้างหน้า บุตรพ่อค้าจึงไปนั่งข้างหน้า

ยักษ์นั้น เห็นบุตรพ่อค่านั้นกำลังมา จึงให้เกวียนของตนหลีกทางให้ จากนั้นก็ได้ทักทายว่า “ท่านจะไปไหนรึ” บุตรพ่อค่านั้นก็จอดเกวียนของตนข้างทาง และให้กองเกวียนที่เหลือเดินทางต่อไป ส่วนตนลงไปยืนคุยกับยักษ์นั้นว่า “พวกเรามาจากเมืองพาราณสี”

บุตรพ่อค้าถามยักษ์นั้นว่า “พวกท่านประดับดอกบัวและดอกโกมุท ถัดดอกปทุมและดอกบุณฑริกเคียงกันเหง้าบัว มีตัวเปือกขุมไปด้วยน้ำ ในหนทางที่พวกท่าน

ผ่านมามีฝนตกอย่างนั้นหรือ หรือว่ามีสระน้ำที่เต็มไปด้วย
ดอกบัวชนิดต่าง ๆ อยู่ข้างหน้า”

ยักษ์นั้นก็ตอบว่า “สหายท่านกล่าวอะไรเช่นนั้น
ที่โน่นมีแนวป่าเขียวขจีอยู่ ตั้งแต่เขตนั้นไปเป็นป่าไม้ทั้ง
หมด มีลำธารน้ำใสเย็นฝนตกเป็นประจำ มีดอกบัวชนิด
ต่าง ๆ อยู่ในสระน้ำมากมาย” เมื่อกองเกวียนกำลัง
ผ่านไปเรื่อย ๆ ยักษ์จึงถามว่า “ท่านคุมเกวียนเหล่านี้
จะไปไหนหรือ”

บุตรพ่อค้ำนั้นก็ตอบว่า “พวกเราไปที่หมู่บ้าน
โน้น”

ยักษ์ก็กล่าวว่า “ในเกวียนเหล่านี้ของท่านมีสินค้า
อะไรบ้างละ”

บุตรพ่อค้ำก็ตอบทันทีว่า “มีสินค้าหลากหลาย
มากมายทุกอย่าง”

ยักษ์ถามอีกว่า “เกวียนเล่มที่ตามมาข้างหลังดูท่า

ทางน่าจะหนักมาก ในนั้น ท่านบรรทุกอะไรหรือ”

“อ้อ ! ในนั้นบรรทุกน้ำ”

“พวกท่านเตรียมน้ำมาด้วยก็ดี แต่ว่าหนทางข้างหน้ามีน้ำอีกมากมาย เตรียมเอามาทำไมตั้งเยอะแยะ ไม่ต้องไปกังวลอะไรเรื่องน้ำเลย ทั้งน้ำเหล่านี้ไปเสียเถิดจะได้เดินทางได้สะดวกมากขึ้น”

เมื่อกล่าวเสร็จยักษณ์นั้นก็แสวงกล่าวว่า “เชิญพวก

ท่านเดินทางต่อไปเถอะ เราเสียเวลามากแล้ว” พวกยักษณ์ เดินทางไปได้หน่อยหนึ่ง พอลับตาคนก็หายไปเมืองยักษณ์ของตน

เพราะความที่เป็นคนเขลา บุตรพ่อค้าจึงเชื่อตามคำของยักษณ์นั้น จึงสั่งให้บริวารทุบตม่น้ำทั้งหมด โดยไม่ให้เหลือน้ำไว้เลยแม้เพียงอัฐมื่อเดียว แล้วก็เดินทางกันต่อไป ขณะเดินทางไปในั้นไม่ได้พบแหล่งน้ำเลย โดนหลอกไปแล้ว ทุกคนในกองเกวียนอดน้ำได้รับความ

กระหายมาก พอเดินทางทั้งวันจนตะวันตกดิน จึงหยุดพัก จอดเกวียนเข้าเป็นวงแล้วผูกโคไว้กับล้อ น้ำสำหรับโคก็ไม่มี ข้าวต้มและข้าวสวยสำหรับคนก็ไม่มี ไม่มีน้ำหุง ทุกคนต่างก็หมดเรี่ยวแรงและกินนอนหลับในที่นั้นเลย

ในเวลากลางคืนพวกยักษ์ก็ออกมาจากเมืองของตน เหล่ายักษ์นั้นก็จับพวกมนุษย์และโคเคี้ยวกินเป็นอาหาร เหลือไว้เพียงกระดูกที่เกลื่อนกลาด กระจัดกระจายไปทั่วทุกทิศ เพราะอาศัยบุตรพ่อค้าเกวียนผู้เฒ่า

เขลาเพียงผู้เดียว เหล่ามนุษย์และโคทั้งหมดจึงถึงความพินาศ

เกวียน ๕๐๐ เล่ม ที่บรรทุกสินค้าทั้งหมดยังจอดอยู่ตามเดิม ฝ่ายพระโพธิสัตว์ ตั้งแต่บุตรพ่อค้านั้นออกเดินทางล่วงหน้าไปก่อน ท่านก็ร่อยุ่อยู่อีกประมาณครึ่งเดือน จึงพากองเกวียน ๕๐๐ เล่ม ออกเดินทาง

เมื่อมาถึงปากทางกันดารนั้น พระโพธิสัตว์ก็ให้บริวารตักน้ำเต็มตุ่มทุกใบ เตรียมพร้อมในทางกันดารนั้น

แล้วก็ให้บริวารคนหนึ่งตักลองเรียกประชุมเหล่าบริวารทั้งหมด เมื่อบริวารมาพร้อมแล้ว พระโพธิสัตว์จึงสั่งกำชับ ๓ ข้อ คือ

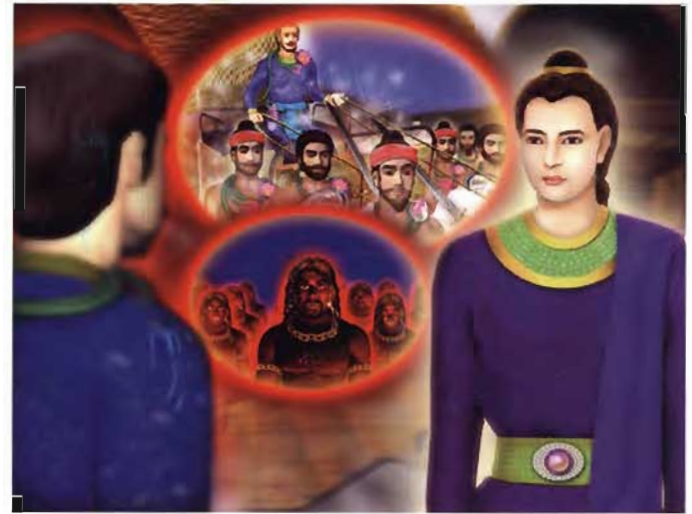
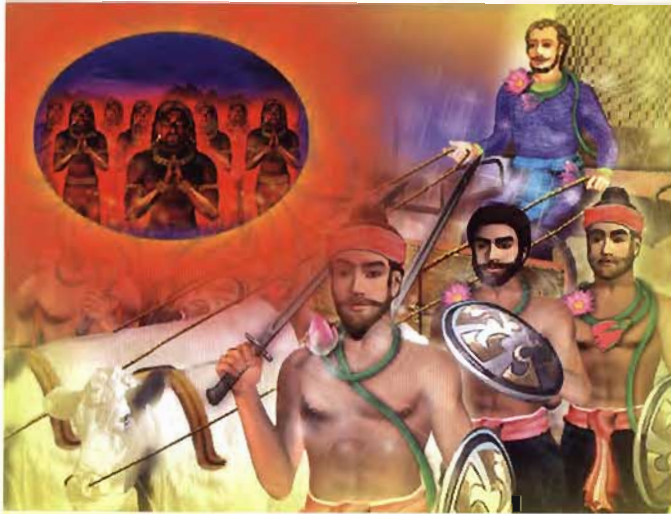
๑. ถ้ายังไม่ได้รับอนุญาตจากเราอย่าเหน้าทั้งเด็ดขาด แม้เพียงอุ้งมือเดียวก็ตาม

๒. ในทางกันดารนี้ มีต้นไม้มีพืชจำนวนมาก ทั้งใบไม้ ดอกไม้ หรือผลไม้ที่ยังไม่เคยกินมาก่อน หากพวก

ท่านยังไม่ได้รับอนุญาตจากเรา ห้ามกินเด็ดขาด

๓. ให้ช่วยกันสังเกตสิ่งผิดปกติต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยไม่เห็นแก่การพักผ่อนหลับนอน

เมื่อให้โอวาทแก่บริวารแล้ว จึงเดินทางต่อไปในทางทุรกันดารนั้น เมื่อพระโพธิสัตว์เดินทางมาถึงครึ่งทางกันดาร ยักษ์ที่อยู่ใต้นั้นก็คิดว่า เราจะให้คนเหล่านี้ทั้งน้ำที่นำมาเสีย ให้เขาตายเพราะขาดน้ำ เมื่อขาดน้ำก็จะ

อ่อนเพลีย แล้วก็เคี้ยวกินพวกเขาทั้งหมดตามอุบายที่
เคยทำมา แล้วก็จำแลงตนพร้อมด้วยเกวียนคันงาม แวด
ล้อมไปด้วยเหล่าบริวารที่เป็นอมมนุษย์เหมือนเดิม ยักษ์
นั้นก็ได้เดินสวนทางมากับพระโพธิสัตว์ และได้จอดคุยข้าง
ทาง แล้วทักทายพระโพธิสัตว์เหมือนทักทายบุตรพ่อค้า
คนก่อน

เมื่อพระโพธิสัตว์ เห็นบุคคลเหล่านั้นก็รู้ทันทีว่า
เป็นยักษ์ ที่ทราบเพราะ

๑. มีท่าทางองอาจไม่กลัวใคร

๒. มีนัยน์ตาแดงเหมือนคนโกรธจัด ถึงจะแปลง
กายอย่างไรก็มีร่องรอยอยู่

๓. ไม่มีเงาตัวแม้จะยืนอยู่ท่ามกลางแสงแดด
แสดงว่า ภาพนั้นจำแลงมา ไม่ใช่คนจริง ๆ แต่ดูแล้ว
เหมือนคน

พระโพธิสัตว์รู้ว่า ในที่กันดารเช่นนี้ย่อมไม่มีแหล่ง

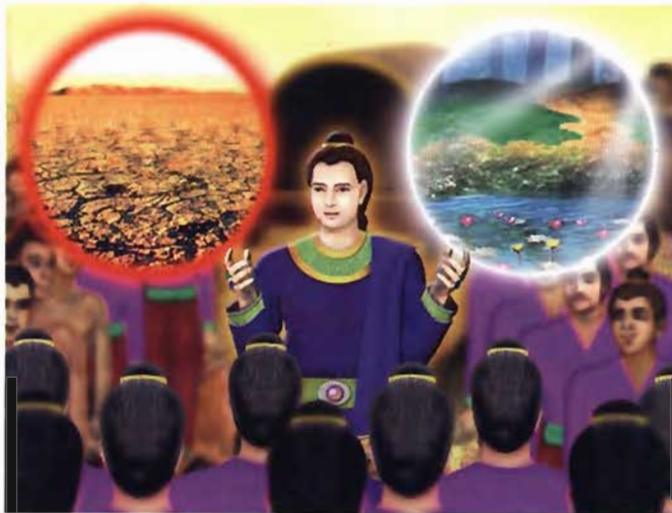
น้ำเดือดขาด และคิดต่อไปว่า เจ้ายักษ์พวกนี้คงหลอกบุตร
พ่อค้าที่เดินทางมาก่อนให้ตายใจ ทั้งน้ำเสียหมด พ้ออ่อน
เพลี้ยก็จับกินทั้งหมด แสดงว่า ถ้าไม่อ่อนเพลี้ยคงจับยาก
คงต้องสู้กัน

ยักษ์นี้คงไม่รู้ว่า เรารู้เขา รู้เท่าทันอุบายของพวก
เขา เขาคงไม่รู้ ท่านรำพึงในใจ แล้วท่านก็พูดกับยักษ์
“เชิญพวกท่านไปเถิด พวกเราเป็นพ่อค้า ถ้ายังไม่เห็น
แหล่งน้ำก็จะไม่ทิ้งน้ำที่พวกเรานำมาเดือดขาด แต่ถ้าเห็น

แหล่งน้ำเมื่อไหร่แล้วเราถึงจะทิ้งเพื่อให้เกรียนเบา จะได้
เดินทางได้สะดวก” ยักษ์นั้นก็ไม่ว่าจะอย่างไร ก็เลยเดิน
ออกไป พอลับตาคนก็หายไปด้วยความเฉา เห็นไหม ถ้า
เรารู้เท่าทัน รู้กัน รู้แก่ ยักษ์ก็แพ้ไป

เหล่าบริวารของพระโพธิสัตว์ก็พากันมาถาม
พระโพธิสัตว์ว่า “นาย นายไม่ได้ยินหรือคนพวกนั้นเขาบอก
มีแนวป่าเขียวชอุ่ม อยู่ทีนั้นมีฝนตกสม่ำเสมอกลิ่นที่เดียว
นายได้ยินไหม พวกนั้นเขาแต่งกายประดับด้วยดอกอุบล

และดอกโกมุท ถือกำเนิดดอกปทุมและดอกบุณฑริก ขบเคี้ยว
เหง้าบัว มีเสื้อผ้าที่เปียกไปด้วยน้ำด้วย พวกเราควรจะ
ทิ้งน้ำทั้งหมดเสีย เพื่อทำเกวียนให้เบาจะได้เดินทางได้
รวดเร็วยิ่งขึ้น ไม่ดีกว่าหรือ”

พระโพธิสัตว์เมื่อได้ฟังคำของบริวารแล้ว จึงสั่ง
ให้หยุดกองเกวียนทั้งหมดแล้วเรียกบริวารทั้งหมดมา
ประชุมรวมกัน พระโพธิสัตว์ถามเหล่าบริวารว่า “พวก
เธอเคยได้ยินจากใครบ้างหรือเปล่าว่า ในทางกันดารมี

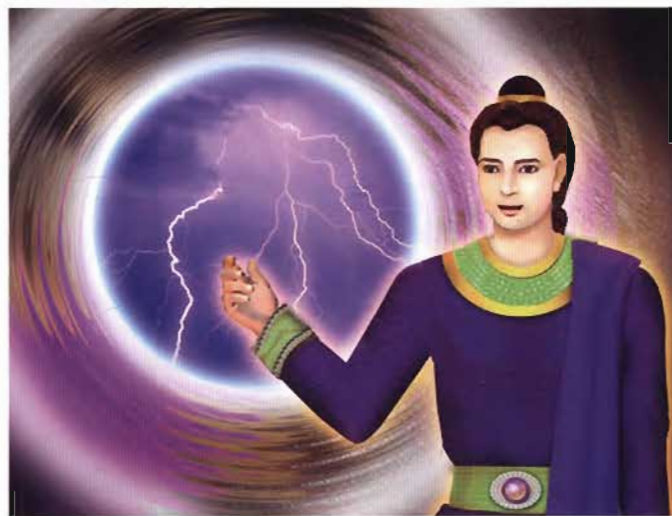

สระน้ำหรือสระบัว”

“นาย พวกเรายังไม่เคยได้ยินเลย ที่นี้ชื่อว่า
กันดารเพราะขาดน้ำ”

“แต่บัดนี้อยู่ ๆ ก็มีคนมาพูดว่า เมื่อพ้นแนวป่าเขียว
ชอุ่มนั้นไป จะมีฝนตกสม่ำเสมอ สถานที่ที่ฝนจะตก พวก
เธอทราบหรือไม่ว่า ลมฝนอันชุ่มเย็น จะต้องพัดครอบ
คลุมพื้นที่ที่ไยชนรู้หรือเปล่า”

“ประมาณ ๑ โยชน์ครับ” บริวารตอบ

“แล้วในที่นี้มีลมฝนพัดถูกตัวใครสักคนหนึ่งบ้างไหม”

“ไม่มีเลยนาย”

“ธรรมดาเมฆฝนจะปรากฏให้เห็นก่อนในระยะเท่าไร”

“ประมาณ ๓ โยชน์นาย”

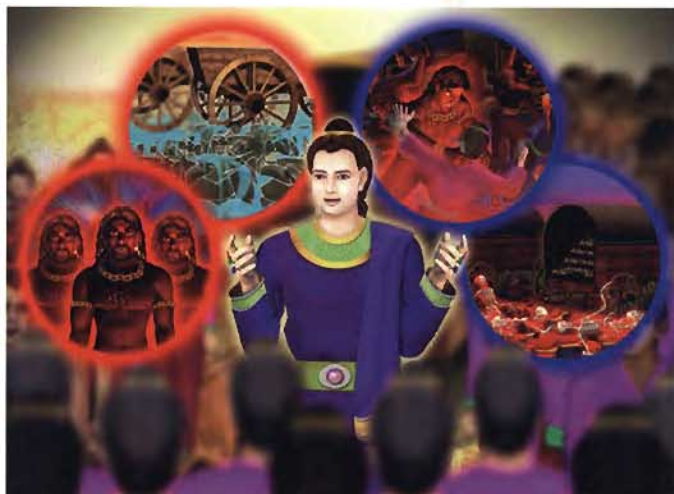
“แล้วพวกเธอมีใครเห็นเมฆฝนที่ตั้งเค้ามาบ้างเห็นบ้างไหม”

“ไม่มีเลยนาย”

“แล้วมีใครเคยเห็นสายฟ้าบ้างไหม” พระโพธิสัตว์ถามต่อ

“ไม่มีใครเห็นเลยนาย”

“แล้วเสียงฟ้าร้องได้ยินไกลเท่าไรรู้หรือเปล่า”

“ประมาณ ๑-๒ โยชน์”

“พวกเธอมีใครได้ยินเสียงฟ้าร้องบ้างไหม”

“ไม่มีเลยนาย”

“พวกเธอรู้จักคนพวกนี้หรือเปล่า”

“ไม่รู้จักเลยนาย”

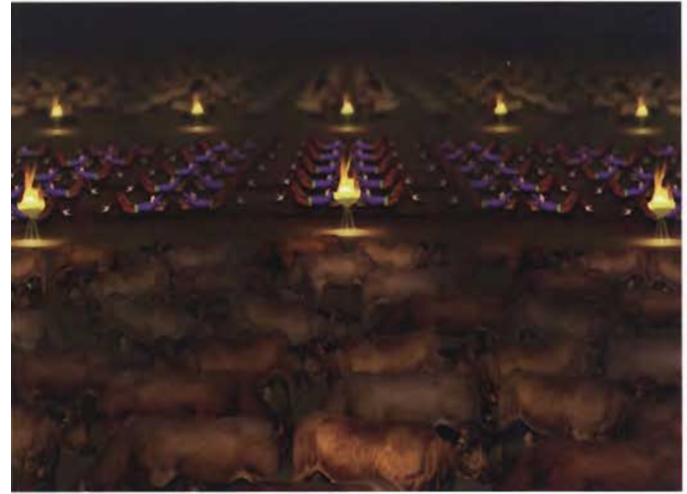
“เธอรู้หรือไม่คนพวกนี้ไม่ใช่มนุษย์ แต่เขาเป็นยักษ์ กำลังจะหลอกพวกเราให้เหน็ดเหนื่อย เมื่อพวกเราอ่อน

เพลียเพราะขาดน้ำ มันก็จะจับเราเคี้ยวกินกันทั้งหมด บุตรพ่อค้าที่เดินทางมาก่อนพวกเรา คงรู้ไม่เท่าทันยักษ์เหล่านี้ จึงเหน็ดเหนื่อยทั้งหมด อาจจะถูกกินหมดไปแล้วก็ได้ ถ้าเป็นเช่นนั้นพวกเราก็จะได้เห็นเกวียนของบุตรพ่อนั้นในหนทางข้างหน้าแน่แหละ ดังนั้นตอนนี้พวกเราอย่าประมาท อย่าทิ้งน้ำแม้เพียงอัฐมิดีเดียว แล้วก็รีบเดินทางกันต่อไปเถิด”

เมื่อกองเกวียนพระโพธิสัตว์เดินทางมาได้ระยะ

หนึ่ง เห็นกองเกวียน ๕๐๐ เล่มของบุตรพ่อค่านั่น แล้ว
ก็กระตือรือร้น กระตือรือร้น เกลื่อนกลาดกระจัดกระจายอยู่ จึง
สั่งให้บริวาร หยัดเกวียนแล้วก็ให้ตั้งล้อมเป็นวงทำเป็นค่าย
พักแรม ให้บริวารและโคกินอาหารเย็นก่อนเวลามืดแล้ว
จัดที่นอนให้เหล่าโคนอนตรงกลาง ส่วนบริวารนอนล้อม
รอบ

ส่วนพระโพธิสัตว์พร้อมด้วยบริวารที่กำลัง
แข็งแรง มือถือดาบ ยืนรักษาการณ์อยู่ตลอดคืนจนสว่าง

วันรุ่งขึ้นพระโพธิสัตว์จึงให้บริวารและโคกินอาหาร จากนั้นท่านก็สั่งบริวารว่า พวกเธอจงทิ้งเกวียนที่ไม่แข็งแรง แล้วเลือกเอาเลย เอาเกวียนที่แข็งแรงของบุตรพ่อค่านั้นมาแทน จงทิ้งสินค้าที่มีราคาน้อยของตน แล้วไปเลือกสินค้าที่มีราคาแพงของบุตรพ่อค่านั้น จากนั้นเหล่ากองเกวียนของพระโพธิสัตว์ จึงเดินทางต่อไปจนถึงเมืองที่จะทำการค้าขาย พอไปถึงเมืองนั้นท่านก็ได้ทำการค้าขายสินค้าจนได้กำไรมากกว่าเดิม ๒-๓ เท่า เมื่อขาย

สิ้นคำหมดแล้ว พระโพธิสัตว์จึงได้พาเหล่าบริวาร และ
กองเกวียนเดินทางกลับสู่เมืองพาราณสีด้วยความสวัสดิ

พระพุทธรองค์ได้ตรัสกับท่านอนาถบิณฑิก
เศรษฐีว่า “ดูก่อนท่านเศรษฐี การยึดถือโดยการคาด
คะเน จัดว่าเป็นความยึดถือที่ผิด เหมือนบุตรพ่อค้าผู้ถึง
ความพินาศใหญ่หลวง แต่บุคคลผู้เป็นบัณฑิต ย่อมยึด
ถือตามเหตุผลเป็นจริง จึงจะจัดว่าเป็นการยึดถือที่ถูกต้อง
ย่อมถึงความปลอดภัย พ้นจากอันตรายทั้งปวง

พระพุทธรองค์ก็ทรงประชุมชาดกว่า บุตรของพ่อ
ค้าผู้ถึงความพินาศในครั้งนั้น ก็ได้มาเป็นพระเทวทัตใน
บัดนี้ ส่วนบุตรพ่อค้าผู้ชาญฉลาดรู้เท่าทันเหตุการณ์
เฉพาะหน้า ยึดมั่นในเหตุผลได้มาเป็น เราตถาคต

ภายหลังจบพระธรรมเทศนา สหายของท่าน
อนาถบิณฑิกเศรษฐีทั้ง ๕๐๐ คน ก็บรรลุธรรมเป็นพระ
โสดาบัน เป็นผู้มัคริธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัยตลอดไป

๒๖
นักเลงสุรา

1 ในกรุงสาวัตถี มีพวกนักเลงสุรายุ่กลุ่มหนึ่ง ที่คอยสร้างความเดือดร้อนให้แก่คนทั้งเมือง วันหนึ่งพวกนักเลงเหล่านี้ได้ปรึกษากันว่า เงินที่จะไปซื้อสุรามาดื่มกันหมดแล้ว พวกเราจะไปหาเงินที่ไหนกันดี มีนักเลงคนหนึ่งชื่อว่า กักขะ ได้กล่าวว่า “พวกท่านไม่ต้องเป็นห่วง เรามีอุบายหาเงินซื้อเหล้าอยู่แล้ว”

“ท่านมีอุบายอะไรหรือ”

“พวกเจ้ารู้จักท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีหรือเปล่า”

“รู้จักสิ ท่านเป็นมหาเศรษฐีผู้ใจบุญ ท่านจะให้เราไปขอเงินท่านเศรษฐีมาซื้อเหล้ากินหรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น ถ้าเราเข้าไปขอเงินท่าน เพื่อมาซื้อสุราดื่ม ท่านคงไม่ให้แน่ แต่ว่าท่านเศรษฐีมีของมีค่ามากมาย มีเครื่องประดับ เช่น แหวนตั้งหลายวง

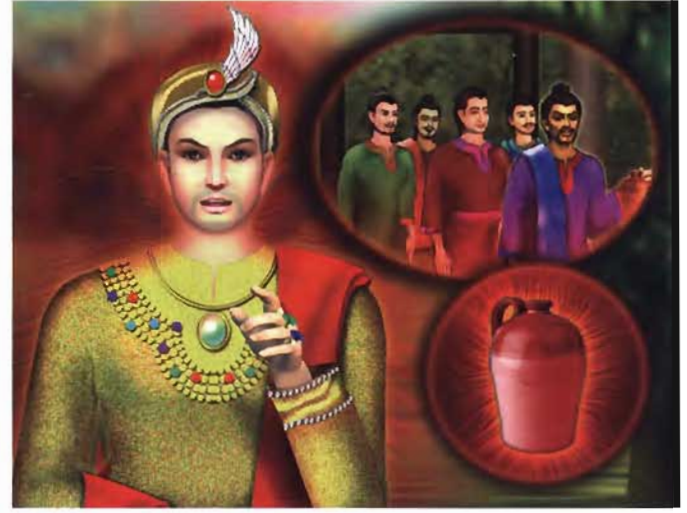

ยังนั่งผ้าราคาแพง แล้วก็ชอบเข้าไปเฝ้าพระราชอาอยู่เป็นประจำ เราจะออกอุบายโดยใส่ยาสลบลงไปในไหสุรา แล้วพากันทำท่าดื่มสุราในขณะที่ท่านเศรษฐีกำลังเดินมา จากนั้นเราก็ได้เชิญชวนท่านเศรษฐีให้มาดื่มด้วย โดยให้ท่านดื่มสุราในไหที่ผสมยาสลบ” ชีเมาก็คิดตื้น ๆ อย่างนี้แหละ “เมื่อท่านเศรษฐีสลบแล้ว พวกเราก็จะถอดของมีค่า รวมทั้งเสื้อผ้าจากตัวท่านเศรษฐี เพื่อเอาไปขายและนำเงินมาซื้อเหล้า”

เมื่อนายกักขฬะบอกอุบายของตนแล้ว เพื่อน ๆ นักเลงก็เห็นด้วยกับอุบายนี้ แล้วก็คิดว่า เราจะได้มีเหล้ากินกันอย่างเต็มที่ จากนั้นเหล่านักเลงสุราก็ปฏิบัติตามอุบายที่คิดไว้ โดยนำยาสลบใส่ลงไปในไหสุรา แล้วก็ทำท่ากำลังนั่งดื่มสุราอยู่ข้างทาง เพื่อรอท่านเศรษฐีเดินมา

เมื่อพวกนักเลงสุราเห็นท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีกำลังเดินมา ก็ทำทีเดินเข้าไปหาท่านเศรษฐี แล้วก็เชิญชวนท่านเศรษฐีว่า “ท่านเศรษฐีขอเชิญมาดื่มสุรารสเลิศ

กับพวกเราสักหน่อยเถิด แล้วค่อยไป”

เนื่องจากท่านเศรษฐีเป็นพระโสดาบัน ท่านจะไม่ประพฤติดุสิตเล็ดขาด แม้ท่านเศรษฐีจะไม่คิดดื่มสุรา แต่ท่านสังเกตเห็นความผิดปกติของพวกนักเลงสุรานั้น ท่านจึงเดินเข้าไปหาพวกนักเลงสุราเหล่านั้น แล้วสังเกตดูอาการกิริยา ก็รู้ว่า พวกนี้มีหน้าตาเป็นที่พิรุณ ท่านคิดว่า เจ้าพวกนี้ต้องแอบเอายาสลบใส่ลงในสุราแน่เลย และคงคิดร้ายต่อเรา เพื่อขโมยเครื่องประดับของเรา

ท่านเศรษฐีจึงคิดที่จะสั่งสอนนักเลงเหล่านั้น ให้รู้สำนึก และไล่ไป ท่านจึงกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “เจ้าพวกวายร้าย พวกเจ้าแอบใส่ยาสลบลงในสุราใช้ไหม คิดจะมอมเมาเราด้วยสุรา เพื่อจะปลดทรัพย์ของเรา เอาไปซื้อเหล้ากินใช้หรือเปล่า พวกเจ้าคุยอวดว่า สุรานี้รสดี รสเลิศ แต่ก็ไม่เห็นมีใครยกสุรานี้ขึ้นมาดื่มเลย”

พวกนักเลงสุรารีบแก้ตัวว่า “ไม่ใช่อย่างนั้น เปล่า ท่านเศรษฐี เราไม่ได้ใส่ยาสลบลงในสุราหรอก”

ท่านเศรษฐีว่า “ถ้าอย่างนั้นพวกเจ้าลองตีมสุรา เหล้านี้ให้เราดูก่อน”

พวกนักเลงสุราเหล้าเหล่านั้นต่างมองหน้ากัน แล้วก็ ไม่ยอมตีมสุรานั้น อับเฉาเหงาหงอยหงอกไปเลย

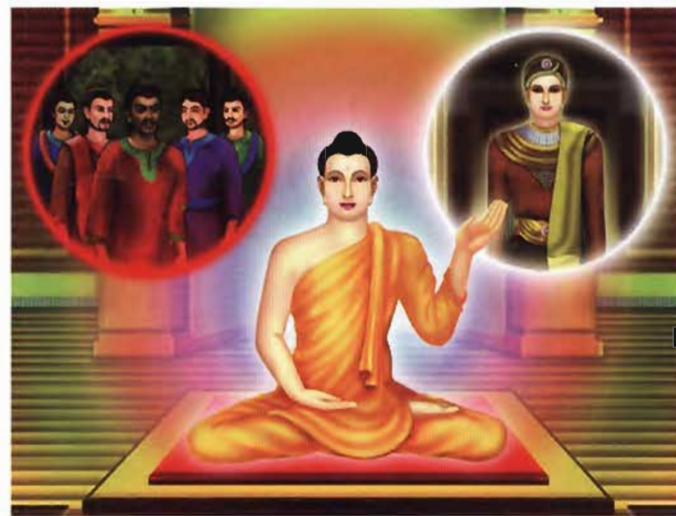
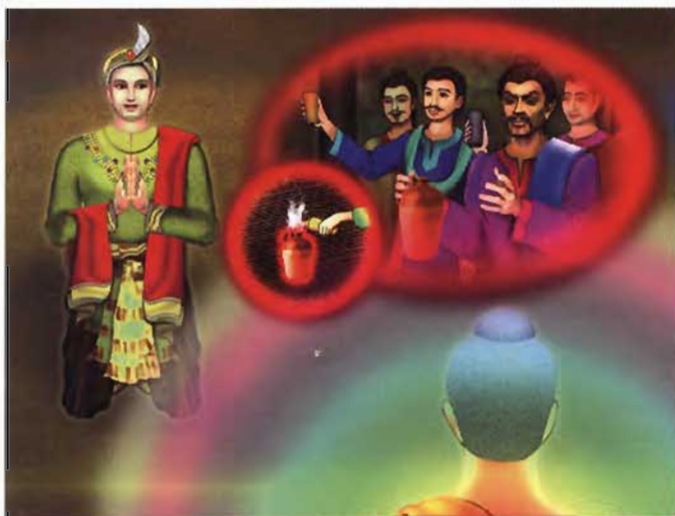
แล้วท่านเศรษฐีก็ตวาดไล่ตะเพิด พวกนักเลงสุรา เหล้าเหล่านั้นต่างก็รีบหนีไป เพราะเกรงกลัวบาปมีท่านเศรษฐี

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีจึงเดินทางกลับเรือน

ของตน ท่านมีความคิดว่าต้องนำเรื่องนี้ไปกราบทูลพระ บรมศาสดาให้ทรงทราบ แล้วก็รีบเดินทางไปวัดพระ เชตวัน เพื่อเข้าเฝ้าพระพุทธองค์ จะเห็นว่าทุกเรื่องมัน มีเหตุกับผล

เมื่อท่านเจอเรื่องราวอย่างนี้ ท่านก็อยากจะฟัง เรื่องราวที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นซึ่งท่านคิดว่าต้องมีแน่เลย เมื่อไป ถึงท่านก็ถวายบังคมพระบรมศาสดา แล้วก็นั่ง ณ ที่ควร

ส่วนข้างหนึ่ง จากนั้นท่านก็กราบทูลเรื่องราวทั้งหมดให้
พระพุทธองค์ทรงทราบ

พระบรมศาสดาตรัสกับท่านเศรษฐีว่า “ดูก่อน
ท่านเศรษฐี ไม่ใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้น ที่พวกนักเลงสุรา
เหล่านั้น คิดจะหลอกลวงท่าน” ท่านมักจะใช้ประโยคนี้
ก็แสดงว่าไม่มีอะไรใหม่ในวัฏฏะ จะมีเหตุการณ์เกิดขึ้น
ซ้ำ ๆ เพราะกิเลสตัวเดิม โลภะ โทสะ โมหะ ที่เข้าไปสิง

จิต ทำให้คิด พุด ทำอย่างนั้น และนรกก็ขุมเต็ม ๆ

“แม้ในกาลก่อนพวกนักเลงสุราก็คิดจะลง
บัณฑิตทั้งหลายเช่นกัน” แล้วก็ป็นธรรมเนียม ท่านอนาถ
บิณฑิกเศรษฐีกราบทูลอาราธนาให้พระพุทธองค์ตรัสเล่า
ให้ฟัง พระองค์จึงทรงนำเรื่องราวในอดีตมาแสดง

ในครั้งอดีตกาล พระเจ้าพรหมทัต ครอง
ราชสมบัติอยู่ ณ กรุงพาราณสี ได้มีเศรษฐีท่านหนึ่ง เป็น

ผู้มีทรัพย์สมบัติมาก ท่านเศรษฐีผู้นี้มักจะไปเข้าเฝ้าพระราชาอยู่เป็นประจำ อยู่มาวันหนึ่งมีพวกนักเลงสุรากลุ่มหนึ่ง คิดจะวางยาสลบท่านเศรษฐี โดยออกอุบายว่า พวกเราจะใส่ยาสลบลงในไหสุรา แล้วก็เชิญชวนให้ท่านเศรษฐีดื่มสุรานี้ เมื่อท่านเศรษฐีสลบไปแล้ว พวกเราก็จะปลดเอาเครื่องประดับของท่านออกไปขาย แล้วก็นำเงินมาซื้อสุราดื่มกันกันต่อ สุรามหาโทษ มันเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นไม่ควรที่จะมีการผลิต การขาย การดื่ม พวกนัก

เลงเหล่านั้นจึงทำที่ว่า กำลังนั่งดื่มสุราอยู่ข้างทาง ที่ท่านเศรษฐีมักจะเดินผ่านบ่อย ๆ

พวกนักเลงสุราก็พากันกล่าวเชิญชวนท่านเศรษฐีว่า ท่านเศรษฐีเชิญท่านแวะดื่มสุรากับพวกเรา ก่อนเถิด พวกเรามีสุรารสเลิศให้ท่านลิ้มลอง ท่านเศรษฐีไม่ดื่มสุราอยู่แล้ว แต่ท่านสังเกตเห็นพิรุณของพวกนักเลงสุรา ท่านจึงคิดว่า เราจะไล่พวกนักเลงสุรานี้ให้หนีไป จึง

กล่าวว่า “พวกเธอทั้งหลาย ถ้าเราต้มสุราไปแล้วไปเข้า
เฝ้าพระราชาจะเป็นการไม่สมควร อย่างไรเสียเราจะไป
เข้าเฝ้าพระราชาก่อน เราจะทำพวกเจ้าใหม่ ให้พวก
เจ้านั่งรออยู่ตรงนี้แหละ”

แล้วท่านเศรษฐีก็เดินทางไปเข้าเฝ้าพระราชา เข้า
เฝ้าเสร็จแล้วท่านเศรษฐีก็เดินทางกลับมาทางเก่า พวกนัก
เลงสุราจึงรีบเข้าไปหาท่านเศรษฐี แล้วก็เชิญชวนให้ท่าน

ต้มสุราอีก ท่านเศรษฐีจึงเดินตามไปที่วงนักเลงสุรานั้น
ท่านสังเกตเห็นว่า สุรายังเต็มไถอยู่เลย จึงกล่าวกับเหล่า
นักเลงสุรานั้นว่า “ทำไมสุรานี้ยังเต็มไถอยู่เหมือนเดิมเลย
พวกเจ้าบอกว่าสุรานี้มีรสเลิศ แต่ทำไมไม่ยอมต้มกันเลย
พวกเจ้าคิดจะวางยาเราใช่ไหม” เพราะกิเลสตัวเดิม และ
วิธีการเดิม แต่หน้าอาจจะไม่เหมือนเดิม

พวกนักเลงสุรากล่าวว่า “เปล่าเลยท่านเศรษฐี

ถ้าอย่างนั้นพวกเจ้าก็ลองตีสุรانیให้เราดูหน่อยสิ” พวก
นักเลงก็ได้แต่มองหน้ากันด้วยท่าทางพิรุธ

“พวกเจ้าคงใส่ยาสลบลงในสุรานี้แน่ ๆ เลย จึง
ไม่มีใครกล้าตี” แล้วก็ตวาดนักเลงสุราเหล่านั้นว่า “พวก
เจ้าอย่าทำเช่นนั้นอีก มิฉะนั้นเราจะจับตัวพวกเจ้าไปถวาย
พระราชอาให้ลงทัณฑ์” ได้ผล ต่างก็รีบวิ่งหนีไปเลย แล้ว
ก็ไม่กล้ามาเจอหน้าท่านเศรษฐีอีกเลย

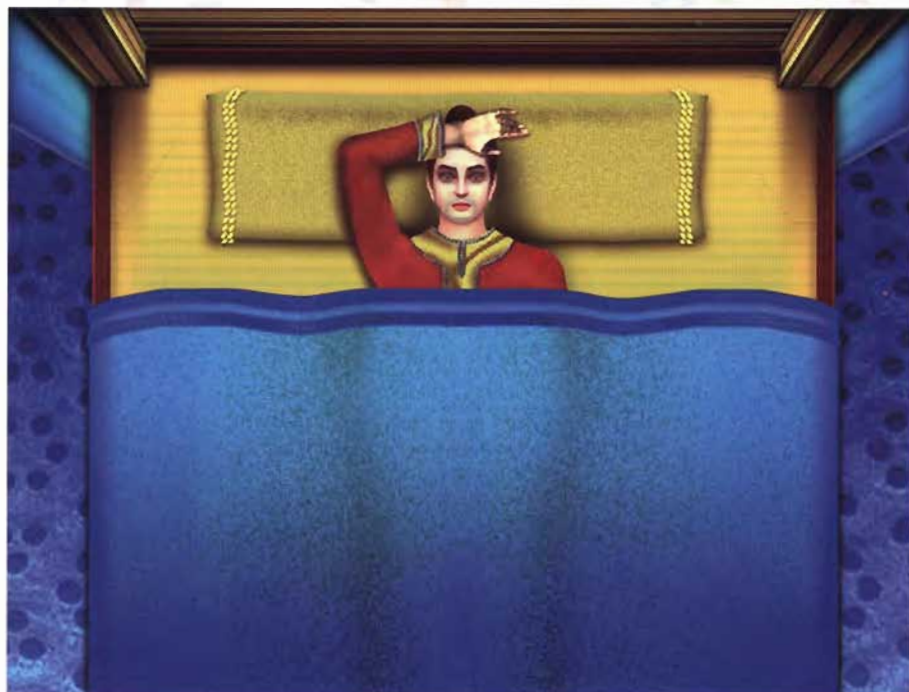
เมื่อพระพุทธองค์แสดงเรื่องราวจบลง ทรง
ประชุมชาดกว่า พวกนักเลงสุราในครั้งนั้น ได้มาเป็นนัก
เลงสุราในบัดนี้ ช้า ๆ เลย เพิ่งขึ้นจากนรกมาใหม่ ๆ
ส่วนเศรษฐีชาวกรุงพาราณสีในครั้งนั้น ได้มาเป็นเรา
ตถาคตดังนี้แล

๒๗

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีป่วย

ร่ำเรียงในกุศลธรรมที่ได้กระทำไว้
ดีแล้ว

เพราะว่ายามใดที่นอนป่วย
อยู่บนเตียงคนป่วย เท่ากับว่า เรา
เหมือนนักโทษประหาร ที่เพชรฆาต
กำลังเงื้อมดาบจะจ้วงฟันกันอยู่แล้ว
ในตอนนั้นจะต้องทำกันให้ถูกหลัก
วิชา ที่จะเดินทางไปสู่ปรโลก ซึ่ง
เขาวัดกันที่ความโลภ หรือความหมอง
ของใจ ถ้าใจโลภก็ไปดี ถ้าใจหมองก็
ไปอบาย ไปไม่ดี

ขกคนต้องป่วย ถ้าไม่ตายโดยอุบัติเหตุ ก็ต้องป่วย
ตอนป่วยเราต้องการกัลยาณมิตร ต้องการคุณ
หมอกัลยาณมิตรคอยดูแลรักษาไข้ ต้องการพยาบาล
กัลยาณมิตรรักษาไข้ ต้องการผู้เฝ้าไข้ หมู่นญาติ เพื่อน
ฝูง เป็นกัลยาณมิตร ไปพูดไปคุย แนะนำให้ใจอาจหาญ

เพราะฉะนั้น ตรงนี้แหละทั้ง
ผู้ไข้ก็ต้องเตรียมตัว ผู้รักษาไข้ ดูแลไข้ เฝ้าไข้ หรือ
เยี่ยมไข้ก็ต้องทำให้ถูกหลักวิชา จะต้องทำหน้าที่ของ
กัลยาณมิตรให้ดีทีเดียว ให้เข้าใจหรือศึกษาเรื่องราวที่เคย
พูด พูดในสิ่งที่ทำให้ผู้ไข้นั้น มีใจปีติเบิกบานบุญบันเทิง
ให้มีความปลื้มปีติ

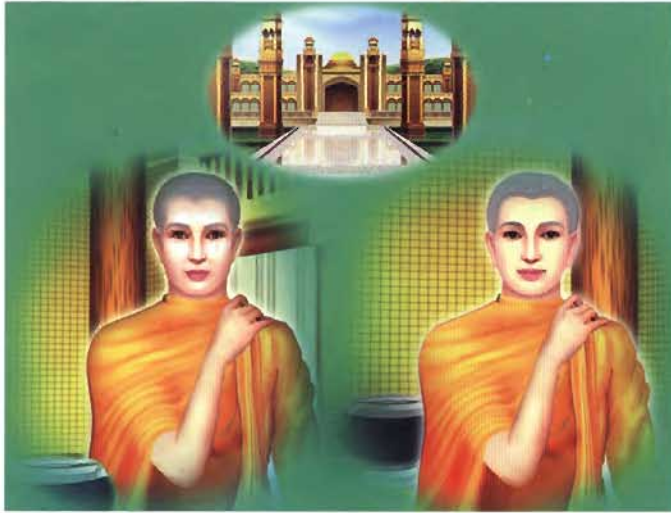

เช้าวันหนึ่ง ท่านเศรษฐีป่วย ไม่สามารถจะไปวัด
พระเชตวันได้ จึงเรียกบริวารคนหนึ่งมา แล้วสั่งว่า “เจ้า
จงไปหาพระสารีบุตรแล้วกราบเท้าพระสารีบุตรแทนเรา
ที” ขนาดป่วย ในใจก็มีแต่พระรัตนตรัย “และกราบ
เรียนให้พระสารีบุตรทราบ ว่า เราไม่สบายเป็นไข้หนัก ได้
รับทุกข์ทรมานมาก จึงขอกราบเท้ามายังพระสารีบุตร
พร้อมกับนิมนต์พระสารีบุตรให้ช่วยอนุเคราะห์มาเยี่ยม

ที่บ้านด้วย”

บริวารนั้นจึงไปหาพระสารีบุตรที่วัดพระเชตวัน
กราบเรียนเรื่องราวให้พระสารีบุตรทราบ พร้อมกับนิมนต์
พระสารีบุตรให้ไปเยี่ยมท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีที่บ้าน
พระสารีบุตรรับนิมนต์ แสดงว่า ท่านสิ้นก่อนพระสารี
บุตร พระสารีบุตรสิ้นก่อนพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

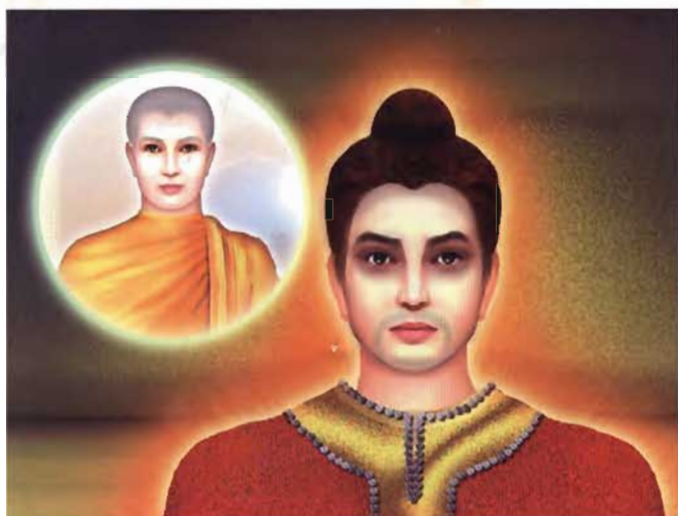

พระสารีบุตรจึงนุ่งห่มจีวร ถือบาตรไปบ้านท่าน
อนาถบิณฑิกเศรษฐีพร้อมกับพระอานนท์ เตรียมบาตร
ไปด้วยเพื่อให้ท่านเศรษฐีได้มีโอกาสดำเนินบุญ เรามาดูวิธีการ
เยี่ยมไข้ว่าเขาทำกันอย่างไร โดยดูพระอริยเจ้าท่านไป
เยี่ยมไข้เป็นแบบอย่าง เราจะได้ดำเนินรอยตามอริย
ประเพณี แล้วในชีวิตของเราก็จะได้ไปเยี่ยมกันหลายครั้ง
ทีเดียว เพราะว่า มีคนเจ็บ คนป่วย คนใกล้จะตายกัน

เยอะ เพราะฉะนั้นจึงควรศึกษากันเอาไว้ให้ดี

เมื่อไปถึงบ้านของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี พระ
สารีบุตรก็ได้เข้าไปพบได้ถามอาการไข้ของท่านเศรษฐีก่อน
ว่าเป็นอย่างไรบ้าง ท่านเศรษฐีก็เรียนว่า “พระคุณเจ้า โยม
ทนไม่ไหวแล้ว ประคองตนเองไม่ไหวแล้ว อาการทุกข์
ทรมานของโยมยิ่งทวีคูณ ไม่ทุเลาเลย” คือ บอกไปตาม
ความเป็นจริง เวลาพระไปเยี่ยม

บางคนไปเยี่ยมไข้ก็เอาเรื่องลูกไปเล่าให้ฟัง ลูกคนนั้นเป็นอย่างนี้ ลูกคนนี้เป็นอย่างนั้น ลูกน้องมาเยี่ยมเจ้านาย งานโน่นก็ยังไม่เสร็จ เป็นอย่างนี้สารพัดเลยลูก ๆ บางคนก็ เตี้ยอย่าลืมหั่นพินัยกรรม เตี้ยว่าจะยกไอนั้นให้ผม แม่อย่าเอาไปทำบุญที่วัดหมด อย่าทำอย่างนั้นนะ มันเป็นบาป ต้องทำอย่างพระสารีบุตรนี้

เมื่อถามอาการป่วยแล้ว ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็บอกอาการป่วยไปตามความเป็นจริง พระสารีบุตรจึง

แสดงธรรมเป็นอุบายระงับทุกข์เวทนาให้ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีฟัง ไม่ใช่ไปห้ามความตาย แล้วให้ตั้งใจฟังธรรม ด้วยถ้อยคำที่ดี คำพูดก็เป็นสื่อของใจที่เป็นประดุจสะพาน ให้ความรู้เดินทางผ่านจากใจสู่ท่าน ท่านพูดให้ปลื้ม ให้ใจอยู่ในบุญ ทั้ง ๆ ที่ท่านเศรษฐีก็อยู่ในบุญแล้วแต่เวลาคนป่วยทุกข์เวทนาเกิดขึ้น บางทีจะเพ้อ เพราะความป่วยมาบังคับกายกับใจ ถ้ากายป่วย บางทีใจแยกเหมือนกัน

“ท่านเศรษฐี บุคคลผู้ไม่เลื่อมใสในพระพุทธเจ้า เมื่อตายไปย่อมเข้าถึงทุกคติ ส่วนท่านมีความเลื่อมใสในพระพุทธเจ้าอย่างไม่หวั่นไหว ขอให้ความเจ็บป่วยจงหายโดยพลัน” นำความจริงที่ท่านเศรษฐีได้กระทำนั้น เป็นสัจจามาอ่านวยอวยพรว่า จงหายป่วยโดยเร็วพลัน

“ท่านเศรษฐีบุคคลผู้ไม่เลื่อมใสในพระธรรม เมื่อตายไปย่อมเข้าถึงทุกคติ” คือไม่เลื่อมใสก็ไม่ประพฤติดามธรรม ประพฤติในอกุศลธรรม เพราะฉะนั้นตายไปแล้ว

ต้องไปทุกคติ ท่านพูดโดยย่อ ซึ่งท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ท่านเข้าใจ “ส่วนตัวท่าน เลื่อมใสในพระธรรมอย่างไม่หวั่นไหว ขอให้ความเจ็บป่วยจงหายโดยพลัน”

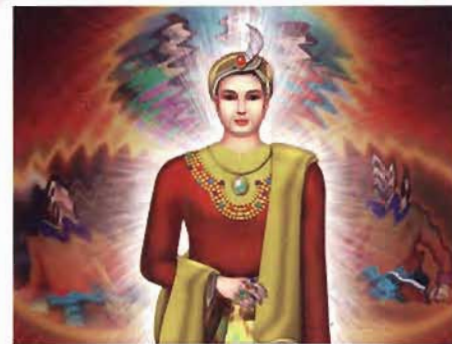
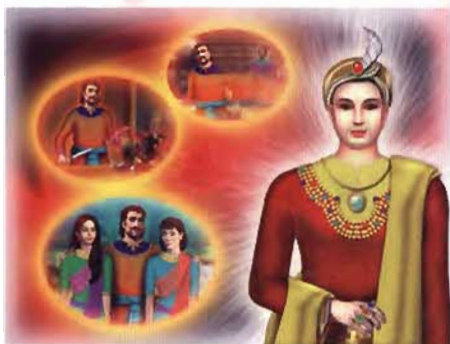
“ท่านเศรษฐี บุคคลผู้ไม่เลื่อมใสในพระสงฆ์ เมื่อตายไปย่อมเข้าถึงทุกคติ ส่วนท่านมีความเลื่อมใสในพระสงฆ์อย่างไม่หวั่นไหว ขอให้ความเจ็บป่วยจงหายเร็วพลัน”

“ท่านเศรษฐี ผู้ที่ทูลศีล เมื่อตายไปย่อมเข้าถึงทุกคติ
ส่วนท่านมีศีลของพระอริยะ มีศีลสะอาด ไม่ขาด ไม่ทะลุ
ไม่ต่างพร้อย ขอให้ความเจ็บป่วยจงหายเร็วพลัน”

“ท่านเศรษฐี บุคคลที่ประกอบไปด้วยความเห็นผิด
คือ เป็นมิจฉาทิฐิ เมื่อตายไปย่อมเข้าถึงทุกคติ ส่วนท่าน
เป็นผู้มีความเห็นถูก เป็นสัมมาทิฐิ ขอให้ความเจ็บป่วยจง
หายโดยพลัน”

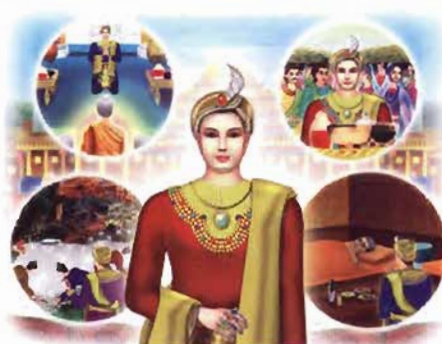
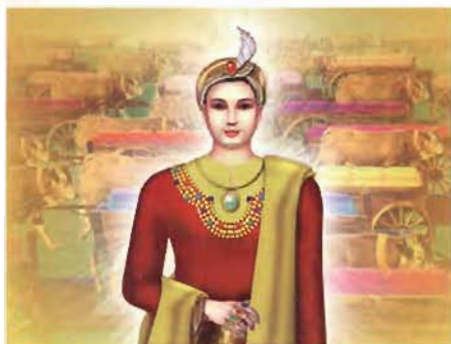
“ท่านเศรษฐี บุคคลผู้มีความดำริในทางผิด เมื่อตายไปย่อมเข้าถึงทุกคติ ส่วนท่านเป็นผู้มีความดำริในทางที่ชอบ คือ ดำริออกจากกาม ไม่พยาบาท ไม่เบียดเบียน ขอให้ความเจ็บป่วยจงหายเร็วพลัน”

“ท่านเศรษฐี บุคคลที่ประกอบไปด้วยมิจฉาวาจา คือ พูดเท็จ พูดคำหยาบ พูดส่อเสียด พูดเพ้อเจ้อ เมื่อตายไปย่อมเข้าถึงทุกคติ ส่วนท่านเป็นผู้มีสัมมาวาจา คือ ไม่พูดเท็จ ไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดส่อเสียด ไม่พูดเพ้อเจ้อ

ขอให้ความเจ็บป่วยจงหายโดยเร็วพลัน”

“ท่านเศรษฐี บุคคลที่ประกอบไปด้วยการงานทุจริต คือ มีเจตนาฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม เมื่อตายไปย่อมเข้าถึงทุกคติ ส่วนท่านเป็นผู้มีการประกอบการทำงานสุจริต คือ ไม่ฆ่า ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม ขอให้ความเจ็บป่วยจงหายโดยเร็วพลัน”

“ท่านเศรษฐี บุคคลที่ประกอบไปด้วยการเลี้ยงชีพในทางที่ผิด เมื่อตายไปย่อมเข้าถึงทุกคติ ส่วนท่านเป็นผู้

ผู้ประกอบไปด้วยการเลี้ยงชีวิตโดยชอบ มีสัมมาอาชีวะ
ขอให้ความเจ็บป่วยจงหายเร็วพลัน”

“ท่านเศรษฐีบุคคลที่พยายามในทางที่ผิด คือ มีความพยายามให้อกุศลเกิดขึ้น เมื่อตายไปย่อมเข้าถึงทุกคติ ส่วนท่านเป็นผู้ประกอบไปด้วยความพยายามในทางที่ชอบ คือ เพียรมิให้อกุศลกรรมที่ยังไม่เกิดขึ้น ก็มิให้เกิดขึ้น หรือเพียรละอากุศลกรรมที่เกิดขึ้นแล้วให้หมดไป เพียร

ยังกุศลกรรมที่ยังไม่เกิดขึ้นก็ให้เจริญขึ้น ให้เกิดขึ้น หรือ กุศลกรรมที่เกิดขึ้นแล้วก็ให้เจริญยิ่งขึ้นไปเรื่อย ๆ ขอให้ ความเจ็บป่วยจงหายเร็วพลัน”

“ท่านเศรษฐีบุคคลที่ตามระลึกในทางที่ผิด เมื่อ ตายไปก็ย่อมเข้าถึงทุกคติ ส่วนท่านเป็นผู้ที่ตามระลึกใน ทางที่ชอบ คือ มีสติอยู่ตลอดเวลา ขอให้ความเจ็บป่วย หายเร็วพลัน”

เราจะเห็นว่า สิ่งที่พระสารี
บุตรท่านแสดงธรรม เป็นเนติแบบ
แผนของการเย็บใช้ที่ดีมาก ๆ ทีเดีย
และหลังจากนั้นเราจะไปแปลงอย่าง
ไรก็แล้วแต่เรา แต่หลักก็คือ ให้จิตเขา
อยู่ในกุศลธรรม ให้ใจเขาใส ๆ ได้ ถือ
ว่าถูกหลักวิชา อย่าไปชวนพูดชวน
คุยเรื่อยเปื่อย

เป็นสิ่งที่เราจะต้องศึกษากัน
เอาไว้ให้ดีทีเดีย จะสังเกตได้ว่า ท่าน
พูดเรื่องบุญกับบาปเท่านั้น ไม่ได้พูด
เรื่องรวยหรือจน ไม่ใช่ คนจนเท่านั้น
ไปทุกคติ ส่วนท่านรวยไปสุคติ ไม่ใช่
คนที่มีบริษัทเดียวไปทุกคติ ส่วนคนที่มีบริษัทในเครือไปสุคติ
ก็ไม่ใช่ หรือคนที่ต่อแย่งกันนั้นถึงไปสุสุคติ คนที่ต่อแย่งไม่
แย่งก็ไปทุกคติ ก็ไม่ใช่

“ท่านเศรษฐีบุคคลที่มีจิตตั้งมั่นไว้ในทางผิด คือ
มิจฉาสมาธิ เมื่อตายไปก็ย่อมเข้าถึงทุกคติ ส่วนท่านเป็นผู้

มีจิตตั้งมั่นในทางที่ชอบ คือ มีสัมมาสมาธิ สัจจจากอกุศล
ธรรม เข้าถึงจตุตถฌาน ขอให้ความป่วยจงหายโดย
เร็วพลัน”

“ท่านเศรษฐี บุคคลที่มีความรู้ที่ผิด เมื่อตายไป
ย่อมเข้าถึงทุกคติ ส่วนท่านมีความรู้ที่ถูก คือ สัมมาญาณะ

ขอความปวยจงหายโดยเร็วพลัน”

“ท่านเศรษฐีบุคคลยึดความหลุดพ้นที่ไม่นำออกจากทุกข์ มีฉนวนมุตติ เมื่อตายไปย่อมบำเพ็ญเพียรในกรรมานตนอย่างนี้ เป็นต้น ส่วนท่านมีความหลุดพ้นในทางที่ชอบ สัมมาวิมุตติ ขอความปวยจงหายโดยเร็วพลัน”

เมื่อพระสารีบุตรแสดงธรรมจบ อากาการเจ็บป่วยของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็หายทันที เห็นไหมอยากให้หาย ให้พูดอย่างนี้

ท่านเศรษฐีได้ถวายภัตตาหารแก่พระสารีบุตรและพระอานนท์ ลูกขึ้นมาถวายภัตตาหารได้ เมื่อพระสารีบุตรและพระอานนท์ฉันเสร็จก็ได้กล่าวอนุโมทนาแก่ท่านเศรษฐีจะเห็นว่าเป็นธรรมเนียมก็ต้องพูดให้เขาชื่นใจให้อาจหาญ ร่าเริง เบิกบานในธรรมแล้วก็ได้ให้ศีล ให้พร “บุคคลใดมีศรัทธาตั้งมั่นไม่หวั่นไหวในพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ บุคคลนั้นไม่ขัดสน มีชีวิตที่ไม่เปล่าประโยชน์”

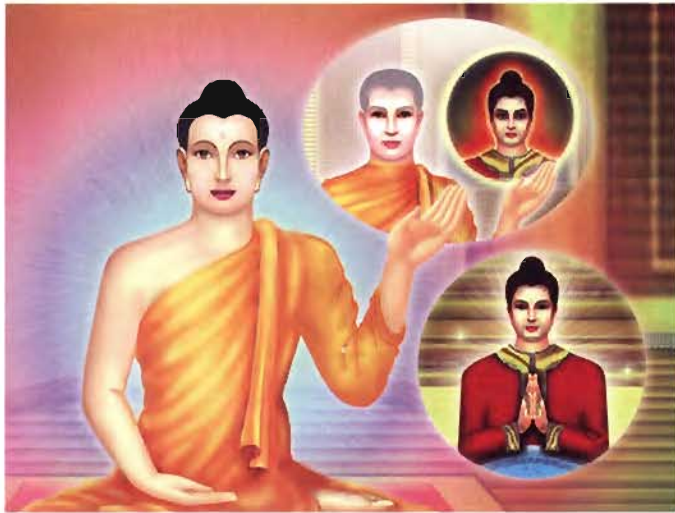
“บุคคลผู้มีปัญญาฟังตามระลึกนึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลาย อันประกอบไปด้วยศรัทธา ศีลและการเห็นธรรมเนื่อง ๆ” พูดเน้นย้ำอีกทีหนึ่งหลังฉันแล้ว

เมื่อพระสารีบุตรกล่าวอนุโมทนาแล้วก็ลุกจากอาสนะ กลับสู่วัดพระเชตวันพร้อมกับพระอานนท์ พระอานนท์จึงไปเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถวายบังคม แล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง พระพุทธองค์ก็ตรัสถามพระอานนท์ว่า “อานนท์ เธอมาจากไหนแต่เช้าหรือ”

พระอานนท์ก็ได้กราบทูลเรื่องราวทั้งหมดให้พระบรมศาสดาทรงทราบ พระองค์ตรัสชื่นชมพระสารีบุตรว่า เป็นบัณฑิต มีปัญญามาก สามารถอธิบายธรรมะให้ท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐีเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง แล้วหายจากอาการเจ็บไข้ได้ฉับพลัน

อย่าลืมว่า ท่านแสดงธรรมเพื่อระงับให้ใจอยู่ในบุญ ถ้าตายก็ไปดี คือ ให้หายตรงนั้นแล้วใจใส ถ้าใจใสแล้วไปดี แต่ถึงอย่างไรก็ห้ามความตายไม่ได้ เป็นเรื่อง

ที่เราจะต้องทำความเข้าใจ ไม่ใช่ว่าพอพระไปโปรดแล้วจะ
รอดตาย ไม่เกี่ยว หนักเป็นเบา เบาหาย ตายแล้วก็ไปได้

บุคคลใดมีศรัทธาตั้งมั่นไม่หวั่นไหวในพระพุทธ
พระธรรม และพระสงฆ์แล้ว บุคคลนั้นเป็นคนไม่ขัดสน
มีชีวิตที่ไม่เปล่าประโยชน์ คำว่า ขัดสน คือ คนเวลาไม่
มีทรัพย์ภายนอก ไม่มีโลกียทรัพย์ ไม่มีเงิน ไม่มีทอง จะ
มีความรู้สึกว่าเป็นคนขัดสน แต่ว่าตามธรรมเนียมของผู้รู้ แม้
ทรัพย์ภายนอกไม่มีหรือมีน้อย แต่ถ้ามีทรัพย์ภายใน คือ

มีศีล มีธรรม อย่างนั้นก็มีความปลื้มใจ ได้ชื่อว่า เป็นคน
ไม่ขัดสน มีชีวิตที่ไม่เปล่าประโยชน์เลย เราจะรู้จักคำนี้
แล้วซึ่งกับคำว่า ไม่ขัดสน ต่อเมื่อเราได้ประพฤติธรรม ลอง
รักษาศีลดู ศีล ๕ หรืออุโบสถศีล ในวันพระ แล้วก็
ประพฤติธรรมปฏิบัติตัวให้เข้าถึงพระในตัว มีความรู้สึก
ปลื้ม มั่นอึด โดยไม่ได้ไปคำนึงถึงว่ามีทรัพย์ภายนอก มี
เงินมีทอง หรือว่าไม่มี มันไม่ได้คิดเลย มาปลื้มองค์พระ
ใส ๆ ซึ่งถ้าได้เข้าถึงจุดนี้แล้ว ไม่ขัดสนแล้ว

ต่อมาท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีไม่สบายอีก ป่วยไข้
อาการหนัก ได้รับทุกข์ทรมานมากถึงขั้นนอนรอความ
ตาย ท่านก็ใช้วิธีการเดิม คือ เรียกบริวารคนหนึ่งมาแล้ว
ก็สั่งว่า “เจ้าจะไปเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วถวาย
บังคมพระบาทของพระพุทธเจ้าแทนเรา” ดุธรรมเนียม
ของผู้รู้

เพราะฉะนั้นใครป่วยอยู่ที่โรงพยาบาล ไปกราบ

พระ ท่านสมภาร คณะสงฆ์วัดใกล้บ้าน หรือพระประธาน
ในโบสถ์ แทนเราหน่อยเถอะ

“แล้วจงกราบทูลว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ท่าน
อนาถบิณฑิกจะไม่สบายป่วยเป็นไข้หนัก จึงขอฝากการ
ถวายบังคมพระบาทด้วยเศียรเกล้าแทน แล้วจงเข้าไป
หาพระสารีบุตร กราบแทบเท้าท่านแทนเรา แล้วก็กราบ
เรียนให้ท่านทราบ ว่า เราไม่สบายเป็นไข้อาการหนักได้รับ

ทุกข์ทรมานมาก จึงขอฝากการกราบเท้ามาถึงพระสารี
บุตร แล้วนิมนต์พระสารีบุตรได้โปรดมาอนุเคราะห์ มา
เยี่ยมเราที่บ้านด้วย”

บริวารนั้นจึงรีบไปวัดพระเชตะวัน ได้กราบทูล
พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ท่าน
อนาถบิณฑิกเศรษฐีป่วยหนัก ได้รับทุกข์ทรมานมาก จึง
ฝากให้กระผมถวายบังคมพระพุทธรองค์ด้วยเศียรเกล้า
แทน พระเจ้าข้า”

จากนั้นบริวารก็ได้ไปกราบพระสารีบุตรที่กุฏิ แล้ว
นั่งที่ควรส่วนข้างหนึ่ง กราบเรียนพระสารีบุตรว่า “ท่าน
อนาถบิณฑิกเศรษฐีป่วย ไม่สบาย เป็นไข้ อากาหนัก
ได้รับทุกข์ทรมานมาก จึงฝากกระผมมากราบเท้าพระ
คุณเจ้าแทน และขอนิมนต์พระคุณเจ้าโปรดอนุเคราะห์ไป
เยี่ยมท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีที่บ้านด้วยเถาะ”

พระสารีบุตรรับนิมนต์ ท่านก็ไปพร้อมกับพระ
อานนท์ ไปที่บ้านท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี พอไปถึงก็
นั่งบนอาสนะ ที่จัดถวายใกล้ ๆ ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี
พระสารีบุตรก็ได้ถามอาการไข้ของท่านอนาถบิณฑิก
เศรษฐีว่า “ท่านเศรษฐี เป็นอย่างไรบ้าง อาการทุก
ษะทรมาณของพระคุณยังทวิคุณอยู่หรือไม่” ต้องเข้าใจถาม เวลา
จะไปเยี่ยมไข้ แล้วอย่าไปกระซอกโงกฮาก ใช้คำพูดดี ๆ
แล้วอย่าไปพูดเฉื่อยจนกระทั่งเขาไม่ได้ยิน กะคะเนดูให้

ได้ยินกำลังพอดี

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีกล่าวว่า “พระคุณเจ้า
กระผมทนไม่ไหวแล้ว ประคองตนไม่ไหวแล้ว อาการ
ทุกษะทรมาณของพระผมยังทวิคุณอยู่เลย” คือ เพิ่มขึ้นไป
เรื่อย ๆ ยังไม่ลดลง ไม่ทุเลาลงเลย

ท่านก็บรรยายอาการทุกษะทรมาณของท่าน กราบ
เรียนพระสารีบุตรและพระอานนท์ทราบว่า ลมเสียด

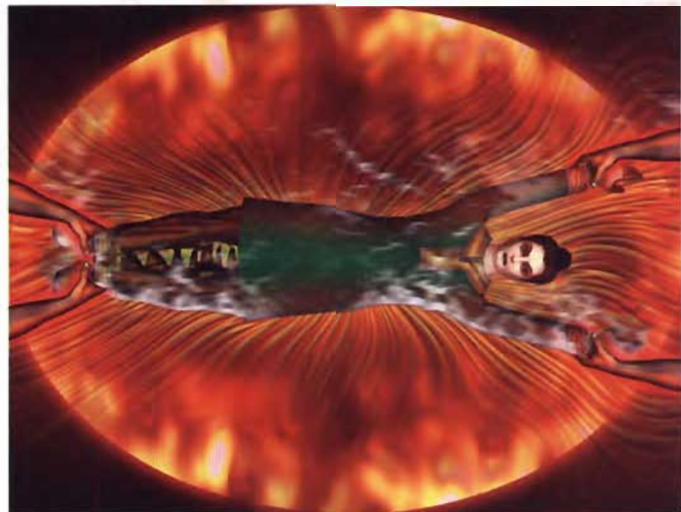
กระหม่อมของกระผมเจ็บปวดเหลือเกิน พระคุณเจ้า
อาการของกระผมเหมือนมีนุรุษที่มีกำลังมาก เอาของ
แหลมคมมาตีแทงกระหม่อมของกระผม กระผมทนแทบ
ไม่ไหวเลย ได้รับทุกข์ทรมานมาก”

“พระคุณเจ้ามีลมพัดอย่างแรงเวียนรอบศีรษะของ
กระผมอยู่ภายใน ไม่ใช่ข้างนอก เหมือนมีนุรุษที่มีกำลัง
แข็งแรง นำเชือกเหนียว ๆ มาผูกมัดชั้นชะเนาะ จนตึง

ที่ศีรษะ กระผมจึงทนไม่ไหว ได้รับทุกข์ทรมานมาก” คือ
มันปวดหัวมากเหลือเกิน ลมมันเสียดแทง

“พระคุณเจ้า ลมเสียดแทงท้องของกระผม เจ็บ
ปวดเหลือเกิน เหมือนคนฆ่าโค่นำมีดอันคมกริบ มา
ฆ่าแหล่โค เชือดเฉือนคว้านท้อง กระผมจึงทนไม่ไหว
ได้รับทุกข์ทรมานมาก ทั้งศีรษะ ทั้งท้อง ทั้งตัว”

“พระคุณเจ้า ในร่างกายของกระผมรู้สึกร้อน

เหลือเกิน เหมือนมีบุรุษที่มีกำลังสองคน มาจับแขนจับ ขายกกระผมไปย่างในหลุมถ่านเพลิงที่ร้อนระอุ กระผม จึงทนไม่ไหวได้รับทุกข์ทรมานมาก”

อันนี้บางท่านอาจจะคิดว่า ท่านก็สั่งสมบุญมา เยอะ เวลาใกล้จะละโลก เป็นพระโสดาบันน่าจะสบาย ๆ แต่อย่าลืมนะว่า สมบัติของท่านพลัดพรากตอนช่วงที่ไม่มีบุญ รองรับ อันนี้ก็คงจะเป็นวิบากกรรมอะไรสักอย่างหนึ่ง

ของท่าน ซึ่งในตำราก็ไม่ได้บอกเอาไว้ แต่ต้องมีวิบาก เพราะว่ามีสมมุติฐานของโรคทุกชนิดมันมีวิบากทั้งนั้น

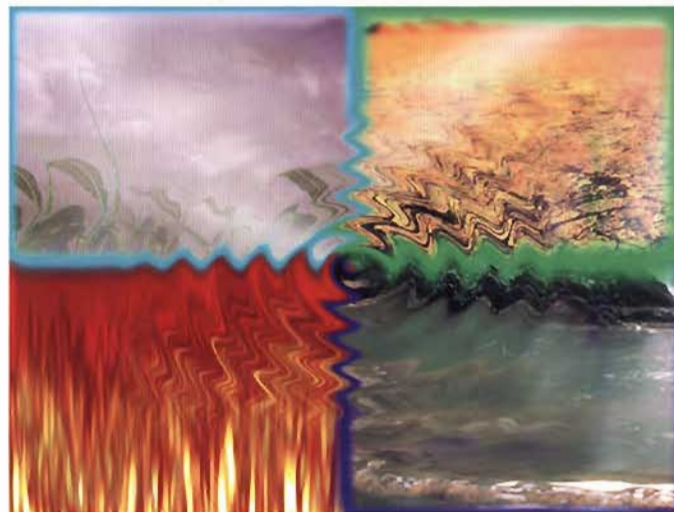
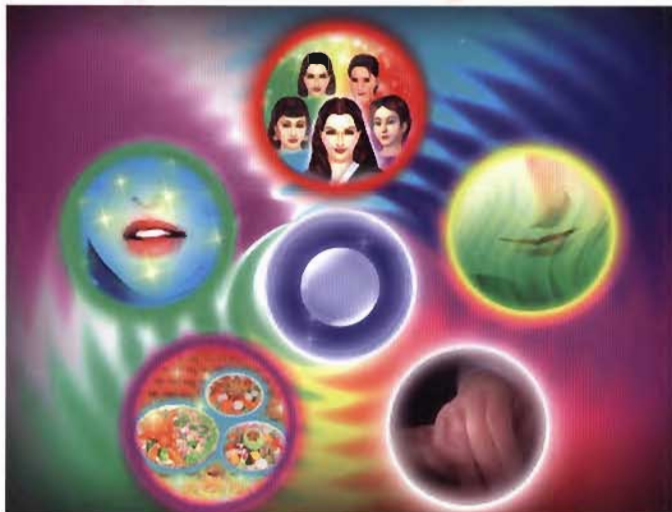
บางโรครักษาก็หาย ไม่รักษาก็หาย มันหมดกรรม บางโรครักษาก็จะหาย ไม่รักษาไม่หาย หรือบางโรค หมดอายุแล้ว วิบากกรรมมาตัดรอน รักษาก็ไม่หาย ไม่ รักษาก็ไม่หาย ตายลูกเดียว มันหมดอายุขัย แต่ว่าทุกโรค มันมีสมมุติฐานมาจากวิบากกรรมทั้งสิ้น

เพราะฉะนั้นท่านก็คงจะต้องมีวิบากกรรมเก่าของท่านมาว่า แทบจะประคองตนไม่ไหวแล้ว ทุกข์ทรมานมาก มีความทุกข์อย่างหนึ่ง นักบุญก็เอ๊ะ ! ทำไมบุญไม่ช่วย มันคนละเรื่อง แล้วไปทำกรรมอะไรมา เตี้ยวก็โดนยื้อน้าง มันเป็นเรื่องของเก่า แต่เรามองไม่เห็นเอง ก็ไปทำให้เห็น ๆ ก็หมดเรื่อง จะได้เลิกพูดว่า บุญไม่ช่วย ถ้าบุญไม่ช่วยหรือ ปานนี้ไม่ได้อยู่ตรงนี้ บุญช่วยทุกอนูรินาที

พระสารีบุตรพิจารณาเห็นว่า ท่านอนาถบิณฑิก เศรษฐีอาการหนักมาก คงทนไม่ไหวแล้ว ท่านก็คิดถึงหัวข้อธรรม ที่จะแสดงกับพระอริยบุคคล ชั้นพระโสดาบัน จึงแสดงธรรมโปรด เพื่อให้ถือเป็นอารมณ์โปรดในการข่มทุกข์ทรมาน เรื่องนี้ลึกซึ้ง แต่ว่าท่านอนาถบิณฑิก เศรษฐีท่านเข้าใจ

“ท่านอนาถบิณฑิก เศรษฐี ขอให้ท่านทำใจว่า เราจะไม่ยึดถือการรับรู้ และการกระทบอารมณ์ที่เกิดจากตา

หู จมูก ลิ้น กาย ใจ” ก็คือให้ทำเฉย ๆ นั่นเอง

“ท่านเศรษฐี ขอให้ท่านทำใจว่า เราจะไม่ยึดถือ การรับรู้อารมณ์ ที่เกิดจากรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์” ก็แปลว่าให้ทำเฉย ๆ ใจนิ่ง ๆ

“ท่านเศรษฐี ขอให้ท่านทำใจว่า เราจะไม่ยึดถือ ในธาตุ ๖ คือ ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุไฟ ธาตุลม ธาตุ อากาศ ธาตุวิญญาณ” แปลว่าให้ทำเฉย ๆ

“ท่านเศรษฐีขอให้ท่านทำใจว่า เราจะไม่ยึดถือ ในขั้นที่ ๕ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ” ก็ แปลว่าให้ทำเฉย ๆ

“ท่านเศรษฐี ขอให้ท่านทำใจว่า เราจะไม่ยึดถือใน สมบัติ ๘ รูปฌาน ๔ อรูปฌาน ๔ มีอาภาสอันญาย ตนะ วิญญาณัญญายตนะ อากิญจัญญายตนะ เนว สัญญานาสนัญญายตนะ” ก็แปลว่าให้ทำเฉย ๆ

“ท่านเศรษฐีขอให้ท่านทำใจว่า เราจะไม่ยึดถืออะไรในโลกนี้ ให้ตัดใจจากบุตรภรรยาอันเป็นที่รักและทรัพย์สินสมบัติทั้งหลาย” ก็แปลว่าให้ทำเฉย ๆ

“ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ขอให้ท่านทำใจว่า เราอย่าไปยึดถือโลกหน้า” คือไม่ต้องไปกังวลว่าตายแล้วจะไปไหน ให้ทำเฉย ๆ

“ท่านเศรษฐีขอให้ท่านทำใจว่า เราจะไม่ยึดถือ

ในรูปที่เราเห็น เสียงที่เราได้ยิน กลิ่น รส สัมผัสที่เราได้รับทราบและอารมณ์ที่เรารับรู้” ก็แปลว่าให้ทำเฉย ๆ

เมื่อพระสารีบุตรแสดงธรรมจบลง ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีร้องไห้ น้ำตาไหล ด้วยความซาบซึ้งในพระธรรมที่พระสารีบุตรนำมาแสดง

ขณะนั้นพระอานนท์ก็คิดว่า ท่านอนาถบิณฑิกะร้องไห้ คงจะกลัวตาย จึงได้ถามว่า “ท่านอนาถบิณฑิก

เศรษฐี ท่านยังอาลัยห่วงใยสมบัติของตนหรือ หรือว่าท่านกลัวความตาย”

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีกล่าวว่า “พระคุณเจ้า กระผมไม่ได้มีความห่วง ความอาลัยห่วงใยสมบัติของตนแล้วก็ได้กลัวความตายเลย แต่กระผมร้องไห้เพราะคิดว่า กระผมอยู่ใกล้ชีวิตพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และภิกษุมาเป็นเวลานาน ยังไม่เคยได้ฟังพระธรรมเทศนาที่ประทับใจอย่างนี้มาก่อนเลย” คือที่ลึกซึ้งอย่างนี้

สาเหตุที่พระพุทธเจ้าไม่แสดงธรรมแก่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เพราะพระองค์จะแสดงธรรมแก่คนที่จะบรรลुเป็นพระอรหันต์ จึงเป็นเหตุให้ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีไม่เคยได้ฟัง อีกประการหนึ่งท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี มีจิตใจที่น้อมในการถวายทาน ยินดีในการให้ทานตลอดชีวิต แม้ยามยาก ก็ยังทำทาน คือ ขนาดหมดเนื้อหมดตัวก็ยังทำทาน เพียงแต่วัตถุทาน อาจจะไม่ประณีตไปบ้าง

พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมในเรื่องบุญกิริยา
วัตถุ ๑๐ แก่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เพราะว่าท่านมี
ใจน้อมไปในการถวายทาน คือ เป็นกองเสบียงเป็นหลัก

เรามาดูว่า ทำไม ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีเป็น
กำลังสำคัญในฝ่ายกองเสบียง ท่านเข้าวัดทุกวัน เข้า
สาย ป้าย เย็น กลางคืน แต่ทำไมไม่ได้ยินบทธรรมที่
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงเลย สาเหตุที่พระสัมมา
สัมพุทธเจ้าไม่ทรงแสดงกับท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

เพราะพระองค์จะแสดงธรรมบทนี้เฉพาะผู้ที่มีกำลังบุญจะ
ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ จึงเป็นเหตุให้ท่านอนาถบิณฑิก
เศรษฐีไม่ได้ฟังธรรมบทนี้เลย นี่เหตุผลประการที่ ๑

อีกประการหนึ่ง ปกติท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี มี
จิตใจน้อมในการถวายทาน เพราะชอบถวายทาน แจก
จ่ายทาน ยินดีในการให้ทานตลอดชีวิต เพราะท่านสั่งสม
บารมีมาเพื่อการนี้ ให้ตั้งแต่เล็ก สั่งสมบารมีเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ
เพราะฉะนั้นพระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมเฉพาะในเรื่อง

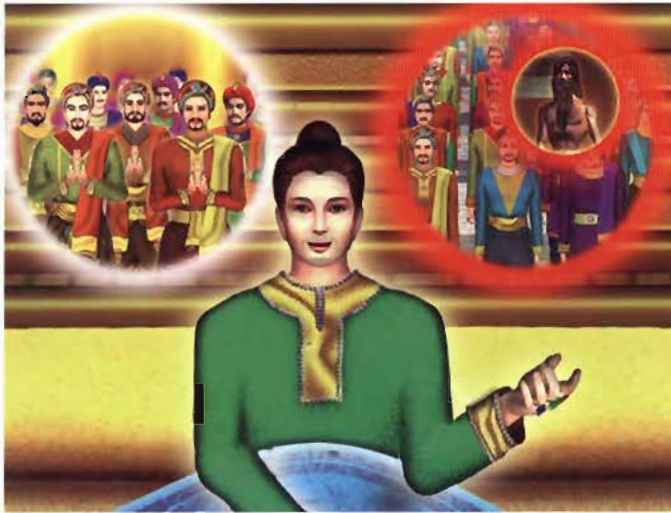

บุญกิริยาวัตถุ ๑๐ แก่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เพราะเห็นใจน้อมในเรื่องการทำทาน ท่านก็พูดเรื่องทานกุศลเรื่องบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ให้ฟังเป็นปกติ

พระอานนทกล่าวว่า “ท่านเศรษฐีธรรมเทศนาอย่างนี้ ไม่เป็นที่เข้าใจสำหรับคฤหัสถ์ผู้ครองเรือน เพราะผู้ครองเรือน มักจะยุ่งแต่ทำมาหากินไม่มีเวลามาศึกษาจริงจัง จึงเป็นเรื่องที่เข้าใจได้เฉพาะบรรพชิต”

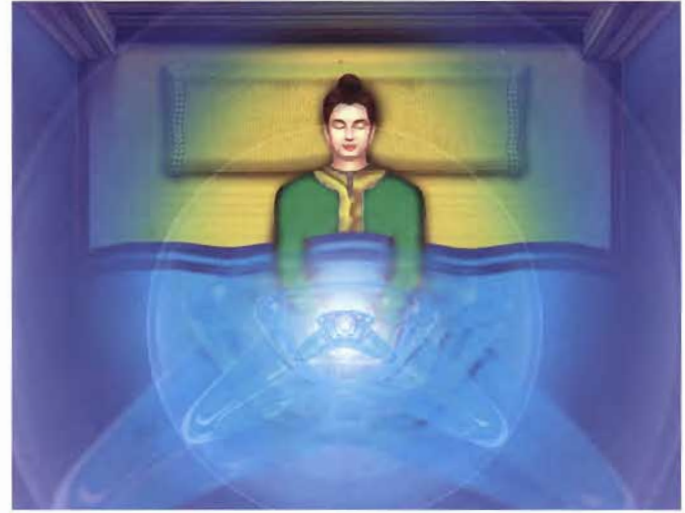
ญาติโยม ขรราวาส ผู้ครองเรือน จะยุ่งเรื่องทำมาหากิน คิดเรื่องอื่นไม่ค่อยจะออก ถ้าคุยเรื่องการทำมาหากินธุรกิจการงานจะคล่อง ชอบบอกชอบใจทีเดียว และยังสู้ชีวิตมาตั้งแต่เล็ก ๆ แล้วประสบความสำเร็จด้วย ก็จะไม่ค่อยเชื่อเรื่องภพชาติ เรื่องบุญ คิดว่าได้มาด้วยฝีมือ อันนี้เป็นความถูกต้องที่ยังไม่สมบูรณ์ ถูกได้ระดับหนึ่ง ที่ว่าเราประหยัด ขยัน อดทน ใช้สติปัญญาต่อสู้ ก็ถูกเพียงครั้งหนึ่ง แล้วก็ภพชาติต่อไปมันยังมีอีก แต่ว่า

เนื่องจากไม่ค่อยมีเวลามาศึกษา มัวแต่ทำมาหากิน เพราะฉะนั้นธรรมบทนี้จึงแสดงเฉพาะบรรพชิต

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็ได้กราบเรียนพระสารีบุตรว่า “พระคุณเจ้า ขอให้พระธรรมเทศนาอย่างนี้ จงแจ่มแจ้งแก่ภุชสะบ้างเถิด” คือ ให้แสดงธรรมอย่างนี้ให้กับภุชสะบ้าง สอนญาติโยมบ้าง เหตุผล คือ ผู้มีบุญที่มิเกลือบาปยังมีอยู่ ถ้าพวกเขาไม่ได้ฟังธรรมนี้แล้ว จะเสื่อมคลายจากธรรม จะเป็นผู้ไม่รู้ในธรรมนั้น ก็เลย

ขอโอกาส ให้พระสารีบุตรได้แสดงธรรมกับญาติโยมบ้าง

หลังจากที่พระสารีบุตรและพระอานนท์มาเยี่ยมไข้แล้ว เทศนาโปรดท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีเสร็จแล้ว ท่านทั้งสองก็เดินทางกลับวัดพระเชตวัน พอพระสารีบุตรและพระอานนท์กลับไปได้ไม่นาน ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็ถึงแก่กรรมด้วยจิตที่ผ่องใส

๒๘

อนาถปิณฑิกเทวบุตร

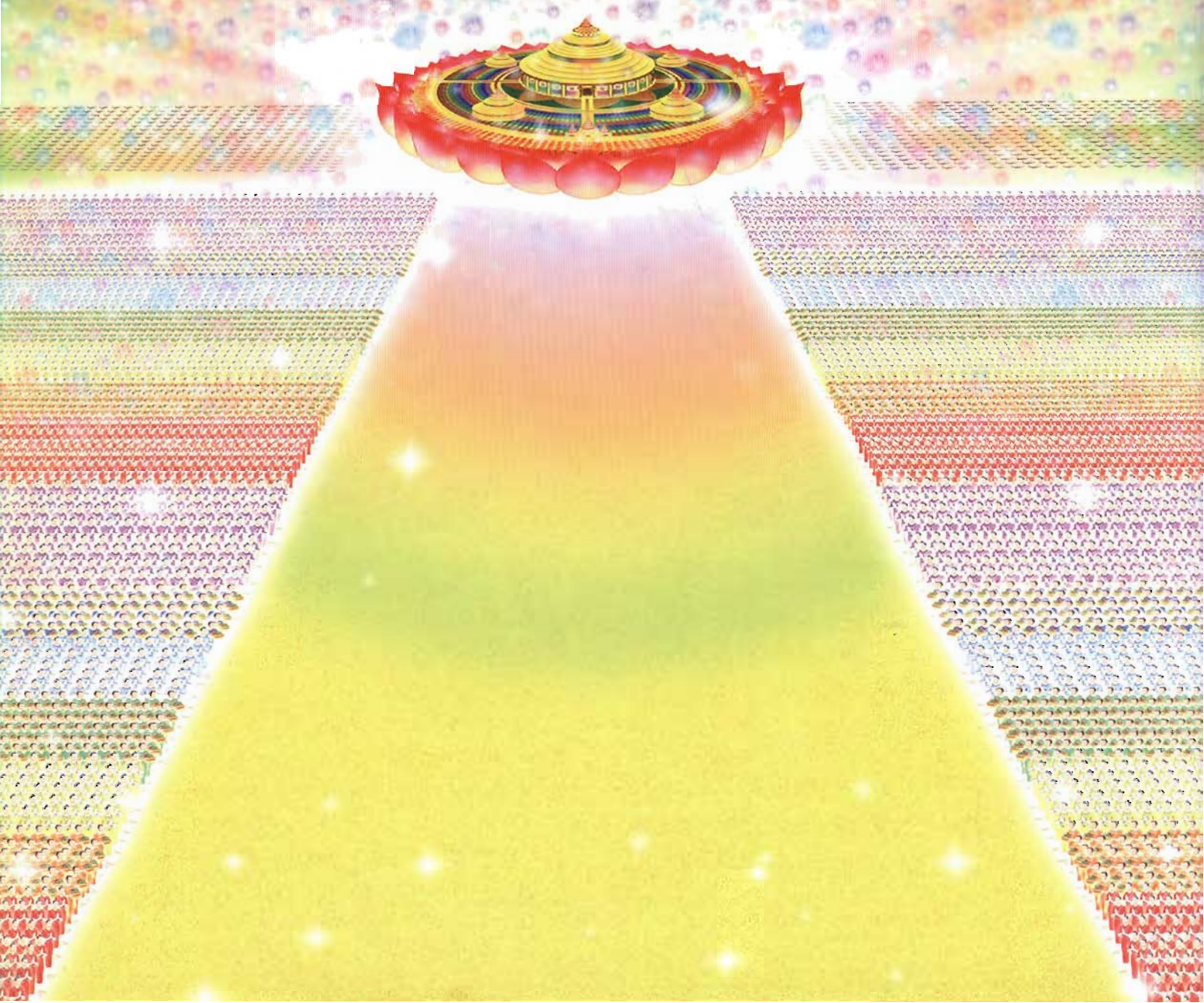

เมื่อท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีสิ้นลม กายละเอียดยกก็ถอดออกจากร่าง เป็นอนาถบิณฑิกเทวบุตร วิดไปเลย ซึ่งภาพของท่านเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมมาก เราจะไม่ลืมภาพของท่านเลย ในการที่เดินออกจากกายมนุษย์แล้ว ได้รับเกียรติ ได้รับการต้อนรับอย่างดีเยี่ยม ชาวสวรรค์แห่กันลงมารับ เราได้ยืนแต่ว่าส่วนใหญ่จะแว็บไป หรือมีทางสว่างก็แว็บมา หรือหลับแล้วตื่นกลางวิมาน หรือมีเทวธมารับ แต่นี้มีทิพยยานวิมานปราสาทมารับ เรา

ยังไม่เคยได้ยืน เหล่าบริวารของอนาถบิณฑิกเทวบุตรมารับ พร้อมด้วยทิพยยานวิมานปราสาท คือ ปราสาทที่เป็นประดุกยานทิพย์ แต่ไม่ใช่ปราสาททั้งหมด ฝนดอกไม้ทิพย์ก็ตกลงมาต้อนรับท่านอนาถบิณฑิกเทวบุตรอย่างไม่ขาดสาย

ภาพขยายทิพยยานวิมานปราสาท (จำลอง) ของจริงจะอลังการกว่านี้

เทวรถหลากหลายของเหล่าบริวารที่มารอรับอนาถบิณฑิกเทวบุตร งดงาม อลังการ ประกอบด้วย

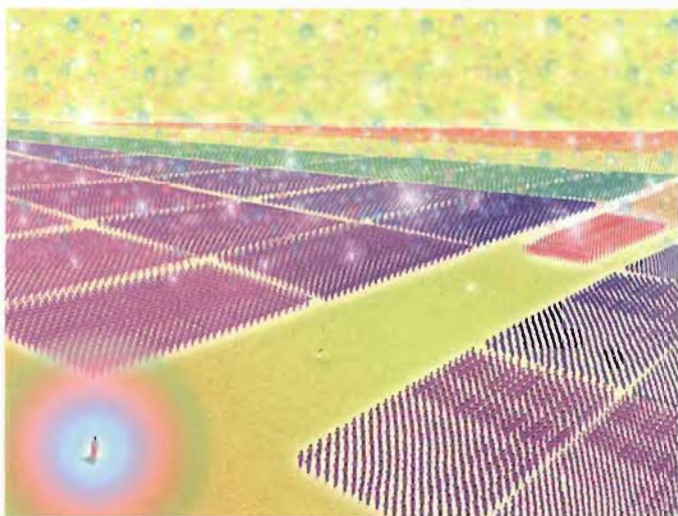
เทวรถที่ประดับด้วยรัตนชาติสีแดง มีเหล่าบริวาร
ถือธง ธงจะมีสัญลักษณ์ของทานวัตถุ ซึ่งแต่ละคันไม่ซ้ำ
กันเลย

เทวรถที่ประดับด้วยรัตนชาติสีส้มของเหล่า
บริวาร ถือธงไม่ซ้ำกัน ธงที่มีทานวัตถุไม่ซ้ำกันเต็มไป
หมดเลย

เทวรถที่ประดับด้วยรัตนชาติสีเหลืองของเหล่า
บริวาร

ส่วนบนของเทวรถ รถเทวดาที่บริวารนั่งมา
ประดับด้วยธงที่มีสัญลักษณ์ของทานวัตถุ ส่วนบนมีบริวาร
ทั้งนั้น ต่อกัน และมีธงทิพย์ ธงหลากสไตร์จำนวนมาก
ไม่ซ้ำกัน

ภาพต่อจากนี้ไป อยู่ระหว่างช่วงที่ท่านเดินออกมา
จากกายมนุษย์ เหล่าบริวารก็ได้มาต้อนรับพร้อมกัน ๒
ข้างทาง พร้อมกับมีขบวนบริวารมาอัญเชิญท่านอนาถบิณ
ติกเทวบุตรขึ้นสู่ทิพยยานวิมานปราสาท บริวารตั้งแถวรับ
ฝนดอกไม้ทิพย์ตก

การรับท่านอนาถบิณติกเทวบุตรขึ้นทิพยยาน
วิมานปราสาท ท่านจะไม่ต้องเดิน หรือเหาะขึ้นไป ผู้มี

บุญไม่ต้องเหาะขึ้นไป มีรัตนบัลลังก์ไปรองรับ จะได้สม
เกียรติ หัวหน้าบริวารก็นำรัตนอาสน์ คือ อาสนะที่ทำ
ด้วยแก้ว ด้วยเพชรนิลจินดา ได้เคลื่อนตรงมาที่อนาถ
บิณติกเทวบุตร คือ ยืนอยู่ตรงนั้น แล้วรัตนบัลลังก์จะ
เคลื่อนเข้าไปรองรับ ในท่ามกลางฝนดอกไม้ทิพย์ก็จะ
ตกลงมา มีทั้งเสียงดนตรี กลิ่นหอม พอถึงพื้นก็แว๊บหาย
เลย ไม่มีซาก

จากนั้นท่านอนาถบิณฑิกเทวบุตร ก็ขึ้นนั่งบนรัตนอาสน์ รัศมีของท่านสว่างเจิดจ้าทีเดียว ฝนดอกไม้ทิพย์ก็ตกลงมา สองข้างทางมีบริวารเต็มไปหมด นั่งแล้วพร้อมด้วยคณะบริวาร

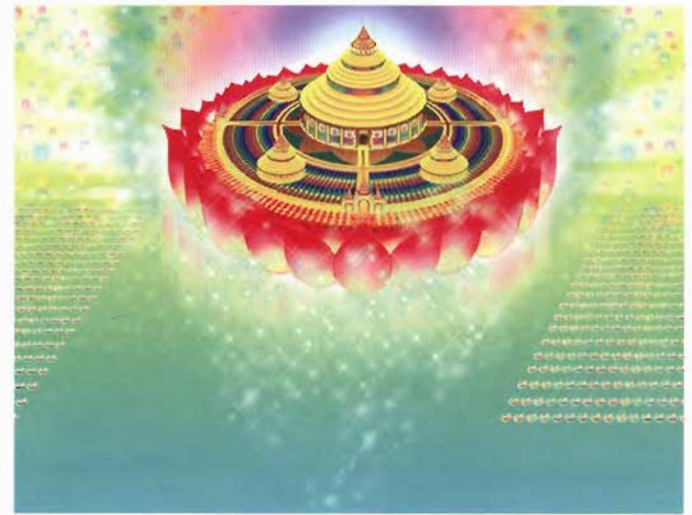
อนาถบิณฑิกเทวบุตรประทับนั่งอยู่บนรัตนอาสน์ หัวหน้านบริวารก็นำท่านอนาถบิณฑิกเทวบุตรขึ้นสู่ทิพยยานวิมานปราสาท ยังไม่ถึงสวรรค์ บริวารสองข้างทาง ตามมาเป็นแถวเลย วิตขึ้นสู่ยาน บนยาน

นั้นมีชุมประตฺยานวิมานปราสาท

รัตนอาสน์นั้นก็เคลื่อนต่อไปอีก เข้าไปสู่ภายในปราสาท เข้าไปสู่ข้างในเลย ตรงนั้นยังมีรัตนทิพยอาสน์อีกที่หนึ่งใหญ่มากทีเดียว ถ้าเทียบกันแล้ว รัตนบัลลังก์เมื่อสักครู่เล็ก ๆ ซึ่งตั้งอยู่ที่โถงกลางของปราสาทใหญ่ผ่านชุมประตฺแล้ว เข้ามาแล้ว มากลางห้องโถงของปราสาท ซึ่งจะมีบัลลังก์ใหญ่ แล้วก็มีฉัตรไม่มีก้านลอยอยู่ข้างบน

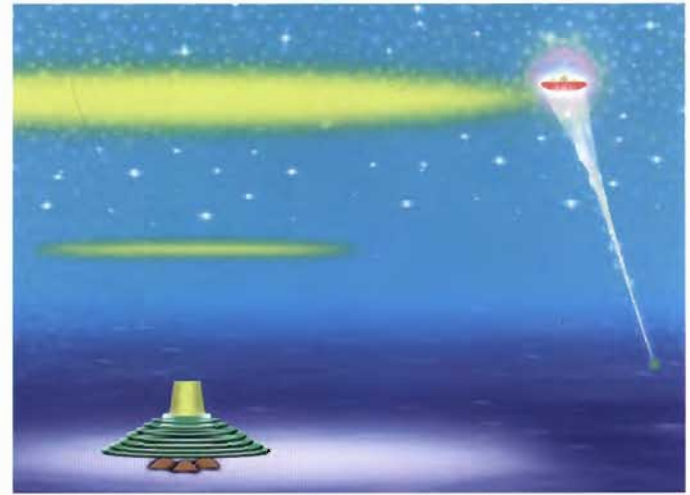

จากนั้นก็เข้าสู่ภายในห้องโถงกลางทิพยยานวิมาน
ปราสาทแล้ว ประทับลงบนทิพยบัลลังก์อาสน์ บริวาร
นั่งส่วนหนึ่ง

เมื่อทุกอย่างพร้อมเสร็จแล้ว ทิพยยานวิมาน
ปราสาทก็ลอยขึ้นสู่อากาศ ท่ามกลางฝนดอกไม้ทิพย์
สองข้างทางก็จะมีบริวารลอยไป ลอยขึ้นไป แล้วฝน
ดอกไม้ทิพย์ก็ตกลงมา คนตรีทิพย์บรรเลง มีทั้งพลุสวรรค์

พลุดนตรีมากมาย เหล่าขบวนเทวรถก็จัดขบวนลอยตาม
ที่มีธงเป็นทวนวัดฤ ลอยตามทิพยยานวิมานปราสาทใหญ่
ที่มารับไป

ขบวนเทวรถ พอเข้ามาสองข้างทาง ก็แปรแถว
จัดขบวน อย่างเป็นระเบียบของด้านล่างทิพยยานวิมาน
ปราสาท ห้วยขบวนถึงดุสิตบุรีเทวโลก แต่ท้ายขบวนยังไม่
ออกจากโลกมนุษย์เลย

บริวารไม่ว่า มาหมดวิมาน มาส่วนหนึ่งเท่านั้น
ขนาดมาส่วนหนึ่ง หัวขบวนไปถึงดุสิตบุรีแล้วแต่ทำยังอยู่
เมืองมนุษย์ ต้องอสังการอย่างนี้

แสดงการเคลื่อนตัวจากโลกมนุษย์สู่ดุสิตบุรี ผ่าน
เขาพระสุเมรุ ที่มีเขาลัตบรรณ เขาตริภุญ สุวรรค์ชั้น
จาตุมาหาราชิกา ชั้นดาวดึงส์ ชั้นยามา ถึงชั้นดุสิต

ขบวนทิพยยานวิมานปราสาทเคลื่อนตัวผ่าน

วิมานต่าง ๆ ในชั้นดุสิต ผ่านวิมานนั้น วิมานนี้ไปเรื่อย ๆ
เหล่าเทวรถที่สวนทางต่างหลีกทางให้ขบวนของท่าน
อนาถบิณฑิกเทวบุตร สังคมบนนั้นเขาวัดกันที่กำลังบารมี
มีบารมีน้อยต้องหลบ เป็นที่ยอมรับกัน คือ ไม่มีสิทธิ์ที่
จะไปคิดว่าไม่เสมอภาค หรือไม่ยุติธรรม เขาให้สิทธิ
เสรีภาพในการสร้างบุญเพื่อไปส่วยผลบุญ แต่ตัวทำได้
แค่ไหนก็ได้แค่นั้น ทำน้อยจะไปเอามากก็ได้หรือ หัน
ได้ตามกำลังที่ทำ เพราะฉะนั้นขึ้นไปตรงนั้นแล้วอย่าไป

น้อยเนื้อต่ำใจไม่ได้ เพราะว่าได้อโอกาสความเป็นมนุษย์
อยู่แล้ว แต่ว่าไปทำโอกาสนั้นให้เป็นวิกฤติ

ขบวนเทวรถที่สวนทางกัน แล้วแต่ว่าหลบไป
ข้าง ๆ ทางหลากลีลาเยอะแยะ เทวบุตรบางองค์ที่นั่ง
อยู่ในเทวรถ เห็นแล้วก็เกิดความปีติ ชื่นชมประคองอัญชลี
นิ้วเต็มไปด้วยแหวน ถ้าในเมืองมนุษย์ก็รุงรัง แต่บนนั้น
เขาต้องโชว์ เพราะที่นั่นเป็นเมืองโชว์ ถ้าไม่มีต้องถอย
หลังไปเพราะบุญน้อย

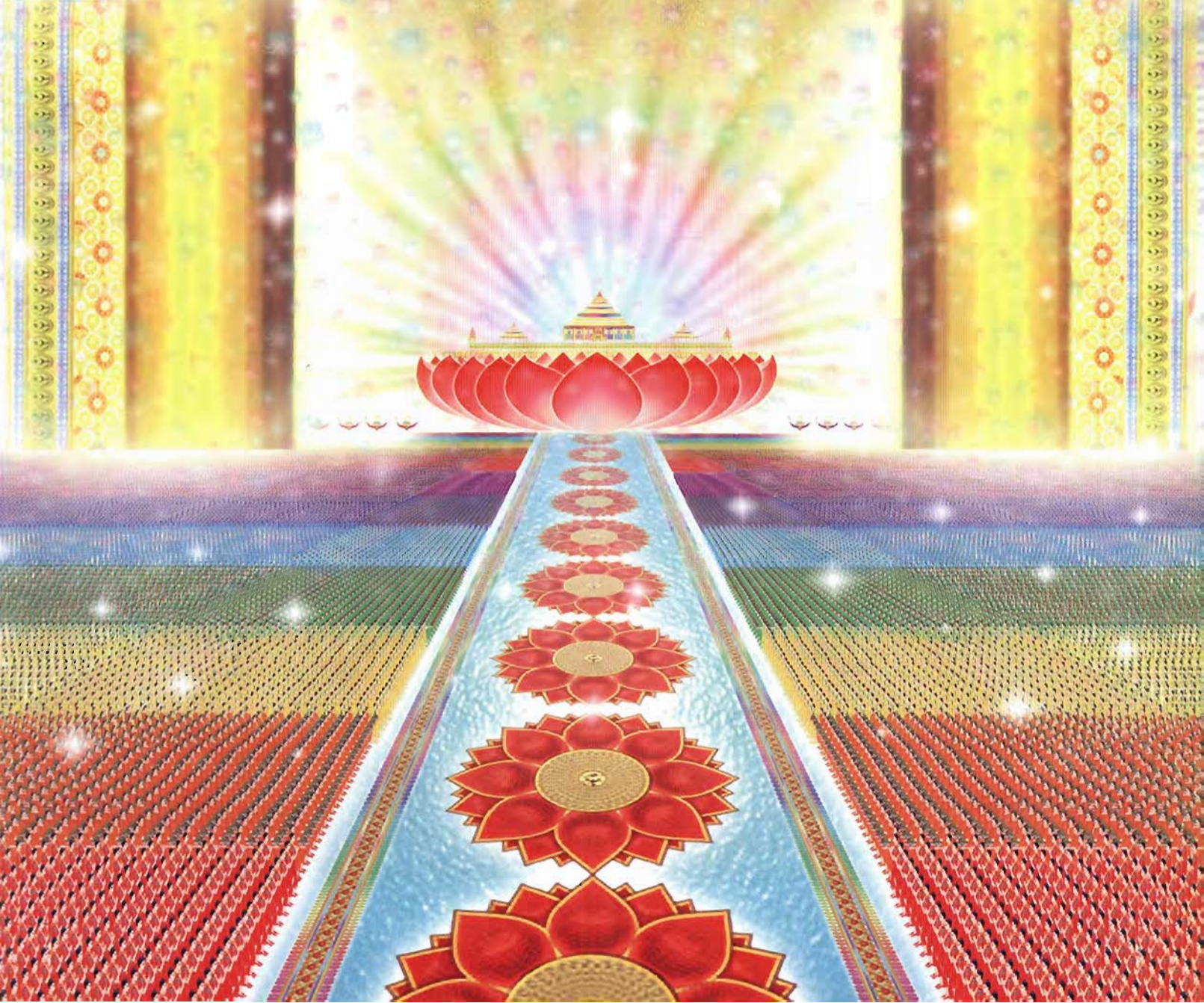

เทพธิดาเมื่อเห็นก็เกิดความเลื่อมใสในบุญ ใน
 บารมีที่เทวบุตรได้สั่งสมไว้ ประคองอัญชลี เทวบุตรบาง
 กลุ่มก็โละขานกันอ้ออิงถึงทิพยสมบัติของเทวบุตรใหม่ เขา
 จะชื่นชม ไม่มีอิจฉาริษยาเลย

ขบวนทิพยยานวิมานปราสาท ได้เคลื่อนตัวมาถึง
 หน้าซุ้มประตูวิมาน แล้วก็มองเข้าไป จะเห็นว่า ถนน
 จะเป็นถนนแก้วผลึก ถ้าพูดภาษามนุษย์ก็ถนนเพชร พื้น
 ถนนของเราบนโลกมนุษย์ปูด้วยหินอ่อนบ้าง กระเบื้อง

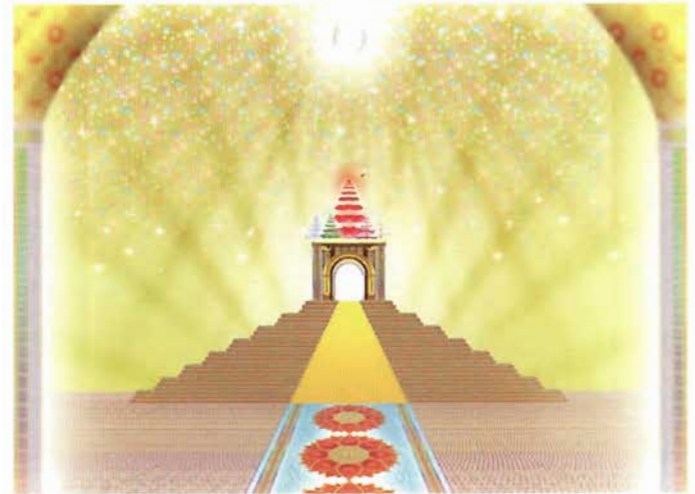

บ้าง แต่ที่นั่นเป็นเพชรสี ที่มีแสงในตัว ที่อยู่ข้างนอกซุ้ม

เราจะเห็นเหล่าบริวารมาต้อนรับเทวบุตร
เจ้าของวิมาน สองปากฝั่ง สองข้างทาง มองจากข้างใน
ออกไปข้างนอก บริวารเต็มอีก ถนนแก้วผลึกที่มีลวดลาย
ต่าง ๆ เป็นเพชร เป็นพลอยทั้งนั้น

เข้ามาแล้ว จากนั้นทิพยรัตนบัลลังก์เคลื่อนตัวลง
มาจากทิพยยานวิมานปราสาทสุณนแก้วผลึก คือ รัตน
บัลลังก์ที่อยู่ในยานอันนั้นก็ออกมา ทั้งทิพยยานวิมาน

ปราสาทอยู่ตรงนั้น มุ่งตรงเข้าสู่วิมาน

ขบวนก็ตามกันไป ตอนนี้อมาถึงปากประตูห้องมหา
ทิพยมนเทียร ห้องพระโรงกลางวิมาน ตัดเข้าไปในโถง
กลางเลย ซึ่งในนั้นก็มีห้องมหาทิพยมนเทียร ห้องพระ
โรงกลางเข้ามาถึงแล้ว ถนนนั้นส่งมาถึงรัตนบัลลังก์ที่อยู่
ตรงกลางห้องโถงวิมานเข้ามากลางห้องมหาทิพยมนเทียร
เหนือรัตนบัลลังก์นั้น จะมีแก้วทิพยจักรลอยเด่นอยู่กลาง
ห้อง แก้วดวงนี้สำคัญ จะทำหน้าที่ดลบันดาลทุกสิ่งทุก
อย่างให้เจ้าของวิมาน สำเร็จด้วยบุญ แก้วดวงนี้ พอนึก
บีบแก้วจะวิบวับ

จากนั้นขบวนทิพยรัตนบัลลังก์ก็เคลื่อนตัวเข้า
หาห้องมหาทิพยมนเทียรดวงแก้วอยู่เหนือฉัตร แล้วก็ไป
ประดิษฐานอยู่ มหาเทวราชทิพยรัตนบัลลังก์อาสน์ บัลลังก์
หลักกลางวิมาน มีที่นั่งของบริวารระดับหัวหน้า ถ้าลูก
น้องแล้วก็มาตรงนี้ไม่ได้ต้องอยู่ข้างล่างตามกำลังบุญ
อนาถบิณฑิกเทวบุตรได้มาเสวยทิพยสมบัติอยู่ในวิมานดุสิต
บุรีเทวโลก

๒๙

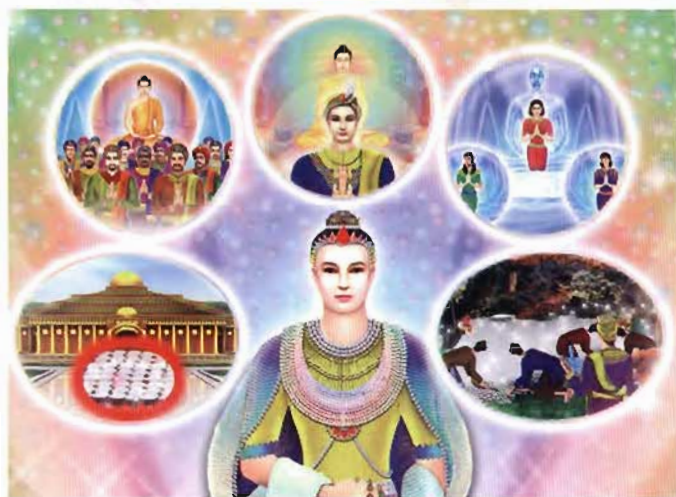
อนาถปิณฑิกเทวบุตร ระลึกถึงผลที่ได้ทิพยสมบัติ

ท่านอนาถบิณฑิกเทวบุตรมีผิวพรรณวรรณะ
และรัศมีเรืองรอง มีสมบัติอันเป็นทิพย์ ประกอบ
ด้วยอุทยานและวิมานใหญ่โตมาก มีทิพยานวิมาน
ปราสาทมารับกลับวิมาน พร้อมด้วยเหล่าบริวารจำนวน
มาก ท่านระลึกย้อนหลังเหตุที่ได้ทิพยสมบัติบังเกิดขึ้น เพื่อ
รองรับท่านอนาถบิณฑิกเทวบุตร ท่านอนาถบิณฑิกเทว
บุตรใหม่ได้ตรวจดูสมบัติอันเป็นทิพย์ของตน คิดต่อว่า เรา
ได้กระทำบุญกุศลอะไรไว้บ้างในภพชาติที่เกิดขึ้นมาเป็นมนุษย์

จึงได้ทิพยสมบัติถึงเพียงนี้ คือ ตรวจตราขึ้นตอนก่อน
ขึ้นมา จนกระทั่งได้ทิพยสมบัติแล้วจึงย้อนหลังดูว่า ได้
ด้วยบุญอะไร

เรื่องราวต่าง ๆ ก็ได้ฉายมาให้เห็น ระลึกชาติเป็น
ภาพเหล่านี้เกิดขึ้น ซึ่งเกิดขึ้นได้หลายอย่าง เกิดขึ้นด้วย
ใจ หรือออกจากอากาศ ระลึกนึกถึงบุญที่ตนได้กระทำ
อย่างยิ่งในพระพุทธศาสนา บุญที่ได้เข้าเฝ้าพระสัมมา

สัมพุทธเจ้าเป็นครั้งแรก ณ ป่าสิทวัน ซึ่งต้องเดินไปบน
ซากศพมนุษย์จำนวนมาก แล้วก็มียักษ์เป็นกัลยาณมิตร

ได้ฟังธรรม จนบรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน แล้ว
ก็นึกถึงบุญที่ได้ซื้อที่ดินสร้างวัดพระเชตะวัน โดยการเอา
เงินปูเรียงเคียงกัน จนเต็มพื้นที่ของสวนเจ้าเชตด้วยทรัพย์
จำนวน ๑๔ โกฏิ ถือเป็นเรื่องอัศจรรย์ และได้ระดมช่าง
ที่มีฝีมือดีทั้งเมืองมาสร้างวัดพระเชตะวัน ๒๔ ชั่วโมง

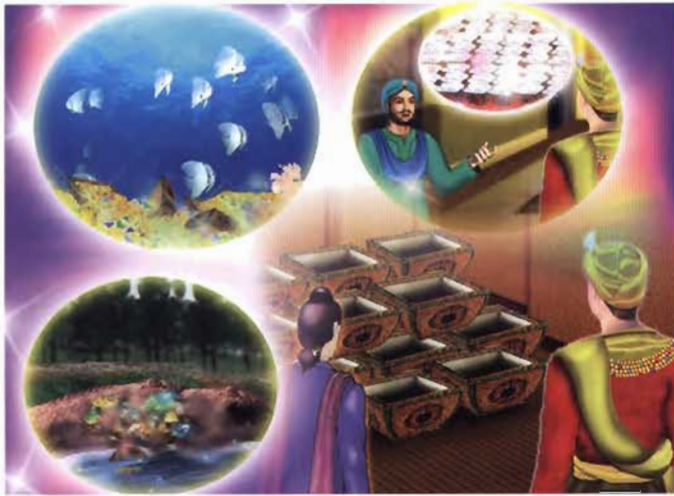
คือ ถวายเป็นที่ประทับของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และ
เป็นที่พักอาศัยของเหล่าพระภิกษุสงฆ์ บุญที่ได้สร้างศาสน
สถานทั้งหมดภายในวัดพระเชตะวัน โดยใช้ทรัพย์ทั้งสิ้น
๑๔ โกฏิ บุญที่ตนได้ฉลองวัดพระเชตะวันตลอด ๙ เดือน

ระลึกย้อนหลังเป็นเรื่องเป็นราวเลย ฉลองด้วย
ทรัพย์ ๑๔ โกฏิ บุญที่ได้ถวายทานในเรือนของตนทุกวัน
ไม่เคยขาดเลย โดยถวายภัตตาหารเพล ปานะ อย่าง

ตลอดต่อเนื่อง ถวายทานประเภทต่าง ๆ แม้สมบัติจะ
ร่อยหรอลงด้วยเหตุใดก็ตาม ก็ยังถวายทานสร้างบารมี
อย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ใจไม่ตกเลย ใจยิ่งสูงส่ง โดย
ไม่สนใจว่า ทรัพย์จะหมดไป แล้วก็ได้แต่คำพูดของเทวดา
ที่มาห้าม

บุญที่เป็นกัลยาณมิตรให้กับเทวดาที่อาศัยอยู่ ณ
ชั้นประตูเรือนของตน ซึ่งเป็นมัจฉาทิฐิ ให้มาเป็นสัมมา
ทิฐิ จนกระทั่งได้บรรลุนิพพานเป็นพระโสดาบัน

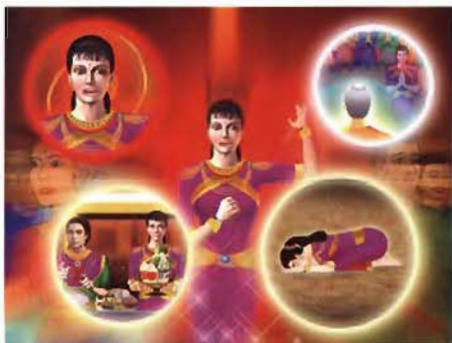

บุญที่ได้เป็นกัลยาณมิตรให้แก่ลูกชายของตน คือ นาย กาละ ทำให้เขามีศรัทธาในพระรัตนตรัย แล้วก็ได้บรรลุนิธรรมเป็นพระโสดาบัน บุญที่ได้เป็นกัลยาณมิตรให้แก่ลูกสาวทั้ง ๓ คน คือนางมหาสุภักทา ลูกสาวคนโต ให้ได้

บรรลุนิธรรมเป็นพระโสดาบัน นางจุฬสุภักทาลูกสาวคนรอง ก็ได้บรรลุนิธรรมเป็นพระโสดาบัน และนางสุนนาเทวีลูกสาวคนสุดท้องได้บรรลุนิธรรมเป็นพระสกทาคามี

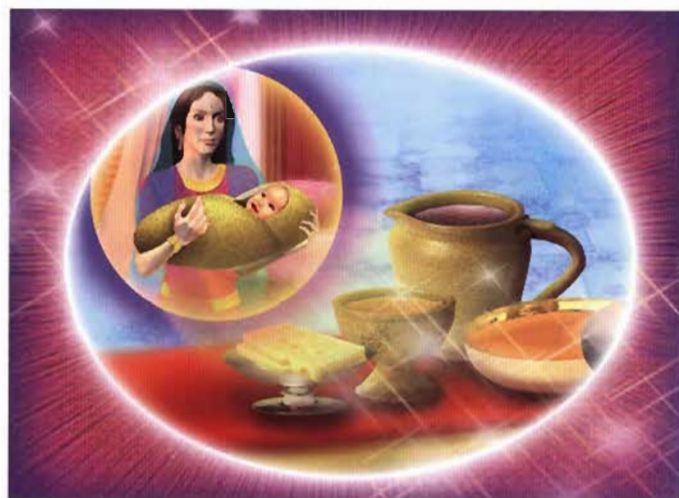
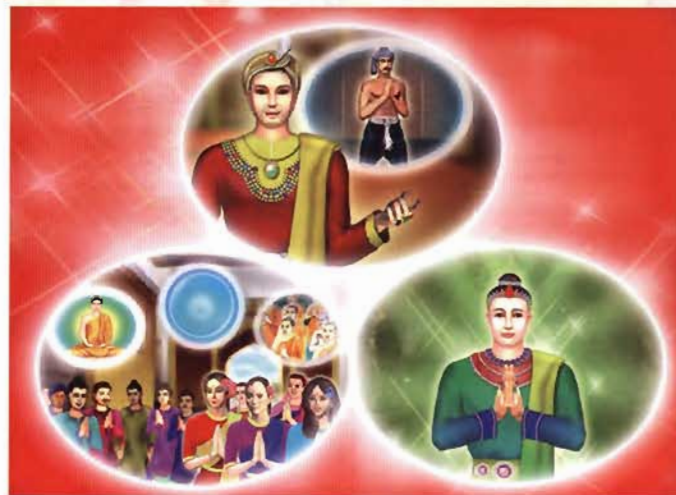

บุญที่ได้เป็นกัลยาณมิตรให้แก่ลูกสะใภ้ คือ นาง
สุชาดา ผู้ซึ่งหุดหิด จนกระทั่งนางได้บรรลุนิพพานเป็น
พระโสดาบัน บุญที่เป็นกัลยาณมิตรให้แก่หลานชาย คือ
นายเขมกะจอมเจ้าชู้ จนได้บรรลุนิพพานเป็นพระโสดาบัน

บุญที่ได้เป็นต้นบุญต้นแบบทำบุญอุทิศ
ส่วนกุศลให้กับผู้ล่วงลับไปแล้ว โดยปรารภเหตุตักดาแบ่ง
ที่หลานสาวทำแตก โดยภรรยาและบุตรก็ได้ปฏิบัติตาม
ได้ถวายทานตลอด ๑ เดือน แม้กระทั่งพระราชาก็ได้

ปฏิบัติตามอย่าง ทำบุญอุทิศส่วนกุศล แล้วก็ยังมีมหาชน
จำนวนมาก ได้ประพาสตามอย่างท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี
มาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้

บุญที่ได้เป็นกัลยาณมิตรชักชวนให้เหล่าบริวาร
และคนในเมืองรักษาอุโบสถศีล รวมถึงทารกซึ่งยังไม่อด
นมให้ฝึกรักษาอุโบสถศีลตั้งแต่เด็ก ๆ ทารกยังถือ
อุโบสถ บุญที่ได้เป็นกัลยาณมิตรให้กับเพื่อนสหายทั้ง
๕๐๐ คน ที่หลงไปนับถือพวกเดียรถีย์ ให้ได้กลับมานับ

ถือพระรัตนตรัย แล้วก็ได้บรรลุนิพพานเป็นพระโสดาบันทั้งหมดทุกคน และบุญอื่น ๆ อีกมากมาย ที่เป็นบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ประการ ที่ได้สั่งสมมาตลอดชีวิตของตนได้แก่

๑. ทานมัย บุญสำเร็จด้วยการให้ ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีถือว่าเป็นผู้เลิศในการถวายทานอย่างไม่มีวันหวั่น ไม่ว่าฝนจะตก แดดจะออก หรือแผ่นดินจะถล่ม ฟ้าจะทลาย ท่านก็จะไปสร้างบารมีที่วัดพระเชตะวันทุกวัน

อย่างน้อยวันละ ๒ เวลา เช้า เย็น อย่างตลอดต่อเนื่อง

๒. สิลมัย บุญสำเร็จด้วยการรักษาศีล ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีมีศีล ๕ เป็นปกติ ในวันพระท่านก็จะถืออุโบสถศีล

๓. ภวานามัย บุญสำเร็จด้วยการเจริญสมาธิภาวนา ท่านอนาถบิณฑิกจะเป็นผู้เข้าถึงพระโสดาบันเป็นคนแรกในครอบครัว และได้เป็นกัลยาณมิตรให้ทุก ๆ คน

ในครอบครัวตลอดจนหมู่ญาติสนิทมิตรสหายของท่านได้
เข้าถึงธรรมตามไปด้วย

๔. อปจายนมัย บุญสำเร็จด้วยการประพุดิอ่อน
น้อมถ่อมตน ท่านอนาถบิณฑิกะเป็นผู้ไม่ถือตัวท่านให้
ความสำคัญกับทุก ๆ คนเสมือนญาติมิตร ไม่สนใจว่า
จะรวยหรือจน ท่านให้ความเป็นกันเองต่อทุก ๆ คน
เสมอมา

๕. เวยยาวัจจมัย บุญที่สำเร็จด้วยการให้ความ
ช่วยเหลือ ขวนขวายในกิจการงานที่ถูกที่ควร ท่านอนาถ
บิณฑิกะเป็นผู้ขวนขวายซื้อที่ดินสร้างวัดพระเชตวัน และ
ยังถวายทานอย่างต่อเนื่อง เป็นผู้ช่วยดูแลการถวาย
ทานในเมืองสาวัตถีโดยสิ่งใดขาดตกบกพร่องในการถวาย
ทาน ท่านก็จะช่วยชี้แนะและจัดเตรียมให้สมบูรณ์

๖. ปัตติทานมัย บุญที่สำเร็จด้วยการอุทิศส่วน
บุญส่วนกุศลให้แก่ผู้อื่น ท่านอนาถบิณฑิกะเป็นท่านแรก

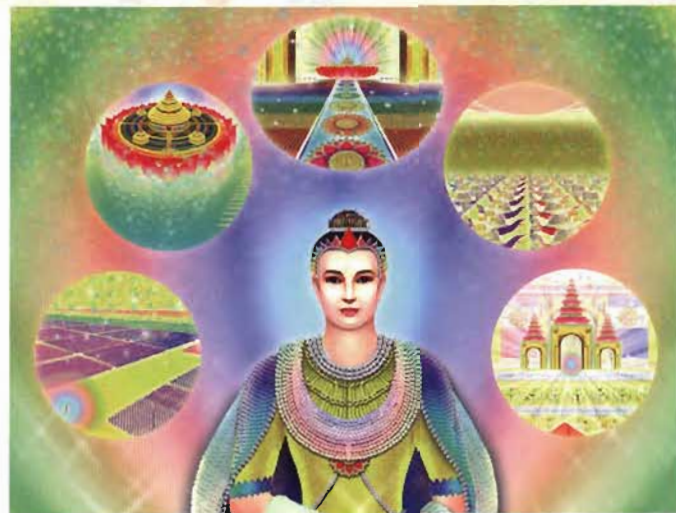

ท่านได้ถวายทานอุทิศผลบุญให้กับผู้ที่ได้ล่วงลับไปแล้ว
ท่านทำเป็นคนแรก

๗. ปัตตานโมทนา มัย บุญที่สำเร็จด้วยการ
อนุโมทนา คือ แสดงความยินดีในการทำบุญกุศลหรือการ
ทำความดีของผู้อื่น ท่านอนาถบิณฑิกะได้ชื่นชมยินดี และ
สนับสนุนการทำความดีของทุก ๆ คนไม่ว่าจะเป็นคนรับ
ใช้หรือเพื่อนฝูง เป็นต้น

๘. ธัมมัสสวนมัย บุญที่สำเร็จด้วยการฟังธรรม
ท่านอนาถบิณฑิกะเป็นผู้กระหายในการฟังธรรมเป็นอย่าง
ยิ่ง แม้ในวาระสุดท้าย ท่านจึงอยากจะฟังธรรมจาก
พระสารีบุตรแล้วก็ได้ซาบซึ้งในธรรมนั้น จึงไปดุสิตบุรี

๙. ธัมมเทสนามัย บุญที่สำเร็จด้วยการแสดงธรรม
ท่านอนาถบิณฑิกะเป็นผู้สามารถนำหลักธรรมไปแสดงให้
คนตั้งอยู่ในความดี

๑๐. ทิฏฐุชุกัมม์ บุญที่สำเร็จด้วยการทำความเห็นให้ถูกต้อง ดิงาม ตรงไปตามความเป็นจริง ท่านอนาถบิณฑิกะเป็นพระอริยบุคคล และยึดมั่นในพระรัตนตรัยอย่างมั่นคง ไม่หวั่นไหวในการทำทานรักษาศีลตลอดชีวิต

อนาถบิณฑิกเทวบุตรจึงคิดว่า การได้มาเป็นเทวดา หรือมีสมบัติถึงปานนี้ ได้มาเพราะบุญ แม้ในบัดนี้ เราก็ไม่ควรประมาทในการสั่งสมบุญ ถ้าเราเอา

แต่ชื่นชมสมบัตินี้ก็ต้องหลงลืมสติเพราะมัวแต่เสวยผลบุญอยู่ ดังนั้น เราจะไปเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและกราบเหล่าพระภิกษุสงฆ์ มีพระสารีบุตร เป็นต้น ดีกว่า จากนั้นแล้วจึงค่อยมาเสวยทิพยสมบัติ เมื่อปฐมยามผ่านไป อนาถบิณฑิกเทวบุตรผู้มีวรรณะอันงดงาม มีรัศมีสว่างไสวไปทั่ววัดพระเชตะวัน ได้เข้าไปเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงที่ประทับ ได้ถวายอภิวาทแล้วยืนอยู่ ณ ที่สมควรข้างหนึ่ง

อนาถบิณฑิกเทวบุตรได้กราบทูลพระพุทธองค์ว่า “ข้าพระองค์รู้สึกปิติใจมาก ที่ได้สร้างวัดพระเชตวันอันเป็นที่ประทับของพระพุทธองค์ผู้เป็นธรรมราชา” เห็นไหม เป็นเทวดาแล้ว การแสดงออกจะแตกต่างจากตอนเป็นมนุษย์

“ข้าพระองค์รู้สึกปิติใจมากที่ได้สร้างวัดพระเชตวัน เพื่อเป็นที่อยู่อาศัยแก่ผู้เป็นเพื่อนมนุษย์ของโลก

เหล่าสรรพสัตว์ทั้งหลายที่เกิดแก่เจ็บตาย” เมื่อปฏิบัติธรรมมรรคมีองค์ ๘ ย่อมมีความบริสุทธิ์ บริบูรณ์ ไม่ใช่บริสุทธิ์ด้วยวงศ์ตระกูลหรือด้วยทรัพย์เงินทองที่มีอยู่ไม่ใช่ เป็นเศรษฐีแล้วจะบริสุทธิ์ไม่ใช่

ดังนั้นบุคคลผู้เป็นบัณฑิต เมื่อพิจารณาเห็นประโยชน์ พึงปฏิบัติตามอริยมรรคมีองค์ ๘ เพื่อความบริสุทธิ์ บริบูรณ์ของตน อนาถบิณฑิกเทวบุตรได้กล่าว

สรรเสริญพระสารีบุตรว่า “พระภิกษุรูปอื่น ถึงแม้จะถึง
ฝั่งพระนิพพาน ก็ย่อมไม่เกินไปกว่าพระสารีบุตรเพราะ
ความที่ท่านเป็นผู้มีปัญญามาก”

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพอพระทัยในคำกล่าว
ของอนาถบิณฑิกเทวบุตร อนาถบิณฑิกเทวบุตรทราบว่า
พระพุทธองค์ทรงพอพระทัย จึงถวายอภิวัต
ทำประทักษิณแล้วก็หายไป ณ ที่นั้น แว็บไปเลย คือมา

เพื่อการนี้ หมดภารกิจก็แว็บ การเคลื่อนย้ายตัวเอง
อตตา หิ อตตโน นาโก ไม่ต้องอาศัยวัตถุด้วย แว็บไปเลย

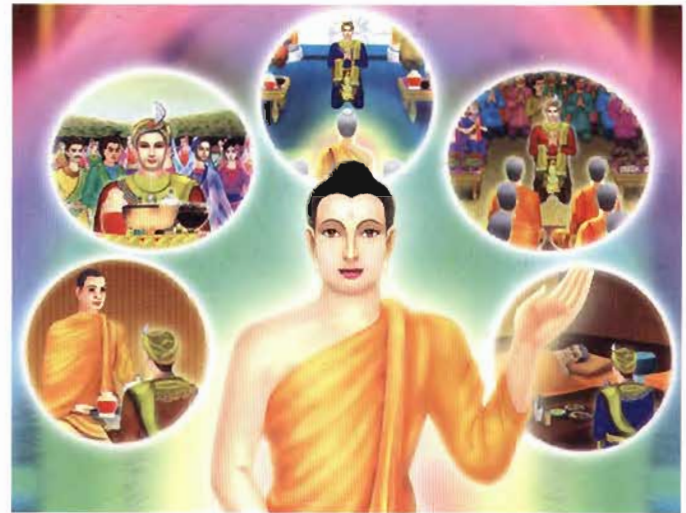
พอรุ่งเช้า พระบรมศาสดาก็ได้ตรัสแก่ภิกษุทั้ง
หลายว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลายเมื่อคืนนี้ มีเทวบุตรองค์
หนึ่งมีรัศมีดงาม สว่างไปทั่ววัดพระเชตวัน ได้เข้ามาหา
เรา ณ ที่ประทับ เทวบุตรองค์นั้นได้อภิวัตแล้วก็ยิน ณ
ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ได้ชื่นชมวัดพระเชตวันว่า สร้างขึ้น

เพื่อเป็นประโยชน์แก่ศาสนาอย่างแท้จริง แล้วก็ได้กล่าว
สรรเสริญพระสารีบุตรให้ตถาคตฟัง จากนั้นก็หายไป”

พระอานนท์กราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ
เทวบุตรองค์นั้นคงเป็นท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เพราะ
ก่อนที่ท่านจะถึงแก่กรรม ท่านมีความเลื่อมใสในพระสารี
บุตรอย่างยิ่ง แล้วยังเป็นผู้ที่ได้สร้างวัดพระเชตะวันอีกด้วย”

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ใช่แล้วอานนท์เป็นอย่าง

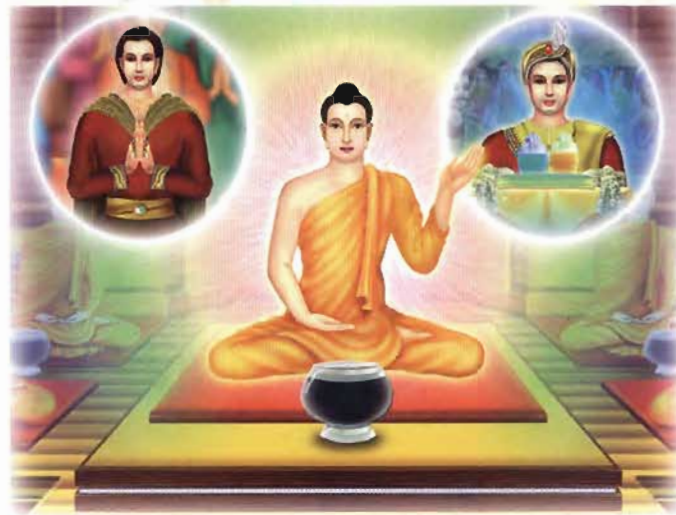

ที่เรากล่าว เทวบุตรนั้นเป็นท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ไม่
ใช่ใครอื่น ตถาคตรู้ว่าเทวบุตรองค์นั้นเป็นใคร แต่ไม่ได้
บอกชื่อให้พวกเธอทราบ เพราะต้องการจะรู้ว่า จะมีภิกษุ
รูปใดที่ยังระลึกถึงท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้บ้าง”

เหตุที่ทำให้ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ได้ตำแหน่ง
อุบาสกผู้เลิศด้วยการถวายทาน เมื่อละจากโลกนี้ไปแล้ว
ทำให้ได้สมบัติใหญ่ถึงเพียงนี้

เพราะความปรารถนาที่เคยตั้งเอาไว้ในอดีต เมื่อ ๑ แสนกัปที่แล้ว ในสมัยพุทธเจ้าปทุมุตตระ เพราะฉะนั้น จะมาอยู่ในตำแหน่งนี้ไม่ใช่ง่าย ต้องสั่งสมบารมีกันมา ๑ แสนกัป ท่านได้เคยเห็นต้นแบบในการถวายทานในยุค นั้น ท่านยังได้สร้างมหาทานอย่างต่อเนื่อง แล้ว ตั้งความปรารถนาต่อพระพักตร์ของพระพุทธเจ้าปทุมุตตระ ที่จะเป็นผู้เลิศในด้านการถวายทาน

พระพุทธเจ้าปทุมุตตระทรงพยากรณ์ว่า ท่านจะได้เป็นอุบาสกผู้เลิศด้านการถวายทานสมความปรารถนา ในสมัยของพระพุทธเจ้าสมณโคดมองค์ปัจจุบันนี้

ท่านได้เร่งสร้างบารมีอย่างเต็มที่ตลอดชีวิต และตลอดทุกภพทุกชาติที่ท่านเกิดเป็นมนุษย์ ไม่ใช่ทำชาติหนึ่ง เว้นไป ๕ ชาติอะไรอย่างนั้น ทำทุกชาติไม่มีว่างเว้นจากการสร้างมหาทานบารมี ท่านเป็นผู้ที่มีประตูปายอันปิด

สนิทแล้ว เวียนว้ายตายเกิดอยู่สองภพภูมิ คือมนุษย์โลก และเทวโลกเท่านั้น

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้สร้างผังชีวิตที่ดี ให้ตนเองมาตลอดหลายภพหลายชาติ จวบจนกระทั่งในปัจจุบัน ณ ชาตินี้ ท่านก็ได้สมความปรารถนาที่ได้ตั้งใจเอาไว้ คือ เป็นอุบาสกผู้เลิศในด้านถวายทาน

เพราะฉะนั้นความปรารถนาไม่ใช่ความโลภเลย

คือ การตั้งเป้าหมายว่า เราจะเอาบุญนี้ไปใช้เพื่ออะไร มีวัตถุประสงค์อะไร เขาทำกันมาก่อน เพราะฉะนั้นบางคนบอกทำบุญแล้วไม่ต้องอธิษฐานเพราะว่า ถ้าอธิษฐานคือโลก แปลว่า ยังไม่เข้าใจเรื่องอธิษฐานบารมีเลย พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทำเป็นตัวอย่าง ท่านทำเสร็จแล้วท่านอธิษฐานขอให้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์หนึ่งในอนาคต

เพราะฉะนั้นอย่าไปเข้าใจผิดว่า เป็นความโลก
ทานจึงเป็นรากฐานของชีวิต ที่สามารถนำไปสู่การทำ
ความดีทั้งหลายทั้งปวง จนกระทั่งได้เป็นพระอริยบุคคล

คือ ทานจะเป็นเบื้องต้น หรือบันไดขั้นแรก ในการก้าว
ไปสู่โลกสวรรค์นิพพานนั่นแหละ ให้ทำตรงนี้ก่อน ง่าย ๆ

๓๐

ทาน...บันไดขั้นแรกสู่สวรรค์และนิพพาน

ทาน คือ การให้ เป็นการสร้างบารมีที่ง่ายที่สุด และจะเป็นแรงขับเคลื่อนนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตให้สมบูรณ์ไปด้วยสมบัติทั้ง ๓ ประการ คือ มนุษย์สมบัติ ทิพย์สมบัติ และนิพพานสมบัติ ท่านอนาถบิณฑิกะเป็นผู้เลิศในการทำทาน เป็นผู้สามารถเอาชนะใจตนเองได้ โดยขจัดความตระหนี่ออกไปจากใจ แค่อะไรความตระหนี่ออกไป การให้ก็จะเกิดขึ้น ท่านเป็นผู้ให้ด้วย

ความบริสุทธิ์ใจโดยไม่หวังผลตอบแทนจากผู้รับ ขอเพียงให้มีความสุขใจในการให้

การให้ทานของท่านอนาถบิณฑิกะเป็นไปเพื่อประโยชน์แก่ชาวโลก ไม่ได้หวังประโยชน์เพื่อตอบสนองตนเอง

ปัจจุบันนี้เราทำอย่างนี้ การให้ข้าวแกกลู่นิช ก็เพื่อหวังให้ลู่นิชนั้นเฝ้าบ้านให้แกตัว อย่างนี้ไม่จัดเป็นทาน

เพราะหวังผล หรือการให้อาหารเลี้ยงวัว เพื่อหวังจะได้
น้ำนมจากวัว ก็ไม่ใช่ทาน ไม่ใช่บุญ แม้การทำผิดกฎหมาย
แล้วให้สินบนแก่เจ้าหน้าที่ เพื่อให้พ้นจากความผิด เป็น
ต้น

ในการให้ทานประเภทเหล่านี้ ไม่มีอยู่ในใจท่าน
อนาถบิณฑิกะ เพราะถือว่าเป็นการทวงคุณ หวัง
ประโยชน์ตอบแทนแก่ตนเอง ท่านทำบุญเพื่อบุญ ทำทาน
การให้ก็เพื่อหวังบุญและความสุขใจจากการให้

วัตถุประสงค์การให้ทานที่ถูกหลักวิชามีอยู่
๔ ประการ

๑. การให้เพื่อชำระกิเลส คือ การขจัดความตระหนี่
ความหวงแหนที่มีอยู่ในใจของผู้ให้ให้หมดลง เรียกว่า
บริจาค หมายถึง การให้ด้วยความเสียสละ เพื่อกำจัด
ความขุ่นมัวในจิตใจ ความเสียหายในใจ โดยเฉพาะยัง
ได้ให้กับเพื่อนานาบุญ ยิ่งจะทำให้ใจมีความบริสุทธิ์มาก
ผ่องใสมาก

๒. การให้เพื่อตอบแทนคุณความดี เรียกว่า ปฏิภาณทาน หมายถึง การให้เพื่อตอบแทนคุณ หรือ การให้เพื่อบูชาคุณความดีแก่ผู้มีคุณธรรมสูงกว่า เช่น มารดา บิดา ครูบาอาจารย์ เป็นต้น

๓. การให้เพื่อสงเคราะห์ เรียกว่า สังคหทาน หมายถึง การให้เพื่อผูกมิตร ยึดเหนี่ยวน้ำใจในบุคคล เพื่อมีความเกี่ยวข้องกับตน เพื่อมุ่งประโยชน์แก่ผู้รับเป็นหลัก ไม่ใช่แก่ตัวเรา

๔. การให้เพื่ออนุเคราะห์ เรียกว่า อนุคหทาน หมายถึง ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลกับผู้ตกทุกข์ได้ยาก

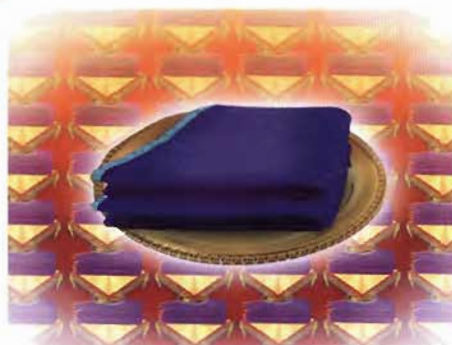
ด้วยจิตเมตตาสงสาร เช่น ให้แก่ผู้ประสบภัยน้ำท่วม ไฟไหม้ ก็เอาอาหารต่าง ๆ เสื้อผ้าไปให้

ท่านอนาถปิณฑิกะได้ใช้วัตถุประสงคในการให้ทานทั้ง ๔ ประการเป็นหลัก ท่านให้ครบเลย โดยขึ้นอยู่กับประเภทของการให้ทาน ซึ่งมีอยู่ ๒ ประการ

๑. อามิสทาน คือ การให้วัตถุสิ่งของต่าง ๆ เช่น ข้าว น้ำ ผ้า ยานพาหนะ ดอกไม้ ของหอม เครื่องลูบไล้ ที่นอน ที่พัก ประทีป โคมไฟ เป็นต้น

๒. ธรรมทาน คือ การให้ธรรมะ ความรู้ ความถูกต้องที่ดั่งามเป็นทาน ให้ความรู้ ความถูกต้อง คือ

ความจริงของชีวิตและธรรมทาน แต่ความรู้เพื่อเลี้ยงชีพ
นี้ไม่ใช่

อามิสทานแบ่งระดับของผู้ให้เป็น ๓ ประเภท คือ

๑. ทาสทาน หมายถึง การให้ของที่ด้อยกว่าที่
ตนเองใช้สอย เช่น เมื่อได้มะม่วงมา ๓ ผล ก็เลือกผลที่
ไม่ดี ผลที่เล็ก ผลที่ไม่สมบูรณ์นำมาทำทาน การให้อย่าง
นี้เรียกว่า ทาสทาน เพราะหัวใจของทายกเป็นทาสของ
ความตระหนี่อยู่ แล้วจึงให้เสมือนคนที่รับนั้นเป็นข้าทาส
บริวารต่ำกว่า

๒. สหายทาน หมายถึง การที่ทายกให้ของที่เสมอ

กับที่ตนใช้บริโภคอยู่ ตนเองใช้ของอย่างไร ถึงคราวจะ
ให้คนอื่นก็ให้ของอย่างนั้น เสมือนการให้สิ่งของแก่คนที่
เป็นมิตรสหาย

๓. สามิทาน หมายถึง ทายกให้ของที่ดี ประณีต
กว่าของที่ตนเองใช้ คือ สูงกว่า เหนือกว่า โดยคัดเลือก
เอาแต่ของที่ดีที่สุดมอบให้ เช่น การเลี้ยงภัตตาหารพระ
ภิกษุสามเณร จะตกแต่งข้าวปลาอาหารอย่างประณีต
บรรจงกว่าที่ตนเองบริโภค

การให้อย่างสามิทานนี้ ได้มีอยู่ในใจของท่าน
อนาถบิณฑิกะตลอดเวลา จนกระทั่งละจากโลกนี้ไป ท่าน

ให้ของที่ประณีต บุคคลที่ให้สามทานจะมีชื่อเรียกว่า ทานบดี ที่เรียกว่า ทานทานบดี แปลว่า ผู้เป็นใหญ่ในทาน แปลว่า ไม่ตกเป็นทาส หรือสหายความตระหนี่ แต่จะเป็นใหญ่ในทานอันประณีตด้วยตนเอง ได้ตัดขาดจากใจ คือ ต้องเอาชนะความตระหนี่ ได้ให้ของที่ประณีต จึงจะเรียกว่า ทานทานบดี

อามิสทาน แบ่งตามเจตนาของผู้ให้มี ๒ ประเภท

๑. ปาฏิปคคิกทาน คือ การให้เฉพาะบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือจะให้วัตถุสิ่งของ เราจะเจาะจง อาณิสสงส์ของปาฏิปคคิกทาน มี ๑๔ อย่าง คือ

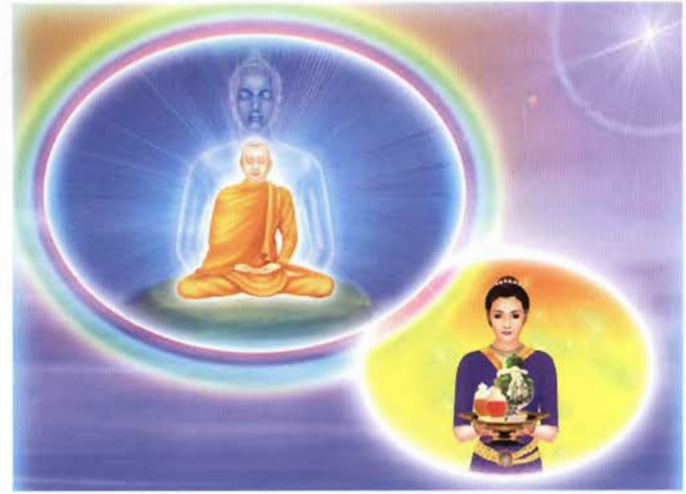
๑. ให้ทานแก่สัตว์เดรัจฉานด้วยความเมตตา สงสาร ได้อานิสงส์ถึง ๑๐๐ ภพ คือ ได้อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ไปถึง ๑๐๐ ภพ คือ ๑๐๐ ชาตที่เกิด

๒. ให้ทานแก่ผู้ทุศีลได้อานิสงส์ถึง ๑,๐๐๐ ภพ คือ ขอให้เป็นผู้มีศีลแล้วกัน แม้ศีล ๕ จะไม่ครบถ้วน บริบูรณ์กระพร่องกระแพร่ง ยังได้อานิสงส์ทำให้ได้ อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ถึง ๑,๐๐๐ ภพ

๓. ให้ทานแก่ผู้มีศีล ในช่วงที่ว่างเว้นจากพระ พุทธศาสนา ได้อานิสงส์ถึง ๑๐๐,๐๐๐ ภพ

๔. ให้ทานแก่ดาบสผู้ได้อภิญญา คือ ที่ได้ฌาน

สมบัติ ในช่วงที่ว่างเว้นจากพระพุทธรศาสนา ได้อานิสงส์
ถึง ๑๐๐,๐๐๐ โกฏิภพ แสนโกฏิก็เท่ากับ ล้าน ๆ ภพ

๕. ให้ทานแก่ผู้ปฏิบัติเพื่อเป็นพระโสดาบัน จะเป็นคฤหัสถ์หรือบรรพชิตก็ตาม จะเป็นผู้ได้มาน หรือ
ไม่ได้ก็ตาม เป็นผู้มิศีลเข้าถึงไตรสรณคมน์ คือ เข้าถึง
พระรัตนตรัยในตัวแล้ว ในระดับโคตรภูบุคคล ได้อานิสงส์
ถึงอสงไขยภพ นับกันไม่ถ้วนเลย ทำบุญกับผู้ที่ได้เข้า
ถึงพระรัตนตรัยในตัว

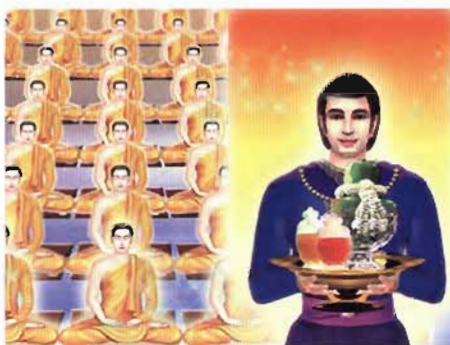
๖. ให้ท่านแก่พระโสดาบันย่อมมีอานิสงส์
มากยิ่งขึ้นไปอีก เพราะไม่รู้จะเอาไปเทียบกับอะไร

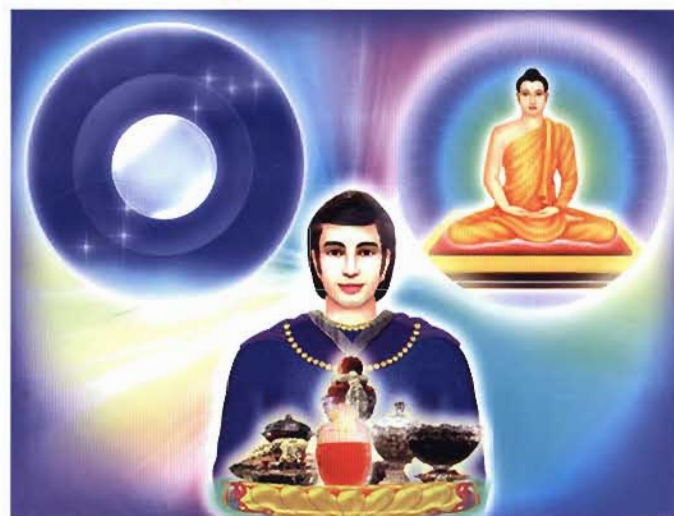
๗. ให้ท่านแก่ผู้ปฏิบัติเพื่อเป็นพระสกิทาคามี
ย่อมมีอานิสงส์มากยิ่งขึ้นไปอีก มากขึ้นไปเรื่อย ๆ แต่ไม่รู้

จะเอาไปเทียบอย่างไร

๘. ให้ท่านแก่พระสกิทาคามีบุคคล คือ ผู้ที่เป็นแล้ว
ย่อมมีอานิสงส์มากยิ่งขึ้นไปอีก

๙. ให้ท่านแก่ผู้ปฏิบัติเพื่อเป็นพระอนาคามี ย่อม

มีอานิสงส์มากยิ่งขึ้นไปอีก

๑๐. ให้ทานแก่พระอนาคามีบุคคล ย่อมมีอานิสงส์มากยิ่งขึ้นไปอีก มากไปเรื่อย ๆ

๑๑. ให้ทานแก่ผู้ปฏิบัติเพื่อเป็นพระอรหันต์ ย่อมมีอานิสงส์มากยิ่งขึ้นไปอีก

๑๒. ให้ทานแก่พระอรหันต์ย่อมมีอานิสงส์มากยิ่งขึ้นไปอีก

๑๓. ให้ทานแก่พระปัจเจกพุทธเจ้า ย่อมมีอานิสงส์มากยิ่งขึ้นไปอีก

๑๔. ให้ทานแก่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ย่อมมีอานิสงส์มากยิ่งขึ้นไปอีก คือ ถวายทานหรือให้ทานแก่ผู้เฉพาะเจาะจง ไปสุดที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

การให้ทานแบบปาฏิบุคคลิกทาน เป็นการให้แบบเฉพาะเจาะจงต่อบุคคล เมื่อให้ทานแก่ผู้เป็นเนื้อนา

บุญซึ่งมีความบริสุทธิ์มากเท่าใด ผู้ให้ก็จะย่อมได้บุญ
มากยิ่งขึ้นเป็นทวีคูณ ไม่ใช่ว่าทานที่ให้มากหรือน้อย ย่อม
มุ่งอยู่กับผู้บริสุทธิ์ ถ้าเราบริสุทธิ์ด้วย วัตถุทานได้มา
ด้วยความบริสุทธิ์ด้วย ผู้รับบริสุทธิ์ด้วยยิ่งได้มากยิ่งขึ้น

ไปอีก

๒. สังฆทาน คือ ทานที่ให้แก่หมู่คณะที่ไม่ได้เจาะจง
ใครคนใดคนหนึ่ง เป็นทานที่ถวายแก่สงฆ์ส่วนรวมมีพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประมุขด้วย จะมีอานิสงส์กว่าการ

ถวายเฉพาะเจาะจง

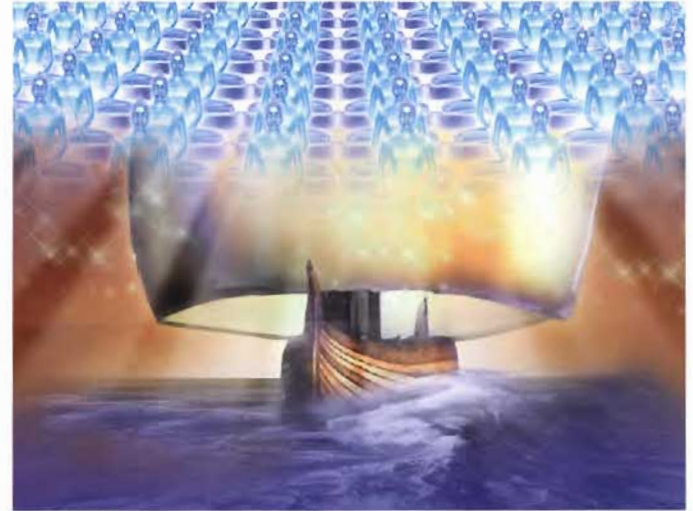
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ว่า สังฆทานนั้น มีผลมากกว่าปาฏิปุคคลิกทาน ในทุกกรณีเลย ส่วนรวมยิ่งดีกว่าส่วนตัวในทุกกรณี อานิสงส์การถวายวัตถุทานต่าง ๆ คือ

ผู้ให้อาหาร ชื่อว่า ให้กำลัง

ผู้ให้ผ้า ชื่อว่า ให้วรรณะ

ผู้ให้ยานพาหนะ ชื่อว่า ให้ความสุข

ผู้ให้ประทับโคมไฟ ชื่อว่า ให้จักขุ เพราะว่าที่มืดถึงแม้ดวงตาก็มองไม่เห็น แต่ถ้าหากว่าให้ความสว่างได้ชื่อว่าให้ดวงตาเพราะว่าได้ทำให้เขามองเห็น คนตาดีมองเห็นเราก็จะได้รับดวงตาที่ดี ทั้งสวย ทั้งงาม ทั้งเห็น รวมทั้งทิพยจักขุ มองลงมาจากทิพยวิมานจะเห็นในเมืองมนุษย์ หรือเห็นได้ไกลกว่าเทวดาทั้งหลายที่ไม่ได้

ทำบุญตรงนี้ แล้วก็ได้ธรรมจักขุ เป็นต้น

ผู้ให้ที่พักอาศัย ชื่อว่า ให้ทุกสิ่งทุกอย่าง

ผู้ให้ธรรมทาน ย่อมชื่อว่า ให้มฤตธรรม คือให้
หนทางมรรคผล นิพพาน เป็นการให้ที่ชนะการให้ทั้งปวง

นักปราชญ์ผู้รู้ในกาลก่อนท่านสรรเสริญการให้
ท่านว่า ท่าน เป็นต้นเหตุของความสุข อยากมีความสุข
ต้องเริ่มต้นที่ ท่าน คือ การให้ ก็แปลว่า ความตระหนี่

เป็นจุดเริ่มต้นของความทุกข์ อย่าไปนึกว่าตระหนี่แล้วมี
ความสุข จะไปมีทรัพย์เท่าเดิม ยังมีความสุขอยู่ กลุ่ม
ที่เดียว ทวาดระแวงกลัวคนจะมาขอ

ท่าน เป็นที่ตั้งแห่งบันไดที่จะนำไปสู่ฝั่งนิพพาน คือ
เป็นบันไดขั้นแรก ที่จะไปสู่สวรรค์หรือนิพพาน ท่าน
อุปมาเหมือนเรือ ที่จะเป็เครื่องช่วยพาข้ามทุกข์จาก
วัฏฏะ ไปสู่ฝั่งนิพพาน

ท่านจึงเป็นเสมือนนคร เพราะเป็นเครื่องป้องกัน

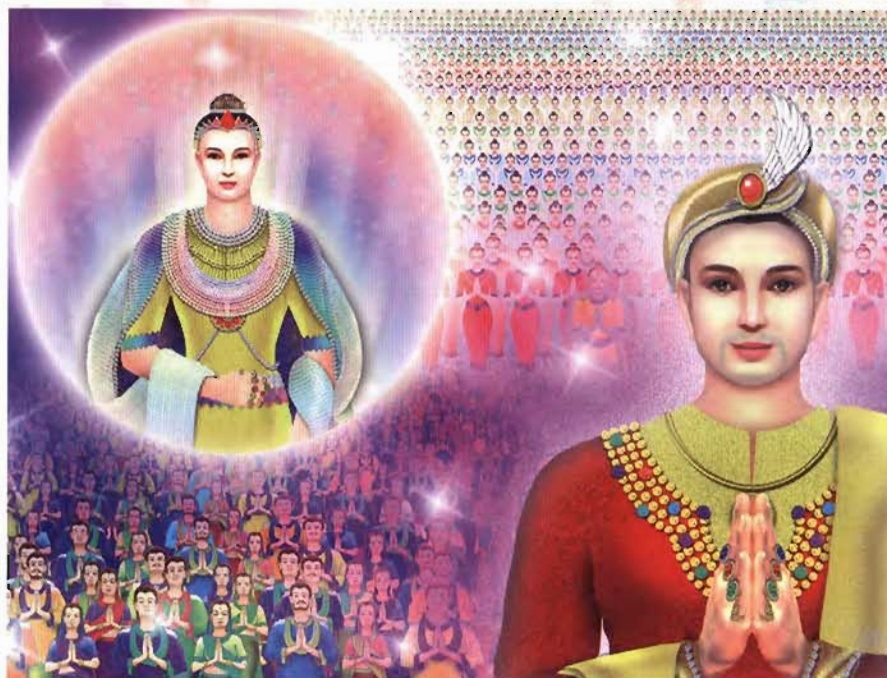
บาปอกุศลที่จะมาอยู่ในใจ พอเราทำทานแล้วใจใส ไม่
ขุ่นมัว จะปกป้องบาปที่เกิดขึ้นในใจ เพราะสิ่งที่จะปก
ป้องในใจ มันเกิดขึ้นมาทีละอย่าง เมื่อกุศลบังเกิดขึ้น
ในใจแล้ว อกุศลธรรมก็ไม่ได้ช่อง เพราะฉะนั้นจึงเปรียบ
เสมือนนครที่มีป้อมป้องกันกำแพงอย่างดี ปกป้องผองภัย

ทาน เปรียบเสมือนอสรพิษ ในแง่ที่ว่า ความโลภ
เข้าใกล้ยาก พอเข้ามาดกกัดความโลภละลายหมด หมาย
ถึงความโลภไม่อาจจะเข้าใกล้ได้เลย

ทาน เปรียบเสมือนดอกปทุม จะเบ่งบานสวยงาม
เสมอ เพราะมลทิน คือ โลภะไม่สามารถเข้าไปในใจได้

ดังนั้น การให้ทานจึงมีอานิสงส์มากมาย จะทำให้
เป็นเสบียงติดตามตัวไปทุกภพทุกชาติ และยังสามารถ
สร้างบุญ สร้างบารมีได้อย่างสะดวกสบาย ครอบงำทั้ง
เข้าสู่พระนิพพาน เรื่องราวการสร้างบารมีของท่านอนาถ
บิณฑิกเศรษฐีก็ได้มาเป็นต้นแบบของยอดอุบาสกผู้เลิศด้าน
การถวายทาน และบำรุงดูแลพระพุทธศาสนา เป็นสิ่งที่

เราจะต้องดำเนินรอยตาม

ท่านเป็นบุคคลสำคัญที่ได้สร้างวัดพระเทววัน เพื่อใช้เป็นศูนย์กลางในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในสมัยพุทธกาล

ท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐีจึงเป็นบุคคล

ประวัติศาสตร์ ที่ได้รับการยกย่องสรรเสริญทั้งจากมนุษย์
และเทวดาตลอดทั้งภพสามตั้งแต่อดีตจวบจนกระทั่งถึง
ปัจจุบันนี้ เรื่องราวของท่านก็มาถึงกาลอวสานด้วย
ประการฉะนี้

ຈບບຣິບູຣຸ໌

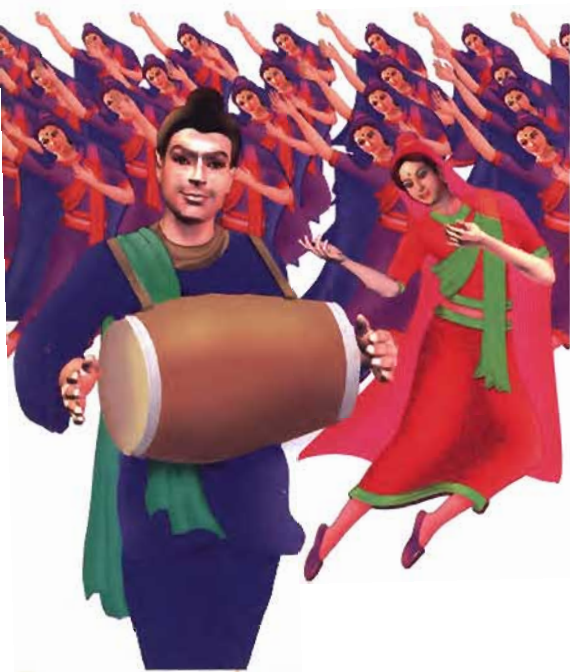
เพลงอนาถบิณฑิกเศรษฐี

ประพันธ์โดย ตะวันธรรม
ทำนอง/เรียบเรียง วิเนตร วัฒนะพงศ์
ขับร้องโดย มนต์รัฐ เสงภูเจริญ และกลุ่มปัญญาธิกะคอรัส

คนอัศจรรย์ที่บันลือลั่นไปทั่วภพสาม
ท่านสร้างอารามงดงามนามว่าพระเชตะวัน
เอาเงินปูเรียงเคียงกันเต็มผืนแผ่นดินนั้น
สร้างวัดตั้งสรวงสวรรค์ให้เป็นศูนย์กลางเผยแผ่พระธรรม

ทุก ๆ วันท่านถวายจุดปัจจัย
ด้วยใจใสใสแต่ทักขิไณยเป็นประจำ
แม้ยามยากลำบากเพียงใดท่านก็ทำ
มีความสุขล้ำสร้างมหาทานบารมี

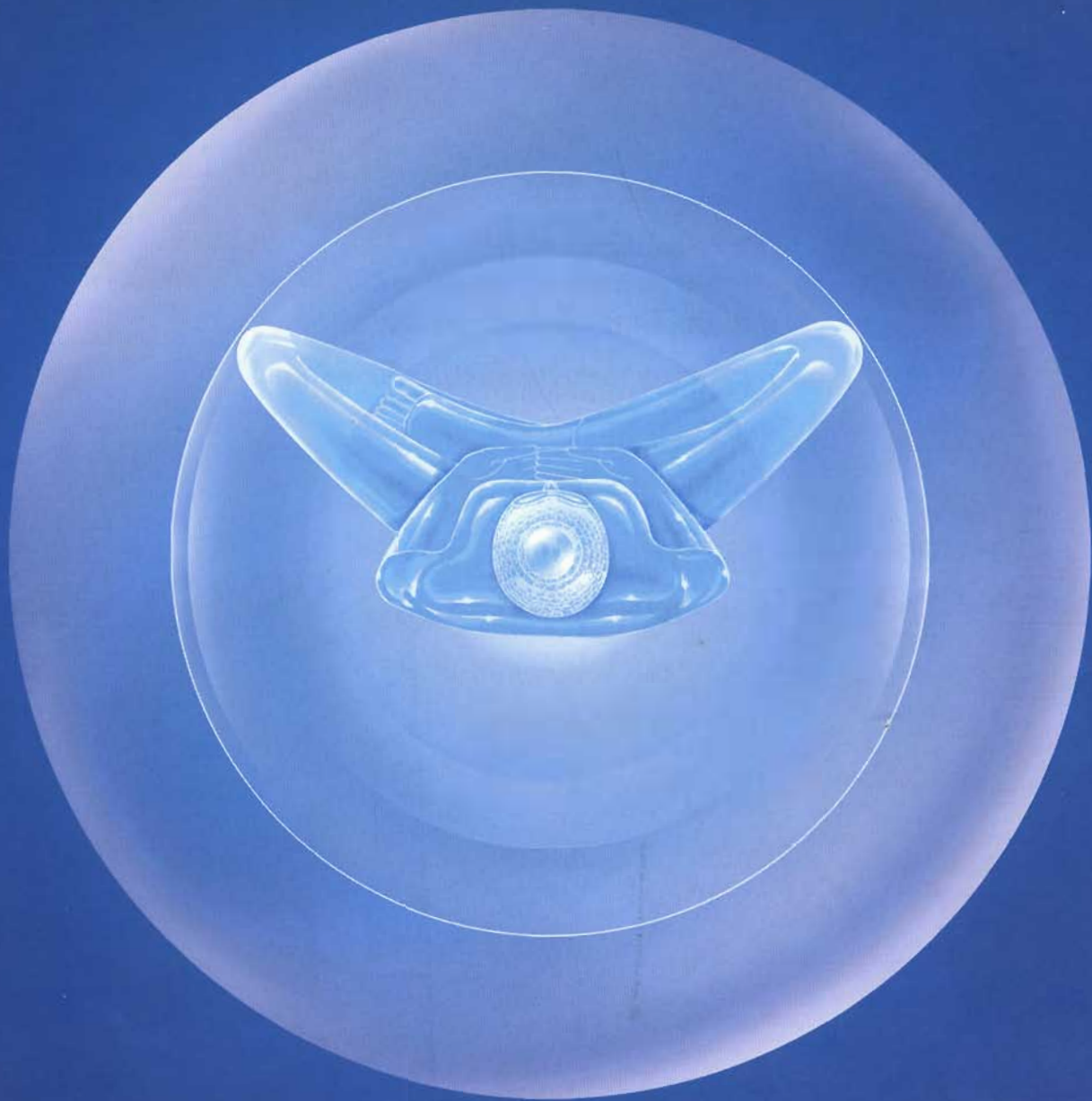

ท่านเป็นเลิศกว่าผู้ใดในการถวายทาน
 พระผู้ทรงญาณทรงยกย่องเป็นเกียรติศักดิ์ศรี
 สมความตั้งใจปรารถนามาแสนกัปปี
 เป็นต้นแบบที่ดีพุทธบริษัท ๔ โมทนา

เป็นพระโสตามีดวงปัญญาเลิศล้ำ
 รักการฟังธรรมตราบถึงวันสิ้นชีวา
 เป็นกัลยาณมิตรให้แก่ทุกคนทั่วทิศา
 ผลบุญนำพาท่านไปดุสิตบุรี

ขอสาธุการ ๆ ๆ
 ท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี ๆ ๆ ๆ

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

สมาธิ คือ ความสงบ สบาย และความรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่งที่มนุษย์สามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่พระพุทธศาสนากำหนดเอาไว้ เป็นข้อควรปฏิบัติ เพื่อดำรงชีวิตอย่างเป็นสุข ไม่ประมาท เต็มไปด้วยสติสัมปชัญญะ และปัญญา อันเป็นเรื่องไม่เหลือวิสัย ทุกคนสามารถปฏิบัติได้ง่าย ๆ

ดังวิธีปฏิบัติที่ พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้เมตตาสั่งสอนไว้ ดังนี้

๑. กราบบูชาพระรัตนตรัย เป็นการเตรียมตัวเตรียมใจให้นุ่มนวลไว้เป็นเบื้องต้น แล้วสมาทานศีล ๕ หรือศีล ๘ เพื่อย้ำความมั่นคงในคุณธรรมของตนเอง

๒. คุณเข้าหรือนั่งพับเพียบสบาย ๆ ระวังถึงความดีที่ได้กระทำแล้วในวันนี้ ในอดีต และที่ตั้งใจจะทำต่อไปในอนาคต จณราวกับว่า ร่างกายทั้งหมดประกอบขึ้นด้วยธาตุแห่งคุณงามความดีล้วน ๆ

๓. นั่งขัดสมาธิ ขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้ขวาจรดนิ้วหัวแม่มือซ้าย นั่งให้อยู่ในท่าที่สบาย ๆ ไม่ฝืนร่างกายมากจนเกินไป ไม่ถึงกับเกร็ง แต่อย่าให้หลัง

โค้งงอ หลับตาพอสบาย ๆ คล้ายกับกำลังพักผ่อน ไม่บีบกล้ามเนื้อตา หรือขมวดคิ้ว แล้วตั้งใจมั่น ทำใจสบาย ๆ สร้างความรู้สึกให้พร้อมทั้งกายและใจว่า กำลังจะเข้าไปสู่ภาวะแห่งความสงบ สบายอย่างยิ่ง

๔. นึกกำหนดนิมิต เป็นดวงแก้วกลมใส ขนาดเท่ากำไลข้อมือ ไสบริสุทธ์ ปราศจากราคะหรือรอยตำหนิใด ๆ ขาวใส เย็นตาเย็นใจตั้งประกายของดวงดาว ดวงแก้วกลมใสนี้เรียกว่า บริกรรมนิมิต นึกสบาย ๆ เหมือนดวงแก้วนั้นมานิ่งสนทนอยู่ ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นึกไปภาวนาไปอย่างนุ่มนวลเป็นพุทธานุสติว่า “สัมมารัง” หรือ

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก { หูึงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา { หูึงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ

ค่อย ๆ น้อมนิกดวงแก้วกลมใสให้ค่อย ๆ เคลื่อนเข้าสู่ศูนย์
กลางกายตามแนวฐาน โดยเริ่มต้นตั้งแต่ฐานที่ ๑ เป็นต้น
ไป น้อมด้วยการนีกอย่างเบา ๆ สบาย ๆ ใจเย็น ๆ พร้อมกับ
คำภาวนา

อนึ่ง เมื่อนิมิตดวงใสและกลมสนิทปรากฏแล้ว ณ
กลางกาย ให้วางอารมณ์สบาย ๆ กับนิมิตนั้น จนเหมือน
กับว่า ดวงนิมิตเป็นส่วนหนึ่งของอารมณ์ หากดวงนิมิต
นั้นอันตรธานหายไปก็ไม่ต้องนีกเสียดาย ให้วางอารมณ์
สบาย ๆ แล้วนีกนิมิตนั้นขึ้นมาใหม่แทนดวงเก่า หรือเมื่อ
นิมิตนั้นไปปรากฏที่อื่นที่มีใช้ศูนย์กลางกายให้ค่อย ๆ น้อม
นิมิตเข้ามาอย่างค่อยเป็นค่อยไป ไม่มีการบังคับ และเมื่อ
นิมิตมาหยุดสนิท ณ ศูนย์กลางกาย ให้วางสติลงไปยังจุด
ศูนย์กลางของดวงนิมิต ด้วยความรู้สึกคล้ายมีดวงดาว
ดวงเล็ก ๆ อีกดวงหนึ่งซ่อนอยู่ตรงกลางดวงนิมิตดวงเดิม
แล้วสนใจ เอาใจใส่แต่ดวงเล็ก ๆ ตรงกลางนั้นไปเรื่อย ๆ
ใจจะปรับจนหยุดได้ถูกส่วนแล้ว จากนั้นทุกอย่างจะ
ค่อย ๆ ปรากฏให้เห็นได้ด้วยตนเอง เป็นภาวะของดวง
กลมที่ทั้งใสทั้งสว่างผุดซ้อนขึ้นมาจากกึ่งกลางดวงนิมิต

ดวงนี้เรียกว่า ดวงธรรม หรือ ดวงปฐมมรรค อันเป็นประตูเบื้องต้นที่จะเปิดไปสู่หนทางแห่งมรรคผลนิพพาน การระลึกนึกถึงนิมิตหรือดวงปฐมมรรคนี้สามารถทำได้ในทุกแห่ง ทุกที่ ทุกอิริยาบถ เพราะดวงธรรมนี้คือที่พึ่งที่ระลึกอันประเสริฐสุดของมนุษย์

อย่างนี้แล้วผลแห่งสมาธิจะทำให้ชีวิตดำรงอยู่บน
เส้นทางแห่งความสุข ความสำเร็จ และความไม่ประมาท
ได้ตลอดไป ทั้งยังจะทำให้สมาธิละเอียดอ่อน ก้าวหน้าไป
เรื่อย ๆ ได้อีกด้วย

ฐานที่ ๑ ปากช่องจุมูก { หญิงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา { หญิงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ

ข้อควรระวัง

๑. อย่าใช้กำลัง คือ ไม่ใช้กำลังใด ๆ ทั้งสิ้น เช่น ไม่บีบกล้ามเนื้อตา เพื่อให้เห็นนิมิตเร็ว ๆ ไม่เกร็งแขน ไม่เกร็งกล้ามเนื้อหน้าท้อง ไม่เกร็งตัว ฯลฯ เพราะการใช้กำลังตรงส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายก็ตาม จะทำให้จิตเคลื่อนจากศูนย์กลางกายไปสู่จุดนั้น

๒. อย่าอยากเห็น คือ ทำให้เป็นกลาง ประคองสติมิให้เผลอจากบริกรรมภาวนาและบริกรรมนิมิต ส่วนจะเห็นนิมิตเมื่อใดนั้น อย่ากังวล ถ้าถึงเวลาแล้วย่อมเห็นเอง การบังเกิดของดวงนิมิตนั้น อุปมาเสมือนการขึ้นและตกของดวงอาทิตย์ เราไม่อาจจะเร่งเวลาได้

๓. อย่ากังวลถึงการกำหนดลมหายใจเข้าออก เพราะการฝึกสมาธิเจริญภาวนาวิชชาธรรมกาย อาศัยการนึกถึงอาโลกกสิณ คือ กสิณความสว่างเป็นบาทเบื้องต้น เมื่อเกิดนิมิตเป็นดวงสว่างแล้วค่อยเจริญวิปัสสนาในภายหลัง จึงไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดลมหายใจเข้าออกแต่ประการใด

๔. เมื่อเลิกจากนั่งสมาธิแล้ว ให้ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลาง

กายทีเดียว ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใดก็ตาม เช่น ยืน เดิน นอน หรือนั่งก็ดี อย่าย้ายฐานที่ตั้งจิตไปไว้ที่อื่นเป็นอันขาด ให้ตั้งใจบริกรรมภาวนา พร้อมกับนึกถึงบริกรรมนิมิตเป็นดวงแก้วใสควบคู่กันตลอดไป

๕. นิมิตต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจะต้องน้อมไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายทั้งหมด ถ้านิมิตที่เกิดขึ้นแล้วหายไปก็ไม่ต้องตามหา ให้ภาวนาประคองใจต่อไปตามปกติ ในที่สุดเมื่อจิตสงบ นิมิตย่อมปรากฏขึ้นใหม่อีก

สำหรับผู้ที่ต้องการฝึกสมาธิเพียงเพื่อให้เกิดความสบายใจ เป็นการพักผ่อนหลังจากปฏิบัติหน้าที่ภารกิจประจำวัน โดยยังไม่ปรารถนาจะทำให้ถึงที่สุดแห่งกองทุกข์ การฝึกสมาธิเบื้องต้นเท่าที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ก็พอเป็นปัจจัยให้เกิดความสุขได้พอสมควร เมื่อชักซ้อมปฏิบัติอยู่เสมอ ๆ ไม่ทอดทิ้ง จนได้ดวงปฐมมรรคแล้ว ให้หมั่นประคองรักษาดวงปฐมมรรคนั้นไว้ตลอดชีวิต และอย่ากระทำความชั่วอีก เป็นอันมั่นใจได้ว่า ถึงอย่างไรชาตินี้ ก็พอมิที่พึงที่เกาะที่ดีพอสมควร คือ เป็นหลักประกันได้ว่า จะไม่ต้องตกนรกแล้วทั้งชาตินี้และชาติต่อ ๆ ไป

ประโยชน์ของการฝึกสมาธิ

๑. ผลต่อตนเอง

๑.๑. ด้านสุขภาพจิต

ส่งเสริมให้คุณภาพของจิตใจดีขึ้น คือ ทำให้จิตใจผ่องใส สะอาด บริสุทธิ์ สงบ เยือกเย็น ปลอดโปร่ง โล่ง เบาสบาย มีความจำ และสติปัญญาดีขึ้น

ส่งเสริมสมรรถภาพทางใจ ทำให้คิดอะไรได้รวดเร็วถูกต้อง และเลือกคิดแต่ในสิ่งที่ดีเท่านั้น

๑.๒. ด้านพัฒนาบุคลิกภาพ

ทำให้เป็นผู้มีบุคลิกภาพดี กระฉับกระเฉง กระปรี้กระเปร่า มีความองอาจสง่าผ่าเผย มีผิวพรรณผ่องใส

มีความมั่นคงทางอารมณ์ หนักแน่น เยือกเย็น และเชื่อมั่นในตนเอง

มีมนุษยสัมพันธ์ดี วางตัวได้เหมาะสมกับกาลเทศะ เป็นผู้ที่มีเสน่ห์ เพราะไม่มักโกรธ มีความเมตตากรุณาต่อบุคคลทั่วไป

๑.๓. ด้านชีวิตประจำวัน

ช่วยให้คลายเครียด เป็นเครื่องเสริมประสิทธิภาพในการทำงาน และการศึกษาเล่าเรียน

ช่วยเสริมให้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง เพราะร่างกายกับจิตใจย่อมมีอิทธิพลต่อกัน ถ้าจิตใจเข้มแข็งย่อมเป็นภูมิต้านทานโรคไปในตัว

๑.๔. ด้านศีลธรรมจรรยา

ทำให้เป็นผู้มีสัมมาทิฐิ เชื้อกฎแห่งกรรม สามารถคุ้มครองตนให้พ้นจากความชั่วทั้งหลายได้ และเนื่องจากจิตใจดี จึงทำให้ความประพฤติทางกาย และวาจาดีตามไปด้วย

ทำให้เป็นผู้มีความมักน้อย สันโดษ รักสงบ และมีขันติเป็นเลิศ

ทำให้เป็นผู้มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว เป็นผู้มีสัมมาคารวะ และมีความอ่อนน้อมถ่อมตน

๒. ผลต่อครอบครัว

๒.๑. ทำให้ครอบครัวมีความสุข เพราะสมาชิกในครอบครัวเห็นประโยชน์ของการประพฤติธรรม ทุกคนตั้งมั่นอยู่ในศีล ปกครองกันด้วยธรรม เด็กเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก ทุกคนมีความรักใคร่สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

๒.๒. ทำให้ครอบครัวมีความเจริญก้าวหน้า เพราะสมาชิกต่างก็ทำหน้าที่ของตนโดยไม่บกพร่อง เป็นผู้มีความค่อนักแน่น เมื่อมีปัญหาครอบครัว หรือมีอุปสรรคอันใด ย่อมร่วมใจกันแก้ไขปัญหานั้นให้ลุล่วงไปได้

๓. ผลต่อสังคมและประเทศชาติ

๓.๑. ทำให้สังคมสงบสุข ปราศจากปัญหาอาชญากรรม และปัญหาสังคมอื่น ๆ เพราะปัญหาทั้ง

หลายที่เกิดขึ้นในสังคม ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการฆ่า การข่มขืน โจรผู้ร้าย การทุจริตคอร์รัปชัน ล้วนเกิดขึ้นมาจากคนที่ขาดคุณธรรม เป็นผู้ที่มีจิตใจอ่อนแอ หวั่นไหวต่ออำนาจสิ่งชั่วร้ายหรือกิเลสได้ง่าย ผู้ที่ฝึกสมาธิย่อมมีจิตใจเข้มแข็ง มีคุณธรรมในใจสูง ถ้าแต่ละคนในสังคมต่างฝึกฝนอบรมใจของตนให้หนักแน่น มั่นคง ปัญหาเหล่านี้ก็จะไม่เกิดขึ้น ส่งผลให้สังคมสงบสุขได้

๓.๒. ทำให้เกิดควมมีระเบียบวินัย และเกิดความประหยัด ผู้ที่ฝึกใจให้ตั้งงามด้วยการทำสมาธิอยู่เสมอ ย่อมเป็นผู้รักควมมีระเบียบวินัย รักควมสะอาด มีความเคารพกฎหมายของบ้านเมือง ทำให้บ้านเมืองของเราสะอาดน่าอยู่ ไม่มีคนมกง่ายทิ้งขยะลงบนพื้นถนน จะข้ามถนนก็เฉพาะตรงทางข้าม เป็นต้น เป็นเหตุให้ประเทศชาติไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณ เวลา และกำลังเจ้าหน้าที่ที่จะไปใช้สำหรับแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากความไม่มีระเบียบวินัยของประชาชน

๓.๓. ทำให้สังคมเจริญก้าวหน้า เมื่อสมาชิกในสังคมมีสุขภาพจิตดี รักความเจริญก้าวหน้า มีประสิทธิภาพในการทำงานสูง ย่อมส่งผลให้สังคมเจริญก้าวหน้าตามไปด้วย และเมื่อมีกิจกรรมของส่วนรวม สมาชิกในสังคมก็ย่อมพร้อมที่จะสละความสุขส่วนตน ให้ความร่วมมือกับส่วนรวมอย่างเต็มที่ แม้มีผู้ไม่ประสงค์ดีต่อสังคม จะมาข่มขู่ให้เกิดความแตกแยกก็绝不会เป็นผลสำเร็จ เพราะสมาชิกในสังคมเป็นผู้มีจิตใจหนักแน่น มีเหตุผล และเป็นผู้รักสงบ

๔. ผลต่อศาสนา

๔.๑. ทำให้เข้าใจพระพุทธศาสนาได้อย่างถูกต้อง และรู้ซึ่งถึงคุณค่าของพระพุทธศาสนา รวมทั้งรู้เห็นด้วยตัวเองว่า การฝึกสมาธิไม่ใช่เรื่องเหลวไหล หากแต่เป็นวิธีเดียวที่จะทำให้พันทุกข์เข้าสู่นิพพานได้

๔.๒. ทำให้เกิดศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย พร้อมทั้งจะเป็นทนายแก้ต่างให้กับพระพุทธศาสนา อันจะเป็น

กำลังสำคัญในการเผยแผ่การปฏิบัติธรรมที่ถูกต้องให้แพร่หลายไปอย่างกว้างขวาง

๔.๓. เป็นการสืบอายุพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองตลอดไป เพราะทราบใดที่พุทธศาสนิกชนยังตั้งใจปฏิบัติธรรมเจริญภาวนาอยู่ พระพุทธศาสนาก็จะเจริญรุ่งเรืองอยู่ตราบนั้น

๔.๔. จะเป็นกำลังส่งเสริมทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา เพราะเมื่อเข้าใจซาบซึ้งถึงประโยชน์ของการปฏิบัติธรรมด้วยตนเองแล้ว ย่อมจะชักชวนผู้อื่นให้ทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ตามไปด้วย

เมื่อใดที่ทุกคนในสังคมตั้งใจปฏิบัติธรรม ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา เมื่อนั้นย่อมเป็นที่หวังได้ว่า สันติสุขที่แท้จริง ก็จะบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

รายนามเจ้าภาพร่วมอนุโมทนาบุญ

สพพทานิ ธมฺมทานิ ชินาติ การให้ธรรมทานชนะการให้ทั้งปวง

เจ้าภาพอุปถัมภ์

พระครูสังฆรักษ์พิพัฒน์ จิตสุทฺโธ
พระมหาประเสริฐกิจ สุเมโส และคณะญาติมิตร

พระมหาฉัตรชัย ฉตตฤชโย
พระอธิวัฒน์ กตวฑฺฒโน

พระไพฑูริย์ ธมฺมวิบูล

กองทุนธนาคารบุญ โดยกลุ่มปฏิบัติธรรมบ้านเรือนแก้ว
คุณกรรณิกา เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา
คุณจิตาภา สุภาวิมล และครอบครัว
คุณไชยา-คุณยุพิน ตั้งทรัพย์วัฒนา และครอบครัว
คุณปิติ-คุณวันทนา บุญสูง และครอบครัว
คุณพวงเพ็ญ ทิลาการ และครอบครัว
คุณพีรณิธี-คุณวรมพร เพ็งศรี
ครอบครัววัฒนไพโรจน์
คุณมานพ-คุณกวรรณิกา-ด.ญ.มัทธนา-ด.ช.ฉัตรธรรม
คุณมาลัย ก่าภู ณ อยุธยา
คุณลัดดา อุ่นจิตติกุล
คุณวิเศษ-คุณศุภิสรา วงศ์สิงห์
คุณสกล-คุณสอง วัชรศรีโรจน์
คุณสุนทร-คุณจิรวรรณ-คุณเมณฑกะ ศรีสันนา
คุณสุภาภรณ์-คุณไอนมา-คุณพรรณดิษฐ์-คุณวินัส-คุณวิภา โพธิ์นรงค์
คุณหลินไหว แซ่เลี้ยว
คุณอัฉรา-คุณอุษา สกุลไทย

ครอบครัว ม.ล.เลื่อน-คุณมณี ก่าภู ณ อยุธยา
พล.ต.ต.เกรียงไกร-คุณสุกัญญา การณสุต
คุณจุฑาพร ศรีสุข
คุณณรงค์-คุณวรรณภา-คุณณรงค์ อุดมผล
คุณพรเพ็ญ-คุณนิตยา โตศิริพัฒนา และครอบครัว
คุณพันพจน์-คุณกรรณิการ์ เศวตภรณ์
คุณพิรพงษ์ พุกษานานนท์ และคณะ
คุณมรกต-คุณเพาพาง มณีไพโรจน์ และครอบครัว
เจ้ามา
คุณยัง แซ่โล้ว และครอบครัวสุภาวิมล
พญ.วรรณิ ธนไพศาล
คุณวุฒิพงศ์-คุณโสภี-คุณวรัญธร-คุณคณิษา อนุจารีรัตน์
คุณสมฤทธิ-คุณรัตนภรณ์ ชุนหวัศม์
นพ.สุนทร-พญ.ลัดดาวัลย์ อ้อเผ่าพันธ์
ครอบครัวห่อวง-วณิชชากรวรากุล
คุณอัปสร สิงคาลวณิช

คุณกมล-คุณยุพาภรณ์ พรพวงนาบุญ
คุณเกรียงศักดิ์ แซ่เลี้ยว และครอบครัว
คุณฉวีวรรณ กลิ่นจ้อย
คุณบุษรัตน์ เบญจรงค์กุล
คุณพรณิ แซ่เต็ง-คุณสมสุข นิโครตเกียรติ
คุณพิศมัย แสงหิรัญ และครอบครัว
คุณเพทยา-คุณวาริ มณีไพโรจน์ และครอบครัว
คุณบุญชัย เบญจรงค์กุล

คุณลงยา-คุณนิมมวล ใช้ลมบุญ
คุณวัลลภ-คุณสุนัย เกียงห้วย และครอบครัว
คุณศิริเพ็ญ-คุณเอกพล-คุณไพฑูริย์ เมธารมณ
คุณสมศักดิ์ อุดมมันถาวร
คุณพอสัมพร ฤทธิพัฒน์พงศ์
พญ.สุวรรณิ วีระเศรษฐกุล
ดร.อมรรัตน์ เสริมวัฒนากุล
คุณอัมพร GIBBS (วัดภวานาจารย์เจีย ATLANTA)

คุณอาเชียง แซ่เตีย-คุณเลียงอิม แซ่ก้ง
คุณอนันต์ อัศวโภคิน
บริษัท บางกอกไลฟ์ดิง เซ็นเตอร์

คุณอึ้ง-คุณศิริพร-คุณศิริชัย-คุณวีระชัย ศิริเลิศไชยากุล
คุณอุดมพร หล่อกิตติยะกุล
ศูนย์ปฏิบัติธรรมโตเกียว

คุณแม่อ้อย แซ่ฉั่ว-คุณพวง-คุณเรณู โชคอนันต์ตระกูล

เจ้าภาพกองทุน

พระกิริติ กิตติโก
พระกล้านรงค์ ญาณวีโร
พระกุศล สุกเบตโต
พระจักรตรา สมจกโก และคณะญาติมิตร
พระเจษฎา กิตติชาโน และคณะกัลยาณมิตร วัดภาวนาอ่างทอง
พระชนาธิป ชนาสโก และคณะญาติมิตร
พระชัยยง อตตชโย
พระชัยวัฒน์ อตตชโย
พระมหาชาติชาย ดกกรโณ
พระมหาชูพงษ์ ธมฺมโก
พระไชยยศ ยสวโร
พระณรงค์ศักดิ์ จิตารโก
พระณัฐชัย วรกุล และน้อง ๆ ชมรมพุทธาทั่วประเทศ
พระนัฐพล ญฺจวโร
พระตัน โชติสโร
พระทองศักดิ์ กตสโร
พระทวีชัย จันทาโก
พระมหาเทพเทวินทร์ ธมฺมินฺโท และคณะกัลยา ระยอง
พระธเนศ ธนเนตฺโต
พระธิตกร ธิตกร
พระนรวิทย์ กุสโล
พระบุญญฤทธิ์ อิทธิบุญโย
พระมหาบุญส่ง ปรมชโย

พระกริทาพล จิตาโก
พระการณ การุณโย
พระมหาขจรศักดิ์ สดติปัญโญ
พระมหาจำเริญ ธมฺมาโร
พระชาวันธุ์ อุปลโม
พระชัยยันต์ คุณชโย
พระชาญชัย ปิยธมฺโม
พระมหาทาทิชา สกกมฺโม
พระเชาวน ชยวุฒโธ
พระณรงค์ ทนฺตจิตฺโต และศูนย์ปฏิบัติธรรมฮ่องกง
พระณฤทธิ์ คุณฺธิโร
พระณัฐวุฒิ วุฑฒินฺโน และญาติมิตร
พระต่อพงษ์ ธนธมฺโม
พระทรงวุฒิ ชยวุฒโธ
พระทวีศักดิ์ ธมฺมสโร และกลุ่มหวิบุญ บุญทวี
พระธนรินทร์ สิริโร
พระธเนศ จาฑวโร
พระนพดล สิริโร
พระบัญชา สุปญฺจิโต
พระบุญญ อิธปณโย และกลุ่มอภิธรรมแก้ว
พระบุญส่ง ปุณฺณพล

พระกฤตสกล กตคุโณ
พระกิตติ กิตติโก
พระคมสัน ธมฺมาสนโน
พระมหาจิรวุฒน จินฺตาชโย
พระมหาเฉลิม ปญฺณาภโร
พระมหาชัยฟ้า ธมฺมกุโล
พระชัยวัฒน์ ชยวุฒโน
พระชาญณรงค์ กตฺธิโป
พระชั้น จิตสุโย
พระมหาโชดทวี วุฑฒิกโร
พระณรงค์ชัย สิรินาโค
พระณัฐ อภิเวชโช
พระณัฐพงษ์ สุทธภาโณ
พระมหาดำรง ญาณานนฺโท
พระถวัลย์ศักดิ์ ยตฺสโก
พระทรงสกล กนฺตวิชโช
พระศพร ปุณฺณงฺกุโร
พระมหาธนา เศษธมฺโม
พระธรรมสาร จิตตภาโณ
พระมหานพพร ปุณฺณชโย
พระมหาบุญชัย จารุฑโต
พระบุญเทียม ปุณฺณปุณฺโณ
พระบุญยสุข ปุณฺณสุโข

พระปรเมษฐ์ ปรมสจโจ

พระมหาประติษฐ์ สิริภาโส ป.ธ. ๙

พระมหาประพันธ์ ปพนฺธชโย

พระมหาประสาร และคณะกัลยาณมิตร วัดภาวนาอ่างทอง

พระประสิทธิ์ เวปุลโล และเจ้าหน้าที่ฝ่ายต้อนรับประจำวัน

พระปฤษฎางค์ สมจฺคิโก

พระมหาเผด็จศักดิ์ สกฺกธมฺโม

พระพันศักดิ์ วรสทฺโธ และคณะญาติมิตร

พระมหาพิชัย วิชโย

พระพิทักษ์พงศ์ วสุปาโล

พระพิศลย์ สุวณฺโณ

พระภาค รวิวณฺโณ

พระมหาพนฺธ จริตมฺโนโต

พระยอดธง กุตฺตจิตฺโต

พระมหาพรพงษ์ กุลสชโย

พระวันชัย สุขวโร และคณะ

พระมหาวิชา อธิวิสุโท

พระมหาวิเชียร นาคโกโร

พระวีรพงษ์ สงขวโร และกลุ่มกัลยาณมิตรลพบุรี

พระมหาวุฒิชัย วุฑฺฒิชโย

พระศักดิ์ชาย คุณยุตฺโต

พระศุภชัย จิตฺตโย และคณะญาติมิตร

พระสถาพร กิจจวฑฺฒโก

พระสมคิด จิตฺตวโร

พระมหาสมปติ ปภาโส

พระสมพงษ์ ยโสธโร

พระสมศักดิ์ ปภาโกโร

พระสันติ จิตฺตสนฺโต และคณะญาติมิตร

พระมหาประครองชัย อนุทฺธโย

พระประติษฐ์ อริณฺชโย

พระประภัทร ปกฺกสโร

พระประสิทธิ์ อนุจฺคโณ

พระมหาปลัดสัญญาชาติ ธมฺมสุลโว

พระพงษ์สันต์ กุลเชฏฺโธ และคณะญาติมิตร

พระพาญ พลวฑฺฒโน และน้อง ๆ อาสาสมัครศูนย์คมนาาม

พระพิชิตชัย ภทฺธชโย

พระพิพัชร จานิสฺสโร

พระมหาพุทธรัตน์ อคฺคชโย

พระภิกฺขุ โผลวณฺโณ

พระมหาญยฺยท วัชฺชชโย

พระรังสฤษดิ์ อิทธิจฺจนฺตโก

พระมหาวัฒนา วฑฺฒชโย

พระวัชรุณี ปิยวาทโก

พระวิชิต กิจจชโย

พระวิวัฒน์ พลวฑฺฒโก

พระมหาวิระชัย วิรชโย

พระไวโรจน์ วิโรจโน

พระมหาศิลาวุฒ อโนมชโย

พระศุภชัย สุทฺธชโย

พระสถาพร ญาณวิสุโท

พระสมคิด อนุทฺธสุโร

พระสมปติ รกฺขิตจิตฺโต

พระสมพร อนุทฺธวโร

พระสรราช นาคชโย และคณะเพิ่มพูนบุญบารมี

พระมหาสาธิต สมาจารโร

พระประจักษ์ อุตฺตโร

พระมหาประพัฒน์ จิรวโร

พระมหาประสงค์ ปารมฺมชโย

พระประสิทธิ์ นนฺทสิทฺโธ

พระสุขสันติ สุภาโส

พระเผด็จ จิรฺกโร

พระพรชัย อิทธิชโย

พระพิเชษฐ์ จิตฺตวโร และสวัสดิการเจ้าหน้าที่อาสาศรัศ

พระพิพัฒน์พร กิตฺตสุโก

พระภคภัทร นิสฺสชโย

พระมหาภูมิภักษ์ จตฺตมโล

พระยอ สุทฺธจิตฺโต และคณะญาติมิตร

พระอธิการลำพวย จนฺทโชโต

พระครูปลัดวันชัย สิลวณฺโณ

พระวิจารณ์ ธีรจฺกโร

พระวิจิต สิริปฺนฺโณ

พระวิษณุ ปณฺณวาทโป

พระวุฒม์ สุทฺธมฺโก

พระศราวุฒ วิริยวโร

พระศุภกรณ์ สุภทฺตโน

พระศุภโชค สุภคโค

พระมหาสมเกียรติ วารโย ป.ธ. ๙

พระสมชาย สุนโร

พระมหาสมปติ อินฺทปณฺโณ

พระมหาสมศรี ยตฺตสุโร

พระมหาสรวโร สุตฺตชโย

พระสิริ คุณาโกโร

พระสิริชัย ขยวโร

พระสุทธิชัย สุทธิชัย

พระสุพลชัย จันทาโก

พระมหาสุรสิทธิ์ วรสังโธ

พระสุวิชัย อธิชัย และคณะญาติมิตร

พระอดิคุณ ชิตวโร

พระมหาอริยะ อริชัยโย

พระอาริพงษ์ ธมฺมิโก

พระสุชัย ปณณารโธ

พระอุดมชัย สมนฺติโร

พระมหาเอก จันทูปโม และคณะญาติมิตร

คณะพระภิกษุสงฆ์รุ่น ๗ ปี ๒๕๓๔

คณะพระภิกษุสงฆ์รุ่น ๑๓ ปี ๒๕๔๐

คณะพระภิกษุสงฆ์รุ่น ๑๗ สำเร็จวิชา

คณะพระอาจารย์ศูนย์ฝึกอบรมพระธรรมทายาท(อุตรดิตถ์พระ)

คณะพระอาจารย์และผู้ประสานงานภาคอีสาน

คณะสงฆ์ศูนย์ปฏิบัติธรรมปิ่น

หมู่กุฎีสามเณรเปรียญธรรม

สามเณรชัยกาญจน์ ทองปลุก

สามเณรปิยนันท์ เปรมปราโมทย์

สามเณรสิงห์มาท ก้าวร

สามเณรอรพผล สวัสดิ์รักษา

อุบาลีภาวาล วัตรวางกุล และคณะ

คุณกนกวรรณ ลิ้มวิชัยยุทธ

คุณกมลฉัตร ยิ้มสอาด

คุณกมลวรรณ เดียวตระกูล

คุณกฤตติกาญจน์ ภิญโญ

คุณกัณธดา ไขศรีติอำนวย และครอบครัว

พระสุชาติ สุโรจโน

พระสุทธิพันธ์ วิสุทธิโก และกลุ่มชมรม ๑๔ คำ เดือน ๑๑

พระสุรัช สุรชัย

พระสุรัตน์ อัครตโน และกลุ่มผู้รักบุญรักธรรมะ

พระมหาสุวิทย์ ธมฺมิกมฺนิ ป.ธ. ๙

พระอนันต์ โธมนุโ

พระอศกร คุณวาทโม และคณะ

พระสมุห์อำนวยศักดิ์ มุนิสกุลโก

พระอิทธิ อิทธิพทุโธ

พระมหาสุราช ชาตชนโย

พระเอกวิทย์ กิตติสมปโน

คณะพระภิกษุสงฆ์รุ่น ๙ ปี ๒๕๓๖

คณะพระภิกษุสงฆ์รุ่น ๑๔ ปี ๒๕๔๑

คณะพระภิกษุสงฆ์รุ่น ๑๘

คณะพระอาจารย์และลูกพระราชา จังหวัดระยอง

พระธรรมทายาท รุ่น ๕๑ ปี

สามเณรเกริกชัย เขยจิตต์

สามเณรณัฐพล ฤทธิ์ไชยพรกุล

สามเณรรัตนศักดิ์ วงศ์สวัสดิ์

สามเณรสุรสิทธิ์ แซ่เอี้ยว

สามเณรอคารแก้วดวงบุญ

คุณกนกอร พกษักักตึงศ์ และครอบครัว

คุณกมลรัตน์ ไตรงชัย

คุณกริยา หลินสมบุญรณ์-คุณสมล ประสาทศิลป์

พ.ท.กัลลารงค์-คุณเนตรชนก ไพโรพายุทธิเดช

คุณกัญญมน-คุณอดิพันธ์-ด.ช.ณัฐพล ย่อลกุล

พระสุชิน สุชินโน

พระสุพจน์ มหาสกุลโก

พระสุพงษ์ อีรวโร

พระสุรินทร์ มหาวยาโม

พระมหาโสพล สุพล

พระอรรณวิธ อดุลโก และญาติมิตร

พระมหาอัศวเดช อัครเดช

พระมหาอำนาจ ปฏิภาณ

พระอุดม ยติสุโร

พระมหาสุทธินารถ ภาวนชโย

พระโอฬาร อิทธิกรโก

คณะพระภิกษุสงฆ์ รุ่น ๑๑ ปี ๒๕๓๔

คณะพระภิกษุสงฆ์รุ่น ๑๕ ปี ๒๕๔๒

คณะพระภิกษุ-สามเณร DIU ปี ๒๕๔๗

คณะพระอาจารย์และพี่เลี้ยงดอกลำไย

คณะสงฆ์ และกัลยาณมิตรวัดทวนนาอ่องทอง

พระมหาหุ่นแก้ว ๖๐ ปี

สามเณรจันทร์ดี เทตเทษ (นาคหลวง)

สามเณรณพพัทธ์ ทิพย์โสม

สามเณรวรเพชร พิมพ์โยยาง

สามเณรสุริยา สุราราชวร

คุณกนกพรศน์ สุนทรการกุล

คุณกมลรัตน์-คุณมาลี-คุณสุสิทธิ์ ฉัตรกันภัย

คุณกฤตยะ กฤตมโนร

ร.ท.ภวิน-คุณณัฐกร-คุณกรพริทธิ์ อีธรรม

คุณกัญญาลักษณ์ ขาญยุทธการ

คุณกันหา อรรณพเพชร
 คุณกัลยา แสงอินทร์ และครอบครัว
 คุณการะเกด สุขสมคม
 คุณแม่กัมพลวิธ อักกะเวินเต และครอบครัว
 คุณกัญลิ้ม-คุณบุญสม เลิศถาวรธรรม
 คุณเกศินี-คุณบรรเจอด หวังชาลาบวร และบุตรธิดา
 คุณโกสุม ช่างเขาว และครอบครัว
 คุณขวัญจิตต์-คุณสุวรรณมา จิตสินธุ
 คุณขวัญเดือน พรสวางโรจน์
 คุณคลัง-คุณเขี้ยว-คุณชิตวดี ทองแก้ว
 คุณคำจ้อ แซ่ลี-คุณยาใจ อื้อสัมพันธ์กิจ
 คุณคุณกร ฐานมั่นคงกุล
 คุณเครือวัลย์ แสงเงิน
 คุณจงจิตต์ วรพจน์พงศ์ และครอบครัว
 คุณจรรย์ศักดิ์-คุณพรพันธ์-คุณกาญจนาภา คำบุญเรือง
 คุณจรรยา สุมาวาทกุล และครอบครัว
 คุณจันทร์ทิพย์ เขียงคำ
 คุณจิตาภา ชินธนากร
 คุณจิตสิริ ธนภัทร
 คุณจินตนา วัชรพลพงษ์
 คุณจิราภรณ์-คุณอัญชิสา ฤทธิศให้คุณพ่อสุทัศน์ สว่างอำไพพงศ์
 คุณจิราภา-คุณนุชสรนา นาคสุทธิ
 คุณจุฑาจิตติ เพลี้ยนครบุรี
 คุณจวีภรณ์ กิจยรรยง
 คุณจุฬารภรณ์ พูลสุวรรณ และครอบครัว
 คุณฉวีวรรณ ผลอมศรี
 ต.ญ.ชญานันท์ ชนัญญา
 คุณชลดา วิวัฒนพน

คุณกันยา มุ่งการงาน
 คุณกาญจนา บุรณะศิลป์
 คุณกัญณี ตั้งสัจจานุรักษ์ และครอบครัว
 คุณกิมฮัว แซ่เตีย-คุณอรนุช ศรีปัทมกุลกิจ
 คุณกุลยา พึ่งพุ่ม และครอบครัว
 คุณเกษร-คุณบุญมา-คุณอัมพรศักดิ์ ดินสุวรรณกุล และครอบครัว
 คุณจรรยาศักดิ์-คุณอรนุช มณีอินทร์ และครอบครัว
 คุณขวัญใจ จงวัฒน์ผล และครอบครัว
 ด.ช.คณิน เลิศเจริญสุข
 คุณคอยซัง แซ่เล่า-คุณอารีรัตน์ อัครศิริวิสาศ
 อาจารย์คำนา เจริญ
 คุณเครือรอง-คุณน้อย-คุณนันทวัน-คุณชนิษฐา กันวงศ์ และญาติมิตร
 คุณแคทลีน อินธิเดช
 คุณงุฑยิ แซ่จุง-คุณชัยน้อย แซ่ก๊วย และครอบครัว
 คุณจรัส เรืองพร้อม
 คุณจรี-คุณถาวร แป้นปรุง และลูก ๆ
 คุณจันทิรา-คุณคริสเตียน แอลิช
 คุณจิตติพร-คุณประดิษฐา กรอบเพชร
 คุณจินตนาภรณ์ ตั้ง และครอบครัว
 คุณจินตนา ทรัพย์สินทิพย์พร และครอบครัว
 คุณจิราวรรณ อัมสกุล
 คุณจุฑารัตน์ เรืองหทัยธรรม และครอบครัว
 คุณจวีรัตน์ ถ่องพิพัฒน์
 คุณเจิง-คุณประมิ่ง นาคเป้า และครอบครัว
 คุณฉวีวรรณ-คุณสุมาลี ขวัญชัย
 คุณชนกนารถ พลเรือง และครอบครัว
 คุณชลอ-คุณมาลี ชวนพงศ์

คุณกัลยา สัมพันธ์รักษ์
 คุณกาญจนาวัศ เองสกุล
 คุณกิมปอง-คุณทองม้วน-คุณนงชนก ปัญญาจงเจริญ
 คุณก๊ี้ แซ่เอ้า-คุณท้อเย็น แซ่หว่อง
 คุณเกรียงศักดิ์-คุณศิริพร เตียงพิทยากร และครอบครัว
 คุณชนิษฐา หริดำรงค์
 คุณขวัญใจ วสุธานนท์
 คุณคณิษฐา ตราลักษณ์
 ต.ญ.คัทลียา แว่นแก้ว
 คุณพ่อคิด-คุณแม่แหม่ม-คุณแพงดา วงศ์ลา
 คุณไคว้ไคว้เจ็ง-คุณสมบุญ สงตระกูลศักดิ์ และลูกหลาน
 คุณจรัญ เขมวราภรณ์
 คุณจรินทร์รัตน์ ภิญญรัตน์
 คุณจันทนา ตั้งธรรมกิตติกุล
 คุณแม่จัญญะ วยศ
 คุณจิตราวี-คุณจิตราวดี โรหิตธรรมพร
 คุณจินตนา มะแก้ว
 คุณจิรวัดน์-คุณพนิดา สุฉิงษ์ชัย
 คุณจิราภา บุญบุตร
 คุณจิรพล เจนจิโรจพิพัฒน์ และครอบครัว
 คุณจิตพงษ์ เปลี่ยนโมที
 คุณจวีรัตน์ ปิยะโรจน์
 คุณฉวี การถาง
 คุณเฉลียง-คุณจรี พรพระปฐม
 คุณชนกมน อยู่ปาน และครอบครัว
 คุณชวลิต สลิวาณิช

คุณช่อทิพย์ ลูกพระราช(วัฒนเชษฐ์)

คุณชัยภัสสร ปิยะวิโรจน์

คุณชาญยุทธ-คุณรังสิรัตน์-คุณเรืองโชติ-คุณเรืองธรรม

คุณชิดพงษ์ กวีวรรณ

คุณชูจิตต์ ดวงศิริกุลวัฒนา

คุณแม่ชกบ๊วย แซ่ก้วย และครอบครัวพาหุพุทธพงศ์

คุณพ่อเจียบ่อ แซ่แบ้-คุณเจียมเฮียง แซ่โจ้ว และครอบครัว

คุณรูปนีย์ ฐานะโชติพันธุ์

คุณฐิติมา สุนันทบุรณ์ และครอบครัว

คุณนัฐกานต์ ชัยธีระยานนท์ และครอบครัว

คุณณัทน บัญศรี และครอบครัว

คุณดวงณัฐร์ ปิยะวิโรจน์

คุณเดช-คุณวันทนา มิ่งขวัญ

อาจารย์ถาวร-คุณวรรณิ์ ชัยจักร และครอบครัว

คุณทรงศรี ธรรมศรีดา

คุณทวีวัฒน์-คุณอภิภรณ์ วาสกุล

คุณทอง-คุณกิมจิ๋ว เก้าแสนสุข และบุตรธิดา

คุณแม่ทองเรือน (ป้าโต้) - คุณพ่อเอ็กเส่ง ทิพย์เจริญพร และบุตร

คุณทิพวิมล ทองด่าง

คุณเทิดชาติ ศรีพรรัตน์

คุณธงชัย-คุณนันทพร แต่งเจริญพาณิชย์

คุณธนวรรณ-คุณเอนอร สุวรรณประทีป

คุณธนา-คุณพรปราณี-น้องบัว-น้องปิ๊ป สักกุล

คุณธรรมธิดา บุญญาภิสนหา

คุณธัญญาพร คริสวัสดิ์ และชมรมแก้วพุทธธรรม ร.พ.พนัสนิคม

คุณธีรวัฒน์-คุณนุช พัทธระกุล

คุณนงลักษณ์-คุณณัฐราทิพย์ พงษ์ไพบูลย์ พร้อมคณะญาติมิตร

คุณนพดล นพฤทธิ์

คุณชัยชญา ตั้งลิदानนท์

คุณชัยนันท์-คุณณณมล-คุณพชร-คุณพีรช พิชยานนท์

ธนาคม

คุณชินหทัย แซ่ฉั่ว และครอบครัวเหล่านั้รัฐภูมิ

คุณเชาวลิต-คุณชัยพร จิตสินธุ

คุณซีไฮ้-คุณกิมเฮียะ แซ่เซียว และบุตรหลาน

คุณฐิตันย์ แก้วไชยเทียน

คุณณรงค์-คุณชิดเชื้อ-คุณณณมล จอมพลาพล

คุณณัฐภัสสร์ ปาผึ้ง

คุณดนัยพร หาญสืบสาย

คุณดวงมณี จันทศรี

คุณณอม สุนทรวิภาต-คุณวรารัตน์ พรหมจิตร

คุณพนงศักดิ์ โฆกรุด

คุณทวีชัย-คุณสิริมน และครอบครัวชัยสุวรรณ

คุณทวีศักดิ์-คุณอุบล-คุณมหินทร-คุณศักดิ์สิน-คุณธิดา

คุณทองพูล ศรีสุวรรณภรณ์

คุณเทรินทร์-คุณนุรี เหลืองอ่อน

คุณเทียบ-คุณวาท เงินขาว

คุณธงชัย-คุณมัยจุ-คุณหนึ่งนุช สิริวเสรี และครอบครัว

ด.ช.ธนวิทย์ ถึงเงิน

คุณธนารัตน์ คงพัฒนานนท์-คุณฤทธิธณ ศิริสิทธิพิทักษ์

คุณธรรมรัตน์ ลาวเปารยะ

คุณธลิฎี สังข์บอล และครอบครัว

คุณธรรรัตน์ วงษ์จรัส

คุณชัยवाल-คุณปิ่นมณี พันธุ์กัทธิ และบุตรธิดา

คุณชัยมงคล อมรินทร์นาวา

คุณชาญวิทย์-คุณช่วยยัง ยงโมตรัสกุล และครอบครัว

คุณชุดม้นต์ คูรัตนเวช และครอบครัวกิจวานันท์

คุณไชคชัย-ครอบครัวสุนัยประพนพจน์

คุณชัยवालย์ พันธุ์ศรี

คุณญาณาร ฐานมั่นคงกุล

คุณฐิตพร ศิริคุรัตน์

คุณณัชยาภา กฤตยานุกุล

คุณนัฐพล-คุณอารีย์ อาจน้อย และครอบครัว

คุณดวงใจ ไกรฤกษ์

คุณดุสิต-คุณศรีสมบัติ-คุณอจจิมา-คุณอัษฎนันท์ ศิริโรจน์

คุณถวัลย์-คุณยังดิน ดันด่างพงษ์

คุณทวีป-คุณจินตนา ดีเด่นพงษ์

และครอบครัว

คุณวิโรจน์-คุณนงนุช-คุณมารีสา ลี

พ.จ.อ.ทองหล่อ บุญรักษา และครอบครัว

คุณเทอม-คุณสิริรัตน์-คุณกนิษฐา-คุณจิราวรรณ มาดไทย

คุณเทียบใจ ยอร์เกนเซน และครอบครัว

คุณธนรัตน์ หัสดี

คุณธนา-คุณพัชรา เศวตศรีถวัลย์ และครอบครัว

คุณธรรกฤต วนอนุพงษ์

คุณธวัชชัย ทิพย์ทินกร และครอบครัว

คุณธีรพล-คุณบุษสิณี-คุณ.ณัฐรัตน์ โอศิริ

คุณนงลักษณ์ ศรีเทพ

คุณนพดล เข้มทอง

อาจารย์นภิน เบญจางคประเสริฐ

คุณนราพร พรหมไกรวร และครอบครัว
 คุณนฤมล ประเสริฐวรกุล และครอบครัว
 คุณนันทชัย-คุณปัทมาติ เพียรสนอง และครอบครัว
 คุณนันทพร บุญประสาธสุข
 คุณนิตยา ลือสายวงศ์
 คุณนิภา อังธารารักษ์
 ด.ญ.นิรินชน-ด.ญ.อนัญญา ศิริมโนชญ์
 คุณแม่บุญ-คุณพ่อบบตศักดิ์ พันธุ์วิรัตน์
 คุณแน่น้อย วิสิษฐส์ทราวาศ
 คุณบรรเจิด ประสิทธิ์
 คุณบัวลอย หลุย และวัฒพานาธองกง
 คุณบุญชัย-คุณวนิดา ธัญญะวุฒิ และครอบครัว
 คุณบุญเตือน โสภา
 คุณบุญรอด-คุณจินดา เสรีวัฒนกุล
 คุณบุญเรือน ต้มทอง
 คุณบุ๋นเอียด-คุณสุณี ปรีชาวนิชวงศ์
 คุณบุษกร ทิพนานนท์
 คุณปกรณ์-คุณอนงค์ วิจิตพันธุ์ และครอบครัว,โรงสีศิริวัฒนา
 คุณปฐมศร ชวนชื่น และครอบครัว
 คุณประกอบ-คุณทองล้วน บุญโต
 คุณประณีต-คุณสุรเชษฐ ลพทองคำ
 คุณประทุม เล็กมณี
 คุณประไพพิศ พุดทอง
 คุณประภา ธนทวีคุณ
 คุณประยงค์ ปิกขาว
 คุณประวีติ-คุณระเบียบ ญาณะชัย
 คุณพ่อประวิทย์ สุคันธา
 คุณประสิทธิ์พร สังข์ทอง

คุณนฤมล จุลนิพัทธ์วงศ์ และครอบครัว
 คุณนวลฉวี สาทร
 คุณนันทพร ดิตตอม
 คุณนิตดา ขอประเสริฐสุข และญาติมิตร
 คุณนิติ-คุณสุกัญญา นามสุวรรณ และครอบครัว
 คุณนิรมล ธรรมรักษ์
 คุณนุกุล-คุณบุญสง-คุณสมบุญ
 พ.อ.นิยม-คุณสุดสงวน ธนะอุดม
 คุณบรรจง จิตสินธุ์-คุณลิ่ง แซ่ลิ่ม
 คุณบรรณารัตน์ พลัสสุขชัย
 คุณพ่อบำรุง-คุณณรงค์ ตันกัม
 คุณบุญชู-คุณกรนก-คุณประวิทย์ ต้มทอง
 คุณบุญทบ-คุณประเทือง อรัญะกานนท์
 คุณบุญรุ่ง อันทโชติ
 นพ.บุญยธนิสร-คุณสรีระเพ็ญ โอทกานนท์ และครอบครัว
 คุณบุลพร แซ่เฮ้า
 คุณบุรณะ นพัทธกุล
 คุณปทุมทิพย์ จันทกุมาร และบุตรธิดา
 คุณประกายแก้ว บัลลังทรัพย์-คุณพรพิชชา นวมสุคนธ์ คุณประชา-คุณหนูเล็ก วศิณกุล
 คุณประติษฐ แดนประกรณ์
 คุณประเทือง STASICZEK
 คุณประไพศรี สุทธิโพธิ์ และญาติมิตร
 คุณประภาส ศกุนวัฒน์
 คุณประยุทธ สุขยิ่ง
 คุณประวิทย์ บุญญานิช-คุณลัดดา ฉอตระการกิจ
 คุณประวี-คุณพรทิพย์ พันธุ์นนท์ และครอบครัว
 คุณประสิทธิ์-คุณเขียน สุกตะ และครอบครัว

คุณนฤมล บุญเลี้ยงมา และครอบครัว
 คุณนัทธมน กลีบนิมิตร
 คุณนันทนา พรทวีปิตานนท์
 คุณนิตยา จันทน์นาม
 คุณนิพนธ์-คุณวิบูลย์ นกน่วม-คุณสนธิ แก้วทอง
 คุณนิรมล-คุณศักดิ์ชาย-คุณสุวิธ-คุณศิริพร
 พต.พญ.นุชภา รัตนจรัสโรจน์
 คุณเนื้อทอง ต่างสี
 คุณบรรจบ-คุณลัดดา เทชาพิสุทธิ์
 คุณบัณฑิตา ฝั่งพุ่ม
 คุณบุญเกิด สกุลสิริรุ่งโรจน์
 คุณบุญดา ตั้งศิริเจริญ
 คุณบุญเยี่ยม-คุณตฤณพรรษ-คุณทิพย์รัตน์ ตำนานวัน
 คุณบุญเรือง สรรสิ่งหทัยเดช
 คุณบุศรา บวรมงคลศักดิ์ และครอบครัว
 คุณเบญจพร สุขเกษม
 ด.ช.ปฏิพัทธ์ บุญวิทยา
 คุณปทุมรัตน์ สิทธิธูรณ์
 คุณประทุม ชำนิพันธ์
 คุณประพิน เลี่ยมแหลม และครอบครัว
 คุณประภัสสร-คุณประกายดาว มธุรสพาทิ
 คุณประมวล ชูรงค์
 คุณพ่อประยูร บุญเรือง และครอบครัว
 คุณประวิทย์ ศรีแสงงาม และครอบครัว
 คุณประสพ-คุณณพทา ทวนทอง
 คุณประเสริฐ ลวชัยโยธิน

คุณประยัด วงษ์พิรา

คุณปราณี-คุณคณิง พะลัง-คุณรัชนี วัจนะนา-คุณวรวรรณ รอบคอบ

คุณปรีชา มหารัตน์

คุณปรุจจิตต์ มีสว่าง

คุณปัทมา สุวรรณประทีป

คุณปิยวรรณ เจริญพันธ์รัตน์ และหมู่คณะ

คุณปญญิศา-คุณผนิศร-คุณธันยพร เสรีวัฒนวุฒิ

คุณผกามาศ อาจรรย์

คุณพงษ์สุดา สิมลิ

คุณพรจันทร ลูกอินทร์

คุณพรชลิต-คุณกชพร อุษาอำไพ

คุณพรธิรัตน์ เขียวใสว และครอบครัว

คุณพวรรณชนก ราชแสนเมือง และครอบครัว

คุณพรมทฤษฎ-คุณกมลภัทร-คุณกวิศา คำพลอยเขียว

คุณพัชนีย์ จันทรอินทร์-คุณพรพิน เหลืองไชยรัตน์

คุณพันพจน์-คุณกรรณิการ์-คุณจงหมิง เทวตาภรณ์ และครอบครัว

คุณพันอนันต์ เหมือนจิต

คุณพิชฎา-คุณภาณุพงศ์-คุณเยาวภาณี-คุณสุทธิพงษ์

น.ร.ต.พิเชษฐ พรมโสภา

คุณพิภพ-คุณสุวิญญา นุตโร

คุณพีร์-คุณสมถวิล-คุณไตรทิพย์ อัตรกันภัย

คุณพิระพล เฒ่าเพ็ง-คุณกมลวรรณ ล่วง

คุณเพ็ญจันทร์-คุณเกียรติชัย-คุณชวิน ล้อจักรชัย

คุณเพ็ญสินี สุวรรณทวีโชติ

คุณไพศาล-คุณศิริพัชร-คุณศิริพร คงวิชัย

คุณภาพัล ศิริคุรุรัตน์

คุณพ่อภัทร-คุณแม่ประทุม-ดร.สุธิ อยู่สุธาทพร

คุณภาวดี-คุณกิตติภรณ์ เสนาบุญย์

คุณปราณี GLOVER

คุณปรีชา-คุณศิริกุล วัชรเวชศฤงคาร

คุณปลิว-คุณรัชนี สุริยะมงคล และครอบครัว

ด.ญ.ปางบารมี บุญแดง-ด.ญ.ภัทรดา วนะชีวนาวัน

ภ.ญ.ปิยวรรณ เบ็ญธรรม

คุณเปรมใจ ลิมสุวัฒน์

ลว.ผ่อง เล่งอี

คุณพนอม วุฒมนูกุล

คุณพรจันทร-คุณปรมาโทย์ ผดุงกุล และบุตรธิดา

คุณพรชัย-คุณภัทราวุธ-คุณคุณากร ประกอบวณิชกุล

คุณพรประไพ ช่วงชัยชนะ

คุณพรรษา-คุณฐานิตย์ วุฒิวิญญาวรณ

น.อ.(พิเศษ) พลันท์ ทินบรรเจิด และครอบครัว

คุณพัชรินทร์ วัชรเวชศฤงคาร

คุณพิชญ์สินี แก้วเอี่ยม (กลุ่มบารมี ๓๐ ทักษะอ่อนน้อม)

พัฒนางศ์อนันต์

คุณพิทักษ์-คุณนิภาพร-ด.ญ.พรนิภา ไกรนาถ

คุณพิมลพรรณ ตริเพ็ชร

นพ.พิรพัฒน์-คุณธัญพร เจริญชาศรี และครอบครัว

คุณพูนศรี อึ้งตระกูล

คุณเพ็ญภา-คุณธชกัฒ ปิยจิรกาล-คุณสัทธม ตั้งนิธิชัย

คุณแพงดา-คุณสมบัติ-ด.ญ.วิสาชา กิตติหาคุณ

คุณฟ้าใส ปิ่นนาม

คุณภัคดี เมฆจำเริญ

คุณภัลลพร ศิริคุรุรัตน์

คุณภาวณา แซ่แต้ และครอบครัว

คุณปรีชา นันทปรีชา และครอบครัว

คุณปรีดี บุญญวานิช-คุณนุสรา อัญญปกรณ์

คุณปัญญา-คุณเกษร สอนอ้วน

คุณปารมี ศรีติมภาว และญาติมิตร

ด.ญ.บุญญรัตน์ โอสนานุเคราะห์

คุณโปรดปราน ศรีหล่มศักดิ์

คุณพงศ์ศักดิ์ เที้ยยงกุล-คุณมาฏฐิยา เสวตราคม

คุณกัปตันพยุห-คุณผดา เมื่อกม่ง

คุณพรชนก บุญอุ้มสม-คุณบุญพิน นัยน์พานิช

คุณพรทิพย์ ตัมภกลาง

ดร.พรพรหมณ์ หงส์ลดาภรณ์-คุณจุจิตร สมบัติพานิช

คุณพรสวรรค์ เรืองฤทธิ์-คุณกานต์ติมน โกษารักษ์

คุณพัชนี วิชญพงศ์ และครอบครัว

คุณพวรรณพิมล พันธมิตร

คุณพันเลิศ หอมเดชชนะกุล และครอบครัว

คุณพิชัยพงศ์ พันธุ์ไทยศิริ

คุณพิพัฒน์ วาริสุนทร และครอบครัว

คุณพิมพ์ใจ แซ่เจ็ย

คุณพิระเดช-คุณเมวีบูล ชมานนท์

คุณเพชร มโนสุตประสิทธิ์

คุณเพ็ญพรรณ อุทัยสินธุเจริญ

พันเอก (พิเศษ) ไพเกียรติ แสนยานุสิน

คุณเฟื่องฟ้า รัตนมาลัย

คุณภัค-คุณพิมพ์พรรณ ดวงสร้อยทอง

ด.ช.ภาณุวัชร แซ่จิง

คุณภาวิดา พิกักทอง และครอบครัว

คุณภาสกร กาญจนะ

คุณมนั แซ่เจ็ย

คุณมนัสวีรย์ สุคันธา

คุณมานพ แจ่งคำข้า

คุณมาลี ศรีทองทิม

คุณเมฆ-คุณทองใบ ไม้ซุน และครอบครัว

คุณยุทธพล-คุณทิวากร-ด.ช.แดนชล-ด.ช.ภูเบศ ป่อพานิชกรณ์

คุณแม่ยุพา ทองคำ

คุณยุพิน-คุณสยมพร- ร.ต.อ.สุพจน์ ทาโส และหมู่ญาติ

คุณเยาวณี ยอดพินิจ และครอบครัว

คุณรัชกร แซ่เตียว

คุณรัชดาภรณ์ พลอยประสงค์ และครอบครัว

คุณรัชนิย์ ตั้งจรรยาณิชย์

คุณรัตนา แซ่กอ

คุณรัตนา ตันกิม และครอบครัว

คุณรินรดา ร่วงเงิน

คุณเรวดี-DARREN-ด.ช. โชติกะ นอร์แมน

คุณธดาวัลย์ จันปิยะ

คุณละมัย พรหมพิทักษ์ และครอบครัว

คุณลักษณะ-คุณเปรม งามอนสมบัติ

คุณลัดดาวัลย์-คุณบุญธรรม นุชกุล และครอบครัว

คุณลำไย ชูลเตอร์

คุณแม่เลียบ แซ่คู และครอบครัวสุประสงค์สิน

คุณวรรณิ์ กูตะกุล และครอบครัว

คุณวรารุณ-คุณศิริกุล-คุณณิชา วิสุทธิเมธางกูร

คุณวราพร ทองงอก และครอบครัว

คุณวราภรณ์ ยอดพินิจ และครอบครัว

คุณวลีย์-คุณสุรีย์ ทรุ่นเกษม และครอบครัว

คุณมนพล-คุณทองพิน-คุณจารุวรรณ กันล้อม

คุณมนัรัตน์ นพรัตน์ และครอบครัว

คุณมลิวลย์-คุณวชิระ ช่วงรังษี

คุณมาลา ปานน้อย

คุณมีวราภรณ์-คุณลลิตา-คุณธนวิษฐ์ พันธศุกร

คุณยมโดย เวชศิริ

คุณยุพาพรรณ-คุณแม่ดารา จุฑาทอง

คุณยุวดี ศิริมาตย์ และครอบครัว

คุณเยาวณี ศรีธนาพร

คุณรัชดาพรรณ อธิวิธรากร

คุณรัชนิ์ สุนทรปาน

คุณรัฐภรณ์-ทพญ.วรัญญา ธรรมนพฤทธิ์

คุณรัตนา สุระนร

คุณรัตนภาภรณ์ สิมนาม และครอบครัว

คุณรุ่งจิตโรจน์ ปลีกกลาง และครอบครัว

คุณฤติ ทรงแสงธรรม

คุณพ่อล้วน-คุณประนอม ใจน่าน

อาจารย์ละเอียด เจริญจิต

คุณลักษมี สันติโรจนกุล และครอบครัว

คุณลาวัลย์ ธนาสว่างกุล

คุณเลี้ยงฉิม แซ่ลิ้ม-คุณกาญจนา แซ่แข็ง

คุณวรรณงาม สติยเสถียร

คุณวรรณิ์ ลาวชัยโยธิน

คุณวรเศรษฐ์ สุวรรณทวีโชติ

คุณวราภรณ์ ไกรฤกษ์

คุณวราภรณ์ สงวนดีกุล

ผศ.วัจน่า สุริยธรรม

คุณมณฑา-คุณประสพ ทวนทอง

คุณมนต์ชัย-คุณนันทนา-คุณวราภรณ์-คุณวราวุฒิ ยอดพินิจ

คุณมันทนา เชิดควพันธ์

คุณมาลา อรัณยะกานนท์

คุณมัทิตา ปิ่นสุนทรว และครอบครัว

คุณยุค มโนสุดประสิทธิ์

คุณยุพา เตสุชาตะ

คุณยุพิน สุขตะตะ

คุณเยาวณา เตลิตทอง และครอบครัว

คุณเยาวลักษณ์-คุณหญทัย หอมเดชะกุล

คุณรัชตกรณ จันตอง และเพื่อนธรรมทายาท

คุณรัชนิ์-คุณภรกรสิทธิ์ วาริศรี

คุณรัตนะ-คุณจรรยาศรี-คุณวุฒิ รัตนपाल

คุณรัตนา สันตพัฒน์

คุณรัศมิ์ พรหมจอม

คุณรุจิรา-ด.ช.วราบุตร วิโรจน์สำเร็จ

คุณฤทธิชัย-คุณกฤษณา พิธรากร

คุณลอน ทุมมาภรณ์-ต.ญ.สุติมนนท์ สุทธิพันธ์

อาจารย์ลักษณ์ พรำโมต และครอบครัว

คุณลัดดา-คุณวิระ และครอบครัวปิ่นทวารานนท์

คุณลิลิต ลีมาญจัน

คุณเลี้ยงอิม แซ่ก้ง-คุณอาเชียง แซ่เตย

คุณวรรณา เมฆพฤทธิ์ และครอบครัว

คุณวรรณิ์ สกุลทหาร

คุณวรางคณา เต็มผาติ

คุณวราภรณ์ เข้มทอง

คุณวริยา ลาคะเวศ

คุณวัชระ จันทราสุวรรณ และครอบครัว

ร.ต.อ.หญิง วัชรีย์ รอดทอง

คุณวัฒนาภา ชิวหรัตน์

คุณวันดี-คุณหยัธร สมุทรสกุลเจริญ และครอบครัว

คุณวัลลภา ขาติประเสริฐ

คุณวาริณี เลิศลัทธิภรณ์

คุณवासนา เรืองรักษาสีขิต

คุณवासนา-คุณวุฒิดา-คุณวรางคณา-คุณชนิษฐา พันธุ์รัตน์

คุณวิจิตรดา เต็งสุวรรณ

คุณวิชัย-คุณสุรีย์ เจียมพิทยานุกุล

คุณวิเชียร-คุณไพโรจน์ และครอบครัวพัฒนประภา

คุณวิฑูร อัมมกุล

คุณวินัย ลวชัยโยธิน

คุณวิมลมาล รัตนาราท และครอบครัว

คุณวิรัช-คุณวรินทร์ รัตนมณี และครอบครัว

อาจารย์วิโรจ ศักดิ์

คุณวิไล ปทุมานนท์-นพ.อารมณ บุญเชื้อ

คุณวิไลวัลย์ วัชรสิริเสรี

คุณวิณา เขี่ยมสวัสดิ์-คุณวิเชียร ด้มีพรรณ

คุณวิระพล-คุณอุไร และครอบครัวอุณวิไล

คุณวิระวัชร วนะน้ำค้าง

คุณวุฒิเลศ-คุณเพียงใจ-คุณทักษิณา-คุณพัชรพรรณ

คุณศรีนทิพย์ ผู้แก้วล้า-คุณวรรณข คุณาภิมาล

คุณศศธร เกตุมาลี และคณะญาติมิตร

คุณศศิรินทร์ นิศากรนารา

คุณศิริพร ชื่นประเสริฐ

คุณศิวพร จินตนาวงศ์

คุณศุภเวทย์-คุณดารณี ว่างานต์ และครอบครัว

คุณสกุล ศรัณย์วิทย์

คุณวัฒนา-คุณปทุมวัลย์-คุณศิรดา-คุณพรไพลิน อุตมภักดีพงศ์

คุณวัฒนาวรรณ จันทระกุล

คุณวันเพ็ญ-คุณประยงค์-คุณเกรียงศักดิ์ และครอบครัวรวมต๋ออีก

คุณวัลลภา อีฐวรากร

คุณวาริ-คุณสุวรงค์ กวิศรศักดิ์

คุณवासนา วีระผาสุก

ด.ญ.วิชาญ-ด.ญ.วิชา รัตนจรัสโรจน์

คุณวิจิต จิตตภากร และครอบครัว

คุณวิทยา-คุณวรรณ-ด.ช.ธนภัทร ห้องศิริบุญ

คุณวินิจ จรุงวิฏ และคุณพ่อคุณแม่

คุณวิภา วีระคงสุวรรณ

คุณวิมลรัตน์ เปล่งเจริญศิริชัย

คุณวิรัตน์ แก้วชนะ

คุณวิโรจน์ เสาวภาคย์วิศาล และครอบครัว

คุณวิไล-คุณสมิตรา ยันต์รัตน์ และครอบครัว

คุณวิวัฒน์ วุฒิพันธ์ไชย

นพ.วิโรเทพ-คุณสุวรรณี รัตนสุวรรณศรี

คุณวิระพันธ์ เล็กยรพแก้ว

คุณวิระศักดิ์-คุณอารีรัตน์ ศิริคุรุรัตน์ และบุตรธิดา

ทองคำแท้

คุณศรีสุดา วัฒนะแสง

คุณศศิธร เจริญวิเศษศิลป์ และครอบครัว

คุณศักดิ์ดา-คุณสมบัติ พลอยพิระ และครอบครัว

คุณศิริพัทพร ดันตำรงพงษ์

คุณศุภชัย ศรีคุงอักษร และครอบครัว

คุณเศรษฐศักดิ์ ลาทอง

คุณสงวน-คุณภัทรา ศรีสถาพร

คุณวันชัย อุทัยวัฒน์

คุณวานิช-คุณสุวรรณ วานิชสัมพันธ์ และบุตรธิดา

คุณวาริ ลวชัยโยธิน

คุณวรรณกนิษฐ์ ศิริคุรุรัตน์

คุณวิจิตร อาราทิพยกุล และครอบครัว

คุณวิชัย-คุณกาญจนา-คุณญาดา-คุณเขม วิภาอิสสระพงษ์

คุณแม่วิเชียร-คุณเบญจา ต้นกัม

คุณวิทยา-คุณอภิสิทธิ์ (จอร์จ-เต็ง) และครอบครัว

คุณวินิพันธ์ ยุทธนาวังสรรค์

คุณวิภาพันธ์ อีฐงาม

คุณวิรงรอง รัตนธาดา และครอบครัว

คุณวิรวรรณ บำเพ็ญศักดิ์

คุณวิโรจน์-คุณศรีโสภา พิริยะสมบัติ

คุณวิไลลักษณ์ เพิ่มทองคำ

คุณวิวัฒน์-คุณกัลยา อัศราวานิช

คุณวิรวรรณ มุกดาประกร

ดร.วิระพันธ์-คุณะนิดา โชติวนิช

คุณวงศ์-คุณวิไลรัตน์ จงผดุงลัดย

คุณเวชยันต์-คุณประกายมาศ เองลุนิช

คุณศรีสุดา อนันต์ศิริประภา

คุณศศิธร นิมนานเสรี และครอบครัว

คุณศิริพร คงเทศ

คุณศิริภรณ์ รื่นไทย และบุพการี

คุณศุภชัย ศุขเจริญ และคณะญาติมิตร

ทพ.สกล-ทพญ.สุรีย์-ด.ช.ศิวกร วิจิตรบรรณการ

คุณสงวน-คุณอภาพรรณ เดียรต์เจริญกุล

คุณสนอง โกมลารพูน
 คุณสม-คุณสาย-คุณส้มจีน ศิริขวัญ และครอบครัว
 คุณสมใจ ลิขสิทธิ์ธนานันท์ และครอบครัว
 อาจารย์สมชาย แก้ววิเชียร
 รต.สมชาย-คุณกุลจิรา ธรรมนิทา และครอบครัว
 คุณหญิงสมนึก เปรมวัฒนะ และครอบครัว
 คุณสมบุญณ์ ว่องวิสุทธิเกษม
 คุณสมพร-คุณจิตรา ฐรภิก
 คุณสมโภช-คุณศิริเกศ โสภณรัตน์โกคิน และครอบครัว
 ดร.สมศักดิ์ จงวัฒน์ผล
 คุณสมศักดิ์-คุณเฉลิมศรี หัสเดชะ
 คุณสมศักดิ์-คุณลักษณะ วหาวิศา
 คุณสมสมัย ประดิษฐ์บรรจง และครอบครัว
 คุณสมิตา พระยานุกูล
 คุณสะอาด ไกรฤกษ์
 คุณสายฝน สะพง
 คุณสาเรศ-คุณชลารัตน์-ด.ญ.ณมน-ด.ญ.ชัญญา สรรพเขต
 คุณสิทธิชัย ลวชัยโยธิน
 คุณสิริภพ สัมมาคุณ
 คุณสิริรัฐพงษ์(พรชัย) และครอบครัวลี้มศิริเศรษฐกุล
 คุณสุกัญญา ตีระวัฒน์
 คุณสุขชัย-คุณดารารัตน์ ฤชาอำไพ
 คุณสุจินต์ ไชยยศบริบูรณ์
 ทพ.สุชัย-คุณพัชยา ชยานุรักษ์ และครอบครัว
 อาจารย์สุชาติ-คุณนพนาถ บริศไพบุลย์ และครอบครัว
 คุณสุชาติ-คุณอุทิศดา-คุณเสฏฐวดี-คุณปณิดา-คุณสุนิสา
 คุณสุทาทิพย์ เพ็ชรกิจ และครอบครัว

คุณสนั่น-คุณมารีสา บำรุง และครอบครัว
 คุณสมจิตต์ นวลโย
 คุณสมชัย-คุณกสิษฐ-คุณกสิธนาฏ-คุณกัญญศิริ จิระชัยพันธุ์
 คุณสมชาย จงวัฒน์ผล
 คุณสมชาย-คุณมาลี ประภาวัต
 คุณสมบุญณ์ เพ็ชรแก้ว และครอบครัว
 คุณสมบุญณ์-คุณโสภา ทองเพ็ญ
 คุณสมพร-คุณมนัสสา สายทอง
 คุณสมวดี รัตนาปะนโชติ
 คุณสมศักดิ์ พึ่งชัยชาญ-คุณกฤษณ์ แซ่อิม
 คุณสมศักดิ์-คุณดวงเนตร-คุณพัชรี เจริญศรี
 คุณสมศักดิ์-คุณสุวรรณี พัฒนกิจกุล
 คุณสมสวย เจริญไจระนกุล
 คุณสรวิศ สุวรรณมณี
 คุณสังเวียน พงษ์รัตน์
 คุณสายพิน ลุดันธา
 คุณสิทธิพร สุขผล
 คุณสิริรัตน์ แซ่ม้อยโชติรัตน์
 คุณสินวล พงษ์บ้านไร่
 คุณสุกัญญา-คุณสุภาพ พงษ์ใหญ่ และครอบครัว
 คุณสุขุม-คุณณญา โดการันยเศรษฐ์
 คุณสุจินต์-คุณเมฆา พงษ์สวัสดิ์
 คุณสุชาติ พุทธเจริญลาภ
 คุณสุชาติ-คุณรวิง เหลืองอ่อน
 คุณพล
 คุณสุนัย แก้วแสนสุข

คุณสนิท-คุณวลี-ดร.ศิริพร ศิริขวัญชัย และญาติมิตร
 คุณสมจิตต์-คุณสมลักษณ์ จุลพรหม
 คุณสมชาย รุ่งทรัพย์สกุล
 คุณสมเดช สุประดิษฐ์ภากรณ์ และครอบครัว
 คุณสมบุญณ์ มีลัดย
 คุณส้มป่อย คงเทศ
 คุณสมโพธิ เพลียครบุรี
 คุณสมศรี-ด.ญ.พิชญา-ด.ญ.ณิชนน ไชยสาธินท์
 คุณสมศักดิ์-คุณเฉลา สำแดงปิ่น
 คุณสมศักดิ์-คุณ่องพรรณ จิราตเรก และครอบครัว
 คุณสมศักดิ์-คุณสุวิไล-คุณอภิษฐา เทพคุณหมิมิตต์
 คุณสมาน ไกรฤกษ์
 คุณสรिता คงอยู่เย็น และครอบครัว
 คุณสายบัว เหมือนเนื้อทอง และคณะ
 คุณสายสิริ ไชยพร
 คุณสาโรช-คุณสุกัญญา สกุลวัฒนะ และครอบครัว
 คุณพ่ออินชัย ศิริเขต
 คุณสิริวรรณ แซ่เฮ้ง
 คุณสิฬา-คุณพงษ์ศักดิ์ ณ นคร และคณะ
 คุณสุข-คุณสมศรี-คุณอภิษฐา วัฒนวรกุล - หนูดี
 คุณสุจินดา ศักย์พันธ์
 คุณสุชนา สวนยิ้ม
 นพ.สุชาติ ต้นตินรัมย์
 คุณสุชาติ-คุณสุกัลยา อัมรจันท์ และครอบครัว
 คุณสุชาติ-คุณอังสนา-คุณณัฐนิชา กิตติชาติวรกุล
 คุณสุตชิน ทองเป็น

คุณสุทธิพงษ์-คุณเกษราภรณ์ ชัยกิตติภรณ์ และครอบครัว

คุณสุทธิมา ชิวกิตากร และครอบครัว

คุณสุธี-คุณธีรยุทธ ศรีวิชา

พ.ต.อ.หญิง สุนัย หาญชัยวัฒน์

พ.ต.สุบิล-คุณณฐวรรณ เกติยวกรม

พ.ญ.สุพัตรา สิทธิวิชา และครอบครัว

คุณสุพา อยู่ตะเภา-คุณสิริพร จันทระเสนาวงศ์ และครอบครัว

คุณสุภา ศิริคุรุรัตน์

คุณสุภา แซ่ลิ้ม

คุณสุภาพ สุกันธา

คุณสุมาลี พลแสน และครอบครัว

คุณสุรัชย์ ดันตินิรัมย์

พล.ร.อ. สุรศักดิ์ สิทธิวิชา และครอบครัว

น.ต.สุริยา กาญจนะ

คุณสุวณี แยมนาม

คุณสุวรรณา ศิริพิชัยพรหม

คุณสุวัฒน์-คุณอารีรัตน์-คุณวันสุข ศิริคุรุรัตน์

คุณสุวิมล สุขะวัชรินทร์ และครอบครัว

คุณพ่อเสมียน-คุณแม่เสริม-คุณสมโภช แสงเพ็ง

คุณเสริมศรี-คุณสุชาติ นารักษ์ และครอบครัว

คุณเสาวลักษณ์-คุณเสงี่ยม ปุณโณทก

คุณโสภณ-คุณพรพณี จิรพงษ์เมตต์

คุณหยกฟ้า-คุณจุติญา มโนสุดประสิทธิ์

คุณอดุลย์-คุณอรทัย-คุณวิชชุดา บัวผัน

คุณอนุชัย ปรีดาพิพัฒน์พงศ์

คุณอนุวัฒน์-คุณสุภัทรา ศิตมโนชญ์

คุณอภิลา ศิริคุรุรัตน์

คุณสุทธิรา รัตนวิชา,ต.ญ.พิมพ์ทิพย์ คำนิงเกียรติวงศ์

คุณสุนิสา ชวัชวิบูลย์ผล

คุณสุนัย ว่องประเสริฐ วัลต์

คุณสุพรรณิ อัญชลีพงศ์-คุณการุญ สอดสี

คุณสุพัตรา หิรัญยะระสิต

คุณสุภา-คุณธรรมบุญ ติระวนิช และครอบครัว

คุณสุภา-คุณสุรางค์รัตน์ มณีอินทร์

คุณสุภาพร อนุวัชชกุล

คุณสุเมธ มั่งมูล และครอบครัว

คุณสุรณี ทองเหลือง

คุณสุรสิทธิ์-คุณปทุมทริภ-คุณกานต์ประภา อธิธิกุล

คุณสุรีย์-คุณปรัชญาวรรณ วรณกิจ

คุณสุวรรณ หล่อวิวัฒน์พงศ์ และครอบครัว

คุณสุวรรณี ตั้งวัชรพงศ์

คุณสุวิทย์-คุณประดับ และครอบครัวเล็กมาก

คุณเสกสรรค์ พันธธุเมษามาศย์

คุณเสริมทรัพย์ มโนภิญโญภิญญะ

คุณเสาวรส ปัทมกลางกุล

คุณแสงจันทร์ มลิันทานุช

คุณแม่หงษ์ ลำมแขก

คุณองอาจ ลวชัยไธฮิน

ร.อ.ติ-คุณจิราภา ไทยานันท์ และครอบครัว

คุณอนุรัตน์-คุณวนิดา-คุณอานนท์-คุณชานนท์ เจษฎารวมผาสุข

คุณอนุสา แจ่มแสง และบุตรธิดา

คุณอภิชัย โชคคุสิกร

คุณสุทธิภัทร เหลืองอัครชัย

คุณสุนัย ฉายาวารกุล-คุณจิตติพร กรอบเพชร

คุณสุนัย-คุณสุยอื่น-คุณสุเพ็ญพิสตุ แซ่ตัน

คุณสุพัตรา แซ่เอี้ยบ

คุณสุพัตรา-คุณเชิงชาย ภูริปัญโญ

ผศ.สุเพชร จิระจกุล

คุณสุภัทรา สุวรรณพ

คุณสุภาพ วงศ์สอน และญาติมิตร

คุณสุภินันท์ บุญอนันตอนสาร

คุณสุรัชย์ จิตรเพียรคำ

คุณสุรพงษ์-คุณปรารธนา สุวรรณประทีป

คุณสุรัตน์-คุณอรทัย แสงสุระธรรม

คุณสุรีย์พร แซ่อึ้ง และครอบครัว

คุณสุวรรณา แซ่ตั้ง

คุณสุวรรณี ทองเจริญชัย

คุณสุวิทย์-คุณพัชรา แซ่เตียว

คุณเสถียร-คุณฉวีวรรณ อาชวนิยุต

คุณเสริมศรี บุญมัน

คุณเสาวลักษณ์ สุ่ม และญาติมิตร

คุณแสงนิล-คุณสุภาภรณ์ วงศ์ใหญ่ และญาติมิตร

คุณหทัยรัตน์-คุณบุญขึ้น วิททยเบญจวงศ์

คุณอดิศักดิ์-คุณแจ่มเกียง เตียวศิริทรัพย์ และครอบครัว

คุณอนงค์ คุณาพรสุจิต และครอบครัว

คุณอนิชา เจริญธรรมาภรณ์

คุณอภิชาติ แสงทองกุล และครอบครัว

คุณอภิสิทธิ์ วิศิษฎ์วรพร

คุณอรฉัตร เทศทอง

คุณอรรถ อุดลย์อารยะรังษิ

พ.อ.อ.อร่าม เล็กสาริกา และครอบครัว

คุณอริณชัย-คุณนิภา รุ่งศรีสวัสดิ์

คุณอรุณี ลวชัยโยธิน

คุณอัญจรี ดิบดี

คุณอัญชลี สาครินทร์, ร้านเพื่อนนักเรียน

คุณอาณัติ เสาวรส

คุณอารยา ขจรประภาสันต์ และครอบครัว

คุณอารีลักษณ์-คุณวิเชียร เตชะโสภณมณี

คุณอำไพ-คุณจรรยา-คุณจิราภา บุญยบุตร

คุณอิทธิพล รัศมีโพธิ์

พ.อ.อุตร-คุณยุพเยาว์ พรสี และครอบครัว

คุณอุทัย ชัยประเสริฐ

คุณอุจน์จิตต์ เต็มตะนันท์-คุณอุ้นเรือน สถาวรานนท์

คุณอุบลทิพย์ สุพรรณานนท์ และครอบครัว

คุณอุไร กาญจนะ

นาวาอากาศโทหญิง อุไรวรรณ ชาญยุทธการ และครอบครัว

คุณเอกพงษ์-คุณสมทรง เอกเขมตอนันต์ และครอบครัว คุณอรรธรณ กิตติโอภากร

คุณเอกมล-คุณวราณี-ด.ช.ศานต์วัฒน์-ด.ญ.ศรียา เจียรประดิษฐ

คุณธะ-คุณไฉ่ วรสาวัฒน์ และครอบครัว

NAKALAK FAMILY

คุณอรุณี ธาราสมบัติ และครอบครัว

กลุ่มโชนินรัตน์ จ.นครนายก

กลุ่มพระมหาหุ่น ๖๐ ปี พระราชภาวนาวิสสุทธิ์

คุณอมรเกียรติ์-คุณอภิญา-คุณบุญรักษา สาแสง

คุณอรทัย ผลใหม่-คุณจิณัฐนิ เพียรสนอง

คุณอรรธรณ อื่นวารขร

คุณอร่าม-คุณประมุล อนุชปรีตา และครอบครัว

คุณอรุณรัตน์ สิริวิริยะเลิศ

คุณอังคณา ศรีวรรณวัฒน์ และครอบครัว

คุณอัษฎนา แสนทนิล และครอบครัว

คุณอัมพร-คุณสุเทพ-คุณทิพาจาร-คุณหฤท ขาเทพ

คุณอารมณ เทศแก้ว

คุณอารี ทองแก้ว และครอบครัว

คุณอำนาจ-คุณกัลยา สุขสำราญ และครอบครัว

คุณอำไพ-คุณอุทุมพร กักต้อนันต์

คุณอิริยาภรณ์ บุตรमारศรี และครอบครัว

คุณอุตร-คุณวราภรณ์-ด.ญ.ศศิรดา ศรีโคตร

คุณอุทัย-คุณรัตนภรณ์ ชูชินปราการ และครอบครัว

คุณอุบล สันthanาการ และครอบครัว

คุณอุบลพงศ์ ธเนศสถิตย์กุล

คุณอุไร สังเกต

กลุ่มตรุนแก้ว

กลุ่มเพื่อนแก้ว

คุณอมรา พวงชมพู

คุณอรนุช แซ่เอี้ยว

คุณอรรธรณ-คุณนาวิ-คุณเอกพันธ์ สุภรณ์จันทร์โมตรี

คุณอร่ามศรี ฉัตรแก้วมรกต และครอบครัว

คุณอรุณวรรณ พลาบุญย์

คุณอังคณา สมนึก

คุณอัญชลี จันเมธากุลวัฒน์

คุณอา แซ่ฮ้อ

คุณอารมณ-คุณปรีธีร์ กาญจนภา

คุณอารีย์ กลิกรรม และครอบครัว

คุณอำพล ณ ลำพูน และครอบครัว

คุณอิทธินันท์-คุณสาธินี และครอบครัวเกษมรุจิวัฒน์

คุณอุตม-คุณช่อทิพย์ สุภรณ์สิริ และครอบครัว

คุณอุตร-คุณวิมลวรรณ ตันติสุนทร

คุณอุทัย-คุณสุเกียรติ แซ่ไฉ่ และครอบครัวอนันต์ศิริประภา

คุณอุบล อุตร

คุณอุบลวดี-คุณชัยภัทร สัมศิริโพธิ์ทอง

คุณอุไรวรรณ STRINGFELLOW

คุณอุษณีย์ วัชรเวชศฤงคาร

คุณเอื้องคำ ลำพูนน้อย

อาจารย์โสภา-อาจารย์กาญจน์ บริสุทธิ และครอบครัว

MICHEAL STRINGFELLOW

คุณอดุลย์ วรพรศร

กลุ่มธิดาแก้ว

กลุ่มสมาธิแก้ว รุ่นที่ ๒๐

กลุ่มสัมมาอะระหัง เชียงใหม่

กองพุทธศิลป์

กัลยาณมิตรลูกพระราชา ศูนย์ปฏิบัติธรรมปิ่น

คณิกเรียนธรรมศึกษา(คุณสงวน)

คณิกเรียนบาลีสาธิต ปี ๒๕๔๗

ครอบครัวกลุ่มศิลป์

ครอบครัวกาญจนพันธ์

ครอบครัวกิจโพธิญาณ-ครอบครัวติธรรมจินดา

ครอบครัวคุณสิทธิ์-ครอบครัวเลี้ยงสว่างวงศ์

ครอบครัวคู่ขวัญ

ครอบครัวจางสกุลศิริ

ครอบครัวชอบชล และญาติมิตร

ครอบครัวเชี่ยวชาญวิศวกิจ

ครอบครัวฐิติญาณพร และญาติมิตร

ครอบครัวตั้งโชคสิริกุล-ครอบครัวอุดมโชคสกุล

ครอบครัวทองธนาวัฒน์

ครอบครัวนันตีวณิช

ครอบครัวบานสดชื่น

ครอบครัวบุษปะเวช

ครอบครัวพรบุญเรือง

ครอบครัวโพธิ์จันทจินดา

ครอบครัวภาวนารักษ์

ครอบครัวมีสมอรถ

ครอบครัววัดมณี

ครอบครัววินายรักษ์

ครอบครัวรุ่งโรจน์ชัย

ครอบครัวลาภอนันต์นพคุณ

กองทุนคำจูนพระพุทธศาสนา จ. ยะลา

กองสื่อธรรมะ และกลุ่มมหาเศรษฐีบุญ

คณะกัลยาณมิตร จ.ศรีสะเกษ และ KU. 53

โครงการมหาวิทยาลัยคุณยายอาจารย์ ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

คณะสหพันธ์มหาเปรียญ

ครอบครัวกันทราก

ครอบครัวกาญจนพิศาล

ครอบครัวจุมมาก

ครอบครัวคชาวุธพนพันธ์

ครอบครัวงามเกียรติทรัพย์

ครอบครัวจันต์สวัสดิ์

ครอบครัวชัยสลาภ และครอบครัว MIZUNO

ครอบครัวโชคโกศลสมบัติ

ครอบครัวแดงทน

ครอบครัวโดนดแก้ว

ครอบครัวทับสุวรรณ

ครอบครัวนิศารุณพิพงศ์

ครอบครัวบุญโต

ครอบครัวปัทมพะบุณย์

ครอบครัวพัฒพงศ์พิบูล

ครอบครัวพิภมณี และหอพักดวงแก้ว

ครอบครัวโมะกุล

ครอบครัวมุกดา

ครอบครัวรัตนศิริทรัพย์ และเจตน์ภักดี

ครอบครัวรุ่งเรือง

ครอบครัวรุ่งวิริยวงศ์

ครอบครัวโลหารุณ

กองพิธีกรรมงานบวช

กองอินเทอร์เน็ต และชมรม MIT

คณะกัลยาณมิตรบ้านนา จ.นครนายก

ครอบครัวกรจันทร์

ครอบครัวกาญจนกวัน

ครอบครัวกิจวิสิณ

ครอบครัวคุณศิลา-คุณบุญยิ่ง-PRIOR

ครอบครัวคุณโชติ-คุณศิริมล โกลโลจนาภรณ์

ครอบครัวงามเขวง

ครอบครัวเจตนาแสน

ครอบครัวชื่นประเสริฐ

ครอบครัวแซ่เอง

ครอบครัวตรงเจริญชัย

ครอบครัวทรัพย์อุดมชัย

ครอบครัวธีระวรกุล

ครอบครัวบุญลภกิจ

ครอบครัวบุญนำสุข

ครอบครัวปราณีตพลกรัง(ชลบุรี)

ครอบครัวพาณิชสถาพร

ครอบครัวภิญญรัตน์ - มิสเตอร์ - บุญญาอุปถัมภ์

ครอบครัวมงคล

ครอบครัวรักศิลป์

ครอบครัวมณีนีล

ครอบครัวรุ่งเรืองอนันต์

ครอบครัวโรจนสินวิไล

ครอบครัววรุณวัชรินทร์

ครอบครัววิญญูเอกสิทธิ์

ครอบครัวศรีบัวลอย

ครอบครัวศรีอนันต์ทรัพย์

ครอบครัวสังจะกานต์

ครอบครัวสุธาชีวะ

ครอบครัวสุริยากุลพานิช

ครอบครัวสุวรรณสถาพร

ครอบครัวร่ำมณัฏรมงคล

ครอบครัวอุครานันท์

ครอบครัวเอกชูเกียรติ

ตระกูลปากาทอง

เจ้าหน้าที่แก้วอรุณ ภาคเหนือ

ชมรมปล่อยปลา-บูชาพระมหาธรรมกายเจดีย์

ธรรมทายาทหญิง รุ่น ๑

บริษัท บี มีเดีย กรู๊ป(ประเทศไทย)จำกัด

บริษัท คริสตอล ซอฟต์แวร์ แฟคแก้ง จำกัด

บริษัท ออโต้โฟลท์ (ระบบบัญชีสำเร็จรูป) จำกัด

บุคลากร รุ่น ๑๖ ไม่ตกกันดารรา

บ้านกัลยาณมิตรเขตพญาไท-ราชเทวี

ร้านชินฮวด

ภาคตะวันออก

โรงงาน พี.เค.พี.รับเบอร์

ลูกพระราชา ผู้ที่สุดแห่งธรรม จันทบุรี

วัดพระแก้ว (รัฐพลอริศา)

วัดเจริญภาวนา ENGLAND

ศูนย์กัลยาณมิตรพืชมงคล-ชมรมพุทธศาสน์พืชมงคล

ศูนย์ปฏิบัติธรรมฮ่องกง

ครอบครัววิไลชนม์

ครอบครัวศรีประเสริฐยิ่ง , เสรีโรตม

ครอบครัวศรีวิวัฒน์การกุล

ครอบครัวสุขเจริญ

ครอบครัวสุธีจาวุฒิน

ครอบครัวสุริยาภณานนท์

ครอบครัวอนันต์สุขสกุล

ครอบครัวอิทธิพรโพบูลย์

ครอบครัวอุจน์จิตติกุล

ครอบครัวเยี่ยมทำชัย

ตระกูลวังสิตสวัสดิ์

เจ้าหน้าที่บริการงานบุญ

ชมรมพุทธศาสตร์สากล สำนักพัฒนาเยาวชนโลก

จุดคงสถานพิษณุโลก

บริษัท วี.อาร์.อินทีเกรท จำกัด

บริษัท เจคเซียร์ เทคโนโลยี จำกัด

บุคลากร รุ่น ๑๔ กลับบุญ

บุคลากร รุ่น ๑๗ เรือนทองหัวเพชร สำเร็จทุกอย่าง

พุทธศาสตร์บัณฑิต รุ่น ๔๗

เรือนธรรมกำแพงแสน

ภาคนครหลวง ๔

โรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระธรรมกาย

วัดเจริญภาวนาแมนเชสเตอร์

วัดพุทธสตราสบูร์ก

วัดภาวนาโอซาก้า

ศูนย์ปฏิบัติธรรมโตเกียว

ศูนย์ภาพนิ่ง และครอบครัวสมาธิทรัพย์ดี

ครอบครัวศรีบุรินทร์

ครอบครัวศรีใส

ครอบครัวสอนพรม

ครอบครัวสุดสังข์

ครอบครัวสุพัฒนา

ครอบครัวสุริยาแสงเพชร

ครอบครัวอัมมสังจกุล-วิชัยพัฒน์

ครอบครัวอึ้งจิตรไพศาล

ครอบครัวอัครจิตราพันธ์

ตระกูลเกษแก้ว

ตระกูลใหม่เอี่ยม

เจ้าหน้าที่อาสาสมัครแผนกธรรมวาไร-รัตนาวารี

ชมรมผู้สนับสนุนอาสาสมัคร-กองบุญแก้วสารพัดนึก

บริษัท โนนเคมิคอลแอนด์พลาสติก จำกัด

บริษัท ไทยรัตนยานยนต์ จำกัด

บริษัท เจ้าพระยาโดมอนด์กรุ๊ป

บุคลากร รุ่น ๑๔ ฟ้าบุญ

บุคลากร รุ่น ๑๔ ภายแก้วอัครจริย อนันตกาล

ฟาร์มอุณเรือน

พนักงานโครงการมหารธรรมกายเจดีย์

ภาคนครหลวง ๕

โรงสีข้าวทิพย์ดุสิต จ.แพร่

วัดไทยนางไผ่

วัดพุทธเจ้าสวร์ก GERMANY

วัดราษฎร์สังคมนาของขอนแก่น

ศูนย์ปฏิบัติธรรมไทยเป

สมาคมพุทธบุตร ๖๐

สมาคมศิษย์เก่าธรรมทายาท

สหกรณ์เครดิตยูเนี่ยน “มงคลเศรษฐี”

หอพักบุญตะวันตก (คุณธนศ-คุณวันทนา ศรีโหล)

คุณแกมยี่-คุณอรทัย-TSUTOMU TAKAHASHI

คุณประจวบ-ค.ญ.มะนาว-ค.ญ.มะพร้าว นามชัยภูมิ

คุณกันธิชา อุดากาวา คงอินทร์

คุณปรางทิพย์ สมโลก สะกะโยริ

คุณจินตนา-ASANO มาลากุลดี

คุณนิสา KAWAKAMI

คุณเยาวเรศ อิซาวะ

คุณถวัลย์-คุณอัมพร เชษฐบุตร

คุณอัมพาพันธ์ รักทอง

คุณปนัดดา บุญญวานิชและครอบครัว

นพ. บุญล - คุณสังัด-คุณดนัย ต้นสิทธิแพทย์

คุณมีนา ติลกานนท์

คุณโยธิง-คุณยินดี แซ่โก้ย

คุณประเสริฐ-คุณพูลศรี-คุณอรการ วงศ์สุวรรณพร

คุณนวน ปรานิตพลกรัง

คุณพรทิพย์ ปรานิตพลกรัง

คุณณอม สุนทรวิภาต, คุณวรารัตน์ พรหมจิตร์

คุณกานติมา-คุณพจนีย์ พงษ์ประภาพันธ์

คุณอัมพร-YATSUHIRO-NASUMI-AKGO อีมาอิ

คุณเพียงนิล ศิริเกษม - คุณนฤพร - คุณสุกัษชา มหาแดง

คุณจิรพงษ์ สวนศิลป์พงศ์

คุณเกษมสุข งามรสติย์ และทีมงานบ้านมธุระ

สมาชิกบัณฑิตแก้วชา

ทจก.ดวงแก้วเทรตติ้ง

หัวหน้าชั้น และนักเรียนโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา

คุณสมรภูมิ-ทิววรรณ-หาญณรงค์ วงษา

คุณวรรณรชฏ-ค.ญ.ชือากิ ชิโรโอะ

คุณชนินฐา YASUTAKA YAMADA

คุณสมศักดิ์-คุณสมนึก-ค.ช.นะ นางาชิเมะ

คุณพ่อบรรล-คุณแม่อ้อ-คุณตรุณี พันธุ์โนราช

คุณทองม้วน สกุลสุขวงศ์

คุณผ่องศรี สุโรตร

คุณเพชรลดา KASHIMURA

แก้วนพรัตน์

คุณจันทน์ มัทศนีศิริบุญล และครอบครัว

คุณกิตติวัฒน์ - คุณกรนาถ - คุณกตพล พรสุขสว่าง

คุณปัญจะ ไตรรัตน์

คุณสนอง-คุณยุวดี-คุณบุญยวดี นิธิพรเดชะ

คุณวรัญญา วัชรเวชศฤงคาร

คุณโอภาส ปรานิตพลกรัง

คุณศิริชัย ปรานิตพลกรัง

ผอ. บัญชา-อ.ลักขณา พร้าไมต และครอบครัว

คุณอุไร-ค.ญ. มิกะ ใจแก้ว

ครอบครัวสดนันทน์

คุณวิทยา ทองแดง

คุณปรานี ศรีรัตนบุญ

สมาชิกอาสาสมัคร

หมู่บ้านปฏิบัติธรรม และโครงการสมาธิแก้ว

คุณฉิงผิง สำนักต่างประเทศ

คุณเดช-คุณกัลยา ศรีไพร

คุณสุพจน์ การติภาพย์

แก้วสารพัดนึก

UICHI-อมรรัตน์ ARAI

คุณแม่บรรจง แก้ววิไล

คุณวิไล-โคจิ จินโตะ

คุณแม่เซาะฮวย แซ่หา-คุณพรทิพย์ แซ่ลิ้มและครอบครัว

คุณลินจง แหล่งสนาม MURAKAMI

พระสุสันต์ สุขสนโตและคณะญาติมิตร

คุณพ่อจันทร์ - คุณแม่ปิ่น - คุณสมจักร วีระปิต

ครอบครัวเอกฐเกียรติ

คุณมานพ ศรีสกุล

บริษัทไทโรแองเกิลซอร์ฟ (ในเครือคริสตอลซอฟท์แวร์กรุ๊ป)

คุณพรชัย - คุณมาลี สรเสริมสมบัติ

คุณปรารธนา ปรานิตพลกรัง

คุณธนาวุฒิ ปรานิตพลกรัง

คุณอุทัย เมธิ์ปรีชานนท์ และกลุ่มดวงดาว

คุณจรรยา-ค.ญ.บุญแก้ว สุวาร่า

คุณเพลินจิต คุณศรี

ทีมงานลูกพระราชา ฯ ชาวสุพรรณ

กลุ่มมธุระวันจันทร์

คุณนิรมล-คุณสุกัษชา เตียงพิทยากร

กราบขอบพระคุณ ขอขอบคุณ และอนุโมทนา

กับผู้ที่มีส่วนช่วยให้หนังสือ “อนาคตบัณฑิตกษัตริย์ คนอัจฉริยะ ที่บันลือลั่นไปทั่วภพสาม” สำเร็จบริบูรณ์

พระยงศิลป์
พระทองศักดิ์
พระมหาสุเจน
พระสมบัติ
พระวรพงษ์
พระณัฐพล
คุณเสาวรส
คุณขวัญจิตต์
คุณจรรววรรณ
คุณกรวิภา
คุณนันทิดา
คุณอรอนงค์
เจ้าหน้าที่ภาคนครหลวง ๑

วรสิขโป
กตสาโร
จนทวโร
รกขิตตจิตโต
เขมวโร
ณัฐวโร
ปัทมะกลางคูล
จิตสินธุ
วศินสกุล
นารักษ์
คุณปัญญา
เกิดรักษ์

พระสัญญาชัย
พระมหาชูพงษ์
พระมหาประเสริฐกิจ
พระอภิรักษ์
พระชัยยง
คุณสยามพร
คุณสุธิดา
คุณอนุสรณ์
คุณจันทร์ทิพย์
คุณจินดา
คุณวิไล
เจ้าหน้าที่ภาคนครหลวง ๔
สฤณชัย
ธมมิโก
สุเมธ
ยโสโร
อดุลชัย
รังษิสรณ์
จินดาภิณกุล
ทองทา
เชียงคำ
ช่วยเกิด
หาปัญญา

และผู้ที่ทำหน้าที่กลั่นกรองมิตรชักชวนหมู่ญาติร่วมบุญกองทุนหนังสือ และท่านผู้มีคุณูปการทุกท่านที่ได้กล่าวนาม ณ ที่นี้

นิทานบัณฑิตกษेत्रบุรี

คนอัศจรรย์ ที่บันลือลั่นไปทั่วภพสาม

ISBN

974-92388-7-7

ที่ปรึกษา

พระมหาสมเกียรติ วรยโส ป.ธ. ๙ พระมหาโชคทวี วุฑฒิกโร

พระ ดร.สมศักดิ์ จันทลีลา พระครูชัย จิตตโย

บรรณาธิการบริหาร

พระอดิคุณ จิตวโร

กองบรรณาธิการ

พระวิชิต ผาสุกวาโส

ประกาศรี บุญสุข อรณัฐ ฐิติญาณพร

นิรมล เตียงพิทยากร รัตนาภรณ์ ชุณหรัศม์

ออกแบบปก

พระศิริพงษ์ สิริวิโส

ศิลปกรรม

ประสิทธิ์ มังคลกุล วัลลภ นิลถนอม สุรเชษฐ์ ชำนะไพรี

รูปเล่ม

ธนู ม่วงไหม

ฝ่ายภาพ

ทีมงานพุทธศิลป์ สำนักองค์ประธาน

ปริชา อุณรัศม์วงศ์ เฉลิมพล สัมฤทธิ์ ชนิป สุขเกษม

นันทพร เชื้อคำ สุกนธ์ทิพย์ ศรีวงษ์

พิมพ์ครั้งที่ ๑

๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

จำนวนพิมพ์

๕,๐๐๐ เล่ม

ลิขสิทธิ์

มูลนิธิธรรมกาย

พิมพ์ที่

ต. คลองสาม อ. คลองหลวง จ. ปทุมธานี

ห้างหุ้นส่วนจำกัด เอส.พี.เค. เปเปอร์ แอนด์ ฟอรัม

ขอสาธุการ...

ท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี